

Giới thiệu Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quỉ

Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quỉ câu chuyện thuộc thể loại teen của tác giả Lynk Boo mang đến một nội dung có phần lạ lẫm, những tình cảm yêu thương của hai con người có nhiều phần khác biệt.

Hình ảnh gió quỉ mang đến rất nhiều những sự tò mò không giống như những con gió khác chỉ thổi rồi bay xa đến một phương khác nhưng ngọn gió này quẩn rũ đến đáng sợ chỉ trong chớp mắt.

Là gió thứ vô hình đẹp đẽ nhưng không sao chạm vào được, muốn được cảm giác chạm lấy nhưng lại tàn bạo đến mức chỉ khiến người ta chỉ muốn trốn chạy ... có phải sự mâu thuẫn này khiến gió quỉ càng thêm mê hoặc ?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quỉ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kétttttttttt !

Quỳ xuống...Cột dây giày thật chặt và bắt đầu...chạy.

Đồng Vy bậm môi lao thật nhanh về phía trước, gió hất tung đám tóc lòa xòa, tiếng giày nện mạnh trên vỉa hè đầy nắng. Vài ngọn gió cuốn lá khô ném vào nắp cống. Vài người đi đường suýt bị cô gái nhỏ đâm sầm vào.

Một tích tắc không để ý khiến cú nhấc chân của Đồng Vy rơi ngay vào vũng nước còn đọng lại sau trận mưa lớn ban sáng. Cô gái nhỏ sững sờ khi thấy váy đồng phục phút chốc đã lấm những vết nâu ẩm ướt.

Ngày quái đản gì đây ! Ngủ muộn, lạc đường, lên nhầm bus...Đồng Vy tức giận dậm mạnh chân khiến nước văng lên cao, đáp thật êm lên chiếc áo trắng tinh có phần nhăn nhoe.

Hay rồi...Với bộ dạng Lọ lem tèm nhem này, cô sẽ bị ném ra khỏi học viện danh giá kia mất ! Đồng Vy lắc lắc đầu để những suy nghĩ tiêu cực kia rơi khỏi bộ não, Trung Anh sẽ không vì lí do trang phục nhếch nhác mà đuổi học cô nhưng có lẽ cô sẽ nhận được sự bài xích, khinh rẻ từ đám công tử, tiểu thư trong đấy...

Cô gái nhỏ vừa ngán ngấm vừa buồn bã, tâm trạng nặng nề kéo những bước chân của cô trở nên chậm dần...chậm dần...và đứng yên một chỗ...

Vẫn mang dáng vẻ thần thờ đó cho đến khi thoáng thấy phía xa chiếc xe bus hai tầng đã tấp vào bến chờ.

Đồng Vy hét lên một tiếng rồi giũ quần chân chạy, chiếc balô đeo vai đập mạnh vào lưng, vài sợi tóc phách lồi đâm vào mắt.

Cô gái nhỏ vịn lấy tay ghế chờ tại trạm bus, người cúi xuống, hai chân khụy hẳn đi và thở dồn dập. Đồng Vy đã dốc kiệt hết sức lực vào cuộc chạy vừa rồi, cuối cùng chỉ đổi lại đám khói xe xộc thẳng vào mũi.

Bus kia...đã sớm vênh vào rồi đi.

Tay cô run run dò trên bảng giờ, lập tức, mạch máu mới lưu thông đã tắc lại.

Hơn một tiếng nữa mới có bus ghé qua Trung Anh, đến lúc đó...cô đã không còn là học sinh nơi đó nữa rồi.

Người mới như cô, vốn đã thấp bé lại mờ nhạt, vắng mặt ngay buổi lễ khai giảng đầu tiên thì chắc chắn sẽ bị gạch tên khỏi danh sách.

Đồng Vy bỗng thấy mũi cô nghẹt lại, bao nhiêu tâm huyết cô bỏ ra trong suốt ba năm qua, chỉ vì một lí do lãng xẹt thế này mà đã tiêu tan hết sao ?

Những điều ấy...cô còn chưa thực hiện được ! Từ bỏ ư ? Sẽ không bao giờ có phương án đó trong kế hoạch của cô.

Đồng Vy dậm mạnh vào không khí đầy quyết tâm rồi dấn thân ra gần mép vỉa hè, cánh tay phải chìa ra vẫy loạn xạ để bắt xe.

Đô thị càng phồn hoa thì con người lại càng vô cảm. Nắng đã đổ đầy những tia chói chang khắp mặt đường, tay Đồng Vy đã rũ hẳn xuống nhưng dòng xe cộ vẫn thản nhiên lướt qua cô gái nhỏ như thể cô chỉ là một ma-nơ-canh có tạo hình kỳ quái được dựng ngoài shop quần áo nào đó.

Đồng Vy hơi cúi mặt, không phải là lần đầu tiên cô bị cảm giác trợ trọi này xâm chiếm...NÓ đã từng hiện diện, đang trôi dạt và sẽ lặp lại...

Hy vọng của cô đã sớm teo tóp như mẩu vụn và bị dập tắt hẳn bởi loạt xe lao đang qua cô đầy thờ ơ.

Khi bị dồn tới cùng, sẽ có những ý nghĩ tiêu cực nảy ra, Đồng Vy vội túm lấy một trong số đó để triển khai thành pha hành động mạo hiểm.

Cô nhào hấn người ra giữa mặt đường, hai tay dang rộng và nhắm tịt mắt lại. . .thời điểm ấy, tim cô đã đánh mất nhịp đập. . .không phải không run rẩy, chỉ là. . .không thể rút chân về nữa. . .

Kétttttt.

Tiếng phanh xe gấp gấp vang lên như vết rạch cửa sâu vào không gian đặc nặng, cắt phăng mọi âm thanh ồn ào xung quanh.

Đồng Vy không dám thờ mặt, cô hé mắt quan sát, nghĩ ra một số phương án để đối phó với chủ nhân chiếc xe BMW hạng sang kia.

Khác xa với phỏng đoán của Đồng Vy, cửa xe được mở nhẹ ra chứ không phải bị xô mạnh !

Một người đàn ông với mái tóc điểm vài sợi bạc trắng bước tới, nhìn cô gái nhỏ đầy khó hiểu, không hề có bất kì biểu hiện nào của sự tức giận.

Cháu vừa làm gì thế ? – Chỉ đơn giản là một câu hỏi được kết lại từ sự tò mò.

Đồng Vy khẽ thờ phào, xem như cô đã đúng khi lấy chính sinh mạng của mình ra để đánh cược ! Thời gian không đủ để cô tính kĩ nhưng cô vẫn rõ. Nếu vừa rồi, chiếc xe kia vẫn lao đi thì cô sẽ không còn trên thế gian này nữa. . .Thật may, vụ mạo hiểm này cô đã thắng ! Với người đàn ông lịch thiệp này, điều cô đòi hỏi sẽ chẳng hề hấn gì. . .

Cô gái nhỏ thành thật kể lể :

- Cháu bị trễ xe bus. Cháu cũng mới tới thành phố này nên không biết liên hệ với taxi thế nào ! Cháu xin lỗi ! Thật ra là cháu hết cách mới phải làm thế này.

Người đàn ông mỉm cười tỏ vẻ đã hiểu, ông đưa ánh mắt phân vân nhìn về phía BMW rồi lại nhìn cô gái nhỏ đang căng thẳng. Tiếng còi xe inh ỏi có phần thúc ép khiến ông cau mày lại.

Qua lớp kính loáng nắng phía đầu xe, người ngồi nơi ghế lái gật nhẹ đầu.

- Ô, cháu ngồi phía sau nhé ! – Người đàn ông không giấu được sự ngạc nhiên lớn qua giọng ồm ồm.

Có một tiếng hét thầm rất lớn mà Đồng Vy phải kìm lại để không bật ra, cô gái nhỏ rồi rít cảm ơn với những thanh âm nghèn nghẹn.

Đã rất lâu rồi. . .mới có bàn tay đưa ra để đỡ cô . . .

Làn da trắng xanh của Đồng Vy rợn nhẹ khi cô vô ý chạm tay vào lớp kính đen trơn bóng. Một vệt gió thổi qua khiến lưng cô gái nhỏ lạnh toát, Đồng Vy cố nén đi những ghê sợ đang choán lấy mình, tự nhủ rằng chẳng tên bất cóc nào lại có xe đẹp đến thế!

Điều-bất-ôn-mơ-hồ đã hiện rõ ngay khi cô gái nhỏ mở cửa.

Trong khoang xe xa xỉ, chàng trai trẻ tựa đầu vào lưng ghế, khuỷu tay gác lên thành cửa xe nên bàn tay trái thả lỏng giữ không trung, để lộ chiếc nhẫn bạc đeo khít ngón cái. Đôi giày thể thao sọc đen trên nền trắng buông trên tấm thảm mềm mại.

Khoác trên dáng người mảnh khảnh là bộ đồng phục Trung Anh đầy thanh lịch, chiếc phù hiệu trên ngực áo không thể thấy rõ, gương mặt nhìn nghiêng hiện từng milimét hấp dẫn từ vàng trán sắc nét đến chiếc cằm gọn. Những đường nét hoàn hảo dẫn dắt mọi ánh nhìn trở nên thật thần thờ và khiến mọi dòng cảm xúc chệch khỏi tầm kiểm soát.

Đồng Vy hệt như nàng ngọc, một người luôn biết cách hành xử đúng mực như cô lại đi diễn cái trò nhìn chằm chằm vào người khác thế này. . .

Dường như đã bắt được ánh nhìn thô lỗ của cô gái nhỏ, hàng mi đang khép hờ bỗng nhướn lên, chàng trai vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ngời, không buồn quan sát Đồng Vy:

- Bước vào đi ! – Ngón tay đưa lên vạch một đường thẳng giữa không trung – Một mét ! Ngồi cách xa tôi ra !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lời nói dối kỳ lạ để che lấp sự thật bất thường

Đại lộ được đổ đầy nắng, từng luồng ánh sáng chói chang từ mặt trời dội thẳng xuống mặt đường nhựa trơn nhẵn.

Chiếc BMW lao vun vút tựa như mũi tên bắn thẳng vào vùng nắng vàng bóng râm.

Cô gái nhỏ ngồi tận sát cửa xe, chiếc ba lô thô kệch được đem đặt lên chân để che bớt vẻ nhếch nhác của bộ đồng phục khá cũ.

Mùi nước hoa sắc lạnh chòn vòn quanh không khí...

Người bên cạnh vẫn tiếp tục ngủ ngời nên Đông Vy có thể tự do quan sát. Dù cô ý thức được sự điên rồ này nhưng chẳng thể cưỡng lại vỏ bề ngoài mà lực kia, mọi ý tứ đã hoàn toàn tuột khỏi suy nghĩ của cô từ lâu...

Đột nhiên, chàng trai ấy mở mắt, ngay lập tức đã tóm được ánh mắt thần thờ từ vẻ mặt cũng chẳng phải tỉnh táo gì!

Trước khi đổi nhanh hướng nhìn, Đông Vy đã kịp thấy đôi mắt đẹp nhất mà cô từng nhìn vào...

Màu mắt xám tro lạ lùng, vài vệt sáng mỏng lướt qua đáy mắt đầy mê hoặc mà chủ nhân phải là người sở hữu một nội tâm phức tạp và bộ óc giàu chất xám mới có thể chiếu ra tia nhìn hời hợt nhưng tường tận hết thảy mọi thứ như thế.

Kết thúc những giây cuối cùng của giới hạn sức chịu đựng, cô gái nhỏ hơi quay đầu để nhìn...

Trung Anh rộng lớn là thế, biết đâu cô sẽ chẳng còn được gặp người này nữa! Tại sao bây giờ không lợi dụng cơ hội để ngắm anh ta tới chán chê?

- Xuống xe đi! – Chàng trai hất nhẹ cằm, hướng cái nhìn dai dẳng của cô gái nhỏ đến chiếc cổng lớn.

Đông Vy vội hấp tấp mở cửa xe, bước ra ngoài theo như bản năng rồi mới lí nhí câu cảm ơn.

Chỉ duy nhất người đàn ông mỉm cười, vẫy tay tạm biệt cô trước khi xe chuyển bánh.

- Cậu chủ, tại sao cậu để cô ấy vào? – Người đàn ông trung niên thận trọng đưa ra câu hỏi khi không thể tiếp tục nén những thắc mắc được nữa! Cậu chủ là người đặc biệt, anh rất ghét sự tiếp xúc thông thường với những người tầm thường! Cho người lạ đi cùng xe là điều thật kì lạ, hơn nữa, cô bé kia lại nhìn chòng chọc vào anh không chút e dè...

Chàng trai nghiêng người qua khoảng ghế trống còn vương chút hơi ấm, anh nhặt tờ giấy vuông nằm trên lớp bọc đen bóng. Một cái lướt mắt lướt qua những dòng chữ nắn nót mà người viết đã phải rất tỉ mỉ.

- Để cô ta không tuôn ra những điều tồi tệ gây ảnh hưởng đến danh tiếng của tôi! – Như một hành động tùy ý, anh vo tròn tờ giấy lại, búng tay để quả cầu nhỏ ấy bay khỏi cửa kính xe vừa được hạ xuống.

- Nhưng tôi còn chưa nói gì cả! Cô ấy không biết người bên trong xe này là ai cả! – Người đàn ông ra hiệu cho tài xế dừng xe sát với cổng học viện, vùng da quanh mắt ông nhăn nhúm lại đầy nghi ngờ.

Vẫn là vẻ xa cách, sự ngạo mạn từ thân phận cao quý được thể hiện qua cái nhếch môi hờ hững:

- Ngoài nhà họ Đinh ra, ông còn làm ở đâu nữa à?

- Tôi hiểu rồi! – Người quản gia gật đầu, cuộc hội thoại nên khép lại khi anh không để ai chạm vào suy nghĩ thật của anh.

Không đơn giản vì muốn tránh gây rắc rối với nữ sinh bạo dạn kia nên anh mới chịu giúp đỡ.

Đây vốn chỉ là lời nói dối kì lạ để che lấp sự thật bất thường. Điều đó được tỏ rõ qua cử chỉ đầy lơ đãng – xoay chiếc nhẫn bạc quanh ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hụt chân ngay từ bước đi đầu tiên

Ngay từ bước chân đầu tiên, cô đã thất hụt dù đang đứng trên mặt phẳng là những viên gạch lát đều nhau, in những họa tiết khá cầu kì.

*

Khu vườn thơm những loài hoa đẹp dễ và thanh tú, lớn lên từ những mầm non nót, được nếm sương tinh khiết và ngậm nắng rực rỡ. Mỗi bông, mỗi lá vươn ra đều lộ sắc nổi bật hay hương thơm tỏa đậm.

Rồi dừng một cái, cây đại nào đó chui vào vùng đất thơm ấy. Vốn chỉ là hạt giống bén rễ từ mẫu đất khô cằn đầy sỏi đá, sổng sót qua những trận mưa

âm u và những đợt nắng nóng rất.

Cây đại ấy như một vật thể kì dị lọt thõm giữa nơi chỉ qui tụ hoa quý. Chỉ với cành lá xù xì, không hoa cũng không tỏa hương, cây đại ấy hoàn toàn tách biệt và trơ trọi.

Đó chính là cảm giác xâm chiếm mạnh liệt lấy Đông Vy khi cô gái nhỏ tiến vào cách cửa thép bọc sơn vàng kim huy hoàng.

Ngay từ bước chân đầu tiên, cô đã thất huyệt dù đang đứng trên mặt phẳng là những viên gạch lát đều nhau, in những họa tiết khá cầu kì.

Sân học viện rộng thoải mái, còn vương lán không khí mong hơi nước bởi dư âm buống bình mà cơn mưa ban sáng để lại.

Từng lớp học sinh cùng rảo bước, những gương mặt ngẩng cao đầy tự tin, những mái tóc kiểu cách đầy cá tính, những đôi giày bóng bẩy của thiếu gia bánh bao và những đôi tất màu sắc sờ lông ngoài dưới jupe của tiểu thư điệu đà...

Thật kì diệu khi những con người thời thượng này lại hòa hợp tuyệt hảo cùng dãy nhà tầng có kiến trúc hiện đại nhưng vẫn giữ nguyên mái vòm theo thiết kế cổ xưa.

Với các sắc giọng khác nhau, những cuộc trò chuyện vang lên làm náo nhiệt bầu không gian vốn khá nghiêm trang khi được bọc kỹ bởi những quy củ khắt khe hay dãy nhà đặt giữa sân này là nơi lui tới của ban giám hiệu trường.

Rồi bỗng một vài câu chuyện lạc nhịp khi ai đó vô tình nhìn về phía cô gái nhỏ đang đứng im không hề nhúc nhích. Cô xuề xoàng trong bộ đồng phục khá rộng so với vóc người nhỏ con, đôi giày vải lấm lem đất và chiếc ba lô to kềnh. Mái tóc được túm lại thật đơn điệu.

Cô gái nhỏ đã hoàn toàn bị cô lập ngay giữa khung cảnh mỹ lệ của học viện danh giá này...

Những ánh mắt thích thú hiện rõ khi học sinh bắt đầu rỉ tai nhau về sự xuất hiện của Đông Vy – nữ sinh giành học bổng trong đầu năm nay.

Trung Anh – nơi qui tụ những bộ óc tinh anh. Học viện được lập ra từ rất lâu, với hệ giáo dục từ lớp 10 đến tận đại học. Dàn giáo viên xuất sắc được lựa đi chọn lại qua bao đợt khảo sát mới được đứng trên bục giảng, chính vì thế, đối tượng để đào tạo cũng phải qua xét tuyển kĩ lưỡng.

Chỉ duy nhất hai trong số 100 người có điểm số cao nhất mới được chính thức khoác trên mình bộ đồng phục thanh lịch ấy.

Tỉ lệ chọi khốc liệt là thế nên tất cả đều phải hình thành sẵn tâm lý thật kiên cường trước khi lao vào cuộc đấu chất xám!

Căng thẳng hơn là, khi muốn lọt vào top 100 kia, thành tích từ tiểu học cho tới trung học cơ sở phải đạt xuất sắc tuyệt đối!

Vì khắc nghiệt ngay từ điểm khởi đầu nên không ít học sinh đã phải gồng mình trong từng thi giờ để bảo toàn thành tích. Đó là nguyên do tại sao đa phần những học sinh ấy đều tổn thương nặng nề về tâm lý khi bị hất khỏi danh sách sau bao năm của họ là chỉ để học!

Phải một thời gian dài họ mới nguôi ngoai và chấp nhận ổn định học tập tại một trường thông thường nào đó...

Cơ hội rất mỏng, chỉ tựa màng hơi nước nhưng bao người vẫn không ngừng chen lấn trên con đường hẹp đầy rẫy cam go ấy. Bởi khi cầm trong tay bằng tốt nghiệp từ Trung Anh thì mọi công sức bỏ ra đều là xứng với từ đáng!

Theo một cách riêng, Trung Anh luôn khiến những cái đầu thờ ơ nhất cũng sục sôi ham muốn...

Đề lên từng chồng hồ sơ xin việc luôn là tập giấy có kèm theo chiếc bằng Trung Anh – chiếc vé ưu đãi luôn được đặt lên hàng đầu!

Những doanh nghiệp hay bất kì tập đoàn nào, nhân sự thuộc cấp quản lí đa phần là những người tốt nghiệp từ Trung Anh hay thậm chí, họ làm chủ những cơ ngơi khổng lồ ấy.

Vì thế, Trung Anh đã được đẩy lên là học viện danh giá nhất trong cả nước, kéo theo đó, nhu cầu đối với những cơ sở vật chất hay hệ thống nhà trường đều cầu phải nâng cao để đáp ứng được môi trường đào tạo thật chất lượng!

Đây là kẻ hở để bàn tay của những người sở hữu sản phẩm sản nghiệp kếch xù nào đó nhúng vào, họ thường là những doanh nhân tài ba, sẵn sàng vùng tiền đầu tư cho Trung Anh. Và một qui ước ngầm đã được thiết lập từ đó – đổi lại cho sự đóng góp ấy là chiếc ghế trống tại học viện sẽ dành cho con cái của họ.

Con người tạo ra vật chất những cũng bị điều khiển bởi chính nó!

Học viện ngày một lớn mạnh và càng thêm dày đặc những cô cậu ấm mà chẳng cần biết sức học của họ như thế nào, trong khi đó, số lượng học sinh được vào thông qua cuộc thi tuyển chọn lại bị thu hẹp dần.

Là họ không chấp nhận được những thiên vị vô lý ấy, những đánh đổi mệt nhọc của họ lại không bằng lớp người ung dung kia nên họ tự xin rút khỏi trường!

Hoặc là... một thế lực ghê gớm nào đó đã cai quản nơi này... khiến họ không thể bám trụ thêm nữa!

Trung Anh đã như biến thành học viện quí tộc khi cắt phăng chế độ thi tuyển kia .

Vì sự phân đối quá kịch liệt từ công chúng nên trường đã đưa ra chế độ học bổng – cứ nửa năm, sẽ có một học sinh từ trường ngoài được nhận vào đào tạo .

Vẫn là chỉ được một thời gian, lại có học sinh tự xin rút. . .

Qua ngàn ấy sự việc, một kết luận đã được rút ra – học sinh tầm thường không thể nào tồn tại trong môi trường cao quí ấy !

Thế nhưng, vẫn có hàng ngàn đơn gửi vào. . . và đầu năm nay, đơn xin học của một nữ sinh nào đó đã được chấp.

Ngày khai giảng hôm đó, cô gái nhỏ dáo dác nhìn quanh để tìm kiếm một bóng dáng nhưng cho đến khi nam sinh ấy bước về phía bục thì cô đã quên hẳn đi điều mình đang làm.

Là người cô đã đi cùng xe ban sáng, anh nhìn xuống sân trường , lạnh nhạt cất lời :

- Luật của tôi vẫn như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Phát điên ...khi biết tới sự tồn tại của ai đó nhưng không sao chạm tới được !

Thật lạ... như lẽ ra, cùng với những bộn bề thì những nét hấp dẫn trên gương mặt ấy phải nhạt dần chứ không phải càng hiện ra thật rõ theo từng ngày và đôi khi lại làm cô ngẩn ngơ đến thế. . .

*

Những ô cửa kính sáng bóng gắn trên dãy nhà tầng được phủ lớp sơn trắng mịn tron nhẵn còn đọng vài vệt nắng nghịch ngợm.

Trên những hành lang trải dài, học sinh tụ tập trước cửa lớp, cùng làm vài thứ để tiêu bớt thời gian còn lại của giờ nghỉ trưa kéo dài một tiếng đồng hồ.

Hỗn tạp âm như con lốc âm ỹ , chỉ phút chốc đã văng vẳng khắp học viện.

Giai điệu sôi động từ chiếc MP3 không cầm phones, tiếng hú hét khi nam sinh nào đó đột nhiên trèo lên lan can để diễn xiếc giữ thăng bằng, bàn về một trò chơi điện tử mới ra hay tranh luận về những hãng thời trang nổi tiếng. . .

Phảng phất quanh bầu không khí tinh sạch là hương thơm của những loài hoa sau khuôn viên trường.

Phía căng tin yên tĩnh chỉ còn thừa thớt vài bóng người, những học sinh này vì một vài lí do nào đó nên có bữa trưa muộn.

Những chiếc bánh ngọt được phủ thêm lớp kem trắng, đặt trên những chiếc đĩa sứ. Những loài trái cây nhiệt đới đựng trong giỏ gỗ nhỏ xinh . Máy nước tự động đặt ở bốn góc phòng thì thoảng lại phát ra tiếng bộp bộp khi có lon nước rơi xuống.

Một chiếc bàn kê ngay sát cửa kính, bày trên khăn trải bàn sọc kẻ caro là ly nước lọc và hai chiếc bánh mì đen.

Đồng Vy uống cạn nước rồi mới ăn bánh. Bữa trưa của cô đơn giản đến nỗi vẫn luôn có vài ánh mắt thẳng thốt nhìn theo cho đến khi cô ăn nốt mẩu bánh còn lại.

Cô gái nhỏ như được an ủi đôi chút. . . ít ra thì cũng được chú ý tới !

Đồng Vy đã nhập học được hơn tuần nay nhưng dường như chẳng ai màng tới sự hiện diện của cô ngoài giáo viên ra.

\Cô cứ tưởng mình sẽ bị lấy ra làm trò hay bị tỏ thái độ coi khinh nhưng không. . .ngoại trừ ngày khai giảng thì cho đến nay, chẳng ai thèm nhìn cô hay hé môi nói với cô dù chỉ nửa chữ !

Không một dấu hiệu bài trừ nào được thể hiện ra nhưng cô gái nhỏ biết mình đã bị cô lập hoàn toàn. . .

Phải chăng những học sinh rời Trung Anh trước kia cũng vì luôn cảm thấy đơn độc thế này ? Bị ném khỏi bầy đàn, bị chính cộng đồng chối bỏ ?

Như có một rào cản chắn ngang giữa cô và toàn thể học sinh trong trường khiến cô thật sự rất hoang mang ...không khác nào đang lạc vào địa ngục u ám...

Đã nhiều lần cô muốn mặc kệ, bỏ chạy khỏi nơi mà cô chỉ như những phân tử không khí bay lơ lửng xung quanh nhưng ...nếu cô bỏ cuộc, khác nào tự mình đạp đổ những cố gắng đã từng ép ra?

Số tiền người đi ruột lén lút cho cô đã chỉ còn lại một ít.

Thật kinh khủng khi học viện rộng lớn thế này lại không hề có ký túc xá ! Cũng dễ hiểu, chẳng cô cậu ấm nào lại muốn ở lại trường khi quanh đây đều là biệt thự tư nhân, hoặc những khách sạn có hẳn quán bar, câu lạc bộ đêm...

Cô gái nhỏ đành chi hẳn phần lớn số tiền kia vào khoản thuê phòng trọ, một nhà nghỉ cũ kĩ cách khá xa trường ...Đồng Vy dự định sẽ kiếm một việc làm thêm để bù vào số chi phí phát sinh ấy nhưng ...nơi đó sắp giải thể !

Một công ty du lịch muốn đặt văn phòng ngay tại đây !

Cô sẽ phải chuyển đi ngay ngày mai...Chủ nhà chấp nhận trả lời số tiền nhà cô đã đóng cho một tháng, dù thế, Đồng Vy cũng không thể tìm một nơi nào để nhảy vào...

Đã hết cách, cô gái nhỏ đành phải trình bày hoàn cảnh của mình lên ban giám hiệu trường. Thầy giám thị bảo cô đợi, trường sẽ xem xét và tìm cách giúp đỡ.

Cho đến trưa nay thì Đồng Vy đã phải nhảy cẫng lên khi được báo tin sẽ được ở ngay tại phía sau hồ nước của trường, có một căn nhà nhỏ bỏ trống - nơi đã từng là chỗ ở tạm thời của những thợ xây.

Ngón tay trắng xanh lật giờ những trang sách còn thơm mùi giấy mới.

Trên bậc tam cấp trước thư viện, cô gái nhỏ chăm chú đọc sách để giết nốt mười phút còn lại của giờ nghỉ.

Sau khi đã nắm rõ vị trí của phòng thể dục, phòng lab, phòng thí nghiệm, hồ bơi...Đồng Vy đã không còn lang thang khắp học viện như đứa trẻ bị bỏ rơi nữa.

Cô đến thư viện, tìm những cuốn sách nổi tiếng để đắm mình vào ...như thế, sẽ tạm thời quên đi những khắc khoải đang đeo bám.

Tâm trí cô tạm thời rời khỏi những câu chữ mượt mà của cuốn tiểu thuyết lãng mạn, suy nghĩ bắt đầu đeo đuổi chuỗi hình ảnh của ngày hôm ấy...

Trong khoang xe sang trọng, chàng trai mảnh khảnh hiện ra với tư thế ngủ ngời, sự khó chịu đượm rõ trong mệnh lệnh một mét hay khi nhắc cô xuống xe.

Thật lạ...đáng lẽ ra, cùng với những bông bẽ thì những nét hấp dẫn trên gương mặt ấy phải nhạt dần chứ không phải càng hiện ra thật rõ theo từng ngày và đôi khi lại làm cô ngẩn ngơ đến thế...

Tương tự ư ? Đồng Vy giật bản mình với ý nghĩ vừa lóe lên.

Là do người ta chịu giúp cô, dù thái độ không thiện cảm gì nhưng cũng không tới nỗi xóa bỏ cô khỏi tầm mắt...nên, cô chỉ là đang cảm kích ...cũng có thể là rung động...

Điều này thì chẳng có gì là lạ khi cô đang ở lứa tuổi 17, dễ dàng dễ lạc mất lý trí và khi tìm lại thì chỉ còn thấy những thần thờ, ưu tư...

“Con say nắng sẽ qua mau thôi!” – Cô gái nhỏ khẽ lầm bầm, tự xếp mớ rối rắm ấy vào ngăn kéo gồm những thứ cần quên của trí nhớ.

Nhưng vẫn luôn có một thứ cảm xúc điên đảo luôn choán lấy cô...Dù đã đi quanh trường rất nhiều lần nhưng cô chưa hề gặp lại chàng trai ấy – người có đôi mắt xám tro cuốn hút tới lạ lùng...

Thật phát điên khi biết tới sự tồn tại của ai đó nhưng không sao chạm tới được !

Còn thêm một người mang cho cô cơn điên kia..

Đã nhòe đi theo dòng chảy của thời gian nhưng cô tin chắc, mình sẽ nhận ra người ấy ngay trong ánh nhìn đầu tiên...nhưng... vẫn là chưa thấy nam sinh nào có mái tóc dài, phần đuôi mắt hơi chếch lên thái dương, môi mỏng tựa cánh đào và lời nói ra rất nhẹ ...

Bay thật êm cùng gió trong yên lặng là mùi cây cỏ mới nhú lên khỏi mặt đất chưa bao lâu.

Những chùm hoa bé xinh khẽ đung đưa những bông nhỏ xíu.

Hàng cây cổ thụ vườn cảnh chắc nịch, tỏa một vùng bóng râm thật lớn. Có vài sợi nắng thoát ra khỏi vòm lá rậm rạp ấy, vờn lên trang sách còn bất động trong đôi bàn tay gầy gò.

Cô nữ sinh nhỏ khép mí mắt như tận hưởng làn không khí tươi mát nhưng sự đau xót vẫn đọng lại nơi khóe môi...Chợt lẩn dãi trên bờ má mỏng tang là một giọt nước trong suốt ...

Một bước chân khựng lại, chàng trai mảnh khảnh tháo chiếc tai phones khỏi tai, mắt nhìn sâu vào thứ nước tinh khiết ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đường bóng của tên biến thái và những cú ném từ người tàn bạo

Trên sân gạch lan rộng những bóng râm của đám lạ , quả bóng cam vẫn theo đà lăn theo một đường thẳng và dừng lại trước mũi trắng của đôi sneaker.

*

Đôi giày vải lấm đất dạo trên khoảng sân rộng trước thư viện. Những bước ngắn lọt gọn trên từng ô gạch lót thật đều nhau.

Đông Vy đang kiên nhẫn đếm hết những viên gạch, miệng ngân nga vài khúc nhạc về mưa.

Cô gái nhỏ thực hiện những hành động âm ương này là vì không biết diễn tả niềm vui thế nào mới phải.

Sau đêm rũ rượi dọn dẹp căn nhà trống kia, mắt cô đã thâm quầng, sụp hẳn xuống và làn da tái nhợt không chút sức lực.

Cô đến lớp với bộ dạng bơ phờ, tóc tai rối tung mù khiến những bạn học không thể xem cô là không tồn tại được nữa...

Một vài lời hỏi thăm được gửi đến qua những câu cộc lốc, một chiếc bút ném tới khi cô còn loay hoay sửa lại chiếc cùi đã hư, một ly sữa nóng đặt trên chiếc bàn kê sát cửa sổ căng tin...

Vẫn giữ một khoảng cách tuyệt đối nhưng những con người đẹp đẽ ấy đã có chút thiện chí với nàng lọ lem nhếch nhác.

Có lẽ không quen với vị tươi của sữa bò nên Đông Vy luôn có cảm giác như đầu lưỡi của cô bị những ngạp thức chất nhờ béo ngọt. Cô gái nhỏ đành phải đem theo chai nước khoáng bên người như một vật bất ly thân.

Phá tan sự yên tĩnh nơi thư viện là tiếng bóng nện đều đặn trên sân thể dục phía sau.

Tiếng chan chất lớn dần và như đệm nhịp theo từng bước đi của Đông Vy...ngay khi cô gái nhỏ kịp định hình là có vài đôi mắt đang dõi theo mình thì đã ngã bật xuống sân bởi cú giáng mạnh của quả bóng cam.

Một đám nam sinh đứng dưới tán cây tròn hút nắng, những thân hình cân đối lộ ra dưới lớp mỏng của áo phông .

Dấu ấn của những trận bóng cam go được thể hiện bằng mồ hồ đang túa khắp vòm ngực rần rần.

Có người cười rộ lên, có người im lặng nhưng môi kéo rộng nét cười thích thú.

Đông Vy thực sự bàng hoàng, người cô như đông cứng bởi những sợ hãi và hoang mang..

Một đôi chân tiến đến cạnh cô, ngồi xuống bên cô và nhìn cô.

Nam sinh có mái tóc vuốt keo cầu kỳ, mảng tóc gần tai được húi cao rất lập dị. Không để ý đến cô gái nhỏ còn nằm choáng , anh ta cười :

- Em là học sinh mới hả ?

Cái gật đầu lưỡng lự của Đông Vy khiến đôi mắt xéch của anh ta nheo lại đánh giá .

Lúc cô gái nhỏ còn lấy tay bịt mũi để ngăn thứ chất lỏng màu đỏ đang chực trào ra thì nam sinh ấy ghé tai cô, nói khẽ :

- Qua đêm với anh không ?

Như có dòng điện mạnh chạy dọc theo sống lưng, Đông Vy lạnh toát , mắt nhìn trừng trừng vào bộ mặt nham nhở của kẻ đối diện như một cách tấn công.

Nam sinh kia bật ra điệu cười quái đản trước trò nhím xù lông của cô gái nhỏ, anh ta nhìn khắp người cô rồi liếm liếm môi.

Cú đập mạnh trên vai khiến anh ta giật mình lách sang một bên, không cần xem ai là người ra tay, anh ta đã kiểm tra mái tóc mà mình đã tốn bao công sức để chải chuốt.

- Tên kia, mi lại làm gì thế ! – giọng nói hung tợn phát ra từ nữ sinh đang đứng chống tay ngang hông, chớp mũi nhỏ nhọn của phù thủy điểm vài tàn nhang bé li ti – Mi sẽ chết nếu còn làm trò này !

Nữ sinh dữ dằn ấy trừng mắt thị uy rồi đỡ Đông Vy dậy, cô với lấy chai nước đã vơi một nửa ném thẳng vào cậu nam sinh, chỉ trích thô bạo :

- Bệnh hoạn !

Tuấn Dương chỉ cười sảng sặc cho đến khi bóng những chiếc váy khuất sau hàng cây cảnh được cắt tia thẳng tươm.

Sự yên tĩnh lại quay về, hết như chừng từng có bất kì cuộc chạm trán nào, chỉ còn tiếng gió luồn qua những vòm lá xanh thẫm.

Bên dưới gốc cây cổ thụ, nhóm nam sinh bàn tán vài câu, làm bộ tiếc nuối với cậu bạn còn đang đi tới.

Trên sân gạch lan rộng những bóng râm của đám lá, quả bóng cam vẫn theo đà lăn theo một đường thẳng và dừng lại trước mũi trắng của đôi sneaker.

Vật màu cam ấy vừa được hất lên không trung, một bàn tay đã bắt gọn.

- Vui quá nhỉ ! – Những thanh âm được rít lên như làn gió lạnh vờn trong không gian đặc nắng.

Nhóm nam sinh giật bắn người vì sự xuất hiện đột ngột của chàng trai ấy, hay đúng hơn là vì lời kết tội thông qua câu hỏi lạnh đậm kia.

Sau nút cúc áo đầu tiên đã cởi bỏ, những lồng ngực phập phồng đầy căng thẳng. Sự im lặng bao trùm đến nghẹt thở, những cậu bạn vừa rồi còn khao um sùm giờ đã nín bật.

Dù không rõ lí do nhưng họ đều ngầm hiểu một điều...ai đó đang tức giận vì sự việc ban nãy...

Tuấn Dương chết sững khi ánh mắt đáng sợ kia đang ghim thẳng vào mình, tia nhìn hằn những tia sáng rực hết như mảnh thú xuyên qua rừng thẳm.

- Đứng ra kia ! – Chiếc cằm kiêu hãnh hất nhẹ ra phía giữa sân, bàn tay nửa thả lỏng nửa nắm hờ đưa năm ngón lên không trung thật bình thản – Cách xa tôi ! Năm mét !

Biết người mình đang đụng độ ghê rợn thế nào nhưng Tuấn Dương vẫn không làm theo mệnh lệnh ấy. Bản chất gan lì từ một anh chàng có lối sống hoang dã không cho phép cậu dễ nhún nhường trước bất kì ai !

- Tại sao tớ phải làm thế khi không hề phạm vào luật lệ của cậu ?

Vệt sáng xám tro còn đọng dưới đáy mắt đã tắt lịm, phút chốc đã biến thành sắc đen âm u lan tỏa khắp nhãn cầu, chàng trai gằm nhẹ :

- Bóng của cậu đã chạm vào giày tôi !

Xế toạc không khí là những cú ném bóng mạnh mẽ. Vật thể màu cam tựa hồ như con thú đã mất đi kiểm soát, điên cuồng lao đi và sẵn sàng đập nát thứ chần ngang đường bay của nó.

Con thú ấy được thả khỏi bàn tay tàn bạo khi tiếng chuông đầu giờ kêu réo...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hai loại người tự ý rút khỏi Trung Anh

Người ta dễ dàng nhận thấy sự đối lập kia nhưng không thể nào phân biệt được đâu mới là bản chất thật, đâu chỉ là lớp vỏ bọc nguy trang của cô...

*

Mùi sữa béo ngọt đượm lên trong làn không khí mát dịu, đệm những tiết tấu vui tai khi chiếc thìa chạm vào lớp sứ trắng nhẵn.

Một đôi mắt dõi theo những hạt bụi đang lơ lửng cùng những tinh thể nắng qua ô cửa kính trong suốt. Đã đánh rơi tâm trí vào nơi nào đó nên cô nữ sinh không buồn gạt đi những lọn tóc dài buông bình đang bám lên chóp mũi nhỏ nhọn.

Trên chiếc giường phẳng phất mùi thuốc, Đông Vy không ngừng khuấy chiếc thìa vào ly sữa đã nguội lạnh, tạo nên thứ âm thanh duy nhất khi bầu không gian vắng ngắt đang chiếm giữ phòng y tế thoáng đãng.

Đáng lý ra, cô không cần ở lại đây khi chỉ bị xây xát nhẹ nhưng vì những người túc trực nơi này đều vội rời đi khi được báo tin có một học sinh cần sơ cứu gấp. Vậy là, cô được giao nhiệm vụ trông coi !

Với sự tê nhát đang choán kín, cô gái nhỏ vô thức nhìn nữ sinh đang ngồi trầm mặc trên bệ cửa sổ, nét buồn dường như đã theo cô từ rất lâu...

Mái tóc nâu ngắn cá tính, chiếc vòng vải cột quanh cổ tay trắng nõn, móng tay được sơn màu tím nhạt – những thứ chỉ có ở một tâm hồn sôi nổi, năng động !

Hàng mi rũ xuống, môi mím lại, vè mặt đầy đăm chiêu – xuất phát từ những nội tâm đầy vết thương !

Người ta dễ dàng nhận thấy sự đối lập kia nhưng không thể nào phân biệt được đâu mới là bản chất thật, đâu chỉ là lớp vỏ bọc nguy trang của cô...

- Hạ An, khối 12 ! – Cô nữ sinh vừa túm vừa hất những sợi tóc rối, nhảy phóc khỏi bệ cửa sổ.

Đông Vy thoáng ngạc nhiên, một cảm giác lạ khi nữ sinh ấy chủ động bắt chuyện với mình.

- Em là Đông Vy, học sinh khối 11 ! – Cô gái nhỏ nép người sang một bên, có ý để chỗ cho Hạ An.

Không để tâm đến lời giới thiệu của Đông Vy, hay chính xác hơn là đã nắm rõ từ trước, Hạ An nhìn xa xăm.

- Người vừa nãy là Tuấn Dương ! – giọng nói của cô mờ đục – tất cả nữ sinh được nhận học bổng đều bị con người lập dị đó trêu đùa !

Đông Vy khá căng thẳng như sắp sửa chạm vào một nỗi đau nào đó mà Hạ An đang che giấu...

- Tôi cũng từng là nạn nhân ! – Hạ An giật lấu ly sữa, uống cạn một hơi để vị ngọt béo đè lên vị chua chát.

Chẳng cần hét lên hay tròn tròn mắt, sự kinh ngạc của Đông Vy được thể hiện qua những ngón tay bất động, còn khum lại để giữ ly sữa vốn đã bị cướp mất.

- Chị vào đây cũng là vì nhận được học bổng ?

Đừng tưởng là ngoài em ra thì học viện này không ai có khả năng đó ! – Hạ An cười châm biếm, chỉ trích thẳng thừng – Những kẻ xin rút khỏi Trung Anh được chia ra hai loại ! Một là quá kém cỏi ! Dù một số người có vào đây bằng đường tắt hay thế nào thì khi đã là học sinh Trung Anh, mọi cá nhân đều hướng chung quyền lợi như nhau ! Họ quá ấu trĩ khi tự hủy hoại chính mình bằng những so đo, đố kỵ, hơn thiệt !

Ngừng một chút để Đông Vy nắm được vấn đề, Hạ An cất chiếc ly rỗng kê bên, giọng gay gắt khác thường :

- Hai là quá tham vọng ! Những kẻ muốn chen vào tầng lớp thượng lưu mà bán rẻ chính mình ! Họ bầu víu vào những học sinh giàu có như kẻ ăn bám ! – Hơi thờ Hạ An nhẹ bằng như lạc về đoạn ký ức tối tăm nào đó – Những kẻ ấy đâu biết, họ chỉ là những món đồ chơi rẻ tiền ! Chỉ sau vài ngày đã bị ném đi !

Đông Vy lắng nghe không sót một từ . Đã có lời giải đáp cho những thắc mắc của cô.

Lí do tại sao ai cũng lờ cô đi...bởi họ còn đang suy xét, chờ đợi xem cô sẽ nằm vào loại người nào ! Là quá kém cỏi hay quá tham vọng ?

Họ vốn dĩ đã quá chán ghét những kẻ ấy nên luôn giữ khoảng cách với người mà họ chưa xác định được bản chất...

Cảm thấy đã đưa đủ số thông tin cần thiết, Hạ An bắt đầu chuyển sang trò chuyện với thái độ không mấy thân thiện :

- Học sinh ở đây, thuộc vào hàng khá giả là thấp nhất ! Em là kẻ nghèo nhất Trung Anh này đấy Đông Vy ! – Khẽ lắc tay để chiếc vòng vải vô chụm lên cổ tay, Hạ An cười khích lệ – Đợi đi, rồi em cũng sẽ một mảnh ghép của học viện này thôi !

Thời gian lùa nhau đi, nhuộm sắc nắng thêm vàng đỏ lênh láng khắp học viện.

Thi thoảng, có lá vàng rơi rụng theo vài vệt gió hiem hoi trong ngày nắng ngợp.

Đám xác lá trên sân gạch bị đập nát tươm bởi những bước chân vội vã.

Đông Vy nhìn chút sữa bò sót lại đang đọng thành khoảng trắng dưới đáy ly rỗng, khẽ lắc đầu :

- Mọi khoản đều đã gộp trong học bổng, em biết thế chứ ! Nhưng em...đang ăn kiêng !

- Ăn kiêng ? – Hạ An ngờ vực sẫm soi đáng mảnh dẻ của cô nữ sinh khối dưới, câu thắc mắc còn chưa kịp bật ra đã bị bẻ gãy bởi tiếng chân dồn dập kéo tới trước phòng y tế.

Vài nam sinh vừa điu vừa kéo một chàng trai cúi gằm mặt, cánh tay to khỏe của anh ta buông lỏng, chẳng chặt những vết đỏ trên làn da rám nắng.

Hai cô gái nhỏ bâng hoàng khi thân hình cân đối đổ ụp xuống chiếc giường phía đối diện.

Trên mặt anh ta đan dày những dấu tím bầm, còn dính bụi đất. Máu rỉ ra từ những kẽ nứt, bện lại thành dòng chảy lan xuống tận cổ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Đừng nhìn anh ta quá giây thứ 59 !

Tuyệt đối đừng chạm vào người anh ta ! Hãy cách anh ta mức xa nhất có thể và đừng nhìn anh ta quá lâu ! Tốt nhất, hãy chỉ nhìn tới giây thứ 59 !

*

Như lưỡi dao sắc ngọt, cắt sâu vào bầu không khí ngọt ngào là tiếng chuông reo, báo kết thúc tiết đầu của buổi học chiều.

Phần lớn học sinh đều đổ dồn ra ngoài lớp, tựa người vào những chấn song, kháo chuyện ầm ỹ, dẹt nên thăm âm thanh huyền ảo.

Nam sinh nào đó nhảy một điệu thật ngẫu hứng, những lá bài rơi là tả của màn ảo thuật kì bí, ánh flash lóe nhẹ khi những cái đầu chụm vào nhau cùng chụp ảnh...

Vài nữ sinh chu miệng, thổi phù phù...bong bóng xà phòng theo nhau tung nhảy giữa những vạt nắng trong veo. Những lớp màng mỏng tang phản chiếu một góc nhỏ của cảnh vật xung quanh.

Khung cảnh sống động ấy thoáng ngưng lại khi hai cô gái nhỏ xuất hiện đầu hành lang, với gương mặt tái nhợt, môi mím chặt như vừa trải qua điều kinh khủng. Họ cùng im lặng lướt qua đám ồn ào...

Khác hẳn với sự náo nhiệt ngoài kia, lớp học im ắng chỉ còn thừa vài ba người.

Một trong số đó là nữ sinh có vóc người mập mập, cô liên tục thọc tay vào gói snack cỡ lớn, bốc những miếng khoai tây cho vào miệng. Hành động vô thức này như đã được lập trình sẵn trong lúc cô xem phim qua chiếc máy tính bảng.

Có lẽ cô ấy tưởng người đang đứng cạnh bên là bạn cùng bàn nên không thèm dời mắt khỏi rạp phim mini kia, chiếc chân còn gác lên phần ghế trống kế bên tự động hạ xuống.

Tiếng sột soạt từ lớp vỏ bao bóng chỉ dừng hẳn khi có bàn tay thành lĩnh đập mạnh vào vai cô ấy.

Đồng Vy đứng tận trong góc lớp, nét mặt vẫn còn rất căng thẳng. Vừa lúc này, đã có bao nhiêu ánh nhìn đổ dồn về phía cô. Thật nhanh chỉ như cái lướt mắt nhưng vẫn nhận ra rất rõ sự hiếu kì từ những con người ấy...

Hạ An chỉ trao đổi vài câu ngắn gọn với cô bạn học ấy rồi vội vã bỏ đi, lúc ngang qua Đồng Vy thì đánh nhẹ vào vai cô gái nhỏ.

- Tổ đã nói với thầy là cậu có vài vấn đề về học bỗng cần giải quyết !

Phải mất khá lâu thời gian Đồng Vy mới nhận ra cô bạn đang lên tiếng nói với mình. Mặc dù là ngồi cùng bàn nhưng cô chỉ biết tên cô ấy là Tuệ Anh qua chiếc phù hiệu gắn trên áo.

Một cô bạn học rất cừ nhưng thường bỏ mình ngoài những cuộc vui !

- Cảm ơn cậu nhé, Tuệ Anh ! – Đồng Vy muốn tỏ ra thật tự nhiên nhưng đã sự lúng túng đã bị tổ cáo khi...ngồi nhầm bàn.

Cô bạn mập phì cười lộ ra hai chiếc má lúm xinh xắn. Cho đến khi nàng ngốc kia đã ngồi kế bên, cô mới im lặng, nét cong vẫn còn nguyên trên môi.

Trên màn hình còn hiện khuôn mặt điển trai, Tuệ Anh dí mạnh môi mình vào đó trước khi cất chiếc máy tính bành xuống gầm bàn rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt còn ngập về bất thường :

- Cậu đã thấy gì ?

Biết mình đã phạm sai lầm khi đã tỏ ra quá ngạc nhiên , Đông Vy áp úng thốt ra mấy chữ :

- Anh ta....là diễn viên nào thế ?

Một cuốn sách dày giăng thẳng xuống đầu cô gái nhỏ, Tuệ Anh hạ giọng nghiêm nghị :

- Tớ muốn hỏi là cậu đã thấy gì tại phòng y tế ?

Đông Vy khẽ rung mình, cổ và sống lưng cô thẳng đờ, sự sợ hãi gọn trên những nếp nhăn của chiếc váy đồng phục ...

Ngón tay siết chặt vào mép ghế như những dây leo xanh non trên hàng rào gỗ, còn run rẩy trước gió.

- Rất nhiều máu ! – Cô gái nhỏ khó nhọc nói, làn da đã trở nên tái xanh.

Nam sinh kia ngã vật trên giường y tế, máu túa ra từ những vết nứt, lan xuống cổ, rỉ từng giọt thấm lên áo. Mất hẳn nửa khép lại nửa như mở ra, hai con người lơ dờ rồi tắt lịm.

Qua mái tóc kì quái, thì cô đã biết hẳn chính là Tuấn Dương – kẻ phát bóng vào cô.

Giáo viên ở đó lệnh cho tất cả học sinh phải đi ra ngoài, kèm theo lời dặn tuyệt đối không được truyền tin cho các bạn khác để tránh ảnh hưởng đến toàn trường.

Lúc cô cùng Hạ An rời đi, Tuấn Dương đột nhiên co người rồi học mạnh...máu trào ra khỏi miệng...đỉnh lớp đỏ thẫm trên mặt sàn...

Gói snack chìa trước mặt Đông Vy khi cô bị tê cứng trong nỗi sợ hãi, máu dưới da hoàn toàn bị đông lạnh. Cô gái nhỏ dần dần lấy lại hơi thở, mấp máy môi bật ra tiếng thì thào :

- Thật đáng sợ !

Tuệ Anh gật nhẹ đầu :

- Ừ và còn nhiều thứ đáng sợ hơn nữa ! – mấy ngón tay đang kẹp chặt bông thả ra, làm rơi những mẩu snack, cô phả một hơi thật dài vào không khí , băng quơ – Là Gió Quỷ mang đến !

Trực giác nhạy bén của Đông Vy mách bảo rằng, cô bạn mập đang ám chỉ người gây ra chuyện này ! Tuệ Anh xoay người cô lại, nét mặt đanh cứng như thép :

- Tại học viện này , có hai nhân vật rất nguy hiểm ! Cậu tuyệt đối không được gần họ !

Những âm nặng nề vừa thoát ra đã đè lấy không gian im ắng, cơn gió lạnh khiến Đông Vy khẽ so vai, cô run giọng :

- Là ai ?

Đôi mắt hí của Tuệ Anh đã nhuộm màu nghiêm trọng, gấn trên gương mặt mập là nỗi kinh hoàng được kết tủa qua nhiều lần sợ hãi :

- Kẻ nguy hiểm nhất là Đinh Hữu Phong ! – Giọng cô bị bóp méo bởi những hình ảnh đáng sợ trong qua khứ đang dần được sắp xếp – Là hóa thân của vũ trụ , nắm giữ trong tay mọi thứ ! Gió Quỷ là cháu đích tôn của một dòng dõi quý tộc bên Thụy Sĩ. Anh ta mang dòng máu lai Thụy Sĩ và Việt Nam . Anh ta tàn bạo theo cách của quỷ dữ đối với những người phạm vào luật của anh ta !

Tuệ Anh nhấn mạnh từng chữ như muốn gấn chúng thật sâu vào trí óc của người mới :

- Nghe này , có hai điều mà cậu có chết cũng không được phép ! – cô thực hiện đúng cử chỉ nhỏ kèm theo khi ban lệnh của gió quỷ, một ngón tay đưa lên lắc nhẹ về hai phía – Tuyệt đối đừng chạm vào người anh ta ! Hãy cách anh ta ra mức xa nhất có thể và đừng nhìn anh ta quá lâu ! Tốt nhất, hãy chỉ nhìn tới giây thứ 59 ! - bàn tay mồm mỉm tự cắt một đường ngang cổ - Nếu cậu phạm phải, thì Tuấn Dương là một dẫn chứng cụ thể của hậu quả !

Đông Vy thở thật nhẹ, cơ mặt cô gái nhỏ co rúm lại khi quá nhiều cảm xúc cùng đổ ụp xuống. Kinh hoàng, hoang mang...tạo nên thứ bất ổn khiến cô chao đảo như đang đứng trên vách của vực thẳm...chỉ cần sai một chuyển động nhỏ cũng sẽ tan xương nát thịt !

- Làm sao để tớ biết ai là gió quỷ ? – Cô gái nhỏ căng thẳng lên tiếng.

Tuệ Anh thả hẳn gói snack, hai tay đỡ lấy cằm như cô bé con, mắt vụt lên những tia mơ màng , cười híp mí :

- Gió Quỷ rất đẹp ! Đẹp không tì vết , hoàn hảo trên mọi góc độ ! Nếu cậu nhìn thấy chàng trai nào mà chưa đến nửa giây đã đổ gục hoàn toàn thì anh ấy chính là Đinh Hữu Phong ! – Tuệ Anh khẽ thì thầm như đang dặn dò chính mình – Nhưng dù thế nào thì đừng để bị mê hoặc ! Tốt nhất hãy mang theo đồng hồ bấm giờ và ống nhòm , ngắm sẽ được kĩ !

Con choáng váng thỉnh linh đánh chiếm như giết đứt dòng suy nghĩ miên man của cô gái nhỏ về nhân vật bí ẩn kia. Chợt một suy đoán bất xuyên qua não cô. Có khi nào, thái độ nồng nhiệt, mê mẩn của những học sinh như Tuệ Anh là chất xúc tác cho những tàn bạo của Gió Qui?

Bản tính lập dị nào đó khiến anh ta tàn nhẫn với tất cả những người ngưỡng mộ mình?

- Vậy còn kẻ nguy hiểm số hai là ai thế?

Khá bức mình khi bị cô bạn nhỏ lôi khỏi những hình dung cuốn hút của Gió Qui đã ngấm vào từng thớ da, Tuệ Anh gắt:

- Không cần biết! Hấn sẽ tự tránh xa cậu, cô nàng xuềnh xoàng ạ!

Bây giờ thì đã biết rõ Gió Qui là ai rồi nhé. Hữu Phong :X Fic này, văn phong của boo được khen ^^ Cảm ơn mọi người đã nhìn nhận sự cố gắng của boo nhé ^^ Fic này ngay từ cái tên đã mập mờ rồi :X Sẽ rất nhiều bí ẩn và nút thắt đấy ^^ Mỗi một nhân vật đều sẽ k đơn giản đâu nhé :X ^^ Chúc mọi người vui vẻ, ăn nhiều ngủ nhiều chơi nhiều và được yêu thật nhiều! Lái nhai quá =>) Sorry my love :X

Hữu Phong tên đẹp ko cả nhà ^^

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Dậm lên gió qui!

Hãy thật láo với người tàn bạo... Gió qui có thể lẩn át Trung Anh chỉ vì bọn họ đã tự biến mình thành lá, sẵn sàng bị gió đe dọa. Nhưng nếu thật cứng cáp như những thân cây cổ thụ thì đâu sợ bị cuốn phăng?

*

Bầu trời của đêm hè đen mịt, trên sắc tối thẫm thang ấy, mảnh trăng như mẫu bánh vụn gấn sau những đám mây dày đặc.

Một vài ánh sáng vàng nhạt xuyên mây, rải trên những tầng lá cao vút. Những lớp cỏ mềm ụ quanh gốc cây, dạt hẳn sang một bên khi những luồng gió tạt qua, mang theo hơi lạnh căng đầy từ hồ nước.

Mọi cảnh vật đều bị nhuộm trong đêm đen, nhấn chìm học viện Trung Anh vào khoảng lặng tĩnh mịch.

Một chiếc bóng đồ dài trên mặt đất ẩm, đôi giày thể thao mang sọc đen lướt dọc theo mép hồ ẩm ướt.

Bóng tối như thấp lên luồng ánh sáng kì diệu, bao quanh dáng người mảnh khảnh đang xé gió vút đi.

Hữu Phong khoác trên người bộ đồ thể thao dài tay, thân mình lao về phía trước như mũi tên xuyên qua khu rừng thẳm, chuyển động không ngừng những bước dài, âm thanh của gió vút lên bên tai..

Thật lâu sau, anh chạy chậm lại, cời áo khoác sọc thất ngang hông, đôi mắt xám tro hiện lên những tia sáng sắc lạnh, xoáy thẳng vào đêm đen.

Tùy ý buông người khi đã thấm mệt, anh ngồi trên bãi đất trống gần đó, hai tay chống về phía sau, hất nhẹ gương mặt kiêu hãnh để gió vòn lên, mắt nhìn sâu vào mẫu bánh vụn còn lẩn trốn sau mây.

Đồng Vy cẩn thận đặt khung hình gỗ ngay đầu giường, ngón tay miết theo đường viền của bức ảnh cũ, nụ cười trên môi đọng những thổn thức, xót xa.

Mi mắt cô không ngừng chớp...

Chớp mắt là để tống khứ hạt bụi nào đó đã bám vào, hoặc là đang cố ép những dòng nước trở lại tuyến lệ.

Đồng Vy đón lấy khoảng nước đang bao lấy màng mắt, làm nhòe đi hình ảnh của người phụ nữ có mái tóc dày như rong biển, khuôn mặt trái xoan đẹp đẽ dang.

Cô gái nhỏ vô thức thả trôi những giọt khóc, rơi tự do khỏi khóe mắt. Vội rút tay về, lén người vào trong chăn...

Cô mỉm cười nhợt nhạt, buộc những mạch mẽ phải lập tức trở dậy!

“Ba mẹ luôn ở cạnh mình, không được phép yếu đuối!..

Mùi từ chân mới đổ dành đôi chút cảm xúc hoang hoải của cô gái nhỏ, kéo cảnh tượng ồn ào lúc chiều trở về.

Tan học, Hạ An cùng Tuệ Anh đã đến đây, mang cho cô rất nhiều đồ dùng cần thiết.

Giường xếp, chăn in hoa lưu ly tím, bình nước giữ nhiệt...đặc biệt là thùng mì gói !

“Chả có ai nghèo như em thế này cả ! Cũng đừng từ chối, như thế là đang tát vào lòng tốt của chị đấy , biết chưa ? , – Hạ An ném vào cô giọng nói dữ dằn.

“Tuyệt ! Nhà bên hồ ! Ôi , không phải ai muốn cũng được không gian thế này đâu ! , – Tuệ Anh hí hóp nhìn gian nhà thô sơ được bao quanh bởi bốn bức tường trắng toát !

Đồng Vy rất ngại khi một lúc đã nhận quá nhiều từ những người chỉ mới quen ...mặc dù tính tình của ba người khá hợp...

Hạ An và Tuệ Anh là hai chị em kết nghĩa, nhà đối diện nhau, chơi cùng nhau từ nhỏ. Họ luôn tỏ ra thật nghiêm nghị nhưng thực chất sôi nổi hơn bất kì ai khi vạch ra bao nhiêu kế hoạch biến đổi ngôi nhà nhỏ này !

Sẽ quét lớp sơn màu quýt chín, sẽ đục ô cửa sổ nhỏ đối hướng với bờ hồ, sẽ thay những chiếc bóng trắng lóa thành đèn chùm mini xanh vert...

Hai chị em bàn tán âm ỹ tới lúc chiều muộn, bị người nhà gọi điện giục mới về !

Đồng Vy rời chân, vận lên mình chiếc hoodie trùm kín mũi, cô quyết định sẽ đi dạo một vòng khi giấc ngủ không kéo tới.

Vừa bước khỏi cửa đã bị bóng đêm vây lấy, cô gái nhỏ đút tay vào túi, dạo bước thật nhẹ quanh mí hồ.

Ánh trăng khuất sau tầng mây không đủ soi rõ mặt hồ như khối hình vuông sâu hoắm, chỉ có sắc đen nuốt gọn lấy cô.

Theo từng bước chân êm , những đoạn ký ức rời rạc lại kéo tới...

Đến bây giờ , cô đã biết mình điên thật sự !

Chỉ trong một lần gặp duy nhất nhưng gương mặt vô cảm đã ngấp trong trí nhớ . Cô nghĩ về anh như một thói quen không bao giờ chán...

Đôi mắt xám tro đẹp kỳ lạ, không hẳn bất kì vệt cảm xúc nào, cái hất cảm thật nhẹ đầy quyền uy.

Đi được nửa quãng hồ, tìm Đồng Vy chợt giật mạnh khi chân dẫm phải thứ gì đó...rất cứng .

Cô gái nhỏ cúi đầu, mắt mở thật to nhưng vẫn không thể thấy được gì ngoài sắc đen thường trực của đêm.

Chân Đồng Vy bắt đầu thay mất, dậm dậm lên thứ gì đó rất cứng kia . Bàn chân chưa kịp nhấc tới cú thứ hai , tiếng tên khê đã nhấc cho cô gái nhỏ đáp án chính xác nhất !

Một bàn tay nắm lấy chân còn chưa kịp rút về...lôi mạnh ! Người cô gái nhỏ chúi xuống, ngã sấp lên mặt đất...đau điếng ! Những ý nghĩ nối tiếp nhau run lay bầy...

- Ai ...ai đấy ?

Vai cô bị siết chặt , lật ngược cô lại, túm lấy cổ áo kéo hẳn người cô dậy để đối sát với đối phương, gằn mạnh :

- Cô đã chạm vào tôi đấy !

Đồng Vy nhận ra giọng nói này ! Nỗi nhớ của cô đã bị khơi dậy, bật ra tiếng hét vỡ òa ngay lúc đang gặp nguy hiểm :

- Là anh ! Đúng là anh rồi !

Cúi xuống sát mặt cô gái nhỏ, đôi môi lạnh lẽo thì thảo trong bóng tối :

- Tôi thì sao ?

- Anh là người đã cho tôi đi nhờ xe hôm ấy ! – Đồng Vy khê run.

Chàng trai nén ngạt nhiên, buông tay khỏi cô , đứng dưng :

- Hẳn vậy !

Đồng Vy ngồi thẳng người, nhìn gương mặt không rõ nét phía đối diện, những ngón tay bấu chặt vào nhau vì sợ hãi, lời nói thoảng nhẹ như cánh hoa rơi xuống mặt hồ...

- Anh là Đinh Hữu Phong ?

“ Gió qui rất đẹp ! Đẹp không tí vết , hoàn hảo trên mọi góc độ ! Nếu cậu nhìn thấy chàng trai nào mà chưa đến nửa giây đã đổ gục hoàn toàn thì anh ấy chính là Đinh Hữu Phong ! ,,

Sự quyến rũ đáng sợ này...chỉ có gió qui mới đem tới. Là gió , cuốn đi mọi thứ, đem nhấn tất cả vào dòng xoáy...Là gió, nhẹ nhàng, thanh thoát nhưng có bản chất của qui...

Là gió, thứ vô hình đẹp dễ nhưng không sao chạm vào được, lại tàn bạo đến mức chỉ khiến người ta chỉ muốn trốn chạy...Có phải sự mâu thuẫn này khiến gió qui càng thêm mê hoặc ?

- Biết tôi thì hẳn là cũng biết tới luật của tôi ! – Hữu Phong duỗi cánh tay, thẳng thắn phán xét – Tôi quá ! Vì cô không nhìn thấy được gì nên tôi không làm khó !

Cô gái nhỏ gật gật đầu, rất thần nhiên đáp trả :

- Nhưng còn chuyện anh cản trở việc dạo bộ của tôi, phải tính thế nào ? Còn nữa, đừng quên là anh cũng chạm vào tôi ! Cố tình chạm vào tôi !

Đối với người tàn bạo thì hãy thật lão ! Gió qui có thể lấn át Trung Anh chỉ vì bọn họ đã tự biến mình thành lá, sẵn sàng bị gió đe dọa . Nhưng nếu thật cứng cáp như những thân cây cổ thụ thì đâu sợ bị cuốn phăng ?

Thừa nhận cô đã rất nhớ anh ta...thích anh ta...nhưng cô sẽ không để mình bị mê hoặc bởi lớp vỏ ngoài kia nữa !

Gió qui là kẻ ác , lấy quyền lực vô hạn để đáp ứng cho bản tính kênh kiệu của anh ta !

Cái nhếch miệng chỉ trong vòng nửa giây đã bị bóng đêm che lấp, Hữu Phong ồ lên một tiếng, giọng bất cần :

- Thì sao ?

- Tôi tất nhiên sẽ không đánh anh , và làm tổn hại anh như anh đối xử với người khác !

- Cảm ơn ! – Hữu Phong cười khẩy.

Đồng Vy nhìn vào khoảng tối trước mặt, cao giọng dạy bảo :

- Tôi chỉ muốn anh hãy dẹp bỏ những luật lệ đáng ghét đó đi ! Anh có quyền cấm người khác nhìn anh, chạm vào anh sao ? Nếu thật sự không thích thì hãy đem khuôn mặt điển trai cùng dáng người chuẩn của anh cất trong nhà ấy !

Lúc cô gái nhỏ dứt lời, tim run lên, mặt cũng biến sắc theo. Có phải cô bị bóng phang vào nền hồng đầu óc rồi không ? Chưa tính đến quyền lực mà anh ta nắm, chỉ riêng bàn tay của anh ta cũng đủ bóp bẹp dí cô ...

Láo cũng được, nhưng cô cần lên chiến thuật rõ ràng đã !

Một suy tính nảy ra ...cô sẽ lợi dụng bóng tối, chuẩn bị trong êm đẹp...

- Một người nam tính thực thụ sẽ không bao giờ chấp vật ! – Đồng Vy vừa đánh đòn tâm lý, người vừa cẩn thận lùi ra phía sau..

- Có biết bơi không ?

- Biết chứ ! Nhưng anh hỏi để làm gì ?

Có âm thanh lớn, dứt khoát vọng lên giữ khuya. Có tiếng hét thảm thiết xe toang bầu không gian yên tĩnh...

Đôi giày thể thao lùi vài bước, tránh làn nước từ hồ đang văng mạnh lên.

Một cái nhếch mép rất hiếm hiện rõ trong bóng tối..

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhìn gió qui tới giây thứ 60 !

Một nam sinh siêu cool với áo jaket mỏng phối hợp cùng jeans đen , chân đi giày trượt patin như mũi tên gió lao đi từ sân thể dục.

*

Một tuần sau đó, đã có nhiều thay đổi giữa thái độ của bạn học dành cho người mới đến. Họ đáp lại lời chào buổi sáng từ cô gái nhỏ, đôi lúc còn chủ động bắt chuyện với cô, hỗ trợ cô vào giờ tin học khi máy tính đối với cô hoàn toàn là một vật thể lạ lẫm..

Họ gương gao nhưng nhiệt tình !

Hôm giữa tuần, cô đã phát hoảng khi trên bàn học xuất hiện chiếc hộp quà thật dễ thương – một bộ đồng phục mới tinh .

Vì không tìm ra được người gửi nên Đông Vy đành mang nó về nhà, cất kĩ. Đôi lúc ngắm nhìn, lòng ấm áp như được ủ trog tấm chăn bông vào ngày lạnh. Cảm giác được quan tâm mà lâu lắm rồi cô gái nhỏ mới tìm lại được...

Boi giữa môi trường mới, những trải nghiệm mới và những người bạn mới, cô vẫn không hề sao nhãng đi một trong những mục tiêu của mình khi tới Trung Anh.

Cô vẫn chưa lần ra dấu vết của người ấy ! Giữa biển người, cô mò lần với một bóng dáng đã rất nhòe mờ theo lớp bụi thời gian..

Tuệ Anh và Hạ An đã khá thân với cô nhưng còn chưa đủ để cô có thể bộc bạch hết mọi việc ! Và cô cũng giấu nhem đi cuộc đụng độ với gió qui đêm ấy.

Vẫn là...nhớ ! Đã có thêm vài ký ức góp vào nỗi nhớ vô lý của cô...Lúc anh ta thô bạo lời cô ngã, hung dữ túm cổ áo, tàn nhẫn ném cô xuống hồ.

Gió qui...luôn xuyên qua mọi không gian thời gian, chưa hề nằm trong kiểm soát của bất cứ ai. Kéo tới và rời đi chỉ trong chớp mắt là lẽ thường.

Đông Vy ngồi bên chiếc bàn kê sát cửa sổ...không một mình. Cô uống cạn ly nước đầy, ăn miếng bánh mì đen. Mọi hành động của cô gái nhỏ đều không qua khỏi mắt hí Tuệ Anh.

Cô bạn ngán ngẩm lắc đầu :

- Mọi thứ thuộc về cậu đều sơ sài đến thô kệch !

Đông Vy không lên tiếng, ngầm thừa nhận qua cái nhoeo miệng. Khi cô ăn hết bữa trưa, Tuệ Anh còn hí hục cắt xẻ phần bánh pizza Domino.

Cô gái nhỏ thu dọn đồ đến bồn rửa tự động, dùng ít tiền lẻ mua nước khoáng và xin nhà bếp chanh tươi, chút muối.

- Cậu uống cái này đi ! – Đông Vy đẩy về phía bạn ly nước có kèm vài lát chanh tươi, muối trắng chưa tan hết còn đọng dưới đáy trong vắt.

Tuệ Anh vừa nhìn đã nhăn mặt, quanh mép miệng còn dính những mẩu kem bông trắng, cô cau có :

- Chưa à ? Kinh khủng như thế !

- Uống dần sẽ quen thôi . Cậu ăn nhiều đồ mỡ quá, không tốt tí nào.

- Việc gì phải quen chứ ! Khi nào gặp được người tớ thật sự yêu thương, tớ mới giảm cân sau ! – Tuệ Anh nhón vào miếng thanh socola thật ngon lành – Cậu ấy, thế nào lại kiêu khi người như con chuột nhắt hả ?

Rời khỏi căng tin, Đông Vy không trở về lớp như Tuệ Anh, cô tìm đến thư viện. Chọn cuốn tiểu thuyết với nội dung khá sướt mướt, cô gái nhỏ ngồi trên bậc tam cấp, vừa sưởi nắng vừa ngấu nghiến đọc.

Cô tôn thờ những tình yêu bất tử, lắm hy sinh, lắm sóng gió...và chắc chắn là ít hạnh phúc ! Như ba mẹ cô, mỗi người đều xuất thân từ gia đình khá giả, đều từng là học sinh của Trung Anh .

Hai người yêu nhau nhưng khi gia đình biết chuyện lại tìm cách ngăn cấm. Họ không muốn tình yêu gây cản trở cho những bước đường tiếp theo đầy hứa hẹn của con cái mình. Họ gay gắt, quá quắt tới nỗi ba mẹ cô phải bỏ đi khỏi thành phố khi chỉ học tới lớp 11...

Hai người tìm đến một vùng quê xa lắc, heo lánh. Ba cô – một công tử chính hiệu ! Chưa bao giờ phải đụng đến bất kì việc nặng nhọc nào, nhưng đã phải học quen . Ba theo những thuyền lớn đi đánh bắt cá.

Còn mẹ cô, dù muốn gách vác một phần nào đó nhưng ba cô tuyệt đối không cho phép. Ba tạo mọi điều kiện để mẹ theo học trở lại, vì ước mơ của mẹ là trở thành giáo viên.

Lúc mẹ sắp tốt nghiệp đại học, ba cô...đã mất...trong ngày biển nổi bão. Mẹ cô trở nên ngây dại và được ông bà ngoại tìm về chăm sóc. Khi ấy, mẹ

mang thai Đông Vy đã hai tháng .

Mẹ vẫn thường sang thăm gia đình của ba nhưng bên nội xem mẹ như kẻ cướp đi đứa con trai độc nhất của họ nên mắng ***** mẹ thậm tệ. Đôi khi, còn ra tay đánh mẹ...Nhưng lúc quá tủi thân, mẹ đem theo Đông Vy, qui khóc trước mộ ba. Đó là nơi duy nhất, mẹ có thể để mình rơi nước mắt...

Mẹ không cho Đông Vy hé nửa lời nên không một ai biết tới những chuyện này.

Ông bà ngoại muốn tìm cho mẹ một chỗ dựa mới nhưng không đòi nào mẹ đồng ý !

Năm Đông Vy 13 tuổi...ông bà ngoại của cô đã qua đời...

Hôm ấy, Đông Vy đợi mãi vẫn không thấy ai tới đón. Đây là lần đầu tiên, cô cảm nhận được tim bỗng thất lại vô cớ...đây là lần đầu tiên, cô có dự cảm xấu.

Đông Vy chạy một mạch về nhà sau bốn tiếng chờ đợi ở trường. Lúc đặt chân vào cánh cửa quen thuộc, cô đã thấy...

Hai người nằm sóng soài , chân tay ngoặt về một phía, màu đỏ thắm trào ra từ mái tóc điểm bạc, biến vàng trán của họ thành hốc tối đen sẫm ...Máu không ngừng chảy thành dòng...bết lại trên nền xi măng.

Đông Vy đã không thể hét lên hay cử động, mắt cô gái nhỏ nhìn trùng trùng cảnh tượng kinh hãi kia, mọi âm thanh đã không thể tiến vào tai cô , mọi cảm giác đã bị tê cứng trong sự bàng hoàng tột độ...

Đông Vy sợ máu kẻ tử đó.

Cho đến bây giờ, cô vẫn không biết được những gì khuất sau cái chết của ông bà ngoại...

Mẹ đã mang theo bí mật ấy, đi tìm ba.

Đông Vy cúi đầu, bật khóc nức nở. Khoảng nước đau thương ằng ằng vỡ ra, chiếm cứ lấy má. Trong cơn khóc, cô gái nhỏ vẫn ý thức được việc phải giữ gìn tài sản của trường, đặt quyển sách sang khoảng trống bên cạnh. Hai vai run lên, để mặc nước mắt thả trôi tự do trong uất nghẹn.

Sân lát gạch trước thư viện hoàn toàn trống trải, chỉ có những chiếc lá thi thoảng lại đáp xuống. Không gian vắng lặng chột đón lấy đợt gió đột ngột ủa mạnh tới, mùi thơm đặc trưng của cây cỏ dậy lên , nhanh chóng hòa lẫn vào không khí.

Xé tung khối hương nguyên chất của tự nhiên là mùi nước hoa sắc lạnh...Mùi hương kì lạ này không hề bị lẫn đi, chòn vòn khắp nơi...

Cô gái nhỏ khịt mũi rồi ngẩng đầu trong vô thức.

Một nam sinh siêu cool với áo jaket mỏng phối hợp cùng jeans đen , chân đi giày trượt patin như mũi tên gió lao đi từ sân thể dục.

Ánh mắt ngưỡng mộ còn ngập nước của Đông Vy đã chạm phải đôi mắt kỳ lạ không tia cảm xúc từ...gió qui. Cô gái nhỏ vội lau quệt , lấy sách đặt lên chân, giờ bừa ra , cúi gằm mặt vờ như đang đọc say sưa.

Vút...Gió qui đã vút tới, anh nhún nhẹ mũi giày để dừng đường trượt, dáng người vốn đã cao giờ lại được kéo dài thêm. Bóng của anh bao trùm lấy dáng nhỏ bé của nữ sinh đang ngồi trên bậc tam cấp phía đối diện.

Đông Vy rất nhập tâm vào vai một sách chăm chỉ, cô nhích nhẹ đầu về phía trước rồi kéo ra sau – đúng điệu bộ mà diễn viên đóng cảnh đọc sách !

Gió qui không có ý định rời đi. Ngay cả khi cô gái nhỏ đã lật trang mới vẫn còn trộm thấy đôi chân dài quỳn rũ...

Hữu Phong tóm lấy cái hế mắt của cô, anh cất lời :

- Cuốn này hay không ?

Đông Vy gật gật theo nhịp bối rối, mặt vẫn chôn trong sách :

- Rất hay ! Đã đọc thì không thể dứt ra !

- Nội dung thế nào ? – Hữu Phong cúi thấp người hơn, thả lời đầy hứng thú.

- Về tình yêu bất tử ! Còn mãnh liệt hơn Romeo , Juliet. Hai người ấy là thanh mai trúc mã. Người con trai xuất sắc, bảnh bao, tài năng và vượt trội. Ngược lại, cô bạn kia xấu xí, học dở tệ, kém cỏi trong mọi mặt. Nhưng không vì thế mà giữa hai người không tồn tại tình yêu ! – Đông Vy ngẩng đầu, rất tự tin để nói cái kết trong ba mươi giây – Họ bên nhau, lập gia đình, sống thật hạnh phúc dù trước đó , đã có rất nhiều chuyện không hay xảy ra. Gia đình tuyệt giao, chàng trai bị đuổi việc, cô gái điên loạn một thời gian vì chịu quá nhiều rèm pha . Nhưng cuối cùng, khi mọi thứ đã qua đi, cô gái lại chết đi trong vụ tai nạn xe cộ .

Đông Vy nhìn gió qui, gương mặt lạnh này dường đã là sinh ra vốn thế . Ánh mắt hiện những vệt xám tro nhạt đầy ma mị.

Cô gái nhỏ đã vô tình bị cuốn vào ngoại hình hấp dẫn khó cưỡng lại của gió qui.

Giây thứ 59 đã trôi qua trong im lặng, mắt hai người vẫn chưa hề rời khỏi nhau...

Gió qui đưa tay ra...Đồng Vy giật mình, rụt người lại...

Khác với những dự đoán rủi ro của cô gái nhỏ, Hữu Phong chỉ thực hiện một động tác rất dễ dàng, đó là xoay cuốn sách lại. Âm điệu trong giọng trầm chậm rãi vang lên, cũng thật nhẹ :

- Đọc ngược rồi !

Lại thêm cái nhếch miệng rất hiếm hoi cùng gió trên gáy trượt tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chiếc lá bị đánh cướp

Gió qui hết như là câu thần chú ma quái, chỉ cần nhắc tới, sự sợ hãi sẽ tự khắc bủa vây.

*

Buổi sáng của lớp 11, tất cả học sinh đều theo giáo viên sinh học đi tới một khu rừng để tham quan.

Chiếc xe lớn chứa chỉ hơn hai mươi người nên những băng ghế trống còn lại đa phần đều được gác chân, kê đầu hay đặt balô.

Thầy giáo ngồi trên hàng ghế đầu, trò chuyện cùng bác tài xế, thi thoảng lại lên tiếng nhắc nhở bạn nào đó bật nhạc quá to, nhóm nào đó quá ồn ào.

Khi xe rời khỏi thành phố, tiếng ồn ào thưa dần, những đôi mắt đã bắt đầu lim dim. Cửa kính lùa mở ra, nắng len vào, mang theo chút gió mát vờn khắp khoang xe.

- Khi thật !

Những giấc ngủ còn chập chờn bỗng bị vực dậy bởi tiếng nguyên rủa của ai đó. Tất cả mọi người nhất loạt hướng mắt về phía nam sinh ngồi dãy ghế cuối.

- Xin lỗi. Tôi vừa mơ ác mộng. - Cậu bạn cười trừ.

Những điệu cười với các kiểu khác nhau cùng lúc vang lên, tới thầy giáo vẫn luôn nghiêm khắc cũng bật ra vài âm thích thú.

Một nữ sinh ngoái đầu lại, truy hỏi :

- Ác mộng là gì để khiến cậu gọi khi thế ?

- Tôi đang ôm một nàng chân dài, nàng ấy hôn tôi. Hôn tới nghẹt thở. - Cậu bạn nhún vai ra bộ sợ hãi, nửa đùa nửa thật - Suýt chết !

- Kinh khủng thế ? Đến cả mơ, cậu cũng có thể khiến gái nổi điên à ?

Khoát tay tỏ ý không thèm chấp lời châm chọc của người ngồi ghế trước, cậu bạn phát huy sở trường khuấy động đám đông của mình.

- Các cậu cũng từng có ác mộng chứ ? Mỗi người hãy kể ra đi ! Còn hơn mười phút nữa mới đến nơi.

- Tán thành !

- Thi luôn nhé ! Xem ác mộng của ai là đáng sợ nhất.

Cậu bạn vừa nêu cuộc thi cũng chính là người kể đầu tiên. Với chất giọng trầm bổng, cách nhấn nhá vừa vặn, cậu đã khiến thầy giáo cũng phải chú ý đến giấc mơ của mình. Tuy nhiên, cậu ấy đã bị loại vì trích một đoạn trong bộ truyện *The Ring* kinh điển.

Lần lượt, mỗi người đều đưa ra những giấc mơ đầy máu me, kinh dị. Phần thắng có lẽ sẽ thuộc về nam sinh với ác mộng kinh hoàng về zombie mất đầu nếu như cô bạn kia không đứng luôn dậy, giọng ròn rọt :

- Tớ đã mơ...mình chạm vào Gió Qui.

Những gương mặt tái đi trong phút chốc, khoang xe chùng xuống, chỉ còn tiếng ồn từ mọi loại phương tiện giao thông lao trên làn đường bên cạnh.

Gió qui hết như là câu thần chú ma quái, chỉ cần nhắc tới, sự sợ hãi sẽ tự khắc bủa vây.

Trong không gian im lìm, cô nữ sinh nhỏ chột đỏ mặt với ác mộng kia. Cô cũng mơ về gió qui, rất nhiều lần rồi. Và đêm qua, cô mơ thấy...Gió Qui ôm cô.

Trước khi vào khu rừng, thầy giáo phát cho mỗi người một tờ giấy và một chiếc túi nhỏ.

- Nhiệm vụ của tôi đã ghi rõ trong đây. Không ai giống ai cả nên đừng nghĩ tới chuyện vay mượn gì ở đây. – thầy chỉ vào chiếc bảng gắn trên một thân cây, mắt quét qua những gương mặt sôi nổi – Đọc kỹ qui định. Nếu để xảy ra bất kỳ việc tồi tệ nào, các em sẽ phải tự chịu trách nhiệm. Trung Anh không giải quyết những trò tại quái của các em đâu !

- Vâng, thưa thầy !

Học sinh bắt đầu tản ra, vây quanh chiếc bảng, rất ra dáng những cô cậu học trò ngoan ngoãn nhưng thật ra, trong đầu họ đã hình thành bao suy nghĩ quái quỉ khác.

- Đúng hai tiếng sau, các em sẽ tập trung tại nơi này. Tôi mong chờ những bộ óc hàng đầu sẽ hoàn thành nhiệm vụ thật xuất sắc !

- Vâng, thưa thầy !

Tiếng đồng thanh rõ to chỉ vừa mới dứt, những cô cậu đã lao ầm ầm vào rừng, cặp mắt sáng lên đầy phấn khích.

Thầy giáo khẽ lắc đầu với đám học trò hiếu động, lên tiếng gọi cô nữ sinh nhỏ không hiểu tại sao làn da ửng hồng khá khác thường.

- Đông Vy, em ổn chứ ?

- Em hơi lo một chút, thưa thầy. – Cô gái nhỏ thành thật trả lời, căng thẳng cầm tờ giấy.

Thầy không an ủi cô, ngược lại, giọng trầm thấp nghiêm nghị :

- Điều gì khiến em lo lắng ? Là học sinh Trung Anh, em chỉ có thể tự tin và làm thật tốt.

Nếu không, học viện chúng tôi chẳng phải rất buồn cười khi đào tạo em ?

- Em hiểu rồi, thưa thầy. Em xin lỗi vì sự hèn nhát của mình.

Khi sắp bước qua cánh cửa, như chợt nghĩ ra điều gì đó, cô gái nhỏ quay người, nói thật to với quyết tâm cao ngất :

- Chắc chắn là em sẽ mang lại một chiến tích để thầy hài lòng !

Tuệ Anh theo nhóm bạn đi đến khu vực có khúc sông chảy dài để tìm hiểu về dòng nước tinh sạch này.

Những chiếc gậy bắt đầu được cời ra, đặt trên lớp sỏi trơn nhẵn phía gần bờ, những đôi chân trần đặt xuống làn nước trong vắt.

- Wow, mát điên người.

- Thế nào lại quên mang bikini nhỉ ?

- Xem, có cá kìa.

Vài học sinh cúi người, tay vót vót những con cá bé tí ti đang ngung ngẩy chiếc vây, lượn lờ quanh chân họ.

Một nữ sinh hấp tấp chen qua đám bạn, mặt hăm hở, miệng tuôn ra tràng khí thế :

- Tránh nào ! Nhiệm vụ của tớ là nghiên cứu loài sinh vật này. Xem chừng thì bài lần này, thầy sẽ phải phục tớ thôi.

- Từ thôi. Cậu cứ thế thì cá chạy hết, lúc đó tự nghiên cứu đầu óc của mình ấy. – Một cậu bạn không bỏ qua cơ hội tốt để trêu chọc, trong khi cả nhóm còn cười rộ, cậu lại khoát nước tung tóe lên bạn gái đang cầm kính lúp, dò soi con cá trên tay.

- Này, ướt tởm rồi ! Chiếc jupe này là tớ đặt mua mãi mới có hàng đây ! – Tín đồ thời trang giận tím mặt, hất mạnh nước, mặc kệ nạn nhân hứng chịu có là ai.

- Hâm !!! Hấp !!!

- Suýt thì đi em Sam Sung Galaxy kị nước của tớ .

- Yêu quái ! Cậu đừng tưởng là chỉ mình jupe của cậu mới là hàng hiệu nhé.

Theo những tiếng cần nhần, cau có, từng vốc nước lại văng lên từ nhiều phía, đan xuyên nhau, đập người đối phương. Tốc độ dần tăng, không khí dần cao trào, họ dùng hân chân để đá nước . Rồi có ai đó mất đà ngã xuống sông, có sự nhầm lẫn khiến ai đó tự đánh “ đạn ,, của mình.

Tiếng la oai oái cùng tiếng cời thỏa mãn hòa lẫn vào nhau, dẹt nên lưới âm thanh náo nhiệt, phút chốc đã thổi bay sự yên tĩnh vốn thuộc về tự nhiên.

Trong ồn ào luôn có khoảng lặng riêng . Số học sinh còn lại tập trung tư duy cao độ, tay ghi vào sổ lia lia những gì mắt đang quan sát. Đây không phải chỉ là bài hôm nay là xong , mà trải nghiệm qua chuyến đi lần này sẽ còn được vận dụng vào bài luận của tháng đầu tiên trong năm học.

Tuệ Anh đi ống kính máy ảnh vào những hòn sỏi mới nhặt được, chụp liên tiếp vài bức. Cô lựa trong số đó năm viên nhỏ cho vào túi giấy để hoàn thiện số mẫu vật như yêu cầu thầy đã giao.

Gần đó, vài người cũng đang chụp ảnh khúc sông, cây cối xung quanh theo nhiều góc độ. Thi thoảng, họ lại lớn tiếng với đám nghịch ngợm khi bị nước văng trúng.

Hơn nửa tiếng sau, nhóm kia từ dưới nước bò lên, ngả mình lên bờ lát sỏi để phơi nắng.

Quần áo họ ướt sũng, tóc ướt rù trước trán, cùng thở dồn dập sau trận chiến quá sức tung tóe.

Nhóm Tuệ Anh vẫn mải mê với đề tài của riêng mình, cuốn sổ của họ dần voi đi những trang giấy trắng, chân họ bước dọc bờ sông, đến khi những cái bóng ấy sắp lấp khỏi đám cây cỏ thụ thì có tiếng gọi giật lại.

Nhóm nghịch ngợm hùa nhau cười ha hả trước sự mê-mẩn-gây-lú-lẫn của những nhà sinh vật học “ đại tài ,, . Vừa lúc đó đã được hong khô đi đôi chút, họ liền nhập hội cùng nhóm kia, đi sẫm soi những thứ mà thầy chỉ định .

Những ánh nắng thoát ra khỏi vòm lá rậm, chiếu sáng bóng dáng của những con người năng động còn nhấp nhô trên dòng chảy mát lạnh.

Chợt, họ giật bắn mình vì tiếng hú dài đặc trưng của loài sói. Dù biết khu rừng này ngoài ếch nhái thì to lắm là con cóc nhưng lý lẽ ấy vẫn không thể lờ họ khỏi nỗi sợ nhất là khi...12A1 hôm nay cũng tới đây . Điều ấy có nghĩ ...Gió Quý đang có mặt tại nơi này.

- Hahaha ! Lũ nhát, chưa gì đã muốn ngất xỉu rồi. – Một nam sinh thò đầu ra, tay hươ hươ máy MP3 có bản thu âm tiếng sói rừng rợn.

- Hahaha !

Tiếng cười phát ra từ nhiều phía, những người ẩn lấp sau gốc cây lớn đều ủa ra, khoe khoang :

- Tuyệt. Thu thập hết mọi thứ rồi.

- Rừng này mát quá. Hay dời trường tới đây nhĩ ?

- Còn các cậu thế nào ? Ở sông vui chứ ?

Cuộc trao đổi giữa hai đoàn chỉ diễn ra trong ngắn ngủi, họ kéo nhau ra ngoài bìa rừng để tập trung.

Tuệ Anh cất đồ trở lại vào ba lô, đảo mắt nhìn toàn bộ người trong nhóm vừa về từ rừng sâu, hét toáng :

- Đông Vy đâu rồi ???

- Đông Vy tìm được hết mọi lá. Chỉ thiếu lá gì nữa ấy. Loài cây hiếm.

- Bọn tớ chả thấy cây nào như thế. Cậu ấy bảo bọn tớ về trước, tìm thêm một lát rồi sẽ ra sau. – Một cậu bạn nhún nhún vai, khá khó hiểu với cách hành xử của người mới.

- Thế các cậu đi theo hướng nào ? – Tuệ Anh nhìn theo tay chỉ của bạn, nói gấp gấp rồi chạy biến – Tớ sẽ ra cùng Đông Vy !

- Nhanh nhé !

- Hai cậu chỉ còn 10 phút thôi đấy.

Tuệ Anh chạy được một đoạn đã gặp Đông Vy. Cô gái nhỏ nhìn xuống mặt đường, dáng đi thần thờ như chán đời, mặt mày bí xì ngập tiếc nuối, hai tay co chặt thành nắm đấm đầy giận dữ. Túi quai chéo không đóng lại, lộ ra góc nâu của túi giấy. Đặc biệt là...chân chỉ mang mỗi tất.

Đáp lại mọi lời hỏi thăm từ Tuệ Anh, cô gái nhỏ chỉ làm bầm theo cách lấp lửng :

- Bị cướp rồi.

- Ai ? Ai dám cướp giày của cậu !

- Không. Lá ấy. Lá bị cướp rồi.

Lần này , mặc cho cô bạn có đồn ra đồng câu hỏi, Đông Vy vẫn tuyệt đối giữ im lặng, cô gái nhỏ đăm mình trong hồi tưởng về chiếc lá bị đánh cướp.

Khi để nhóm bạn đi trước, Đông Vy đã tiến sâu hơn theo hướng ngược lại. Cô cá là mình sẽ tìm được ! Sự tự tin này là nhờ vào suy luận. Thầy chắc hẳn đã tìm hiểu thật kỹ khu rừng này nên mới để lớp tới đây và ra nhiệm vụ.

Đúng như cô dự đoán, có gần mười cây mọc quanh nhau . Lá rụng phía dưới rất nhiều nhưng đều là lá khô, không đáp ứng yêu cầu.

Xem xét kỹ một lượt, cô gái nhỏ đứng dưới cành cây chìa ra thấp nhất trong tất cả, bắt đầu lấy đà và nhảy cao, tay vươn lên.

Rồi...đã xong ! Nắm trong tay là ...nhúm không khí.

Thay cho lượt nhảy thứ n tiếp theo, cô gái nhỏ đã cởi giày và ném lên. Thật đáng nể ! Rất hiếm người được như cô , với cú ném tuyệt đỉnh kia, chiếc giày đã nằm vắt vẻo trên tận cành cao tít...

Điều kỳ lạ nằm ở chỗ, không có chiếc lá nào chịu rơi xuống vì tác động đó cả.

Cởi nốt chiếc giày còn lại...Ném..

Oa ! Hay lắm ! Đã nắm ké chiếc vừa nãy rồi !

- Bravo ! Một nơi lý tưởng để cất giày.

Theo cách của gió, Hữu Phong đột ngột xuất hiện sau lưng cô gái nhỏ, nhếch miệng cười.

Dường như anh rất am hiểu thời trang khi chọn quần skinny xám bạc với áo khoác nỉ đồng màu.Nhìn qua thì thật đơn giản nhưng muốn dứt mắt khỏi anh lại là điều không thể nhất.

Hữu Phong ngẩng đầu, ngắm đôi giày vải với thái độ rất dửng dưng.Không để lộ bất kì biểu hiện nào trên nét mặt lạnh toát ra vẻ đáng sợ.

Đông Vy tự động dịch sang một bên khi thấy gió quý bước tới.

Anh đứng ngay vị trí vừa rồi của cô .

“Ồ, ồ. Anh ấy chịu giúp mình. Gió quý chịu giúp mình. Nên cảm ơn anh ấy thế nào ? Thế nào đây ? ”

Những suy nghĩ không ngừng tung nhảy khiến cô gái nhỏ bối rối ra mặt. Vừa vui, vừa ngượng điểm những vệt ửng hồng trên làn da trắng xanh,môi cười tủm tỉm.

Hữu Phong bật chân rất nhẹ như chỉ vừa thực hiện cái nhún người. Tóm lấy một chiếc lá duy nhất từ cành cao cách mặt đất ba mét.

“ Vẫn chưa biết nên cảm ơn thế nào ! Thế nào, thế nào, thế nào hả ? ”

Đông Vy tự vật lộn với bản thân, cứ sượng ron khi thấy lá xanh non đang nằm ở ngay kia.

Mắt cô gái nhỏ gắn chặt vào đấy, bám sát từng chuyển động từ bàn tay của Gió Quý.

Khi anh rút chiếc túi giấy ra, khi anh thả lá non vào đó, khi anh bình thản lướt qua cô ...

Và khi cô kịp nhận ra vấn đề ...

Gió Quý đã biến mất. Không chút dấu vết nào để lại ...

các tình yêu .X chap này dài đúng ko này hehe chap sau quá khứ của Đông Vy sẽ lộ ra thêm chút nữa nhé :P

vẫn còn nhiều mập mờ chưa có gì cho cả nhà đoán nhi chúc cả nhà ngày vui vẻ

Vẫn còn nhân vật nữa chưa xuất hiện mà ha và sẽ có thêm một kẻ nữa, đối thủ của gió Quý xuất hiện

Chương 11: Nhím xù nổi giận

Đề không tỏ ra nao núng, hãy cứ tiến thẳng về trước.

Nếu trốn chạy, khác nào tự cho hấn ta cái quyền đuổi bắt ?

*

Theo thường lệ, cứ mỗi trưa thứ tư hàng tuần, Đông Vy lại chạy tới phòng giám thị để gọi điện về cho dì. Chỉ mười phút là lâu nhất bởi cô ngại với thầy, còn dì sợ chú.

Ngày ông bà ngoại mất, mẹ Đông Vy sock nặng, phải đưa tới bệnh viện. Sự việc còn tồi tệ hơn khi bác sĩ nói mẹ bị...bệnh tim.

Cô không biết rõ bệnh tình của mẹ nghiêm trọng đến thế nào nhưng cô có linh cảm, thời gian cô được bên mẹ đang dần bị rút ngắn đi.

Lúc đầu, những người họ hàng đổ dồn tới, tranh nhau chăm sóc hai mẹ con, tranh nhau giữ nhà. Rồi thái độ của họ thay đổi dần, và đến khi chỉ còn cô bé Đông Vy tro tro trong căn nhà rộng lớn, cô mới hiểu, thứ người ta tranh nhau là tài sản ông bà để lại. Lấy được hết rồi thì bỏ đi.

Những ngày ấy, Đông Vy lập đi lập lại duy nhất một chu trình. Tan trường sẽ tới thăm mẹ, đợi đến khi mẹ ngủ thật sâu, cô về nhà, dọn dẹp, chăm sóc vườn cây. Cô muốn giữ mọi thứ thật nguyên vẹn như lúc ông bà còn sống.

Mẹ ngày thêm héo hon, Đông Vy ngày thêm trưởng thành. Những suy nghĩ của cô gái nhỏ đã vượt xa lứa tuổi mười ba ham ăn ham ngủ.

Cô biết cách giả vờ như tin lời mẹ. Tin là bọn lưu manh đã gây ra án mạng thương tâm này.

Luôn tỏ ra thật vui vẻ nhưng trên thực tế, Đông Vy lúc nào cũng run rẩy, những giấc mơ của cô đều quanh quẩn bên cảnh tượng máu me ấy.

Tỉnh dậy, người cô ướt đầm mồ hôi lạnh, nước mắt không kiềm được cứ thi nhau tứa ra. Cô khóc đến tận mờ sáng.

Để mẹ không lo lắng vì mình, cô gái nhỏ tới trường thật đều đặn. Mọi sợ hãi, thắc mắc đều được cô giấu nhem đi.

Cô đã thề rằng, sẽ bắt kẻ chủ mưu việc này phải trả cái giá thật đắt !

Bệnh tim của mẹ không hề tiến triển mà càng thêm nặng, cô quyết định giao sổ đỏ của căn nhà lớn cho người hàng xóm còn mình tìm đến khu nội trú trong trường.

Cô đề nghị bác ấy ký vào giấy cam kết mà cô đã soạn ra là không được sang tên cho bất kỳ người nào khác, đợi một ngày, cô sẽ tìm về, trả lại số tiền thế chấp gấp 4 lần để chuộc lại căn nhà.

Bác ấy vừa cười vừa ký, đối với bác, cô cũng chỉ là đứa con nít không hơn không kém. Nhưng giấy tờ đâu phân biệt tuổi tác ?

Mẹ tuyệt nhiên không biết tới điều này, vẫn nghĩ là một nhà hảo tâm nào đó trợ giúp chi phí.

Mẹ thường xuyên rơi vào trầm mặc, im lặng ôm cô vào lòng, chỉ lúc cần thiết mới thấy mẹ nói đôi câu.

Vậy mà có hôm, vừa thấy cô, mẹ đã cười gọi cô lại, kể chuyện ngày xưa mẹ và ba đã yêu nhau như thế nào, từng là một đôi ở Trung Anh khiến người ta phải ghen tị thế nào.

Trừ cái chết của ông bà ngoại, cô đều được nghe mẹ kể hết thảy mọi chuyện.

Sự thay đổi của mẹ khiến cô cảm thấy rất bất an hơn là vui vẻ, và cô thật sự biết rằng trực giác của mình rất chính xác khi bác sĩ bàn với cô về tình trạng của mẹ. Bệnh tim đã vào giai đoạn cuối...

Cuối cùng, chỉ còn lại mình cô.

Theo lời mẹ, cô tìm đến dì – em gái ruột của mẹ, cũng từng bỏ nhà, đi theo người là chồng hiện nay. Không muốn để dì quá đau lòng, cô chỉ nói ông bà và mẹ mất trong vụ tai nạn.

Dì không may mắn như mẹ, có ba chăm sóc yêu thương vì chú là người gia trưởng, ích kỷ.

Đồng Vy sống ở đó phải giữ kễ hết mức, ngay cả đi cũng thật thận trọng trong từng lời nói.

Khi cô nhận được học bổng, chú như trút đi được của nợ, dùng thái độ khinh khỉnh đối với cô cho đến lúc cô đi.

Rời khỏi phòng giám thị, thay vì về thẳng lớp, Đồng Vy rẽ qua thư viện. Lý trí vẫn nằm trong tầm kiểm soát nhưng là đôi chân tự bước đến.

Ngày khuất gió, bầu không khí ngột ngạt đến khó thở, mọi vật đều như thiếu đi sức sống.

Dừng lại một lúc, vẫn không thấy giày trượt patin nào lướt qua, Đồng Vy lại lầm lũi bước đi.

Một đôi chân chắn ngang trước mặt, cô gái nhỏ nhìn lên, cảm giác trời dậy đầu tiên là mát mát, tiếp đó mới là hoảng hốt.

- Sao lại đi một mình thế này ?

Tuấn Dương làm ra vẻ chân thành nhưng miệng cười cợt nhả. Trên làn da rám nắng, không lưu chút dấu tích của bất kỳ vết sẹo nào. Cứ như là người này không phải là nam sinh mang trên mình đầy vết thương, ngất lịm tại phòng y tế hôm ấy.

Chà nhè, da mặt hần dày tới nổi sẹo không bám vào được ?

Đồng Vy lách người khỏi hần, cô đã không bỏ chạy như phương án hiện sẵn trong đầu. Để không tỏ ra nao núng, hãy cứ tiến thẳng về trước.

Nếu trốn chạy, khác nào tự cho hần ta cái quyền đuổi bắt ?

Sau vài giây ngạc nhiên vì thái độ bình tĩnh của nhím xù, Tuấn Dương liền vươn tay giữ cô gái nhỏ lại :

- Em không biết phép xã giao cơ bản hay sao ? Lúc người ta hỏi thì phải trả lời chứ !

Đồng Vy kìm giận, nén sợ vì lời chỉ trích vô duyên, cô giằng mạnh tay :

- Thế anh có biết phép lịch sự tối thiểu không ? Khi tôi và anh không quen biết nhau thì đừng chạm vào tôi .

- Em thú vị đấy . Những người trước, chưa ai từng lý lẽ với anh đâu. Họ ngoan ngoãn, sà vào lòng anh. Em muốn thế chứ ?

Tuấn Dương dang rộng tay, sẵn sàng đón nhận người mới.

" Tuấn Dương tuy không nằm trong diện nguy hiểm nhưng nằm trong diện biến thái. Cậu biết rồi đấy. Hần là con trai độc nhất của chủ doanh nghiệp lớn. Thế nên, đừng chọc giận hần, nữ sinh học bổng ạ ! "

Tiếng Tuệ Anh văng vẳng, kịp thời ngăn chặn ý định giằng co của Đồng Vy, cô đánh cắp cái nhếch miệng hiểm ác từ ai đó, tay thụi mạnh vào bụng hần ta.

- Hự !

Nhân lúc Tuấn Dương còn gập người, che bụng theo bản năng, cô gái nhỏ liền bồi thêm một cú đập vào ngay bắp đùi của hần rồi guồng chân chạy khỏi sân thư viện.

- Oái...aaa !

Tuấn Dương đã cắn chặt răng nhưng vẫn không kiềm được tiếng kêu la xấu hổ kia. Một tên con trai vốn ngông cuồng như anh lại có thể bị đứa con gái bé tí tẹo ấy hành hung ?

- Nhím bù xù, em cứ đợi đấy !

Phía ngoài hành lang chỉ còn thừa thớt vài bóng người, số ít học sinh này tận dụng chút thời gian ngắn ngủi còn lại để thả mình trong những vật nặng yên tĩnh.

Đôi lúc lại bật cười với đồng âm thanh nao loạn thoát ra khỏi cửa lớp . Đám bạn đã lại kéo vào trong kia phá phách.

Vào ...miếng khăn xóp dùng để lau bảng bị nam sinh ném xuống cuối lớp, đơn giản là cậu ta chỉ muốn giải khuây cho chiếc tay đang ngứa ngáy của mình.

Chỗ đáp của miếng xóp là bạn gái còn mãi chuốt hàng mi lên cong vuốt.

- Á ! Tên qui nào ?

Cô bạn đập mạnh tay xuống bàn, còn chưa kịp để bất kỳ ai thú nhận, cô đã dùng bút mất vẽ một đường đen si lên áo của người ngồi ghế trước – kẻ nằm trong diện tình nghi số một.

- Điên ! Cậu lên con cuồng make up hả ?

- Ê, cậu xám xúc phạm tớ . Cậu sẽ bị kỷ luật cho xem.

- Tớ xúc phạm cậu khi nào vậy ? Bằng chứng có không ? Nếu không có, tội vu khống có thể khiến hạnh kiểm đạo đức của cậu hạ xuống mức âm đáy.

Cậu bạn phát cáu, lấy ác khoác lên người để che vết bẩn choán ngay giữa lưng.

- Điên . Cậu đã nói từ ấy đấy !

- Là cậu nói chứ ?

- Cả hai đều nói. Cùng bị kỷ luật đi. Sẽ vui lắm nhé !

- Bọn tớ nói gì cơ.

- Điên...Ồ...Tớ...khoan đã...

- ...

Tuệ Anh không để tâm tới trò âm ỷ do đám bạn chuyên phá rối đang bày ra, cô cũng không xem phim thần tượng như mọi hôm nữa.

Cô đắm chiều nhìn vào chiếc hộp quà đã bị mở bung, là một đôi giày rất nữ tính.

Khi từ căng tin trở về lớp, Tuệ Anh đã thấy nó nằm ngay trên phần bàn của Đông Vy.

Cũng giống hệt như lần trước, món quà được gửi vào lúc không có bất kỳ ai trong lớp !

Đến lúc này, Tuệ Anh sẽ không còn nghĩ đây là từ thành viên nào đó của lớp muốn giúp đỡ người mới nữa.

Đơn giản là vì khi cô xé tung lớp gói bọc ánh kim ra, không một tên nào để lộ biểu hiện gì bất thường, chẳng hạn như khó chịu vì cô tự tiện lấy đồ của người khác.

Điều này cho thấy rằng, không ai biết quà này là giành cho Đông Vy !

Cô định không mở toang thế này nhưng khác gì đâu , rồi chuột nhắt cũng sẽ mở, sẽ đem khoe cô. Thế này thì cô đi trước một bước, thay chuột nhắt suy nghĩ một chút còn hơn.

Đứng sau trò bí ẩn này chắc chắn là người sành sỏi trong lĩnh vực thời trang.

Cô đã thấy đôi giày này vào tuần trước qua internet. Là hàng độc quyền có số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngày bán ra chính xác là vào hôm nay.

Giá tiền cao ngất ngưởng. Phải rất dư tiền mới có thể rinh về ngay lập tức thế này được .

Thêm một nghi vấn nữa được gọi ra. Người này chắc hẳn biết rõ chuột nhắt. Vừa hôm qua, chuột nhắt làm mất giày , nhưng chuyện ấy, ngoài cô ra thì đâu ai biết khi giày vương trên cây đã được người bảo vệ rừng lấy giúp.

Là người nào đó từ khối 12, vô tình gặp Đông Vy vào lúc đó. Có khi nào là...

Tuệ Anh giật mình cắt nhanh hộp quà xuống gầm bàn khi thấy Đông Vy, lời phát ra không được thoải mái như thường ngày :

- Tuần sau, sẽ khởi chiếu bộ phim bom tấn. Có muốn đi cùng tớ không ?

Kế bên những ô cửa kính trong suốt, một nữ sinh áp má xuống mặt bàn, thần thái lơ đãng như đang chìm trong những mơ mộng. Chỉ riêng ánh mắt cô rực lên, dõi theo từng biến chuyển nhỏ trên nét mặt thiếu tự nhiên của cô bạn mập.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kể mớc túi

Láo với người tàn bạo. Đúng là thế , nhưng cô quên mất, Hữu Phong dẫn đầu Trung Anh trong mọi lĩnh vực .

Với người xuất sắc như thế, tự khắc im miệng mới là phương án đúng đắn !

*

Buổi chiều của ngày cuối tuần rảnh rỗi, Đông Vy tranh thủ bày trí lại căn nhà be bé. Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ lim, cô đặt trên mặt bàn nhỏ một chậu cây. Nhú khỏi lớp đất mềm xốp, chỉ có hai lá mầm xanh đang vươn từ thân cây non nớt. Là thứ người làm vườn của học viện đã tặng cô vào sáng nay khi cô giúp bác ấy nhổ cỏ dại.

“Đến lúc nó lớn, sẽ thấy rõ thôi. Đợi đi, cô bé ! ”

Mãi giờ, cô vẫn không nghĩ ra nó thuộc giống cây gì. Đợi vậy !

Đông Vy không dùng nước nhà tắm mà lấy từ hồ để tưới cây vì tự nhiên thuộc về tự nhiên.

Bốn bức tường trắng xóa đem lại sự lạnh lẽo vô tận được cô gái nhỏ dán đầy tranh không màu , vẽ bằng những nét bút chì thật đơn giản.

Có hôm, bóng tối, đêm, không thể chợp mắt. Cô gái nhỏ nằm vẽ ra những hình ảnh đang choán kín tâm trí của mình. Càng vẽ, cô càng say mê. Càng vẽ, cô càng đắm mình vào những rung động xen lẫn suy tư.

Khá hài lòng với căn nhà xinh đẹp, Đông Vy ăn tạm tô mì nóng rồi lôi cuốn sách tổng hợp về những loạn bệnh vừa mượn từ thư viện ra đọc.

Giở mục lục tìm đến những căn bệnh hiếm, cô gái nhỏ bắt đầu kiểm tìm thật tỉ mỉ. Cho đến lúc dò mắt đến câu chữ cuối cùng, cô biết, mình mới là người mắc bệnh !

- Có ở trong đó chứ chuột nhắt ?

Cô gái nhỏ giật mình bởi tiếng đập cửa dồn dập, không kịp cất sách đã chạy vội tới mở cửa.

- Tổ tướng ma nào bắt mất cậu rồi ?

Tuệ Anh lách người qua lối ra vào nhỏ hẹp, hay tay mang linh kinh túi xỏp nên cô đã dùng tới chân để gõ cửa. Trán nhăn nhai mồ hôi, thở đứt quãng vì đã phải xách nặng suốt một đoạn dài từ cổng học viện tới tận cùng bờ hồ.

Đông Vy rót ly nước học đưa cho cô bạn mập, tiện thể dọn đồng sách vở vì giường là nơi duy nhất có thể ngồi ở đây.

- Đồ của cậu hết này !

Tuệ Anh dúm vào Đông Vy hết thấy những thứ vừa mang đến, cô đọc rõ sự ngạc nhiên của người bạn nhỏ đang chật vật đỡ mớ túi giấy .

- Tổ không đến thì cậu cũng quên luôn buổi xem phim tối nay chứ gì ? Muốn xin lỗi tổ thì mặc đồ tổ mua đi ! Bọn mình sẽ đi ăn rồi mới đến kino !

Lúc Đông Vy còn chưa kịp tiếp nhận hết lời nói của Tuệ Anh, đã bị cô bạn mập đẩy vào nhà tắm, kèm theo cái nhăn mặt :

- Nhanh . Tổ đói lắm rồi đây !

Nhắm mắt lấy đại chiếc áo, với tay chọn bừa thêm chiếc quần và mặc vào. Đó là cách giải quyết của Đông Vy khi rối mù bởi đồng quần áo.

Tuệ Anh bảo là đồ hạ giá, rẻ bèo nhưng Đông Vy thấy rất khó coi. Cứ mỗi lần nhắc lên một món đồ , cô lại phải thả xuống ngay sau đó. Vừa tiếc vừa không thể hình dung là cô mặc vào sẽ như thế nào !

Nếu Tuệ Anh không hét âm lên thì có lẽ, cô đã ở luôn trong nhà tắm.

- Tổ không rành lắm nên trông rất khó coi, nhỉ ?

Cái nhìn kỳ lạ của Tuệ Anh khiến Đông Vy chột dạ, bất giác cúi đầu tự ngắm nghía mình. Áo cánh dơi dính dòng slogan sặc mùi bụi bặm, quần mài bạc phéch nơi đầu gối.

- Không phải thay nữa đâu !

Tuệ Anh gọi giật lại khi người bạn nhỏ định trở vào nhà tắm lần nữa, cô chỉnh chỉnh lại vai áo cho Đông Vy, nháy đôi mắt híp :

- Đẹp lạ ! Lọ lem đã biến hình rồi. Phép tiên của tổ quá tuyệt vời .

- Cảm ơn cậu nhé Tuệ Anh. Ở nơi này, chỉ có cậu và chị An là tốt nhất với tớ. – Đông Vy ôm chăm lấy cô bạn mập, thay cho những lời xúc động không thể nào thoát thành lời.

Đột nhiên, Tuệ Anh xô mạnh cô gái nhỏ, động tác thô bạo khiến cả hai cùng sững sờ.

- Không nên quá thân mật với tớ. Ghét lắm ! – Về mặt Tuệ Anh rất nghiêm trọng , lời nói ra lại vô cùng bình tĩnh .

Đông Vy chỉ ngờ ngàng trong một lúc, cô gật mạnh đầu :

- Thừa vâng ! Xin lỗi nhé, tại cậu đáng yêu quá làm gì ?

Tuệ Anh đã sớm quay về với bộ dạng trang nghiêm như lúc mới quen, nhặt cuốn sách rớt dưới sàn nhà, giơ lên :

- Chuột nhất này, cậu nghĩ là Gió Quý mắc bệnh nào đó nên mới nổi con tàn bạo vô lí như thế , có phải không ?

- Đúng thế ! Tớ đã nghi ngờ nhưng không tìm ra căn bệnh khiến người ta mất kiểm soát khi bị nhìn vào hay chạm phải cả. – Đông Vy thành thật thú nhận, hơi ngượng vì để lộ chuyện mình quá quan tâm tới ai kia, cô gái nhỏ nhăn mũi – Những luật lệ kia là bắt nguồn từ bản tính tàn bạo của anh ta mà thôi ! Tớ sai lầm , tốn thời gian rồi.

Tuệ Anh không đáp, chỉ chép miệng nhìn gương mặt thanh tú của cô gái nhỏ. Làn da đã lại ửng hồng. Hừm, thật đáng nghi. . .

- Nhưng sao cậu biết là tớ đang tìm hiểu về vấn đề ấy ?

- Cuốn sách này tớ đã từng mượn. Như cậu, rất quan tâm tới Gió Quý, chuột ạ !

Trước rạp kino, Đông Vy xếp cuối dãy người đang chờ mua bóng ngô.

Ban tối, Tuệ Anh rủ cô đến nhà hàng Nhật mới kha trương, sau khi ăn hết thứ này tới thứ kia, cô bạn lại nổi con nghiện mua sắm, kéo cô tới shop trang sức ngay phía đối diện. Nhìn ngắm đã mới cuống cuống bắt taxi tới đây vào lúc phim sắp khởi chiếu.

Tuệ Anh vào trước tìm chỗ, giao nhiệm vụ cho Đông Vy phải mang đồ vật về. Lúc chỉ còn vào ba người nữa là tới lượt, cô gái nhỏ bỗng cảm thấy sống lưng ớn lạnh một cách kỳ lạ. Như có ngọn gió vô hình vừa bắt chợt ủa tới.

Cô gái nhỏ kịp kiểm chế sự hiếu kỳ nên đã không quay đầu lại, nhìn vào người đang đứng ngay sau mình.

Gió Quý là người duy nhất bị cô nhìn chòng chọc, anh ta là người duy nhất khiến cô trở thành cô nàng vô duyên.

Gọi bóng ngô và nước cam xong, Đông Vy muốn chuẩn bị sẵn tiền nhưng lục hết tất cả túi quần vẫn không thấy ví ở đâu. Chết rồi. . .

Người bán hàng nhận ra nét mặt bối rối của cô gái nhỏ, chỉ cười xã giao rồi nhanh chóng nhìn chéch qua vai cô, có ý phục vụ người khách đến sau.

- Một lon coca. Bóng ngô, nước cam. Cái kia nữa.

Đang rời đi, cô gái nhỏ chợt khựng lại khi vị khách ấy cất lời. Không nghĩ nhiều, Đông Vy quay người. . .

Gió Quý đang thanh toán tiền, tay anh ta cầm đúng phần túi đựng bóng ngô mà người bán hàng đã cất lúc cô thừa nhận mình quên đem theo tiền.

Hữu Phong ném cho cô chiếc túi lớn, chỉ chừa lại mỗi lon coca nắm hờ trong tay.

- Nhìn gì ?

Nhìn vì anh đẹp trai, vì anh xuất hiện bất thành linh, vì anh bỗng dưng vút cho cô bao nhiêu là thứ như thế. . .

Những lý do đó đủ để cô nhìn chăm chăm Gió Quý, tạm thời, mọi luật cấm của anh đã bị sự ngạc nhiên lấn đi và ...cô bị cơn say nắng chế ngự.

Giấu nhem mọi cảm xúc sau cái trừng mắt gay gắt, cô gái nhỏ lớn tiếng :

- Tôi sẽ không cầm giữ anh đâu. Ít ra, anh cũng phải đưa ra lời nhờ vả chứ ?

Ngượng vì để Gió Quý chứng kiến cảnh mình ...không xu dính túi, Đông Vy vô thức gất lên trong xấu hổ. Hơn nữa, là cô tức ! Đương nhiên là tức ! Cô chưa quên vụ hôm đó, anh ta ngang nhiên cướp lá của cô để cô thất thổ. Tim lại cứ nhảy loạn vì tưởng anh ta giúp đỡ cơ chứ !

Xem kia, cách anh ta nhìn khiến cô thật khó chịu. Cứ như đứng trước anh ta là đưa con gái đi hờn lắm ấy.

- Lấy lại đồ của anh , trước khi tôi ném vào sọt rác !

Vẫn tuân thủ theo nguyên tắc ấy ! Hãy thật láo !

Hữu Phong không tỏ thái độ trước cách cư xử nóng nảy của cô gái nhỏ, anh bật lon nước, thông thả uống một hơi.

- Chậm hiểu vậy cũng vào được Trung Anh.

Gió Quý không nhìn cô, nói băng quơ như đang tự nhủ với chính mình.

- Ai cho phép anh nói tôi ...

- Chậm hiểu.

- Anh không được tùy tiện xúc phạm tôi như thế trong khi tôi là ...

- Nữ sinh nhận học bổng. Ừ, học lực khá. Tuy nhiên, đầu có chút vấn đề.

- Anh ...

- Tôi đi đây. – Hữu Phong nhếch miệng, đưa tay lên ngang trán, làm điệu chào theo kiểu quân đội. Mang theo bóng dáng dừng đứng tiến về chiếc BMW còn đang bật sự cố.

- Ồ ...

Đồng Vy sần mặt, mọi lời nói của cô đều đã “bị” Gió Quý thấu hiểu tuyệt đối, đến mức, cô đã không thể đối đáp nổi thêm nữa chữ.

Láo với người tàn bạo. Đúng là thế, nhưng cô quên mất, Hữu Phong dẫn đầu Trung Anh trong mọi lĩnh vực.

Với người xuất sắc như thế, tự khắc im miệng mới là phương án đúng đắn!

- Có bạn trai lắm tiền thế mà sao không nói? – Người bán hàng ngó đầu ra, cười hờ hơ khi vớ phải vụ ngon lành. Cậu thanh niên ban nãy không nhận lại tiền thừa.

- Ồ ...

Bộ não của cô gái nhỏ không tiếp nhận nổi mấy từ “bạn trai ga lăng” phát ra tự nhiên đến vậy, cô cũng chưa phân tích rõ sự tình đang vấp phải rốt cuộc là thế nào.

Vì có gì, cô đứng trơ trước rạp chiếu phim, cùng với đồng đồ ăn vặt trong khi chủ nhân của chúng đã biến mất.

- Chuột nhất! Cậu mua xong rồi thì vào đi chứ! Ngán ngợ gì ở đây?

Tuệ Anh đỡ giùm cô bạn nhỏ vài thứ, cúi gắt nhưng không hẳn là do bực tức. Cô lo lắng, sợ chuột nhất gặp chuyện. Một nàng có ngoại hình ưa nhìn thì kiểu gì cũng bị gạ gẫm.

- Mua gì nhiều thế? Cậu lắm tiền quá chuột nhất nhỉ?

- Ồ, tớ mua hồi nào?

Hữu Phong khởi động xe nhưng còn nần ná chưa đi, anh nhìn cô gái nhỏ còn đang hỏi chuyện người bán hàng. Đôi mắt màu xám tro bắt đầu dời đến lon nước ngọt.

Chán thật, bỗng nhiên tấp vào lề đường để mua thứ đồ uống vớ vẩn này. Bù lại, anh đã xác định được một điều.

Bên đường, cạnh một quầy hàng bán đồ vặt, dáng người nhỏ con quen thuộc nhưng bộ đồ mặc trên người lại rất trái mắt.

Không ngờ, đúng là cô nàng láo lếu thật.

Hữu Phong rút từ túi áo ra một vật.

Là chiếc ví màu nâu làm từ vải thô. Đường chỉ khâu tỉ mỉ nhưng không được đẹp. Thẳng thắn hơn thì là rất xấu!

Qua bộ dạng tiu ngưu khi bảo quên tiền của ai đó lúc này thì Đồng Vy không hề biết ví của cô đã bị anh trộm.

Là lá la, chap mới về rồi này ^^ chap này khá dài đó, mai boo post tiếp thêm một chap nữa nhé ^^ nhưng chap ngày mai sẽ ngắn vì là đoạn còn lại của chap hôm nay nhé ^^

chúc cả nhà học tốt, làm tốt, vui vẻ và ngắm được nhiều trai đẹp :))

Đợi xem Đồng Vy có phát hiện ra kẻ móc túi ko nhé =))

Bộ phim kết thúc lúc đồng hồ điểm giờ lơ lem phải về nhà.

Hạ An chia tay nhóm bạn để dạo bộ cùng Tuệ Anh, Đông Vy.

Dòng người đổ ra từ rạp kino, bàn tán không ngớt về cái kết viên mãn. Chiếm phần đông là các cặp tình nhân nửa ôm nửa tựa rẽ vào những ngã đường khác nhau. Ánh sáng vàng từ đèn cao áp quét đều lên những chiếc vai kề sát bên nhau đầy thân mật.

Trăng của đêm nay rất sáng, kiêu hãnh chiếu những ánh tinh tú soi rõ mọi góc phố hun hút. Không một vì sao, nền trời chỉ như tấm vải nhung thô sơ không họa tiết.

- Nhặt toẹt ! Ghét nhất những kiểu nhân vật nữ ngoan đến khù khờ như thế. yêu thì phải nhào vào giành lấy chứ. Thật vô tích.

Hạ An xé nát cuống vé, chân còn dậm dậm lên những mẩu vụn rơi tứ tung trên vỉa hè. Cô nhìn sang bên cạnh :

- Còn hai đứa, thấy sao ?

Tuệ Anh uể oải ngáp một cái rồi mới lấy tay che miệng :

- Bông ngô ngon, nước cam ngọt . Chỉ có điều, sô cô la hơi đắng. Á...đau kìa.

Đông Vu dẫn người trước mặt Tuệ Anh để bảo vệ bạn mập khỏi mấy cú đánh của Hạ An, cô gái nhỏ nghiêm túc nêu ý kiến :

- Trong các chuyện cô tích, em ghét nhất là nàng công chúa ngủ trong rừng , bạch tuyết và bảy chú lùn cũng thế. Nếu em là bạch tuyết, em sẽ không đòi nào ngốc tới mức dễ dàng ăn quả táo đến như vậy. Hoàng tử lại chấp nhận cô nàng ham ăn thì đúng là chỉ có trong cổ tích. Còn công chúa, ngủ quá nhiều nên có lẽ tư tưởng không được thông suốt. Nghĩ kĩ thì hoàng tử chỉ đẹp mã thôi, còn thực chất là tên dê xồm đội lốt ! Yêu như thế, thả ngủ còn hơn !

Hạ An vỗ tay bộp bộp, đầu gật lia lịa rất hưng phấn khi Đông Vy có cùng quan điểm với mình. Riêng Tuệ Anh, ngẫm nghĩ mãi rồi thốt lên :

- Ham ăn, ham ngủ ? Cậu không phải đang nói đến tớ đấy chứ ?

- Em là bạch tuyết à ? Bạch tạng thì đúng hơn. Và lại, là heo nói ngủ trong chuồng.

- Chúc ừng Tuệ Anh. Hoàng tử của cậu sẽ là heo rừng !

- Chị Hạ An !!! Chuột nhất !!!

Tuệ Anh gào to rồi hăm hực đuổi theo, thân mập mạp cùng bệnh lười hoạt động nên chỉ chạy được một đoạn ngắn đã cúi gập , thở dốc.

Cô đang đứng trước ngõ hẻm vắng vẻ mà hai người kia vừa trốn vào. Xung quanh không bóng người, khu phố chìm trong sự yên tĩnh đáng sợ, có thể nghe rõ mọi âm thanh dù nhẹ chỉ tựa cánh hoa rơi xuống lòng đường.

Tuệ Anh không nhát gan , cũng chẳng đủ can đảm để đứng yên chờ Hạ An, Đông Vy lộ mặt nên cô đi tiếp.

Tiếng bước chân vang lên từ phía sau khiến cô giật bắn mình. Tuệ Anh chột nín thở...

In dưới mặt đất, đồ dài bên cạnh chiếc bóng tròn vo là một chiếc bóng đen khác .

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Bé con say xỉn !

Kể từ thời khắc ấy, sự tồn tại của cô trên thế gian này là sự biệt lập của một sinh linh trợ trợ.

Cô sẽ không bao giờ thoát khỏi bóng đêm cô độc, cũng chẳng thể chạy trốn khỏi lớp sương mù đau thương phủ quanh cuộc sống của cô.

*

Đọc đường đi cho đến lúc trở lại đầu khu phố, hai người không hề gặp lại Tuệ Anh . Có lẽ cô bạn giảo diễm bỏ về trước.

Giả thuyết ấy lướt qua đầu Đông Vy chỉ vồn vện trong giây lát ngẩn ngui, cô gái nhỏ đang hoang mang vì ý nghĩ tồi tệ hơn.

Có khi nào, cô bạn đã xảy ra chuyện ?

Hạ An chợt kéo áo Đông Vy, cùng hướng ánh nhìn hoang mang đến con đường nhỏ tối tăm. Nơi đó, Tuệ Anh đang bị gã đàn ông bịt miệng, tay còn lại của gã như gọng sắt kìm chặt lấy người cô và lôi đi một cách thô bạo.

Tuệ Anh chống cự, chân ghi lại nhưng sức lực của cô gái mới lớn còn rất yếu so với gã trung tuổi có tướng tá to khỏe.

- Thả bạn tôi ra !

Đông Vy mặc kệ cái níu tay của Hạ An, cô không thể để gã đó kéo Tuệ Anh đến chiếc xe đó kia được ! Tối lúc đó, Hạ An gọi cảnh sát cũng chẳng còn kịp nữa.

Gã đàn ông nhìn cô gái nhỏ đã đuối tới, bộ râu quai nón làm rõ khuôn mặt bặm trợn. Gã cười :

- Em muốn đi chung cho vui hả ?

Đã quá khuya, ngõ hẻm khuất tầm nhìn che đi gã yêu râu xanh đang muốn giờ trò. Bây giờ, nếu có hét lên cũng chỉ làm động tới gã. Trước những kẻ bệnh hoạn thế này, phải thật giữ bình tĩnh để đối phó và tuyệt đối đừng tỏ ra sợ hãi.

- Tất nhiên là tôi đi. Nhưng thả cô ấy ra đã.

- Anh muốn cả hai...

Chưa dứt câu, gã lại phát hiện thêm một cô gái nữa , liền giờ giọng bồn chồn :

- Đi chung bốn người luôn nhỉ !

Đông Vy không hề nghĩ tới việc Hạ An cũng xông đến, lần này, cô gái nhỏ thật sự run sợ. Theo như suy tính của cô, nếu trò đùa người thành công, một mình cô đi với hắn sẽ dễ xoay sở hơn. dù sao, lao ra khỏi xe thì cô đâu ngần. Nhưng nếu tệ hơn là hắn bắt cả hai thì vẫn còn Hạ An ở lại tìm kiếm sự trợ giúp.

Còn bây giờ...

- Tôi ghét đi cùng bọn tiểu thư này ! - Đông Vy cáu bẳn, vẻ mặt trở nên khinh thường đối với Tuệ Anh cùng Hạ An, cô gái nhỏ nhìn sang gã yêu râu xanh - Đi với bọn họ rất phiền phức. Như gà công nghiệp ấy mà. Gia đình họ sẽ lại làm àm lên. Mệt !

- Vậy em không phải bạn của họ à ? Cũng thế cả thôi !

Đông Vy lắc đầu trước ánh mắt khó hiểu của những người còn lại, hừ một tiếng bất cần :

- Qua cách ăn mặc của tôi thì anh biết . Muộn rồi, có đi hay không ?

Gã nhìn kỹ Đông Vy một lượt, gật gù rồi buông Tuệ Anh ra, gã kéo tay cô gái nhỏ tiến vào xe, miệng lẩm bẩm :

- Girls just wanna have fun !

Tuệ Anh tái người, đôi đồng tử giãn căng ngập sợ hãi nhìn theo chiếc xe con đã chuyển bánh.

- Chị Hạ An, nên làm thế nào bây giờ ?

- Gọi...cảnh sát.

Sự việc nằm ngoài kiểm soát khiến Hạ An rối trí, đây là cách duy nhất cô nghĩ được lúc này. Khi xe của gã yêu râu xanh mang theo Đông Vy biến mất khỏi tầm mắt của hai cô gái, Tuệ Anh run giọng :

- Gọi anh ấy đi. Gọi anh ấy tới cứu chuộc đi.

- Không được ! - Hạ An ngập ngừng đôi chút, sự giằng co lộ rõ trên cái cau mày thật chặt.

- Đến lúc nào rồi mà chị còn tính toán chuyện cũ nữa !!!

Tuệ Anh hét lên, cướp lấy di động từ Hạ An và dò một cái tên trong danh bạ.

Đông Vy không thể nhảy ra khỏi xe, thắt dây an toàn đã khóa cô lại trên chiếc ghế phụ...ngay bên cạnh gã biến thái.

Đầu cô gái nhỏ ngã về phía sau, cổ mở mắt thật to nhưng không thấy được gì cả. Những hình ảnh như xoay tròn quanh cô, người cô trở nên èo uột, đến mi mắt đang sụp dần xuống cũng không cách nào gượng nổi.

Thần trí cô có lúc trống rỗng hết như tờ giấy trắng, có lúc mãi mê chìm đắm trong những dòng suy nghĩ quái gở.

Thì ra Gió Quỳ nhìn cô với ánh mắt như vậy là vì câu slogan táo bạo trên áo cô. Thì ra, gã yêu râu xanh này biết tiếng anh..

Hm.. Yêu râu xanh ? Chút tỉnh táo được khơi vào bộ não còn mê man, cô gái nhỏ bắt đầu tìm cách thoát khỏi xe. Mắt cô vẫn dúi chặt, tay lần mò tới cửa xe.

Gã biết đến ý đồ của Đông Vy, gã ung dung thẳng tiến đến khách sạn gần đó. Chẳng cần dọa dẫm, ngăn cản gì cả cho tốn công. Chỉ cần ép cô gái nhỏ uống hết chai rượu mạnh, cô nàng ắt hẳn sẽ như con rối và người giật dây là gã.

Mẫu ý thức còn sót lại đủ để Đông Vy nhận ra, cô đã bị đưa vào khách sạn, bị đẩy ngã trên giường.

Nhìn bộ dạng đang tỏ ra thèm thuồng của gã, cô gái nhỏ bật khóc, dòng nước mắt bất lực tuôn ra, cuốn theo những túi hờn của cô gái nhỏ.

- Em muốn have fun mà. Đừng khóc như thế chứ.

Gã vuốt má cô gái nhỏ, tay gã miết trên làn da trắng xanh vương đầy nước, thật ngọt giọng dỗ dành :

- Em đừng khóc, không nghe ời thế này, anh rất buồn đấy.

Khuôn mặt nham nhở của gã dí sát, cô gái nhỏ mím chặt môi...và đó là giây cuối cùng cô nhìn thấy gã trước khi hàng mi khép lại. Chính thức rơi vào cơn bất tỉnh của men say.

Có tiếng động nào đó rất lớn chen vào giấc mộng chỉ vừa mới hiện về, cô gái nhỏ nửa dứt khỏi cơn mê nửa lại muốn trốn khỏi điều sợ hãi đang diễn ra bên ngoài.

Dường như, luôn có một hồ đen hiện ra nuốt chửng cô vào lúc cô kiệt sức, nhấn cô trở lại dòng ký ức khủng khiếp mà đến trong mơ, vẫn có thể biến thành ngàn mũi dao sắc nhọn, ghim thẳng vào từng phần cơ thể của cô.

Nghĩa trang lạnh ngắt, mẹ dẫn cô đến trước mộ ba, quì rạp trên nền đất, mẹ khóc nức nở. Cô gái nhỏ lúc ấy không dám nhìn mẹ, chỉ lúi thủi dọn đám các lá rơi quanh.

Ngày ông bà qua đời, mẹ khóc tới ngất lịm, còn Đông Vy, đã phải gượng gượng để có thể vừa chăm sóc mẹ vừa quán xuyến mọi chuyện thật tốt.

Và ngày mẹ mất, Đông Vy chỉ biết đứng trơ mắt nhìn người ta phủ tấm khăn trắng lên gương mặt thân yêu của mẹ. Kể từ thời khắc ấy, sự tồn tại của cô trên thế gian này là sự biệt lập của một sinh linh trơ trọi.

Cô sẽ không bao giờ thoát khỏi bóng đêm cô độc, cũng chẳng thể chạy trốn khỏi lớp sương mù đau thương phủ quanh cuộc sống của cô.

Cô biết...cô biết là thế...

ban mai của ngày mới, mặt trời nhú lên từ vàng đồng, vài tia nắng mỏng xuyên khỏi tầng mây, len lỏi qua những ô cửa kính trong suốt.

Hàng mi mắt nhạy cảm khẽ rung động, một cái nhú mày thật nhẹ hiện trên vàng trán trắng muốt. Cô gái nhỏ rúc đầu vào chăn để trốn nắng, bảo vệ giấc ngủ sâu hiếm khi được trọn.

Chợt, cô vùng khỏi chăn, ngồi bật dậy. Chiếc đầu đau nhức đã xếp sẵn ra một vài điều kinh khủng từ đám hỗn tạp chất đầy trí nhớ.

Phản ứng đầu tiên của Đông Vy là giờ chần và nhìn xuống...làn da của cô gái nhỏ phút chốc đã trắng bệch, nỗi hoang mang tột độ khiến nét mặt cô tê dại. Thần thái sứt mẻ như cây cỏ đại héo hon sắp tàn.

Ánh mắt vô hồn rơi trên bộ đồ ngủ trắng tinh còn lưu đậm hương xà bông, cô gái nhỏ ngồi thừ trên giường, thể xác kiệt quệ không ép ra bất kì giọt khóc nào ngay cả khi cô biết mình đã bị xâm hại...

Thời gian đã trôi qua rất lâu, vẫn không chút dịch chuyển nào từ cơ thể mảnh dẻ ấy, những dòng suy nghĩ rời rạc đã hoàn toàn tê cứng trong đau đớn.

Một cơn gió nhẹ nhàng đáp vào căn phòng trống trải của khách sạn. Trong im lặng, gió như những ngón tay vén dần vài sợi tóc vương trên trán, mang chút mơn man, chút an ủi cho tâm hồn còn ngổn ngang vết thương.

Cô gái nhỏ cười nhợt nhạt, chậm chạp bước xuống giường. Từ khi người thân duy nhất mà cô có trên đời này ra đi, cô đã định sẵn, cô sống chỉ để phục vụ quá khứ.

Cô không sống vì mình, vậy tại sao còn dành những cảm xúc rối bời cho lần vấp ngã này ?

Đau đớn ư ? Một mối ư ? Cô có quyền thả mình tự do trong những yếu đuối ư ? Cô không thể !

Dù có bị đầu xuống vực thăm cũng phải gượng dậy, nhất định phải tìm ra những kẻ đứng sau vụ án mạng tàn khốc ngày hôm đó.

Muốn vậy, cô phải trở về học viện đã. Nhưng bằng cách nào ?

Hiện thực thật quá mực cười khi cô không có tiền, cũng chẳng thể lết đi với bộ đồ ngủ , tóc tai bù xù, chân không giày không dép thế này.

Roi vào vực sâu còn có thể thốt, còn nếu bị bắt đến viện tâm thần thì khó mà trốn ra...

Đồng Vy bóp mạnh trán để tìm ra cách thức giải quyết, đem ánh nhìn vô vị rải quanh phòng để quan sát nơi mình đang mắc kẹt.

Và hôm ấy, Đồng Vy đã bút hết được mọi điều tồi tệ khi nhìn thấy một tờ thiệp màu xanh nhạt đặt sẵn trên bàn. Cạnh đó, chiếc đĩa trắng xếp đầy bánh donut quét lớp sôcôla thơm phức.

“ Gửi bé con say xin !

Có thể xem là tôi đã cứu em khỏi người bạn tình thô lỗ kia. Tự kiểm tra cơ thể mình trước khi nghĩ tới giờ trò với em.

Còn lại, tôi không biết. Tỉnh dậy, tìm lễ tân. Chiếc xe dưới kia , cho em mượn.

Richard.”

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Áng tình khó dứt

Yêu và ghét xen lẫn nhau, dệt thành áng tình lắt léo như mê cung, để tìm lạc trong sự rối rắm ...

*

Tuệ Anh mang nét mặt căng thẳng đến tột độ , cúi đầu để tránh cái nhìn suy xét từ thầy giám thị. Bọng mắt cô thâm quầng, hiện rõ dấu hiệu của việc mất ngủ suốt đêm qua.

- Theo như lời hai em, tối qua, Đồng Vy đã cùng đi xem phim và bị một gã lưu manh bắt. Lúc đó, hai em đã làm những gì?

Tiếng thầy giám thị phát ra nhẹ nhàng nhưng mang tính trấn áp , lại vừa tiếp thêm sự can đảm cho những run rẩy của nữ sinh đối diện.

- Bọn em đã định gọi cảnh sát. Nhưng sau đó, chỉ báo cho người nhà. - Hạ An lên tiếng trong khó nhọc. Mái tóc nâu thiếu sự chải chuốt đã trở nên rối mù. Sợi vải từ chiếc vòng tay quấn vào nhau đầy lộn xộn.

- Điều gì đã dẫn đến sự thay đổi trong quyết định của em ?

- Thừa thầy, là vì học viện. Bọn em không muốn gây ảnh hưởng đến Trung Anh .

- Tại sao hai em không nghĩ là Đồng Vy gặp nguy hiểm sẽ gây tiếng tăm hơn ?

Những câu chất vấn không ngừng đưa ra khiến bầu không khí trở nên thật ngột ngạt. Tuệ Anh tỏ ra khó chịu, đôi mắt hí đối thẳng với thầy giám thị :

- Bọn em không tính toán được nhiều như thế khi chuyện xảy ra quá đường đột, thưa thầy. Và bọn em đang tìm kiếm sự giúp đỡ từ học viện thầy ạ !

- Đừng để mình dễ xúc động như thế. Đầu luôn phải tỉnh thì mới đưa ra những phương án chuẩn xác được. Đó là mấu chốt của mọi vấn đề đấy !

Thầy giám thị dập tắt những nóng nảy của cô nữ sinh mập. Thái độ bình thản như đây chỉ đang là cuộc trò chuyện thông thường giữa thầy trò.

- Nếu các em đủ tỉnh táo để ghi lại biển số xe thì vụ việc sẽ dễ dàng hơn. Và, các em là học sinh Trung Anh. Học viện sẽ có trách nhiệm , hiểu chứ ?

- Vâng , thưa thầy. Vậy bây giờ, làm thế nào được ạ ? - Hạ An thờ ơ nhẹ, đã rất mệt mỏi với những đôi co. Điều cô quan tâm nhất đó là sự biến mất

kì lạ của Đông Vy.

Rõ ràng, đã tìm đến đúng khách sạn kia nhưng rồi không thấy cô nữ sinh ở đâu trong khi chiếc xe cũ của gã bệnh hoạn ấy vẫn nằm im lìm tại bãi đỗ. Quản lí khách sạn và lễ tân giữ kín bụng hết mọi chuyện ngoại trừ nhân viên dọn dẹp bị bọn cô đe dọa nên tiết lộ là thấy gã yêu râu xanh rời khỏi đó cùng với người thanh niên có dáng rất cao.

Vẫn là dấu hỏi to đùng sau một đêm suy đoán !

- Trung Anh sẽ thuê thám tử điều tra. Các em về lớp. Đừng nói với bất kì ai nữa ! - Thầy giám thị bắt đầu nói máy điện thoại, nhìn tỉ mỉ vào cuốn sổ đã ghi toàn bộ lại lời kể của hai cô nữ sinh.

- Thưa thầy ! Em nghĩ thầy hãy nhờ đến Đình Hữu Phong! - Gần đi tới cửa, Tuệ Anh đột nhiên reo lên một lời đề nghị sáng suốt vừa mới nảy ra trong đầu.

Hạ An cũng như thông suốt , nụ cười đầu tiên của ngày mới đầy rạng rỡ :

- Đúng vậy ! Với gia thế của Hữu Phong, anh ta sẽ là người tìm thấy Đông Vy nhanh nhất !

Gần hồ nước của học viện, Tuấn Dương ngồi dưới tán cây to nhất để trú nắng. Anh ghét cái cảm giác mái tóc kiểu cách của mình lại bị phá hủy trong sự nóng rát của đám màu vàng đang nhuộm khắp không gian.

Vừa lo vừa buồn chán chết đi được !

Anh đã đợi ở đây gần đến tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy nhím xù.

Anh chưa từng phải chờ phải đợi nên anh không hiểu cảm giác trống rỗng, cô độc luôn tìm đến là thế nào .

Sự kiên nhẫn bị rút tới kiệt cùng và đọng lại những căm ghét đến cùng kiệt.

Vì thế, Hạ An bây giờ luôn tỏ ra ghê tởm trước anh.

Ghét hay yêu, cách thể hiện của cô vẫn thật mạnh liệt và đôi phần thái quá.

Ngày ấy, anh khó chịu , tù túng trong những lịch hẹn hò dày đặc mà cô đề ra, cướp đi hầu hết thời gian rảnh rỗi của anh.

Bây giờ, anh bức mình, chán ghét ánh mắt coi khinh từ phía cô, những câu nói trần trụi hay đầy hàm ý đều mang trong đó sự xúc phạm ghê gớm.

Dậm đạp lên ký ức đã tàn, để thoả cho những day dứt .

Làm tổn thương nhau, là để bù những thiếu hụt sau dấu chấm hết của mối tình nồng nhiệt.

Yêu và ghét xen lẫn nhau, dệt thành áng tình lắt léo như mê cung, để tìm lạc trong sự rối rắm ...

Bao lần cô làm anh mất mặt, anh đều nhịn. Nhưng sự chịu đựng của anh cũng có giới hạn.

Anh đáp lại bằng trò tình nhân với những cô gái xinh xắn khiến cô phải tức điên ...

Không yêu nữa, là sẽ cố khai quật những khuyết thiếu của người ta để tự ru mình trong ý nghĩ, kết thúc này là đúng đắn.

Tuấn Dương vò đầu mình, muốn xua đi mấy triết lý vừa tự ngẫm ra trước khi bị chìm chết trong đồng sầu cảm ấy.

- Hey nhím bù xù ! Anh ở đây.

Thấy Đông Vy đã xuất hiện, Tuấn Dương gào to , tay vẫy, miệng cười.

Cô gái nhỏ liếc hần đây đề phòng, đánh giọng :

- Anh tìm tôi có việc gì ?

- Xưng là em chứ ! Nhím bù xù ít hơn anh một tuổi mà.

- Nói nhanh để tôi còn đến lớp !

Đông Vy càng lùi ra sau, Tuấn Dương lại càng tiến sát hơn, có ý muốn chạm vào cô gái nhỏ.

Bụp !

Đông Vy đập thẳng vào chân hắn, lại học từ Gió Quỷ cái nhếch miệng thâm hiểm.

- Bệnh hoạn a, tránh khỏi tôi ngay ! Bằng không, tôi sẽ đánh anh đến lúc mách mẹ đầy nhé !

Tuấn Dương nhìn đau, túm cánh tay cô gái nhỏ đang định lên vào nhà ,bỗng thấy bối rối trước vẻ mặt đầy tức giận.

- Đêm qua ... không sao chứ ?

Đông Vy giăng mạnh tay, không đưa ra câu trả lời mà chỉ thờ dài.

- Không phải là quan tâm tôi đấy chứ ?

Tuấn Dương im lặng để tự mình suy xét.

Đã đập ầm ầm mọi cánh cửa trong khách sạn như kẻ điên, bị bảo vệ đuổi ra thì lại đánh cả bọn họ.Tới mờ sáng, huy động đám anh em hay đàn đúm cùng nhau để đi lùng sục khắp nơi.Còn vừa nãy, cúp tiết học để tới đây.

Anh đang quan tâm, để ý cô gái ấy , thật là thế ?

- Không. Anh thắc mắc là sao em từ chối anh để chấp nhận bạn tình già cỗi vậy ?

Bạn tình ? Bạn tình thô lỗ, bạn tình già cỗi ???

- Tôi cho anh no đòn !

Đông Vy lao vào Tuấn Dương như con thiêu thân hoảng hốt. Chân đạp, tay bấu xé điên cuồng đến mức Tuấn Dương phải rút đi , vừa bắt mắt vừa bức :

- Nếu em không phải là con gái, anh sẽ tấn cho em một trận !

- Thách anh đấy nhé. Thừa nhận anh bất lực đi. Mang giới tính ra làm lí do , buồn cười lắm ! - Cô gái nhỏ dứ dứ nắm đấm , ngay sau đó là vội đóng sầm cửa lại.

- Không ăn à ? - Thanh Ngân cầm thanh sôcôla đưa qua đưa lại trước mũi Tuệ Anh như nhử mồi.

- Thôi nhé ! Tôi không có tâm trạng đùa như thế đâu !

Tuệ Anh gắt, rất khó hiểu với cô bạn dãy bàn bên cạnh. Khoảng thời gian này, Thanh Ngân không ra ngoài vào giờ nghỉ trưa như mọi hôm mà ở lại lớp, lén lén đến xem phim cùng cô.

Thanh Ngân khá kén kiêu, cô cũng không tiếp xúc nhiều nên bỏ qu ỏ qua. Mặc kệ Thanh Ngân chê bai phim nọ phim kia, lâu lâu về thân hình mập ú của cô.

Tuệ Anh có thể phớt lờ được hết nhưng không phải lúc này !

Chỗ ngồi bên cạnh vẫn trống trơn , xáo trộn tâm trí vốn đã rất rối bời của cô.

Thanh Ngân không thoải mái khi bị nạt, bêu môi khinh khỉnh :

- Ú vậy rồi giảm sao được nữa. Cấu kinh lại thêm ú mà thôi.

- Tôi đâu cần cậu lo. Phải rồi, cậu xinh đẹp, thắm mĩ cao, đáng vóc mảnh mai, khối chàng theo. Tự mạn vậy là đúng quá rồi ! - Tuệ Anh giật lấy thanh kẹo, bóc lớp vỏ bạc bên ngoài nhưng không sao ăn nổi.

- Tôi chẳng thần thôi. Bạn bè bao lâu rồi, sao nhạy cảm quá thế. Thôi cũng bỏ đi nhé. Tôi thật sự muốn làm bạn thật thân với cậu đấy.

Về mặt Thanh Ngân rất tội nghiệp . Tuệ Anh không hiểu làm sao hoa khôi của khối 11 lại nhún nhường trước cô như thế. Mà lúc này, cô cũng chẳng buồn để tâm, gật đầu cho qua.

- Ủ. Bạn thân.

Thanh Ngân ngồi xuống chỗ Đông Vy, người sát vào cô bạn mập, nói rất khẽ :

- Tuần trước, hộp quà ấy là gửi cho Đông Vy đúng không ?

- Quà nào ?

- Đôi giày hot nhất trong hè này ấy. Thế sao không đưa cho Đông Vy!

Thanh Ngân cười thầm khi bóc trần mọi thứ, lời thẳng ra chuyện người bạn mập đã giấu nhem.

- Là của tớ. Mẹ tớ tặng ! Chẳng có Đồng Vy nào ở đây cả.

- Mẹ cậu tặng đồ đắt tiền như thế á ? Gia đình cậu khá giả thôi mà. Nhiều tiền như tớ vẫn phải ngậm ngùi với món đồ đó đấy !

Thanh Ngân càng cố phanh phui vấn đề, Tuệ Anh càng tỉnh bơ.

Cô ăn sô cô la, để vị ngọt thấm dần vào miệng và hiểu ra, Thanh Ngân có mục đích khi tiếp cận cô.

Phải thừa nhận là cô nàng này rất tinh !

- Sao cậu không trả lời tớ ? Tớ nói đúng rồi chứ gì ?

Tuệ Anh đứng phắt dậy , trừng mắt :

- Tớ bảo thôi đi ! Tớ không biết cậu có ý gì nhưng gây tổn hại tới tớ hoặc Đồng Vy. Cậu sẽ không yên đâu !

- Ở này . Tớ ý gì chứ .

Thanh Ngân kinh ngạc rồi bị đẩy đi.

Chân Tuệ Anh gác thẳng lên ghế, chiếm hết thấy chỗ trống còn lại.

- Cho... tớ ...ngồi nữa .

- Thôi nhé ! Để yên cho tớ !!!

Tuệ Anh hét toáng lên , sững người một lúc khi thấy Đồng Vy đang thở hổn hển, sự vội vàng bị trưng ra khi áo còn chưa bỏ vào váy, giấy dày buộc không chặt nên bung ra.

Cô gái nhỏ đặt balô xuống, dùng sức kéo đôi chân nặng trĩu của Tuệ Anh ra , cười đùa :

- Thái độ xấc xược quá bạn ơi !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Những nước cờ dưới bàn tay ma quái

Chiều muộn.Nắng tắt.Hoàng hôn buông.

Đêm khuya.Gió vòn.Bóng tối phủ.

*

- Tớ thật sự không biết ! Tớ đã say mà .

Đồng Vy thờ dài ảo não. Trí nhớ của cô hết như sợi dây, xuyên suốt theo đó là tỉ ti sự việc và một đoạn của sợi dây đó bị cắt phăng, chính là phần ký ức từ lúc cô bị ép uống rượu tới lúc tỉnh dậy.

Cô buộc mình phải tìm lại nhưng ngay cả chút chi tiết mơ hồ cũng không thể nhớ ra.

Rượu đáng sợ thật ! Có thể cướp đi một khoảng thời gian của đời người.

- Tớ sẽ không hỏi người cứu cậu là ai nữa. Được rồi chứ ?

Cô gái nhỏ gật gật đầu , vẫn khoác lên mình dáng vẻ ủ rũ. Cô muốn biết Richard, người lạ bí ẩn này là thế nào?

- Nghĩ gì thế chuột nhắt ? Tớ đang giận cậu lắm lắm đây nè ! Nếu cậu có chuyện, tớ với chị Hạ An day dứt suốt đời hả ?

Tuệ Anh bực bội từ vẻ mặt tới giọng điệu, mắt soi khắp người chuột nhắt để chắc rằng cô bạn không hề xảy ra chuyện gì như đã nói.

Gương mặt nhỏ nhắn của Đông Vy phảng phất đôi nét suy tư, cặp lông mày đôi lúc nhíu lại trong những trăn trở, khoé môi luôn vương chút buồn chút đau xót.

Ánh mắt đầy mộng lung bám vào những điểm vô định, thăng hoặc, cô gái nhỏ khép chặt hàng mi để tâm trí băng ngược vào dòng quá khứ xưa. Từng lời cất lên nhẹ nhẹ sau cái mím môi rất chặt :

- Tuệ Anh này, tớ đang tìm một người.

Dạ dày của bạn mập đã rỗng tuếch khi sự lo lắng dồn nén thành tảng đá to đùng đã không còn đè nặng. Tuệ Anh lôi ra gói bánh ngọt, mở thêm bình nước hoa quả , tranh thủ ngốn đồ ăn trước giờ vào học. Không để tâm lắm đến vấn đề cô Đông Vy đang nêu ra, tuy nhiên, sắc mặt tái nhợt lạ thường của người bạn nhỏ đã thu hút cô.

- Người cậu tìm nằm trong khối 12, đúng chứ ?

Chiếc bánh mỳ đen chưa kịp đưa tới miệng đã khựng lại, Đông Vy ngỡ ngàng nhìn cô bạn mập.

- Muốn người ta không biết thì đừng có ngó nghiêng sang dãy nhà tầng của 12 như kẻ mất hồn thế kia.

Tuệ Anh đẩy tay chuột nhắt, giục :

- Ăn đi, rồi nói tớ biết cậu đang tìm ai ?

Cô gái nhỏ rầu rĩ chớp nhẹ mi mắt, đôi vai gầy so lại dưới những vệt nắng hắt qua từ lớp kính sáng bóng.

- Tớ không biết tên, cũng chẳng biết tả thế nào nữa.

Mọi thứ thuộc về quá khứ đương nhiên sẽ dần phai mờ, nhất là khi người ấy thích hợp để đứng ngoài lề cuộc sống phức tạp này.

Anh như chấm màu tươi sáng điểm vào bức tranh ảm đạm lảm lảm biến cố của cô, để lại cho cô ấn tượng mạnh liệt. Nhưng khi quá nhiều gam màu tối đổ vào, chấm tươi sáng ấy sẽ nhanh chóng nhòe mờ, thậm chí là gần như đã bị che lấp ...

Những hình dung rời rạc mà Đông Vy đang gắng gực tìm mọi góc ngách của trí nhớ đột nhiên bị cắt ngang.

Có bóng người từ ngoài hành lang nhảy bổ vào lớp, đứng ngay trên bục giảng. Sau khi đập mạnh thước kẻ vào mặt bàn để gây sự chú ý, cậu bạn búng tay bật ra tiếng tách kêu tai :

- Hồ Minh Quý đã về!

Chiều muộn . Nắng tắt. Hoàng hôn buông.

Ánh tịch dương rơi , phủ màu ảm đạm lên những dây hoa thằn lằn còn bám chặt vào tường nhà, hệt như đoàn rắn con đang trườn bò.

Bàn tay xanh xao gờ lá khô ra khỏi giàn xanh tươi, chậm chạp mở cửa, chân bước tới chiếc giường đơn, Đông Vy quàng người ẻo uột lên đó .

Thần trí mệt mỏi với những suy tính ngập đầu, thể xác rũ rượi sau chuyến đi dò tìm tung tích của Richard vào lúc tan học. an sáng, cô không mấy tinh táo nên ngoài việc tự chất vấn bản thân thì bỏ qua những nhân tố quan trọng.

Khi ngấm ra, cô cùng Tuệ Anh đến khách sạn đó, đặt ra vô số câu hỏi. Đông Vy là khách hàng tối qua nên lễ tân buộc phải trả lời nhưng họ vẫn rất kín kẽ.

Số thông tin ít ỏi mà hai người thu về là, Đông Vy được chuyển sang phòng cao cấp, cô say rượu, nôn mửa nên Richard gọi lễ tân giúp cô thay quần áo và dặn họ chuẩn bị cho cô bộ đồ mới vào sáng mai.

Richard có dáng người cao vọt, đôi mắt đen cuốn hút ...

Về si mê của những cô nàng lễ tân chỉ làm Đông Vy thêm hụt hẫng. Cô bị rượu làm cho lú lẫn mất rồi, sao lại nghĩ Richard là Hữu Phong !

Đông Vy lắc mạnh cổ chân để giày tuột ra, cô gái nhỏ lăn người một vòng, kê lưng sát vách tường, mang đôi mắt buồn dờ vào khoảng không.

Cảm giác lơ trôi luôn bủa vây lấy cô. Nó như con quái vật ranh mãnh, ăn bớt niềm vui, thổi phồng nỗi buồn của cô.

Nó đẩy quá khứ tàn khốc đè lên hiện tại nhàn nhạt, tạo cho cô những mờ mịt không cách nào dứt bỏ.

Khi ngẫm mình trong ánh sáng, cô chẳng biết mình đang đứng nơi nào, đã bước tới đâu, đã đạt được những gì, nắm trong tay là thứ gì ...

Khi chìm trong bóng tối, cô ngã vào vòng luẩn quẩn đầy đáng sợ của những kế hoạch xa vời. Cảm bằng tốt nghiệp Trung Anh, kiếm một chỗ đứng thật vững , mua lại nhà ...

Cứ thế cô bị nhốt chặt trong vô vàn những dấu hỏi to đùng, chói với giữa bao áp lực đang cùng lúc đổ ập xuống.

Năm tháng theo nhau qua đi, rèn luyện cho cô tính mạnh mẽ để đối phó với mọi tình huống nhưng không chỉ cô cách gượng dậy khỏi sự lạc lõng ...

Đồng Vy, dù đã cố hoà nhập vào hiện tại , nhưng tâm hồn cô vốn đã sứt mẻ. Ân lạp sau đôi mắt vờ như biết cười là những cảm xúc bị ăn mòn .

Đêm khuya. Gió vòn. Bóng tối phủ.

Vô số vì sao đánh quanh mảnh trăng, ánh lên ngàn tia lấp lánh, tựa hồ bụi kim tuyến được tung kín trời cao thăm.

Rất nhẹ, văng lên tiếng động nhỏ giữa không gian im lìm. Mặt hồ phẳng lặng gợn những sóng nước dập dờn như có cánh chuồn lướt qua.

Một đôi mắt xám tro buông tia nhìn theo hòn đá đang nảy trên làn nước rồi tung mình sang phía bên kia bờ hồ.

Hữu Phong ngả đầu lên chiếc áo khoác được trải sẵn trên nền đất, ánh mắt ngạo mạn chơi đùa cùng những vệt sáng tinh tú.

Ngước nhìn trời đêm là để tâm tư được soi rõ, riêng Hữu Phong, anh đang liên tưởng đến cô nàng lão lếu .

Từ khi ánh mắt ngán ngờ của cô bị anh tóm gọn, thì anh đã tra cô những đặc quyền riêng bởi cô sẽ không đòi nào tìm ra bí mật đang được cất giấu thật hoàn hảo.

Để cô nhìn quá giây thứ 59,nghe là anh cũng có thể ngắm cô hơn một phút để tìm ra những tia mờ mịt trong đôi mắt sáng kiên cường ấy.

Mọi cảm xúc đều được cô che giấu nhưng đã bị anh đọc thấu hết thảy.

Hôm ấy, lúc anh tỉnh giấc sau cú phanh xe đột ngột, Đồng Vy đã trông rất buồn cười.

Cô đứng trước mũi xe, mắt nhắm chặt, cơ thể mỏng manh đang run rẩy, sự sợ hãi của cô được phơi bày rõ rệt dưới tinh thể nắng nhưng đôi chân vẫn không hề di dịch, bám chặt lấy mặt đường đầy lỳ lợm.

Bị cô phá nhưng anh lại thấy ...đáng yêu, hết như con mèo nhỏ ương ngạnh.

Anh đã cho phép cô bước vào . Đến bây giờ, vẫn chỉ mình anh biết, sự thật bất thường mà ngay cả người quản gia thân cận biết đó là - mọi nguyên tắc đều bị phá bỏ lúc anh còn buồn ngủ.

Rất kỳ quái ...

Đồng Vy có tư duy nhạy bén nhưng đối với anh thì cô hơn người đầu óc chậm phát triển một chút.

Kể cả khi cô vắt kiệt toàn bộ chất xám, cũng không thể biết tới những gì mà bàn tay ma quái của anh đã sắp sẵn.

Như bao người khác, cô xuôi theo sự xếp đặt của anh một cách hoàn hảo ...

Nếu anh không chọn tờ đơn xin học của cô, có tài giỏi đến đâu, cô cũng không lọt được vào đây !

Và cô có nhận ra sự ưu đãi đặc biệt của thầy giám thị ? Ừ, ông ta là người tài xế riêng của anh. Cô đã thấy qua, sao vẫn không nhận ra ?

Còn căn nhà cô đang ở, vốn là của anh.

Nhà thợ xây chỉ là cái cớ để bịt mắt toàn thể mọi cá nhân trong Trung Anh.

Họ biết anh thao túng học viện này cũng không sao nhưng hay ho gì khi họ càng tỏ ra ngưỡng mộ, kính nể anh ?

Hữu Phong có thói quen chạy bộ vào mỗi tối, thích cảm giác lao về trước, như mũi tên xé gió phóng đi. Anh tự biết, tốc độ của mình rất kinh khủng ...

Số vòng chạy quanh hồ lên tới hàng trăm và lúc thấm mệt, “ nhà thợ xây ” là nơi anh chọn mất.

Thay vì ban lệnh cấm, căn nhà đơn sơ này sẽ ngăn những bước chân lai vãng.

Cô nữ sinh kia không hề biết tới sự nhường quyền sở hữu này , và trước đó, cô cũng chẳng biết là anh đã đặt công ty du lịch tại nơi tạm bợ cô thuê trọ. Vì cô gái nhỏ lúc đọc sách lại hay lăm bầm tiéc nuốt về số tiền bus phải chi trả.

Nếu cô lại liều lĩnh chặn xe người khác thì sao ?

Anh không muốn thấy !

Hôm chứng kiến màn nhảy cao và tung giày của cô gái nhỏ, anh đã đứng sau cô rất lâu, nín cười nhìn dáng thấp bé diễn trò.

Chiếc lá ấy định sẽ cho cô nhưng ngay khi nhận ra vẻ mặt bối rối lẫn e thẹn, anh đã đưa quyết định mới. Phải chiếm đoạt !

Thế nào nhỉ ... nét ngưng ngừng của cô rất đáng ghét, khiến anh thấy tức giận khi tim bỗng ngưng lại trong tích tắc.

Anh đã quen với việc, mọi thứ đều phải do anh định đoạt nên phát bực chút rung động vượt tầm kiểm soát .

Những đền bù của anh, cô mù tịt.

Làm sao biết “ bảo vệ rừng ” do anh cất cử tới, cô vốn quá khù khờ !

Khoẻ miệng Hữu Phong nhếch thành nụ cười thoáng qua ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bứt ra và chạy điên cuồng

Đoái hoài tới người hoàn toàn lạ lẫm với mình là tự chuốc mối quan tâm vô ích.

Tồn thì giờ , tồn chất xám và tồn luôn calo.

Mưa phùn, những bụi nước tinh sạch kéo hơi mát căng tràn khắp không gian.

Thời gian lùa nhau đi theo từng cú nhích của kim đồng hồ, học viện rơi vào yên lặng khi những con người trẻ năng động lần lượt bước qua cánh cổng vàng kim sau giờ tan tầm.

Lờ đi tiếng rào bước đang nhanh dần ngay phía sau, cô nữ sinh điệu đà bung chiếc dù trắng, đôi môi với màu son đỏ thắm hé nụ cười mai mỉa của người đã quá chán ngấy trò bám đuôi từ những vệ tinh bu quanh.

- Đợi anh đã !

Tuấn Dương gọi giật đôi giày cao gót lại, khăn trang chui vào cô cùng Thanh Ngân vì sợ lớp keo trên mái tóc quý giá bị rửa trôi. Anh nhắc chiếc cán nhựa khỏi bàn tay trắng muốt, nâng cao ô để che cho cả hai.

Hành động ga lăng pha chút thương yêu này khiến Thanh Ngân sững sốt, dậm đúng một bước chân.

Thật khó tin !

Đem toàn bộ sự hiểu biết về anh ta từ trước tới nay thì cô có thể tóm gọn trong một chữ - ĐIÊN.

Ừ, anh ta điên và làm người khác phát điên, nhất là đối với phái nữ.

Tuấn Dương sông phẳng, đôi lúc keo kiệt, nhiều lúc cộc cằn và đa phần thì dẫn vào nỗi người ta ấn tượng kinh khiếp.

Khi anh ta cặp kè với nàng nào đó, nghĩa là, sắp sửa có thêm một nàng ôm mặt, khóc oà .

Các người đẹp dành hàng tiếng đồng hồ để tô chỉnh nhan sắc, nát óc nghĩ xem quần nào, áo nào, giày nào để thu về hàng tá ánh nhìn ngẩn ngơ và hơn hết là , sự mê đắm của Tuấn Dương. Vậy thì sao, lúc tới điểm hẹn, anh ta còn đang cùng cô gái khác chơi trò mớm thức ăn.

Đi mua sắm, họ vờ e thẹn chạm tay vào những món đồ đắt tiền, làm bộ ngưng ngừng hay lắc đầu nguây nguẩy khi anh ướm thử vào người bộ cánh quý phái. Đến lúc thanh toán, anh nện vào vẻ hí hửng của các nàng chất giọng tron mượt.

“ Nếu em còn thừa tiền, đồ xăng giúp anh nhé ! ”

Trò sát gái và đuổi gái sẽ không có điểm dừng khi Tuấn Dương luôn được bọc kỹ trong lớp vỏ hào nhoáng, để khiến những cô gái xiêu lòng và chao đảo. Khi họ mất cân bằng, tất nhiên là ngã vào anh, hoặc mạnh dạn hơn thì lao vào anh như thiêu thân mù quáng. Rồi chẳng mấy chốc, họ cuống cuống chạy biến như lũ sóc hoảng hốt lỡ gặm nhầm quả sồi già, cắn nửa để gãy răng, lớp vỏ có nát thì ruột đã rỗng ...

Đáng cười đấy, nhưng với địa vị của Thanh Ngân, cô chẳng cần để lọt vào mắt mình bọn thấp kém .

- Anh giờ mới về à ?

Câu hỏi kèm theo chút ngờ ngợ. Bản tính đa nghi sắc sảo ăn sâu vào Thanh Ngân sẽ không cho phép cô bỏ qua bất kỳ một điểm lạ thường nào.

Dù nhiều lúc chả liên quan tới cô, biến cô thành kẻ tò mò rồi hơi nhưng không thể phủ nhận rằng, lần nào cũng thu về ít nhiều vài điều lạ lẫm , hay thậm chí là những bí mật.

- Ngủ quên thôi. Ngủ vắn xếp vào tiết cuối thật sai lầm.

Tuấn Dương nói nhanh, nhìn về phía trước để tránh khỏi những tia thăm dò Thanh Ngân tung ra .

- Ngủ sao ? Làm thế nào anh qua mắt giáo viên thế ?

- Dễ ! Lấy sách úp vào mặt, chui tọt xuống bàn giả nhặt bút ...

Thanh Ngân cười khúc khích với loạt mưu mẹo của người đi cạnh, nhưng lòng dạ cô chỉ chứa mối nghi hoặc to đùng.

Hôm nay, cô bận trao đổi một vài điều với giáo viên nên mới nán lại trường tới giờ này. Còn Tuấn Dương, anh ta có lý do gì để ở đây khi học viện chẳng còn một ai.

Ngủ quên à ? Tiếng chuông báo hết tiết réo không đủ inh ỏi để lôi anh ta dậy à ?

Thanh Ngân bắt giác khoác tay anh, mái đầu nghiêng nghiêng như tựa vào vai anh.

Tuấn Dương chòang tay qua vai cô, cùng băng qua màn bụi nước, những bước chân song hành rải đều .

Bỗng , họ dừng lại, một cú ôm ghì hay nụ hôn hiện thoáng qua lớp vải mỏng tang của ô trắng.

Đôi mắt Hạ An sụp xuống rồi tức khắc rục lên, hằn mạnh vằn máu .

Tên khốn kiếp !

Đêm ấy, cô gạt bỏ chuyện xưa, gọi hấn tới cứu Đông Vy.

Trong lúc hoảng hốt, cô vô tình ra những lời năn nỉ ngu ngốc. Làm ơn tìm Đông Vy, làm ơn tìm Đông Vy ...

Chẳng thềm gồng mình tỏ cứng cỏi nữa, cô ném hết sợ hãi vào từng lời nói, dồn hết nước mắt yếu đuối lên đôi vai rộng của hấn.

Chạy đôn đáo, lục tung thành phố hoá ra là vì để ý tới nữ sinh mới thật sự, thế mà cô đại dột vận vào người bao nhầm tưởng .

Cô đã lún sâu vào mối tình rồi rắm này, không thể dứt bỏ cũng như bước tiếp ...Đứng yên một chỗ thì ăn liên tiếp những vỏ đau.

Si tình mà, ép buộc lý trí thì trái tim vẫn cứ buống binh hướng về nơi ấy, đem khổ sở dần lên khắp cơ thể.

Tim là thứ khốn kiếp !

Nền trời lưu ánh đỏ hoàng hôn dần lan màu tím sẫm, chiều nhá nhem sắp tối.

Đông Vy ở phòng thầy giám thị kể từ lúc tan học đến giờ. Cô gọi điện cho dì, và muốn trình bày với thầy một vài việc.

Xui, chú nghe máy và dập ngay sau tiếng alo của cô.

Ác cảm dành cho cô có lẽ sẽ chỉ bị xoá bỏ khi cô nắm chút địa vị. Lúc ấy, cô sẵn sàng ném tiền vào người chú ta, giải thoát đi cô khỏi tên đàn ông mất nhân tính ấy !

Cô sẽ đón dì về căn nhà ngày xưa, dì chăm mảnh vườn còn cô đi làm. Nụ cười dịu hiền của dì len lỏi vào giấc mơ, thổi bùng ham muốn mạnh liệt từ cô, thôi thúc đôi tay phải lục tìm cơ hội và nếu có, phải túm chặt lấy.

Cô muốn nhờ thầy giám thị tìm việc cho cô.

Thoả mãn với môi trường an toàn trong thời gian qua như thế là đủ rồi. Đến lúc cô phải bứt ra và chạy điên cuồng.

Mục tiêu đã vạch sẵn, chỉ cần cô cố gắng hơn nữa và hơn nữa, một ngày nào đó, cô sẽ đạt được hết tất cả.

Còn bây giờ, kiên nhẫn đợi thầy giám thị .

Chẳng biết Hồ Minh Quý là tên nào nhưng cô ghét hẳn rồi đấy !

Cô liên tưởng tìm mọi ưu điểm của mình, khuếch đại đôi chút nhằm nâng trình độ bản thân lên vài bậc để thầy tìm cho cô công việc nào đó lương cao đôi chút.

Có lẽ thầy nhận ra, nên cười mãi.

Giáo viên nghiêm khắc nhất học viện cười đều cô đấy !

Gạt qua một bên, cô tiếp tục bắn ra những kinh nghiệm dày dặn mà mình đã tích lũy, từng dạy ngoại ngữ cho mấy nhóc tí dưới quê, phiên dịch lật vật cho vài người, kê tính sổ cho quầy hàng bán lẻ ...

Thầy chăm chú lắng nghe, vai rung lên vì nín cười còn cô, sự tự tin teo tóp đến thảm hại.

Nhưng thầy đâu thể cười hết buổi chiều được, đang định đáp lời cô thì chuông điện thoại cá nhân reo vang, thầy phải giải quyết vài vấn đề liên quan tới Hồ Minh Quý, cô có thể gặp thầy vào ngày mai.

Chưa quen biết, sao đã chơi xỏ nhau !

Cô ghét Hồ Minh Quý, tức mất một lần cơ hội của cô.

Minh Quý là nhân vật nổi trội trong học viện, vắng mặt suốt thời gian qua vì lí do riêng.

Tin Minh Quý trở về như dội vào không khí con lốc mới, làm những cô nàng nghiêm chỉnh nhất cũng nhảy tung tung, hồ hởi.

Minh Quý hẳn là rất đẹp trai và được ngưỡng mộ.

Đồng Vy đoán thế !

Tuệ Anh lúc ấy ăn dữ tợn, má phùng to như quả bóng được thổi căng.

Cô bạn không đề cập tới Minh Quý, Đồng Vy cũng gạt cái tên đó qua một xó xinh của trí nhớ.

Đoái hoài tới người hoàn toàn lạ lẫm với mình là tự chuốc mối quan tâm vô ích.

Tồn thì giờ , tồn chất xám và tồn luôn calo.

Một người thực tiễn như Đồng Vy, cô sẽ đứng ngoài lề của mặt ồn ào ấy, không lẩn qua nó cũng không để nó át đi.

Nhưng rõ ràng là Minh Quý vẫn nằm nguyên trong đầu cô gái nhỏ, đôi lúc, gọi nhớ cho cô nam sinh lớp 12 vô tâm vô tính, đến nét hấp dẫn trên gương mặt cũng rất lạnh và tàn bạo.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bóng đêm và những góc khuất

- Thời gian , mi cứ đi, cứ tiếp tục chôn vùi tuổi trẻ của ta đi. Bao nhiêu cố gắng mà ta từng dốc ra, mi lấy sạch . Mặc xác ta mệt mỏi hay kiệt sức cũng phải lết cùng mi. Chứng kiến ta lớn lên, chứng kiến ta liên tiếp vấp ngã cũng đều là mi. Ta còn biết, mi rất thích đem khó khăn nhằn vào đầu ta. Thế mà, ta vẫn cùng mi đẩy thôi. Mi cứ chạy, cứ mang ta lớn dần lên và có ngày, ta sẽ ném vào mi thành công của riêng ta !!!

*

Đồng Vy nhòe dầy, lấy bình tưới nước phun lên những chậu cây nhỏ trên bệ cửa sổ. Bất kỳ một người yêu thiên nhiên nào cũng không nỡ để cây khô héo.

Rồi sau dần, cô dời đến đồng bệ bọn còn dang dở ngổn ngang . Những thứ này đập vào mắt người ưa ngăn nắp rất dễ gây chướng.

Tại sao thầy luôn đòi hỏi tất cả phải toàn vẹn mà lại có thể để văn phòng bừa bộn thế này !

Sự tinh tươm của những lần Đông Vy tới đây bị hất tung một cách kỳ lạ ...

Cô gái nhỏ xếp gọn giấy tờ, ghim chặt lại để chúng không bay nhảy tứ tung. Cắm đấm bút còn lẩn long lóc vào ống đựng, tí mẩn kỳ cọ vết loang từ cà phê đang bám chặt lấy mặt bàn kính.

Đông Vy nhón vào miệng quả dâu tây ngọt lịm, tự thưởng cho những ngón tay tê rần vì nước lạnh.

Đông Vy ngáp nhẹ, nhìn chiếc đồng hồ với 12 con số la mã to đùng. Thầy có lẽ đã về nhà rồi ...

Đúng 10 giờ, cô gái nhỏ rời khỏi phòng giám thị, vươn mình hít thật sâu hơi lạnh ẩm ướt .

Quý xuống. Cột dây giày thật chặt và bắt đầu chạy.

Đông Vy của tuổi 17 sẽ bỏ lại sau đêm đen và xuyên thẳng qua cái lạnh lẽo .

Quá khứ ! Cô sẽ lật nó lại, tóm lấy những kẻ đã giết ông bà ngoại và lên vào bệnh viện, xô mẹ từ trên hành lang cao ...

Mất Đông Vy nhòa đi, cô gái nhỏ đứng cạnh bờ hồ, gió quạt vào da cô đau rất , hệt như những cái bạt tai mà tương lai gửi về hồng để ép chết sự hèn nhát vừa xui cô bỏ cuộc.

Phải ... Cô đã muốn buông xuôi, cô đã chán ngấy con đường dài dài bất tận, mình cô bước trong đơn độc.

Quá khứ biến thành con quái thú, sẵn sàng vồ chộp lấy cô bất cứ lúc nào và đem nhốt trong ký ức ghê rợn. Hiện tại là bóng ma, đeo đuổi theo cô thật dai dẳng và nhân lúc cô sơ sẩy sẽ chơi xỏ cô. Tương lai cười nhạo cô, những đẹp đẽ mà cô đã ngỡ tưởng tượng thành ra viễn vông.

- Thời gian , mi cứ đi, cứ tiếp tục chôn vùi tuổi trẻ của ta đi. Bao nhiêu cố gắng mà ta từng dốc ra, mi lấy sạch . Mặc xác ta mệt mỏi hay kiệt sức cũng phải lết cùng mi. Chứng kiến ta lớn lên, chứng kiến ta liên tiếp vấp ngã cũng đều là mi. Ta còn biết, mi rất thích đem khăn nhún vào đầu ta. Thế mà, ta vẫn cùng mi đẩy thôi. Mi cứ chạy, cứ mang ta lớn dần lên và có ngày, ta sẽ ném vào mi thành công của riêng ta !!!

Những âm thanh to rõ đập mạnh vào không khí, gió bạt qua và bóp méo.

Đông Vy đứng sát mí hồ, tự nhận đầu mình vào dòng nước lạnh để gạt bỏ hết nước mắt.

Cô gái nhỏ mang gương mặt ướt nhèm dính sát vào lớp cửa gỗ một lúc rồi mới bước vào.

Không gian vắng lặng. Dự cảm lạ lẫm chợt ủa tới, cảnh báo cho cô điều gì đó rất mơ hồ. Cô gái nhỏ nghi hoặc đứng lặng im.

Chợt , một bàn tay xuyên bóng tối đẩy cô vào bức tường lạnh lẽo ...

- Chào, em nhận ra tôi chứ ?

Đông Vy mở căng mắt, lục tìm trí nhớ xem giọng nói trầm này là của ai . Dáng người cao lớn hiện thấp thoáng, đôi mắt đen chứa ánh nhìn khó nắm bắt, pha chút trêu đùa chút quan tâm ...

Những điều này đã lòi tuột tâm trí của Đông Vy về ngày ở khách sạn. Tờ giấy xanh nhạt kèm bánh donut .

- Ủ. Đúng rồi ! Là Richard.

Buông tay, Richard đọc thẳng suy nghĩ của cô . Như người cai quản bóng tối, anh đã đem chúng che đi gương mặt của mình . Một chiếc mặt nạ hoàn hảo.

- Anh là Richard ? Cảm ơn vì ngày hôm đó ...

Cô gái nhỏ ngắt câu, không hề muốn nhớ lại chuyện kia.

- Anh biết những gì về em ? Anh cũng là học sinh ở đây sao ?

Đưa ra loạt câu hỏi để đánh lạc hướng sự chú ý của Richard , cô gái nhỏ vươn tay đến công tắc điện.

Cô sẽ thấy rõ gương mặt của Richard, người lạ đột nhập vào nhà cô nhưng chẳng đem đến sự sợ hãi và rút bỏ mọi đề phòng của cô.

Dù đôi mắt đen này cô chưa từng thấy, dù giọng nói này cô chưa từng nghe, dù mọi thứ thuộc về Richard đều lạ lẫm nhưng lại tạo cảm giác thật thân quen.

- Đừng ! - Chộp lấy bàn tay lạnh cóng của cô gái nhỏ, Richard cười ma mị - Nên tiết kiệm điện, nhé !

- Nếu anh không muốn em biết tới anh, tại sao lại tới tìm em ?

Đồng Vy nói cứng cỏi, ánh mắt cô sáng lên, xoáy thẳng vào bóng tối.

- Em muốn trông thấy Richard, ngay bây giờ !

- Tôi muốn Đồng Vy từ bỏ ý định đó ! Ngay bây giờ !

Người lạ không đùa, anh giằng mạnh tay còn lại của cô, dẫn vào giọng những âm cảnh cáo :

- Biết tôi , Richard, là đủ cho em. Tôi thế nào, em không cần nhìn !

Đồng Vy bắt lực để tay mình trong đôi tay mang găng đen. Richard thật quái quỷ, anh giấu nhem hết thấy vào màu đen tối tăm , thứ màu huyền bí có quyền năng khiến mọi đôi mắt trở thành mù loà ...

- Em cần chứ ! Thật không công bằng khi Richard biết rõ về em, còn em thì mù mịt.

Quảng đi những đôi co của cô gái nhỏ, Richard buông câu khẳng định :

- Bé con say xin, tôi sẽ bảo vệ em !

Hệt như có con bão trút thẳng vào nơi Đồng Vy đang đứng khiến cô chao đảo , nhịp tim đập mạnh mẽ. Nhưng ở một góc nhỏ nào đó, cô ghét cách anh gọi mình là bé con say xin ...

- Lần sau, đừng có rửa mặt bằng nước hồ và kêu ầm lên như thế ! Nhớ nhé !

Tay Đồng Vy được ném về tự do, thứ ánh sáng lạnh từ đôi mắt đen dịu tắt ngấm, trả lại không gian nhỏ bóng đêm đặc quánh .

Người lạ đã rời khỏi đây...

Gói bánh tướt khỏi bàn tay thuần đơ, Tuệ Anh nhìn trừng trừng vào hộp quà đang nằm chiếm chỗ trên bàn. Lớp giấy bọc đỏ rực kiêu hãnh khẳng định sự có mặt của nó.

Tuệ Anh nuốt nước bọt, dụi dụi mắt, mong là thị giác của mình đang chỉ bị lừa.

Quái ! Cô vừa mới chỉ rời khỏi vài ba phút để mua bánh thay vì vào căng tin. Cô đã muốn canh giữ lớp học, không để ai đó tiếp tục chơi trò “ quà tặng mỗi ngày ” nữa.

Quái ! Đồng Vy rốt cuộc là đã gây sự chú ý với nhân vật tầm cỡ nào để người đó gửi cho cô bạn hàng loạt món đồ giá trị có khủng như thế !

Đôi giày hot, kẹp tóc đính hạt kim sa, túi xách da cá sấu, ... mỗi một thứ đều là hàng hiếm và rất đắt tiền. Nếu để người khác biết được, chuột nhắt sẽ bị cô lập ngay tức khắc.

Vì mờ nhạt, chịu khó nên chuột nhắt mới yên ổn được tại đây . Nhưng một khi, cô không giúp Đồng Vy giữ bí mật, cứ để mặc cho toàn trường biết nữ sinh học bổng mỗi ngày đều nhận một món quà xa xỉ thì những lời dị nghị hay những ánh mắt coi khinh sẽ bủa vây lấy cô bạn.

Đến lúc ấy, cho dù Đồng Vy có vô can đi chăng nữa thì cô bạn cũng không thoát khỏi sự ghen ghét, độ kị . Cô bạn rồi sẽ như nhiều trường hợp trước kia, là kẻ hèn mọn, bám víu vào những nam sinh có gia thế ... Nam sinh càng nổi bật thì người dính vào càng bị bôi mọc, miệt thị.

Mạnh mẽ ra sao thì vấn đề nằm ở chỗ sớm hay muộn, cô bạn cũng phải rời học viện mà thôi ...

Ai chịu được sự chối bỏ từ chính cộng đồng của mình ?

Tuệ Anh sẽ không để Đồng Vy bị vút vào một trong hai loại người tự rút khỏi Trung Anh !

Hàng ngày, cô đều lấy cớ ăn kiêng để ở lý trong lớp. Nhưng cô chỉ hờ ra một chút khi trở lại sẽ thấy quà nằm chinh ỉnh trên phần bàn của Đồng Vy như lúc này.

Theo cách bí tài tình và đầy bí ẩn, nó mang tới cô sự kinh ngạc và dần hình thành trong cô nỗi sợ hãi. Sợ mất Đồng Vy và hơn hết là, sợ người đứng sau việc này !

Là ai đó đang cố tình gieo nguy hiểm vào Đồng Vy hay thật sự quan tâm đến cô bạn thế này !

Là ai đó muốn cải thiện bề ngoài xuềnh xoàng của nàng lọ lem hay muốn hắt văng cô nàng đây !

Tuệ Anh lao âm tối, đem nhét hộp quà vào ba lô.

Cô biết mình không thể duy trì được việc cất giấu này mãi nhưng cô có thể làm gì khi chưa lần ra dấu vết của ai đó !

Nhiều lần, cô muốn nói với Đông Vy vì chuột nhắt là manh mối duy nhất để dẫn tới đáp án chính xác cho dấu hỏi kỳ bí choán kín đầu Tuệ Anh. Nhưng cô lại không chắc chắn là chuột nhắt sẽ tuyệt đối giữ kín bí mật này như cô.

Chuột thông minh đấy, nào có nhiều nếp nhăn đấy nhưng với đôi mắt thánh thiện , cô bạn không đời nào nhìn ra những góc khuất tại Trung Anh.

Hạ An, chị ấy thân với chuột nhắt chẳng phải vì Tuấn Dương ném bóng thay cho lời làm quen với Đông Vy hay sao ? Hẳn chị ta ghét cô bạn lắm. Nếu cô đoán không nhầm thì gã yêu râu xanh là nhằm để dạy dỗ cô bạn.

Tuấn Dương, anh ta bám theo chuột vì muốn đem cô bạn ra đùa giỡn, tiện thể chọc điên Hạ An. Đến nhà cô bạn, vờ như chờ đợi nhưng là để thăm dò xem có còn ai khác đi cùng cô bạn không. Anh ta cũng như cô, rất muốn biết người cứu Đông Vy khi thầy giám thị báo tin .

Cô từng cho Tuấn Dương vào diện tình nghi nhưng gạt ngay ! Nếu anh ta ,thì phải nhét quả tận tay Đông Vy ngay trước mặt Hạ An thì mới phải. Và người keo kiệt như anh ta, cùng lắm là tặng Đông Vy dây giày ...

Thanh Ngân, nàng cáo này thì nắm được vài điều rồi . Có thể nhiều hơn cô ! Đạo gần đây ,nàng ta bắt chuyện, gần gũi Đông Vy thì cũng đã sắp sẵn hàng đồng toan tính . Với con cáo này, cô tin là tự Đông Vy sẽ đánh hơi được mùi nguy hiểm !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cuốn phăng bởi Gió Quỷ...

Gió Quỷ - hiện thân của loài quỷ . Dư thừa quỷ quyết , đặc biệt quỷ quái và biệt tài là khiến người sáng suốt nhất cũng phải cay cú tới nổi điên.

*

- Không dính hạt bụi nào !

Thầy giám thị đưa ngón tay vừa quệt xuống thảm vải về phía chàng trai trẻ .

Hữu Phong không nhìn, anh buông tầm mắt dạo chơi khắp văn phòng một lượt. Những chậu cây xanh tốt kê ngay gần trên bệ cửa sổ, mặt bàn kính sáng bóng in những tia nắng mỏng hắt của trưa hè.

Phảng phất hương ngọt từ loại quả mang màu đỏ lịm.

Hữu Phong lấy quả dâu tây nằm trên cùng của chiếc giỏ gỗ, ăn. Nụ cười hiếm hoi dần lan toả trên gương mặt của người có thói quen để cảm xúc tự chết đi thay vì bộc lộ chúng.

- Thầy định khi nào sẽ nhận Đông Vy ?

Về điểm tình thường trực của người đàn ông thoáng chốc đã biến mất , trên vầng trán cao rộng hiện rõ cái cau mày đầy ngờ vực.

- Tôi lại sắp sửa chui tọt vào cái hố nào của cậu đây ?

Theo sát bước đường của Gió Quỷ nhưng chưa bao giờ đoán ra được bất kỳ một ý định nào từ anh.

Chiều qua, Hữu Phong đã tới đây và đột ngột hát tung sự tinh tươm vốn có của nó. Đem giấy tờ tung thành đám hỗn độn, hát ổng đưng làm bút lặn khắp mặt bàn, đồ lý cả phê còn uống dở ...

Sau sự đảo lộn đó, mọi khiếp đảm và thắc mắc của người theo chủ nghĩa hoàn hảo được anh gói gọn trong câu nói hời hợt.

“ Sẽ có người thu dọn sau. ”

Hữu Phong vừa đi một lát, cô trò nhỏ liền bước vào, điện thoại cho người đi ở dưới quê và nhờ tìm việc làm ...

Biết rồi !

Thầy giám thị tự đánh nhẹ vào trán mình, ý nghĩ thông suốt kéo hàng lông mày rậm giãn ra .

- Nghĩa là Đông Vy sẽ đảm nhiệm công việc dọn dẹp tại văn phòng tôi ?

- Đúng thế !

Hữu Phong ném nguyên giỏ hoa quả vào sọt rác chỉ vì dâu tây nhạt thích, chẳng lưu lại lấy chút hương vị .

Thế thì ăn làm gì ? Tốn công nhai , tốn công nuốt và dạ dày tốn công co bóp !

Đoán trúng phóc nhưng người đàn ông vẫn còn rất kinh ngạc.

Chỉ Gió Quý mới sở hữu bộ óc biến hóa đến tột đỉnh như thế.

Nắm bắt được những suy tính của anh là điều không thể nhất trong số những điều không thể !

Anh có quyền lực nhưng hiếm khi mới dùng đến . Đáng sợ nhất phải là bản chất Quý,có thể xoay chuyển mọi thứ theo đúng ý muốn của mình.

Ai cũng có thể rơi vào những dòng xoáy , những bẫy do anh tạo ra.

Ai rồi cũng sẽ nằm trong kiểm soát của Gió Quý, anh dễ dàng điều khiển họ, họ dễ dàng cuốn vào những sắp đặt tưởng chừng như là rất ngẫu nhiên.

Bàn tay ma quỷ chỉ việc vẽ ra bản kế hoạch và đôi mắt xám tro sẽ bình thản dõi theo những con người đang ngấm bị chi phối để thực hiện nó ...

Người đàn ông bắt lực nhìn chàng trai trẻ.

Vì bản tính trái đạo nên anh thích điều khiển người khác như con cờ !

- Tôi tìm việc khác cho cô bé được chứ. Văn phòng này mình tôi là đủ, cũng không có gì nhiều.

- Có đấy !

Hữu Phong đá chiếc sọt đặt ngay dưới bàn, đồng quả tươi tuôn từ nắp nhựa, vẩy lên thảm ...

- Nếu thầy tự dọn được . Okay ! Xem như tôi chưa làm gì cả .

- Được rồi, được rồi ! Đông Vy sẽ là trợ lý của tôi. Lương tháng là tùy ở cậu .

Thầy giám thị giữ tay Hữu Phong, ngăn anh tàn phá thứ gì thêm nữa.

- Cậu định trả bao nhiêu đây ?

Gió Quý - hiện thân của loài quỷ . Dư thừa quý quyết , đặc biệt quý quái và biệt tài là khiến người sáng suốt nhất cũng phải cay cú tới nổi điên.

Hữu Phong xoay nhẹ chiếc nhẫn bạc quanh ngón cái, chiếm đoạt quyền đặt câu hỏi :

- Bao nhiêu thì đủ để Đông Vy mua lại căn nhà ấy trong vòng 1 năm ?

Việc học hành của Đông Vy khá thuận lợi . Trong lớp , cô được xếp vào loại giỏi, ngang hàng cùng Tuệ Anh và Thanh Ngân.

Chẳng có sự cạnh tranh giữa ba cái tên đứng đầu lớp này cả, ngược lại, họ chơi với nhau khá thân. Nhìn qua là thế !

Thiện cảm mọi người dành cho nữ sinh mới dần nhiều hơn. Thanh Ngân cũng ít nhiều tạo nên một cách nhìn mới lạ . Cô nàng vẫn giữ nguyên tính kiêu kỳ của riêng mình nhưng không hề khó ưa.

Cô quan tâm tới Đông Vy như một người chị hiền trong suốt những ngày gần đây.

Giờ ra chơi, Thanh Ngân đưa cô gái nhỏ dạo vài vòng để làm quen thêm bạn mới. Cô gái nhỏ làm theo nhưng thật ra, vẫn muốn ở lại lớp, cùng Tuệ Anh xem phim. Từ chối thẳng thừng sẽ rất khó coi nên cô gái nhỏ sẽ lựa chọn thời điểm thích hợp để chấm dứt luôn thể.

Xã giao cũng tốt , cô không phủ nhận điều này, chỉ là, đeo lên mình bộ mặt tươi cười và nói những câu sáo rỗng thì cô dở tệ.

Cô khác Thanh Ngân !

Đông Vy không tìm ra cô nàng này có điểm gì đáng ngờ nhưng trực giác luôn tự nâng mức đề phòng lên tới đa vào mỗi lần giáp mặt với đôi môi đỏ thắm.

- Đi nào Đông Vy ! Tớ sẽ giới thiệu với cậu một anh chàng siêu thú vị.

Thanh Ngân sà vào bàn Đông Vy khi hồi chuông chỉ mới reo . Đứng trước luồng sáng hắt từ cửa kính, làn da trắng ngần của cô nàng gần như trong suốt.

- Tuệ Anh, cậu đi với ...

- Không !!!

Tuệ Anh gất lớn, ném thẳng vào lời đề nghị của Thanh Ngân câu từ chối thô kệch.

Mặc kệ những ánh mắt đổ dồn về phía mình, cô bạn mập nuốt gọn viên kẹo ngọt và lúi từ balô chiếc máy tính bảng thân thuộc.

Bạn học trong lớp kéo nhau ra hành lang, vài người tỏ ý bức bối, vài người lắc đầu ngao ngán ...trong những câu xì xầm đang lan truyền, từ “ mập ” được kháo tung búng , lời kéo mọi câu chuyện đều phải hướng đến chủ đề nóng hổi này.

Cô bạn mập bỗng trở nên kỳ lạ,ngoài giờ học, cô bạn chỉ ngồi lỳ tại chỗ và ôm khư khư rạp phim mini. Biểu hiện như người trầm cảm !

Những quan tâm từ bạn bè trong lớp đều được cô ghi nhận nhưng chuyện mà cô đang vướng phải thì là vấn đề riêng tư.

Vài câu hỏi thăm dò được tung ra , có lúc, Tuệ Anh trả lời vô thưởng vô phạt, có lúc, hét vào mặt người khác như vừa rồi .

Có lẽ, cô bạn mập đang theo chế độ ăn kiêng khắc nghiệt nào đó !

Đông Vy cũng nghĩ như vậy. Tuệ Anh gần đây có gầy hơn, dễ thấy nhất là hai má lúm đồng tiền, chẳng cần tới nụ cười mà vẫn hiện thật xinh !

Cô bạn không thay đổi thái độ với Đông Vy, mối quan hệ giữa hai người vẫn rất thân thiết.

Tuệ Anh nhất quyết giữ bí mật nên Đông Vy tôn trọng nhưng cô sẽ để ý tới cô bạn nhiều hơn.

Cô gái nhỏ khá bối rối trước nụ cười niềm nở của Thanh Ngân, tay đặt dưới gầm bạn vịn vẹo vào nhau.

- Tớ không đi nữa đâu Thanh Ngân ạ. Tớ sống khác lắm, sẽ làm mất vui mọi người.

- Đừng nói thế chứ !

Cô hoa khôi gật phất, toan nắm cô gái nhỏ kéo đi như thường lệ thì Tuệ Anh giữ lại, quắc mắt :

- Đây bạn, chuột nhất bảo không thích đây thôi !

- Đông Vy chỉ ngại chút chút, tớ lo được.

Ánh mắt Thanh Ngân rực lên, những móng nhọn bấm thật sâu vào cổ tay mảnh dẻ của Đông Vy là bằng chứng cho con tức giận mà nàng hoa khôi lấp liếm.

Nét mặt cô nàng vẫn vui tươi, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, yếu điệu khiến khối người lầm tưởng .

Cô gái nhỏ rút tay về, đề cứng rắn vào đôi mắt, nhìn thẳng vào Thanh Ngân :

- Tớ không đi được ! Xin lỗi cậu nhé !

Nụ cười ngưng đọng trong vài giây ngỡ ngàng, Thanh Ngân buông lơi những ngón tay , giọng nhẹ tênh :

- Ủ. Tớ muốn giúp cậu, không cần thì thôi nhé.

- Cậu sẽ không giận tớ chứ ?

- Đông Vy, tớ sao có thể giận cậu. Cả Tuệ Anh nữa ! - Thanh Ngân nhìn hai cô bạn triu mến , giọng máy móc như phát ra từ cuốn băng ghi âm - Tớ đi ăn trưa thôi ! Hai cậu vui nhé !

Đông Vy gật thôi socola khỏi cô bạn mập, vẫy tay chào cô hoa khôi đã đi tới cửa lớp.

Ngoài hành lang vắng vẻ, cô nữ sinh vuốt làn tóc êm mượt, cười khẩy .

- Tội giận à ? Không hề ! Tội căm thù đấy , bọn khò khạo.

Chương 19: Lên đạn cho phát súng đầu tiên !

Vẫn thế ...nắm bắt được hết thấy mọi điều như đọc một cuốn sách.Người khác chưa kịp lật sang trang mới, anh đã gấp nó lại vì biết trước đoạn kết.

*

Chiều muộn lộng gió, làn không khí mát mẻ bởi vô số bụi cát được quăng vào.

Vài bóng người thưa thớt trên sân lát gạch rộng thoải, tiếng bước chân nhỏ dần và tắt hẳn khi bộ đồng phục Trung Anh khuất sau cánh cổng vàng kim.

Giờ tan học là vách ngăn giữa ồn ào và im ắng, trao trả khoảng lặng cho học viện.

Đông Vy nhắm mắt nhắm mũi, chân rảo bước thật nhanh, khuôn mặt nhỏ thó lấp sau đám tóc dày buông tự do khi chiếc dây thun đã bị gió cuốn mất.

Cô gái nhỏ cảm nhận xuống đất, đầu cúi hẳn về trước thích thú với trò nhìn mũi giày của mình lúc di chuyển.

Tính đến nay là hơn một tuần lễ Đông Vy làm việc tại văn phòng của thầy giám thị.Công việc của cô khá đơn giản, không khó khăn như cô vẫn luôn mặc định về vấn đề kiếm tiền và có tiền.

Vào mỗi sáng sớm, pha tách cà phê nóng, trưa sẽ ghé qua căng tin chọn lấy giỏ hoa quả tươi và dọn dẹp văn phòng lúc xế chiều.

Ngoài danh sách những việc mang tính đều đặn kia thì đôi lần, cô gái nhỏ tới thư viện, tìm tài liệu giúp thầy.

Chuối ngày phẳng lặng này vẫn không đem chút bình ổn nào cho cô gái nhỏ mà ngược lại, gây nổi bất an và đeo bám cô thật dai dẳng.

Đông Vy đã quen với những nỗ lực không ngừng nghỉ, phải gồng mình, phải guồng chân chạy khi bắt tay vào bất kể việc gì nên sự nhàn hạ lúc này như gài sẵn cạm bẫy. Rồi ngày nào đó, trận giông bão cũng sẽ ập tới. Cô lúc ấy liệu có chống đỡ nổi khi đề bản thân quá quen với yên ổn ?

- Hey, nhím bù xù ! Đợi anh, đợi anh với.

Hơi thở gấp gấp xen tiếng gọi dồn dập vắng đến tai Đông Vy, tựa hồ lời truy đuổi rừng rợn khiến cô gái nhỏ giật bắn mình.

Ngoài đầu vút cho Tuấn Dương cái nhìn thù hằn rồi bặm môi lao đi.

- Nhím bù xù, em đừng chạy ! Đợi anh mau !

- Đông Vy, đứng lại ngay !

Đông Vy bỏ hết ngoài tai, cời nhanh giày cảm nơi tay vì sợ phần đế sẽ bong ra. Với cô, giày dõm là chỉ để hoàn thiện phần nhìn, muốn che chắn đôi chân thì không đủ bền chắc !

Lẽ ra, cô gái nhỏ chẳng phải chạy, chỉ việc đóng vai câm điếc là xong. Thích nữa thì xả thẳng vào Tuấn Dương triệu câu chỉ trích nhưng cô không thể lãng phí quỹ thời

gian vốn đã rất hạn hẹp của mình !

Cô sẽ bị thầy giám thị tống cổ nếu tới muộn !

Thầy có thể giúp đỡ, dành cho cô chút quan tâm nhưng đừng gây ra bất kỳ sai sót nào, tuyệt đối ĐỪNG !

Kinh nghiệm này cô rút ra từ lần bị thầy khiển trách thậm tệ chỉ vì lỡ tay cho quá nhiều đường vào cà phê.

“Gi thế này hà Đông Vy ? Em cho tôi uống nước đường hay sao ! Thứ này sẽ giúp tôi tỉnh táo à ? Bài học nào đã dạy em như thế ? Thử lục trong đồng kiến thức của em tôi xem nào ”

“Quá chênh lệch, sao hằng. Em thế này là không tôn trọng tôi và công việc hiện tại ! May mắn muốn là có ư ? Cơ hội là do em tự tạo ra ư ? Em đáp lại người nâng đỡ em thế này ư ? ”

“Một nhảm lẫn nhỏ nhặt cũng có thể dẫn đến sai lầm to lớn.Một thiếu sót bé ti cũng dễ gây nên thất bại. Em hiểu chứ Đông Vy ? ”

Đứng thế ! Cuộc sống chịu ném cho cô sự ưu đãi thì phải biết nâng niu và tận dụng tới cùng.

Lúc Tuấn Dương đuối kịp , toan níu cô gái nhỏ lại thì đáng mảnh dẻ của Đông Vy đã vụt mất ngay trước tầm mắt của anh, hay đúng hơn là, bị che lấp sau bóng người cao ráo.

- Chà, màn đuối bắt ấn tượng đấy !

Một giọng nam nhẹ nhàng cất lên, êm tai hệt như tiếng chim chóc gọi ban mai bình tĩnh. Mang chút yên bình gửi vào không gian ngập gió .

Tuấn Dương ngạc nhiên. Không hẳn vì sự xuất hiện đường đột của nam sinh vắng mặt suốt ba tháng vừa qua , trí tò mò của anh đang hướng về hình ảnh lúc cậu ta kéo nhím con ra sau lưng .

Rõ ràng đang xen vào chuyện của anh một cách trắng trợn !

- Liên quan gì tới cậu !

- Tôi bảo liên quan sao ?

- Cậu đâu có nói. Nhưng cậu muốn thế ! Nếu cậu không liên quan, tránh ra đi !

Tuấn Dương gằn giọng, tia thù hằn phủ kín đôi mắt hẹp dài. Hai cúc áo đầu tiên được cởi bỏ, để lộ vòm ngực rần ròi .

- Cậu lại thế rồi !

Tay Tuấn Dương co lại vì tức giận, hung hãn gào to :

- Tôi bảo cậu tránh ra ! Ngay đi, Hồ Minh Quý !

Giọng mặt gầy me hoặc của nam sinh hiện thoáng qua nét khó chịu nhưng vội tắt ngấm khi Đông Vy bước ra, nhìn anh kinh ngạc.

Đôi môi mỏng như cánh anh đào vẽ nụ cười yêu chiều gửi đến cô gái nhỏ, đưa tay vén những lọn tóc rối tung của cô thật dịu dàng.

- Cậu hãy tránh xa Đông Vy ! Vì cô ấy thuộc về tôi !

Giai điệu của bản nhạc cổ điển phiêu cùng hương ngọt thơm từ giỏ gỗ đựng đầy trái cây.

Những đồ vật thô cứng xung quanh bỗng trở nên thật có hồn .

Cánh cửa văn phòng giám thị mở ra, đôi giày thể thao bước thẳng tới máy hát đĩa, rút mạnh chiếc CD còn quay tít, lia một đường chuẩn xác vào sọt rác.

- Thầy lòi mấy thứ sến súa này từ đâu ?

Không khí lãng mạn bị cắt rập, mái đầu ngã vào tay ghế thư giãn, vẫn còn gập nhẹ theo điệu nhạc đã ngắt một vài nhịp .

- Cậu...- Thầy giám thị ôm đầu nhìn chàng trai trẻ, rên rỉ - Đây là văn phòng của tôi kia mà !

- Tôi đang đứng đây đấy thôi.

- Cậu là khách, không muốn nghe cũng nên hỏi ý tôi đã chứ !

Nửa ngồi nửa nằm trên chiếc sofa dài bọc da, Hữu Phong gác tay lên thành ghế :

- Okay. Thầy muốn chuyển văn phòng không ?

- Thôi , cậu không cần lịch sự như thế đâu !

Thầy giám thị thở một hơi rõ dài. Từ ngày Đông Vy làm trợ lý , Hữu Phong tới đây nhiều hơn hẳn, điều ấy có nghĩa là sọt rác nhanh đầy .

Bất kể thứ gì anh không thích thì sẽ bị vứt đi, chúng buộc phải biến mất dù đóng vai trò như thế nào. Anh cũng không quan tâm chúng thuộc về ai.

- Cái CD đó Đông Vy tặng tôi đấy.

- Oh !

- Mẹ cô bé lúc còn sống rất thích nghe.

Vệt ánh sáng kỳ lạ ánh lên trong đôi mắt xám tro rồi vụt tắt trong tức khắc.

- Đông Vy phụ trách việc kể chuyện cho thầy nghe ?

Thầy giám thị nhún vai, đi tới nhặt chiếc đĩa nhạc. Cũng may là sọt rác trống trơn nên không bị xây xát gì .

- Cô nhóc muốn tôi giữ gìn nó để những ca từ mà mẹ cô nhóc yêu thích được ngân vang

- Vứt đi.

- Hình như là cậu không nghe tôi nói gì nhỉ ? Nhắc lại nhé, CD này là ...

Ngắt đứt tiếng nói đều đều của thầy giám thị là ánh nhìn u tối biến nhân cầu thành màu rừng rợn như từ hang động lạnh lẽo.

- Vứt !

Mệnh lệnh phát ra tựa cơn gió lạnh luồn qua khe cửa, rít nhẹ .

Thầy giám thị run tay, từ từ thả vật hình tròn ...

Ngồi vào bàn làm việc, người đàn ông chôn mình trong im lặng, những ngón tay trắng bệch duỗi hẳn trên mặt kính trơn nhẵn.

Có lẽ, đầu óc bị chất nhạc nồng nàn thôi miên đến u mê nên mới hy vọng từ Hữu Phong một sự đồng cảm

Trái tim của anh chỉ để truyền máu nuôi cơ thể , đừng hòng xuôi theo những vị cảm xúc.

Lý trí của anh chỉ để điều khiển người khác. Vẫn luôn đánh cứng trước mọi yếu mềm

Gió Quý như đã chết hẳn, còn linh hồn chơi đùa cùng những người đang sống...

- Minh Quý sẽ nhập học vào tuần tới. Cậu ấy muốn chuyển xuống lớp dưới nửa năm

- Cậu ta đem lý do nào ra để loè mắt toàn trường ?

Vẫn thế ... nắm bắt được hết thấy mọi điều như đọc một cuốn sách. Người khác chưa kịp lật sang trang mới, anh đã gấp nó lại vì biết trước đoạn kết.

- Minh Quý bỏ mất ba tháng bài vở, sẽ bị khớp với nếu học tiếp 12. Cậu ấy chuyển về 11, trong nửa năm đó ôn phần kiến thức thiếu sót rồi sẽ về lại 12.

Thực ra, Hồ Minh Quý đứng trong top 10 học sinh xuất sắc nhất . Với thành tích ấy, cậu ta có thể nhập luôn vào khối 12 và bỏ ra nửa tháng là xong!

Như Hữu Phong nói, cái cớ này chỉ là lớp nguy trang cho một tính toán .

- Minh Quý muốn chuyển tới lớp Đông Vy .

Khoé miệng kiêu ngạo nhếch nết rất hiếm , mùi nước hoa sắc lạnh cùng những âm điệu trầm ma mị chòn vòn .

- Không ! Đẩy cậu ta xuống khối 10 đi.

- Khối 10 ?

Thầy giám thị sững người. Minh Quý xuống tận hai lớp chắc chắn học viện sẽ um sùm lên.

Một lớp còn có thể gạt qua nghi ngờ, hai lớp thì không thoát khỏi những lời dị nghị !

Hữu Phong chưa bao giờ đảo lộn học viện, dù anh có thể chọn người nhận học bổng, dòng họ quý tộc của anh có thể tạo đặc quyền cho anh để thao túng học viện này...

- Không được đầu Hữu Phong ! Cậu trước giờ vẫn giữ yên bình cho Trung Anh kia mà .

- Cứ làm thế đi.

Hữu Phong bỏ mặc thầy giám thị đang cố ngẫm nghĩ, cầm vài quả cherry trong tay, vừa mới ăn một quả đã lại ném gió trái cây.

- Tuần sau , toàn khối 11 và 12 sẽ tham gia cuộc thi tuyển chọn. Điểm số sẽ quyết định lớp học !

- Cậu hạ Minh Quý vào lúc đó ?

Hữu Phong gạt đầu, anh sẽ đẩy Minh Quý vào cái bẫy tuyệt hảo và đây mới chỉ là phát đạn đầu tiên , chào đón cậu ta trở thành một trong những con rối của anh.

- Chúng ta chưa thông qua hiệu trưởng. E là không thể đâu ! Cuộc thi tuyển chọn này quá gấp.

- Hiệu trưởng đồng ý . Thầy thông báo từ ngày mai đi.

Hữu Phong khép mắt, chấm dứt cuộc thảo luận. Biến không thể thành có thể với anh còn dễ hơn là nuốt trôi món đồ nhặt nhẻo.

Thầy giám thị tuy là tài xế riêng của anh nhưng chức vụ giám thị học viện mới là chính. Lo lắng như thế là bổn phận và tâm huyết của thầy ta.

- Hữu Phong, cậu chi phối luôn hiệu trưởng rồi sao ?

- Không !

Sau cái thờ phào nhẹ nhõm của người thầy đáng kính, Hữu Phong thả lỏng người, dựa hẳn lưng vào sofa êm, tiết lộ trong cơn buồn ngủ :

- Tôi tự chi phối chính mình làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Vấp. Ngã . Gượng dậy. Phủi phủi đầu gối và lồm lũi bước đi.

Lúc ngã, cái đau vẫn là thứ đầu tiên vô chup lấy ta. Rồi phải dậy ngay sau đó khi ý thức được nếu ta không bước tiếp, sẽ mãi mãi bị bỏ lại . Chẳng bàn tay nào kéo ta dậy hay đỡ ta lành vết thương ...Cuộc sống, ai mà không phải lăn về phía trước ?

*

Trong im lặng, trong những ngỡ ngàng ôm choàng lấy mình, Đông Vy gạt nhẹ bàn tay đang chạm vào tóc rối . Nụ cười đậu trên đôi môi xinh xắn , khẽ thì thầm :

- Tìm thấy anh rồi !

Bất ngờ thêm bất ngờ sẽ tạo choáng !

Khi tìm kiếm bóng dáng nhoè mờ giữa mênh mông bóng người, niềm hy vọng của cô cạn dần theo thời gian. Cô từng nghĩ, mỗi sự sắp đặt của định mệnh đều có riêng nguyên do của nó.

Cô không tìm được anh, có nghĩa anh bớt đi một người luôn sẵn lòng vì anh nhưng biết đâu , sẽ lại là người gieo cho anh rắc rối.

Cô không thích hợp để xuất hiện trước anh, tâm thương của cô sẽ vấy bẩn ánh hào quang vây quanh anh. Muốn tìm người về ba năm trước đã bên cô vào lúc cô suy sụp nhất, người là tia sáng soi thẳng vào địa ngục tăm tối mà cô rơi tòm vào.

Nếu gặp, cô sẽ lặng lẽ theo bước anh của hiện tại.

Còn nếu anh mãi là chấm màu tươi sáng mất hút trong bức tranh xám xịt tái hiện cuộc sống này, cô sẽ vẫn hướng về anh bằng những ý nghĩ tươi đẹp nhất.

Nhưng cô đâu thể ngờ, tên anh lại bị cô xếp xó vào thùng rác của trí nhớ. Minh Quý là ai, xuất sắc thế nào, tài giỏi ra sao , cô đâu hề quan tâm !

Có hay không, những điều quái gở này là định mệnh dạy dỗ tính thờ ơ của cô .

- Em đang tìm anh hả cô bé ?

Minh Quý kìm lại mối nghi hoặc , thu về cánh tay cứng ngắt. Tóc cô mềm thật, rõ là êm ái như khi vuốt tấm lông mượt mà của mèo con. Nhưng , cô vừa gạt tay anh, vừa từ chối anh ...

- Nhím bù xù, em đừng bị vẻ bề ngoài của hắn qua mắt !

Tuấn Dương thô bạo xen vào câu chuyện mà mình đã bị cho ra ngoài lề. Anh đẩy mạnh người đứng chắn trước mặt thay cho lời dọa dẫm :

- Đông Vy thuộc về tôi ! Cô ấy thuộc về tôi !

Minh Quý hay Tuấn Dương đều đầu dành tình cảm cho người mới này nhưng sao dễ dàng tuyên bố được như thế !

Rõ ràng là họ có hiềm khích từ trước nên thái độ của Tuấn Dương mới tồi tệ đến thế , họ đang sử dụng cô để công kích lẫn nhau.

Thất vọng đấy nhưng cô đòi hỏi gì nữa, ít ra, vẫn có giá trị để lợi dụng cơ mà ...

- Tôi không thuộc về ai hết. Đừng tự tiện khẳng định quyền sở hữu , tôi đâu phải là món hàng !

Cô gái nhỏ ném mạnh đôi giày , vừa xô chân vào vừa cười nhạt .

- Em biết anh là Minh Quý, thế là đủ ! Còn Tuấn Dương, anh đừng rề rúng tôi, tôi giết anh đấy.

Cô gái nhỏ chạy, người con con lặn vào làn bụi gió khô khốc. Vấp . Ngã . Gượng dậy. Phúi phúi đầu gối và làm lùi bước đi.

Liên tiếp những hành động này chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi, có lẽ, cô đã quá quen nên chẳng cần nhìn lại xem mình đã vấp bởi thứ gì, cơ thể mình có hề hấn ở đâu không ...

Cảnh tượng này đặt hai chàng trai trẻ trong giây lát im lặng , có lúc, ánh mắt họ chạm nhau cùng chung tia thương cảm.

Minh Quý búng về phía Tuấn Dương câu hỏi có sẵn đáp án :

- Thích Đông Vy rồi hả ?

- Im đi. Cậu nên tránh ra ngay lúc đó, hiểu chứ !

Tuấn Dương gào to để che giấu sự bối rối, anh ghét cách đối thủ hiểu rõ về mình.

Ừ, anh thích Đông Vy đấy !

Một cô nữ sinh khác biệt. Qua bề ngoài xuề xòa của cô, những bộ trang phục đắt tiền đã trở nên phô trương. Giữa vô số món ăn đẹp mắt , ngon miệng, cô lại chọn ăn bánh mì đen. Trong khi học viện nổi loạn với những trò hay ho, cô lại siêng năng cùng vài cuốn sách ...

Lạ nhất, cô gái nhỏ ấy gan góc đến nỗi, đánh anh trên dưới năm lần !

Hạ An đã dò ra tâm tư của anh , Thanh Ngân cũng đã tìm ra vài sơ hở. Anh muốn cảnh báo với nhím con nhưng cứ thấy anh là nấp, linh trốn thật tài tình.

Chiều nay, anh rình mãi mới tóm được , tưởng đã có cơ hội rồi lại bị phá vào giây phút cuối cùng.

- Lần sau, tôi sẽ đấm nát bản mặt đẹp đẽ của cậu đấy !

- Tôi sợ hay sao ?

Nét cười gầy say người ngưng đọng trên cánh môi mỏng tạo nên lớp vỏ thân thiện, nguy trang cho bản chất thật vốn không hề đơn giản như Minh Quý vẫn luôn thể hiện.

- Tôi thừa sức ném cậu ra khỏi cái học viện này ! Chắc chắn đấy !

Lúc ngã, cái đau vẫn là thứ đầu tiên vồ chụp lấy ta. Rồi phải dậy ngay sau đó khi ý thức được nếu ta không bước tiếp, sẽ mãi mãi bị bỏ lại . Chẳng bàn tay nào kéo ta dậy hay đợi ta lành vết thương ...Cuộc sống, ai mà không phải lặn về phía trước ?

Đừng mong nhận thương hại, đừng hòng đợi cảm thông khi ta , chỉ là sinh linh bị vứt bỏ.

Tồn tại đấy thôi, nhưng dường như ta trong suốt trước mọi đôi mắt ...

Kê, ta cần gì ! Đòi nhìn ta là đủ !

Trơ trọi, lạc lõng và cô độc bám theo ta thì sao ! Ta nên vui mới phải, bọn chúng cho ta biết, cảm xúc của ta vẫn chưa liệt hẳn . Ngay cả khi , đổ vào đầu ta là trăm ghét bỏ, ngàn lợi dụng , vạn rề rúng và triệu coi thường.

Đông Vy này chấp tất !

Thở dốc tới ho khan, cô gái nhỏ e dè gõ cửa , cũng chẳng biết là đến đúng giờ hay không nữa.

Nếu bị đuổi, cô sẽ là sẽ dùng tiền thầy trả cho tuần qua để mua súng và 2 viên đạn. Bắn chết Tuấn Dương, bắn chết Minh Quý !

Cô gái nhỏ cười thầm, đùa cợt với chính mình vào lúc này thì hơi điên rồ, nhưng hơn là chìm chết mình trong căng thẳng.

Không đáp lời như mọi khi, thầy giám thị đích thân mở cửa chỗ cô kèm theo tiếng sụt dài ngoằng.

- Im lặng, bước vào, việc tôi giao để sẵn trên bàn.

- Vâng, thưa ...

- Im lặng !

Đồng Vy gật lia lịa, đám tóc bù xù được thả tung hất . Chiếc áo len cao cổ như đang siết lấy khiến gương mặt trắng bệch, môi tím nhợt nhạt. Đôi mắt đỏ hoe bởi gió , bụi hay cũng có thể là thứ chất lỏng mang vị mặn . Cô gái nhỏ hết em búp bê khốn khổ bị vứt xó trong đồng đồ chơi cũ rích.

- Khiếp ! Uống trà gừng đi, em giống ma chết trôi.

Thầy giám thị đánh giá, giọng nói tuy rất khẽ nhưng vẫn đủ oai nghiêm để cô gái nhỏ đến thẳng ấm nước điện khi vừa đặt giày lên giá đựng.

Bỗng, cô thấy Đinh Hữu Phong ...

Tột đỉnh của bất ngờ là biến mình thành người thân kinh bại liệt !

Cô gái nhỏ đứng chôn chân, tái hiện lại màn ngây ngốc của lần đầu nhìn thấy ngồi trong khoang xe xa xỉ, từng milimét mê hoặc từ vàng trần đến chiếc cằm gọn xui khiến thần trí cô bay biến.

- Ngắm đủ rồi !

Thầy giám thị khẽ nhắc nhở cô trò còn ngẩn ngơ. Lần ấy, cô cũng thế này nên chẳng biết ai là người điều khiển volant.

- Vâng, thưa thầy.

Đồng Vy pha cho mình trà nóng, ngồi yên trong góc phòng nhưng tâm tư đã bị xáo tung, mắt tuy nhìn chăm chăm vào đôi tay đang ủ quanh chiếc cốc sứ nhưng vẫn hiện rõ mòn một dáng nửa ngồi nửa tựa vào sofa của Gió Quý.

Những gì thuộc về anh, dù nhỏ nhất như là vắn sọc trên giày cũng sẽ sắc nét hơn theo từng tích tắc .Là cô sở hữu một trí nhớ lạ kỳ hay anh đang điều khiển nó bằng những sức hút điên đảo của riêng anh.

Đồng Vy cứ nghĩ mãi cho đến lúc da tay phồng rộp .

Cô gái nhỏ bùm miệng ngăn tiếng kêu la, áp tay nóng bừng vào hai má ửng hồng.

Cái đau vẫn luôn khiến người ta tỉnh táo !

Thôi phù phù, uống liền vài ngụm trà cay cay ngọt ngọt, cô gái nhỏ bắt đầu làm việc.

Học viện có cuộc thi vào tuần sau, nhiệm vụ của cô bây giờ là xem thời khoá biểu của tất cả các lớp thuộc khối 11, 12 . Lược bỏ những tiết trùng để học viện bố trí vài buổi ôn thi.

Công việc nhanh chóng cuốn đi mọi quan tâm của cô gái nhỏ, tạm gác lại những ưu tư nhập nhằng.

Cửa kính khép chặt, ngăn cách khoảng ẩm áp với gió vút bên ngoài. Như hung thần hắc ám, mỗi cơn gió đều lôi đám lá rơi là tả từ những tán cây rậm. Gió tạt khóm hoa dạt sang một phía, đem những phân tử không khí lạnh lẽo len vào, làm run hàng cây trên bộ cửa sổ.

Nhận xong cuộc điện thoại, thầy giám thị dặn dò cô trò nhỏ vài câu rồi với tay lấy chìa khoá xe, nhắc thêm :

- Em làm xong thì cứ về trước.

- Vâng, thầy !

Đồng Vy tạm biệt thầy với cái vẫy tay loạn xạ, uống trà đã nguội lạnh.

Vườn mình xua con mọt mồi, cô gái nhỏ đứng hẩn dậy , làm vài động tác thể dục cơ bản.

Định lát nữa sẽ chuyển những chậu cây cảnh đi nơi khác, tránh cây bị lạnh.

Cô gái nhỏ gặp người, mười đầu ngón tay vươn thẳng để chạm chân. Tiếp, nổi hứng diễn võ nghệ. Cứ tưởng tượng trước mặt mình là Tuấn Dương, tay sẽ liền co thành nắm đấm tung tròn vài cú vào không trung. Chân phối hợp, đá lên đá xuống , miệng còn phụ họa những thanh âm huých huých gây “ rét người ”.

Cô vốn đã quên bằng sự tồn tại của người trên ghế sofa, hoặc, cô tưởng rằng người đó ... vẫn còn ngủ.

Những vệt sáng xám tro hằn nhẹ tia cười trong đôi mắt khó hiểu, quan sát cô gái nhỏ đang múa may với cái nhếch miệng hờ.

Rất lâu sau , người ấy mới thông báo sự hiện diện của mình qua giọng lạnh.

- Vẫn thường bắt muỗi thế này à ? Ồn đấy !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Những nhân vật nắm giữ quyền lực

Giáo Quý chưa bao giờ thuộc về thế giới này, anh có mặt tại đây nhưng bất kỳ ai cũng không thiết lập được mối liên quan với anh.

*

Khởi đầu cho ngày mới của học viện Trung Anh là thâm âm thanh dày tiếng than thở bắt nguồn từ dãy lớp học khối 11 và 12.

Ban mai còn căng mọng hương tươi mới chùng dần xuống theo nét thâm trên những gương mặt sáng sủa.

“Tôi mong các em sẽ giữ nguyên vị trí của mình. Chúc may mắn trong những cuộc thi sắp tới ! ”

Chất giọng khàn khàn đặc trưng của thầy giám thị vừa dứt, chợt ngân lên giai điệu buồn man mác của bản nhạc xa xưa. Theo cách đột ngột nhất, nhạc tắt phụt sau chuỗi tiếng giầy nện trên thảm vải.

Chỉ duy nhất cô nữ sinh mới phát hiện ra chỉ tiết kỳ lạ này, cô ngẩng đầu khỏi cuốn sách dày cộm, nhìn chiếc loa tường gần cuối lớp đầy dò xét.

Người thầy này vẫn thường làm những việc khó lý giải.

Ngày tiếp ngày trôi qua, thầy vẫn lặp đi lặp lại một chuỗi hành động hệt như cỗ máy được lập trình sẵn.

Nhâm nhi cà phê sáng, ăn quả tươi vào buổi trưa, chiều tối sẽ đánh xe đi đâu đó.

Thầy rất ít khi nói chuyện và rời khỏi văn phòng ngay cả lúc rảnh rỗi. Với thầy, không gian bên ngoài đầy nắng đầy gió cũng chẳng khác biệt nơi có máy điều hoà là mấy.

Lối sống trầm tĩnh này có lẽ hình thành từ những thói quen bất di bất dịch của thầy. Qua thời gian, chúng giống như chiếc áo, người ta mặc vào nhưng chẳng ai biết rõ áo có mấy nút cúc.

Đồng Vy từng nghĩ là thầy không nắm chắc nếp sinh hoạt của chính bản thân nên thử cho nhiều đường vào cà phê.

Hoá ra, thầy vẫn tường tận mọi thứ ... nhưng sao cô vẫn có cảm giác là bên trong thầy hoàn toàn mục rỗng, cứ để mặc mình trôi theo những gì đã sắp sẵn ?

Duy nhất một lần, thầy phàn nàn về thứ nhạc ki dị luôn có trong MP3 của các cô cậu học trò. Nó làm thầy đau đầu kinh khủng.

Đồng Vy tiếc nhưng cũng đem tặng thầy chiếc CD cũ mà ngày trước, mẹ hay nghe và hát theo. Cô cá chắc là nó gắn với kỷ niệm lãng mạn nào đó của bố mẹ !

Thầy giám thị khá thích rồi bị nghiền . Bằng chứng là bật nhạc ngay cả lúc làm việc .

Nhưng thật lạ khi nó nằm im lìm trong sọt rác !

Càng thêm khó hiểu là thầy không cho phép cô nhặt lại.

Cô giận run người, trong mắt cô lúc đó, thầy là kẻ đã chà đạp lên kỷ vật duy nhất mà mẹ để lại.

Cô tặng thầy, vì muốn thầy tìm lại nguồn cảm hứng trong cuộc sống buồn tẻ hơn là để cô cất giữ, nó cũng sẽ cũ nát mà thôi !

Bất chấp luật lệ hay đạo đức, cô đã dứt khoát cho thầy một cái tát . Cảm giác tê buốt từ lòng bàn tay lan tới tận đỉnh đầu, khiến cô xây xẩm.

Còn thầy choáng váng , ôm má tấy đỏ hần rõ dấu vết năm ngón tay.

Biết mình đã làm chuyện động trời nhưng Đông Vy vẫn ngẩng cao đầu, giấu nỗi sợ hãi trong cái nhìn bất cần.

Thầy đi ngược với mọi dự đoán của cô, không chút tức giận vỗ vỗ mái đầu bù xù như an ủi.

“ Tôi biết em giận nhưng để mình mất kiểm soát là tiếp tay cho kẻ đang làm em phát điên. Trước mỗi hành động, dù nhỏ nhất hay lớn lao, em đều phải dành 5 giây để suy nghĩ ! 2 giây cho kết quả và 3 giây cho hậu quả. Tôi không trách em, tôi hiểu em bị tổn thương nhưng sự thông cảm của tôi đâu thể đem ra làm lý lẽ để bảo vệ em hả Đông Vy ! Còn em, em có thể tự bao biện cho mình hay không ? ”

“ Chuyện này, chỉ tôi và em biết nên đừng sợ. Nhưng em phải nhớ, một khi em không đủ khả năng để che mắt người khác thì đừng để lộ những yếu điểm của mình ! ”

Những lời nửa khuyên bảo nửa trách mắng , nửa răn đe nửa nhắc nhở của thầy quán lấy cô suốt đêm qua. Cô thức trắng, hình ảnh chiếc đĩa nhạc được thầy vuốt nhẹ lớp bụi cứ dính chặt vào tâm trí cô như loài cây xanh rì luôn bám vào bức tường trắng toát.

Không một lời giải thích nào được đưa ra nhưng thầy vẫn giữ món đồ ấy.

Cô gái nhỏ trầm ngâm, tự đổ mình rằng đàn âm thanh bị trục trặc ở đâu đó. Cô tin vào lời hứa sẽ cất giữ nó cẩn thận của thầy .

Ngồi kế bên, cô bạn Tuệ Anh thờ khó nhọc. Trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đôi môi nứt nẻ mím chặt lại.

- Cậu ôm hả Tuệ Anh ?

Im lặng. Tuệ Anh vịn tay vào ghế để giữ thăng bằng nhưng lúc cô gái nhỏ mới chỉ vừa chạm nhẹ vào người , cô bạn liền đổ gục , hai tay buông thõng , những ngón xanh xoè rộng, thả rơi tờ bùa thiếp màu xanh nhạt xuống sàn ...

Dãy nhà tầng học kính của khối lớp 12 im ắng lạ thường.

Mùi cạnh tranh bung vào không khí, ngấm thối bùng tham vọng đang nhen nhóm của những học sinh muốn thông qua kỳ thi để lọt vào lớp đặc biệt - gồm 20 nhân vật cự phách của khối 12.

Mỗi nhân đều là những cái tên tiêu biểu của toàn học viện. Họ tỏa sáng như một lẽ dĩ nhiên là Mặt Trời mọc đằng đông.

Người đứng đầu Trung Anh về thành tích cũng là nhân vật nằm trong lớp học đó - Đinh Hữu Phong.

Anh nắm vị trí số 1 trong mọi bảng điểm Trung Anh là điều chưa bao giờ thay đổi kể từ lúc cậu thiếu gia có dòng máu lai bước vào .

Lời đầu tiên mà anh gửi đến toàn trường là tiếng chào khô khốc kèm những luật cấm lạ lùng.

Một học sinh nào đó đã cười mỉa mai. . .

Hữu Phong chỉ nhếch môi đứng dưng trước thái độ nửa vờ của mọi người. Với họ, anh cũng chỉ là cậu ấm được nuông chiều, muốn khẳng định mình bằng vài trò giật gân.

Và Hữu Phong trở thành nỗi sợ hãi của tất cả khi một cậu bạn bị anh nện mạnh đầu vào vách tường chỉ vì tò mò với đôi mắt xám tro.

Quyền lực hay gia thế đều làm nên, chính cách ra tay máu lạnh từ anh mới khiến người ta ghê rợn thật sự.

Tuy nhiên, không một ai là không kính nể hay ngưỡng mộ anh.

Hữu Phong tàn ác như một quỷ dữ chính hiệu nhưng anh mê hoặc người khác từ những cử chỉ vụn vặt nhất như một bước đi của anh cũng mang theo sự cuốn hút nguy hiểm

Gió Quý chưa bao giờ thuộc về thế giới này, anh có mặt tại đây nhưng bất kỳ ai cũng không thiết lập được mối liên quan với anh.

Sự hiện diện của anh như chỉ để đe dọa và kiểm soát người khác.

Họ nhắc về anh như một truyền thuyết huyền bí, một Gió Quý không có thật nhưng tầm ảnh hưởng có thật nên Đinh Hữu Phong luôn luôn là nhân vật thu hút nhất.

Kế tiếp phải kể tới Hồ Minh Quý - một thiên sứ đứng sau quỷ dữ.

Về bề ngoài của anh rất thánh thiện, tóc dài lãng tử và đôi môi mỏng gây say . Anh luôn thôi miên người khác bằng ánh mắt ám áp và những lời nhẹ nhàng.

Xuất thân của anh là một bí ẩn nhưng ai cũng tự phỏng đoán Minh Quý có gia thế rất cao sang qua xe ô tô đắt tiền, biệt thự lớn ...

Thi thoảng, anh lại mất tích vài ba tháng, để những nữ sinh nhớ ngẩn ngơ.

Chưa có bất kỳ cuộc đấu nào diễn ra nhưng toàn học viện đều rõ Minh Quý luôn đối đầu với Hữu Phong, cũng như ,thiên sứ luôn nằm khác phe với quý dữ.

Anh đa tài trong những lĩnh vực phong phú. Biết về anh bao nhiêu cũng là thiếu , ngạc nhiên về anh chưa bao giờ là thừa.

Anh có rất nhiều ưu điểm nhưng điều gây ấn tượng nhất không nằm ở trong số đấy.

Người ta nhắc tới anh như một ngoại lệ độc đáo của Gió Quý ...

Nghe đồn Minh Quý đã nhìn Hữu Phong quá 60 giây, thậm chí còn cùng nói chuyện.

Tin đồn dù tuy không hoàn toàn là đúng nhưng luôn phản ánh một ít sự thật.

Dường như, giữa hai người tồn tại sợi dây liên kết nào đó nhưng sẽ biến thành vô hình trước mọi cặp mắt hiếu kỳ đang cố dõi vào.

Và chỉ duy nhất Hữu Phong và Minh Quý mới giữ thái độ bình thản cố hữu trong khi bạn học đang rất căng thẳng với kỳ thi sắp tới.

Hiệu trưởng mới chưa đề lộ danh tính , kể từ sau 3 năm nắm giữ chức vụ tối cao nhất này, đây là lần hiếm hoi thầy đưa ra quyết định thay vì điều hành học viện theo cách bí mật.

Một khi hiệu trưởng Trung Anh đích thân ra đề thi học sinh chỉ có nước chờ vận may.

Trời đánh còn tránh miếng ăn, còn hiệu trưởng thì đừng hòng chừa miếng nào.

Năm trước, học viện vẫn đang yên ả bỗng được phen nhốn nháo khi thầy giám thị thông báo 50 học sinh sẽ bị loại ngay trong ngày vì vi phạm nội quy như sử dụng chất kích thích, đem thú cưng tới lớp ...

Sau vụ đó, mỗi người đều cư xử thật thận trọng vì luôn có đôi mắt quan sát họ trong im lặng.

Không phải tội lỗi nào gây ra thì sẽ bị xử phạt ngay sau đó. Không phải ai phạm luật cũng bị tổng khứ.

Hiệu trưởng thị uy bằng cách gieo vào mỗi người nỗi hoang hoải , buộc tất cả sống chung với nỗi nghi ngại. Họ đều nằm trong tầm ngắm , họ đều có thể bị đuổi học vào bất cứ lúc nào.

Đừng thắc mắc với hiệu trưởng hai chữ công bằng. Từng có rất nhiều học sinh làm ầm lên rằng tại sao chỉ mình họ bị thôi học trong khi bạn khác cũng thế.

Hiệu trưởng vẫn không xuất hiện nhưng chất giọng quyền uy từ khu vực ban giám hiệu thả vào khắp học viện những âm sắc lạnh, tựa hồ như tiếng gió rít từ vực thẳm xa xăm ...

“Nếu công bằng, các em đã không là thành viên Trung Anh. Học viện nhận sự đầu tư , hỗ trợ từ gia đình các em nhưng không chấp nhận sự dấn dột hay những trò bông bột. Tôi sẽ trả lại gấp đôi khoản tiền mà bố mẹ các em đã cung cấp để bồi thường. Và đừng phun ra bất kỳ điều dối trá nào về Trung Anh nhé những công tử, tiểu thư ăn hại ! Còn trái lời , okay, tôi sẽ rất vui khi trực tiếp chỉ các em đâu là địa ngục để nhảy vào. ”

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Sắc đỏ đe dọa . Sắc trắng biến mất

Vì thế, cô chẳng thêm ghen tị với nàng lọ lem . Cứ cho nàng ta hoàng tử của cô tích đi ! Còn đã bước ra ngoài đời thực, chờ đợi là mất tâm , yếu thế là thua cuộc !

*

Chuông đầu giờ réo đúng vào lúc Tuệ Anh đồ rập xuống phần lối đi giữa hai dãy bàn.

Như cuốn phim quay chậm không âm thanh, toàn bộ học sinh có mặt vào lúc đó đều nhất loạt hướng mắt về phía thân người mập mập bỗng nhiên ngã

đuôi khỏi chỗ ngồi.

Tiếng thủy tinh vào nhau chỉ trong giây lát đã biến sắc mặt của mọi người từ ngỡ ngàng sang kinh hoàng.

Một dòng chảy đỏ tươi lan trên nền trơn bóng của lớp học như con rắn độc vừa chui ra khỏi vết cửa sâu từ cổ tay đang duỗi thẳng. Kế bên là những mảnh vỡ của chiếc vòng sau cú ngã đường đột, chúng đâm sâu vào tay người chủ nhân còn ngất lịm.

Phái mạnh luôn thật linh hoạt trong những tình huống thế này. Trong lúc các bạn gái bịt miệng kinh hãi thì Tuệ Anh đã được bế lên.

- Đi xuống phòng y tế !

Những thân người cao to vây thành một đoàn như hộ tống. Dãy hành lang bắt đầu đón thêm trận ồn ào, nếu không phải vì giờ học đang diễn ra thì mọi người đã ào hẳn khỏi lớp.

Con hoảng hốt đã voi đi, đám nữ sinh cũng liền tất bật chạy theo , để lại lớp học một trống trải và hai người bạn ...

Đông Vy đứng bất động, mùi máu phảng phất như những bàn tay vô hình siết chặt lấy chân cô.

Cử động với cô lúc này là điều không thể ,ngay cả đến đôi mắt cũng chẳng biết đường nhắm lại dù cảnh tượng này khiến sống lưng cô lạnh toát.

Cô gái nhỏ đang bất lực trước những sợ hãi của chính mình , vật quan trọng nhất nằm trong cơ thể cô đang đau quặn.

Máu . Sắc đỏ gọi về một nỗi đau tốt cùng.

Đau. Nó chưa phải là cảm giác tiêu cực nhất nếu so với sự tê liệt hoàn toàn của tim và từng thớ thịt.Phải ...đối với Đông Vy, đau đến nay đã thành vị tâm thường .

Tay cô gái nhỏ co chặt , cổ họng nghẹn ứ không thốt nổi một câu.

Cô chợt nhận ra, máu đáng sợ là vì màu đỏ của chúng ám chỉ điềm gở hoặc báo hiệu cho sự đánh đổi nào đó.

Tim Đông Vy giật mạnh, cơ mặt co quắp lại cùng làn da tái xanh dị thường.

Nhìn qua người bạn còn lại thay cho lời chào, cô gái nhỏ bước đi trong chút khó hiểu.

Thanh Ngân biết tới thắc mắc của cô gái nhỏ , hoa khôi khối 11 làm vẻ mặt lo buồn :

- Tổ sẽ trình bày với thầy về lý do vắng mặt của các bạn lớp mình và dọn sạch nơi này.

- Ủ. Bọn mình sẽ về nhanh thôi.

Thanh Ngân thăm coi thường khi cô gái nhỏ không còn phân vân về sự ở lại này nữa. Lúc chỉ còn một mình, nụ cười xã giao vừa bày ra biến thành nét cong đầy mỉa mai.

Không chân chừ thêm nữa, cô nữ sinh ranh ma đến ngay bàn học của người bạn gặp rủi ro ban nãy, bàn tay sơn móng đỏ chớp nhanh lấy tấm thiệp mang màu xanh trang nhã.

Đôi mắt tinh nhạy của cô đã không bỏ sót chi tiết này !

Cô biết Tuệ Anh vẫn liên tục giấu quẻ của nữ sinh tội nghiệp kia nhưng vẫn chưa vội lôi chuyện này ra trước học viện.

Cô ghét Đông Vy , muốn hại cô ta thì cũng dễ, chỉ có điều , cô ta còn đang lợi dụng được.

Hơn ai hết, cô ta là người có khả năng dẫn Thanh Ngân tới nhân vật huyền bí kia.

Khi phát hiện ra có người tặng quà bí mật, tư duy của cô chỉ hướng về mối Đình Hữu Phong.

Xét theo giá trị và số lượng độc của mỗi món quà, chỉ những ai thật tâm cỡ mới lấy về ngay như thế được.

Số học sinh là con cái tỷ phú, triệu phú ở Trung Anh này hơn 10 người. Nhưng ngoài Gió Quý ra, ai trong số này có khả năng duy trì khi đối tượng không may may biết tới.

Nếu thật sự để ý Đông Vy, ai đó phải nhận ra là cô nàng chưa bao giờ sử dụng món hàng mới này cả kia chứ.

Chỉ Gió Quý mới thế ! Hẳn là anh đang có mục đích riêng như vòn mồi trêu đùa chẳng hạn. Cô rồi sẽ lần ra ! Anh rồi sẽ là của cô !

Rất buồn cười khi nói rằng chỉ ai điên mới có suy nghĩ Hữu Phong thích Đông Vy áp đặt vào đây nhưng thật là vậy . Càng vô cảm càng máu lạnh thì sự tồn tại của tình yêu đã thật lùi về con số âm. Tức là không !

Thanh Ngân cũng từng vậy, cô đã chẳng để ai vào mắt . Không tên con trai nào xứng với chiếc đầu thông minh, ngoại hình chuẩn đẹp như cô. Vị trí của cô cao như thế, đám con trai không vươn tới được.

Về tình cảm, cô chỉ kiêu một ít thôi . Đòi hỏi quyền lợi là điều hoàn toàn đúng đắn.

Là con gái, cô cần bờ vai để tựa. Muốn thế, người ấy phải hơn cô mới có thể mang cho cô sự yên ổn.

Chỉ Đinh Hữu Phong mới khiến cô muốn yêu ...

Còn anh, cá chắc là sẽ không ai chạm vào được tim sắt đá ấy.

Anh quá siêu phàm nên người xung quanh dù có giỏi cỡ nào cũng bị anh xếp vào hạng kém cỏi, đáng khinh rẻ. Làm sao yêu ?

Thanh Ngân hiểu. Nhưng anh vẫn phải tuân theo quy luật sống và cô sẽ là người anh chọn để gắn kết với mình - kẻ giỏi nhất trong số kia.

Vì thế, cô chẳng thêm ghen tị với nàng lọ lem . Cứ cho nàng ta hoàng tử của cổ tích đi ! Còn đã bước ra ngoài đời thực, chờ đợi là mất tâm , yếu thế là thua cuộc !

Thanh Ngân nhặt tấm thiệp, soi thật kỹ những dòng chữ trên lớp giấy đẹp đẽ.

Chữ cuối vừa vuốt gọn, đôi môi đỏ thắm run nhẹ.

Giật mình. Nàng hoa khôi vội cho tay vào gầm bàn , tóm lấy hộp quà nhỏ xinh và gấp gáp mở nó ra.

Cô nàng khá mặt bình tĩnh.

Chiếc nơ tóc đáng yêu nằm yên lặng, đánh thẳng vào thị giác của Thanh Ngân một đòn trời chọc. Nó đã phủ nhận hết mọi dự đoán của cô nàng từ trước đến nay.

Thanh Ngân đá mạnh vào chân ghế, cô khó chấp nhận việc mình mắc phải sai lầm ngay từ toan tính đầu tiên ...

Richard - anh ta có thể là ai !

“Này xấu xí , đừng nhát ma người khác. Tóc của em sao xù quá thế ? Biết không, so với nhím bù xù, em còn góm hơn. Em rút cuộc là con gì ?

Richard

. ”

Suốt buổi học sáng, Đông Vy ngồi canh chừng phòng y tế.

Bạn cùng lớp có nhắc , cô cũng ở lý . Đối với họ, Tuệ Anh đơn thuần chỉ là sự tồn tại của một người mà họ biết tới nên không mấy quan trọng nhưng Đông Vy khác.

Tại nơi lạ lẫm này, cô từng muốn trốn chạy ra sao khi ai cũng quay lưng về phía cô .Đã từng cô đơn thế nào khi cứ một mình tha thẩn khắp sân trường ? Cô đã vượt qua là nhờ ai?

Tuệ Anh, Hạ An là hai người thân thiết nhất mà cô có được lúc này. Hai người chính thức dẫn dắt cô vào cộng đồng. Nhờ họ, cô mới hoà nhập. Nhờ họ, cô mới bớt lạc lõng ...

Cô phải yêu quý họ tới cùng và sống thật ! Thay đổi nghĩa là phản bội , dối trá nghĩa là bán rẻ tình cảm quý báu này.

Thử hỏi, có mấy ai bên đời cô được lâu ?

Hạ An dường như có thành kiến với cô, tuy rằng chị không tỏ ra thế nhưng người nhạy bén sẽ hiểu thấu.

Đôi lúc ở căng tin, chị cố tình hắt đồ ăn lên người cô rồi la oai oái như vô ý.

Vài lần đi dạo, dẫn cô đi lòng vòng để cô lạc đường ...

Đông Vy xem như không có gì. Là cô đã sai điều gì đó nên thái độ của chị mới tệ như thế.

Cô không nhu nhược hay quá rộng lượng đến ấu trĩ, cô là vì mình.

Thiếu thốn tình cảm là cái thiếu đáng thương nhất ! Đôi lúc,tự hạ bản thân để vun yêu thương vào tâm hồn trống rỗng lúc nào không hay.

Cứ thử đặt mình vào hạt bụi , mãi lơ lửng trong không gian, gió cuốn thì bay, gió dừng thì rơi xuống đất. Đôi lúc dính vào đế giày của ai đó rồi thì cũng bị phui đi hoặc bị vứt cùng đôi giày cũ ấy. Làm gì có ai lấy hạt bụi ra hay nâng niu nó ?

Vốn là bụi, cứ trôi theo thời gian. Chỉ thế mà thôi !

Đồng Vy biết mình là vậy nên một ai đó đã quan tâm đến cô thì người ấy chính thức trở thành nơi để cô tìm kiếm mùi vị được yêu.

Nên, cô chẳng ngại Hạ An chút nào đâu.

Cô gái nhỏ đau xót nhìn Tuệ Anh lọt thỏm trong sắc trắng . Giường bệnh trắng đơn nhũ, đồ bệnh trắng nhạt, vách tường trắng toát ...

Màu tinh khôi này đẹp, nhưng cứ nối nhau kết thành một nền trắng ...đó là dấu hiệu cho sự biến mất.

Cô gái nhỏ nắm chặt bàn tay mướt mướt của Tuệ Anh, sợ người bạn mập sẽ tan vào màu lạnh lẽo này.

Cô vô tâm quá. Không biết Tuệ Anh đang hành hạ dạ dày của mình chỉ vì thực đơn giảm cân thái quá.

Cô bạn suốt mấy ngày nay chỉ nạp vào bụng nước chanh chua loét. Thật điên rồ khi chẳng ăn thêm thứ gì !

Đồng Vy vẫn tưởng cô bạn mập một giờ mà không ngốn hết thỏi sôcôla ngọt thì không đời nào chịu được.

Người bạn mập đã lấy dũng khí và động lực này ở đâu ra ?

Cô gái nhỏ nhìn chăm chăm vào chiếc má lúm xinh xinh, nét mặt căng thẳng giãn dần ra.

Cô bạn này yêu rồi phải không ?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cú đòn cảnh cáo

Cô có cảm giác mình vẫn chỉ đang ở vạch xuất phát, như lúc đặt bước chân đầu tiên vào đây, tất cả đều nhìn cô nhưng thật chất là quay lưng với cô ...

*

Căng-tin luôn là nơi “đáng yêu” nhất ở Trung Anh. Thực đơn phong phú cá mỗ được cả những học sinh khó tính nhất và thật tâm lý khi phục vụ luôn đồ ăn chay .

Dành hết buổi trưa để măm thử vài món có ích cho việc giảm cân, Đồng Vy chợt nhận ra cô bạn mập quá giống cô.

Thay vì chọn chế độ ăn uống luyện tập khoa học, Tuệ Anh lại tuyệt thực như cô đã từng ...

Biết mình sai lầm nhưng vẫn làm vì muốn rũ bỏ số cân nặng thừa thải một cách nhanh nhất !

Đồng Vy ba năm về trước đã thế, cô mập và nghiện đồ ngọt đến mức lúc ngủ, bánh kẹo vẫn đặt bên người.

Không ai phản nản về điều này, thậm chí ông bà ngoại còn thường xuyên mua sôcôla cho cô cứ như muốn cô mập thêm Mẹ thì sao cũng được, chưa bao giờ mẹ tỏ thái độ trước những gì thuộc về cô. Mẹ thương Đồng Vy lắm nhưng mẹ không đủ sức đối diện với đứa con gái bé bỏng ấy . Nét mặt thanh tú của cô giống với ba, trán nhỏ trắng muốt, chiếc mũi thon gọn và bờ má hơi xương. Mẹ luôn thấy ba qua Đồng Vy nên cảm xúc của mẹ thường bị vỡ ra, quay mặt đi không nhìn cô nữa.

Đồng Vy mập lên nhiều nên gương mặt phúng phính hẳn, mỗi ngón tay đều múp míp. Cô gái nhỏ đã không còn giống ba nữa. Cô giữ nguyên thân hình ấy cho đến lúc về ở với dì. Những ngày tháng khốn khó đã rút sạch năng lượng của cô và chỉ để lại thân hình gầy nhom.

Dù thế, Đồng Vy vẫn luôn gặm bánh mì đen . Cô sẽ không để bất kỳ điều gì thuộc về quá khứ lặp lại trong tương lai nữa !

Đồng Vy rất lo lắng cho cô bạn mập, kẻ gốc ấy nghi học hai hôm nay trong lúc kỳ thi đã cận kề. Tuy Tuệ Anh giỏi nhưng rủi ro muốn đến thì sẽ đến, không ai lường trước được cả.

Như lúc này đây ...

- A ! Em không sao chứ ?

Hạ An cuống quýt vơ khăn giấy lau nước sốt sền sệt mà cô vừa đánh đổ lên váy đồng phục của Đông Vy.

- Không sao chị.

Cô gái nhỏ lắc đầu với nỗi thất vọng ghê gớm, đôi chân đã trở nên cứng ngắc .

- Chị ăn đi. Em tự làm được rồi !

- Đề chị giúp.

- Em bảo em tự làm !

Đông Vy gắt, đẩy nhẹ cánh tay Hạ An. Cô còn muốn hét lên tại sao chị ghét . Vì tiếp xúc với người giả tạo, ta không thể nào sống thật với mình ...

- Em đi khách sạn gì cơ ?

Đông Vy xóc lại bình tĩnh, lúc này đây, cô biết mình phải trưng ra bộ mặt ngạc nhiên như vừa nghe một câu đùa cợt để bẻ ngoặt tình huống này.

- Gã trung niên ấy, cô bảo đi với tôi với Tuệ Anh rất phiền phức . Tôi làm sao biết được cô thích chơi bởi như thế, tôi ngăn cản cô, có gì là sai ?

Đông Vy đứng vụt dậy theo phản xạ , nhìn Hạ An trong câm lặng. Qua nét mặt là những mâu thuẫn, giằng xé ...

Hạ An vờ bịt miệng như vừa tiết lộ một tin động trời nằm ngoài ý muốn, chớp mũi nhỏ nhọn chột bộc lộ chất phù thủy.

- Đùa không vui !

Đông Vy thật bình tĩnh đáp trả. Cần gì nao núng, cần gì thanh minh biện bạch. Thời gian cô đến Trung Anh tuy không dài nhưng đủ để người sáng suốt nhìn nhận nhân phẩm của cô.

- Ai nói đùa ! Cô định chối về đêm hôm ấy không ? Tôi có cần nhắc lại tên khách sạn cho cô nhớ ?

Lời khẳng định đầy chắc nịch của Hạ An đã đẩy những ngờ vực từ mơ hồ sang cao trào. Hàng loạt cái đầu cùng lúc ngoảnh về phía cô nữ sinh nhỏ. Một vài bạn học không ngần ngại đi thẳng vào vấn đề.

- Đông Vy, nói rõ đi !

- Cậu là thành viên ở đây rồi. Việc của cậu, chúng tôi cần biết vì nó có thể gây ảnh hưởng .

- Cậu có miệng đấy nhé ! Chẳng ai ở đây cấm cậu nói cả.

Cơ thể Đông Vy lạnh toát, tay buông thõng lơ lửng khi trí óc đã quá mệt mỏi. Cô có cảm giác mình vẫn chỉ đang ở vạch xuất phát, như lúc đặt bước chân đầu tiên vào đây, tất cả đều nhìn cô nhưng thật chất là quay lưng với cô ...

- Im lặng sao ? Ngẫm thừa nhận sao ?

- Nếu lời Hạ An đúng. Cô sẽ bị đuổi học.

Cô gái nhỏ vẫn đứng vững dù rất muốn gào to và bỏ quách cái học viện này. Sự cố gắng của cô , ai thêm nhìn nhận nào ? Không bị xếp vào 2 loại người hèn nhát và ấu trĩ kia thì sao, vẫn chẳng hòa nhập được ! Giải thích làm gì nữa, họ vốn chỉ đợi lúc cô hở ra điểm yếu mà tóm nắm , sau đó là ép cô tự rời khỏi đây ...

Vung nhẹ tay để chiếc vòng vải phất phơ theo thói quen, Hạ An giấu sự đắc thắng vào trong, tỏ ra thông cảm.

- Em khó khăn gì, cứ nói. Ai ở đây cũng sẽ giúp em mà. Mỗi người một hoàn cảnh, không ai đánh giá nhưng em hiểu rõ tập thể là thế nào không ?

Một nữ sinh khác chen vào, gay gắt :

- Mọi hành vi của cậu sẽ vấy bẩn sang chúng tôi !

- Tệ thật. Tôi từng thương hại cậu.

- Thất vọng đấy cô bạn học bỗng ạ.

Khó để nhìn nổi cách cư xử bầy đàn này, cô gái nhỏ hét lên với tất cả sự tức tối đang dồn nén sẵn :

- Im hết đi !!! Tôi không hề như vậy !

- Oh. Bình tĩnh lại nào.

Một bàn tay đặt trên vai gầy của cô nữ sinh nhỏ, một giọng nói êm mượt tựa dải lụa được tung vào không trung.

- Hiểu nhầm rồi. Hôm ấy, tôi cùng Đông Vy xem phim hơi khuya !

Thanh Ngân cười mỉa, những gì vừa diễn ra ở căng tin thật quá lố bịch.

Hạ An là kẻ ngốc nhất khi cô tình quy chụp vào Đông Vy cái danh gái hư !

Đành rằng sẽ có người tin và lừa theo nhưng chỉ cần một lý lẽ đã có thể đánh tan đám người đó .

Cuối cùng, kẻ xướng ra lại là kẻ ê chề !

Thanh Ngân chợt lắng tai nghe thật kỹ tiếng động phát ra từ phía sau dãy cánh giác. Và một cú đập giáng mạnh vào đầu cô khi cô chưa kịp quay người để nhìn vào kẻ đang bám đuôi.

Nhanh như chớp, mảng tóc sẫm phủ kín đôi mắt sắc sảo. Cô hoa khôi như thân cây bị đốn ngã đột ngột, quỵ hẳn trên mặt đất.

Bóng người cúi thấp xuống, thô bạo giật đi chiếc nơ xinh xắn từ mái tóc thơm ngát.

Khoảnh sân thư viện lạnh ngắt, vụ tấn công kỳ lạ này tuy diễn ra trong vùng ánh sáng nhưng sẽ chẳng ai biết tới khúc gỗ dính máu của nàng hoa khôi xinh đẹp ...

Bóng người khuất sau hàng cây cảnh xanh lá vào lúc Thanh Ngân vùng dậy khỏi con choáng.

Cô bị miệng vết thương còn tứa máu , mùi tanh hoà trộn vào hương thơm cỏ dại tạo nên sự đe dọa rình rập . Cô nàng nhìn quanh, nỗi sợ hãi đã hình thành và dần tăng .

Những lọn tóc buông xoã tự do bị hất tung bởi gió khiến cô thăng thốt. Chiếc nơ tóc cô lấy từ hộp quà bí mật dưới ngăn bàn kia đã biến mất ...

Thanh Ngân rùng mình, là bàn tay nào có thể hành động man rợ giữa ban ngày mà không chút e ngại !

Ôm đầu đau như sắp nổ tung, cô nữ sinh loạng choạng bỏ chạy , sửa lại bộ đồng phục dính bụi đất.

Phải xoa vết tích trước khi ai đó phát hiện và đem lại cho cô rắc rối.

Tự cô sẽ lao vào cuộc chơi mạo hiểm này. Nó sẽ là con đường tắt dẫn cô tới nhân vật bí ẩn này.

Cô hoa khôi ném vật đã nện thẳng đầu mình vào lùm cây. Những móng tay sơn màu đỏ đậm bầu chặt tấm thiệp xanh nhạt ...

“ Học hỏi kẻ ăn xin đi ! Đừng hèn hạ tới mức cướp đồ của người khác như thế . Tôi không dạn, cô cũng biết là mình phải ngậm miệng chứ ?

Richard.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vết máu

Ngay từ khi gặp lại anh, Đông Vy biết anh đã quên bằng mọi thứ về cô cũng như cô chỉ còn hình dung anh qua những nét nhàn nhạt.

*

Cảnh tượng rất khiếm nhã khi đôi nam nữ cùng vào chung restroom. Đông Vy biết rõ điều này nhưng vẫn để im cho Minh Quý dắt cô vào.

Trong restroom trống trơn, những tấm gương gắn cạnh dãy bồn rửa phản chiếu đáng cao dong dỏng của một nam sinh . Anh thấm ướt chiếc khăn có sẵn trong túi quần, chu đáo lau đi những vết bẩn trên váy cô gái nhỏ.

- Xin lỗi em.

Đồng Vy giữ tay anh lại, muốn ngăn hành động thân mật này trước khi chết ngai.

- Xin lỗi gì cơ ? Em cần cảm ơn anh mới đúng.

Cô gái nhỏ như đang thì thầm, tâm trí tạm băng ngược về những ngày cô bé mập mạp một mình thui thủi trong bệnh viện chăm mẹ. Khi biết tin mẹ phải thay tim, cô khóc ngày dài. Gánh nặng vốn đã lớn, giờ còn như muốn đè bẹp lấy cô.

Làm thế nào để kiếm đủ tiền cho ca phẫu thuật sắp tới đây ? Tuyệt vọng bao nhiêu cô lại càng thêm hoảng sợ bấy nhiêu.

Mẹ rồi sẽ xa cô ...

Đồng Vy lang thang khắp phố xá suốt cả ngày hôm ấy, tới lúc chân mỏi nhừ , cô đã ghé vào quán cóc ven đường và gọi bát phở cho dạ dày đang réo ầm ỹ.

Quán lúc đó còn có thêm một thanh niên nữa, anh ta ngồi trầm ngâm như pho tượng , chẳng để ý tới ai .

Khi Đồng Vy quán sơi phở quanh đầu đĩa, anh ta đã nhìn cô rất lâu. Khi cô ăn hết, anh ta gọi thêm cho cô bát khác.

Đồng Vy không từ chối làm gì. Đói thì ăn , miễn phí thì nhận.

Vì mang suy nghĩ ấy nên cô gái nhỏ ăn tới ... 4 bát phở.

Người thanh niên đến ngồi cạnh cô, tiếc :

- Không ăn thêm được nữa hả ?

- Bội thực cũng có thể chết.

Cách cư xử của anh ta khiến cô thấy lạ vô cùng nhưng cũng kệ.

- Lần đầu tiên tôi được thấy tận mắt người ta dùng đĩa. Hay lắm !

- Có nghĩa trước giờ anh và người xung quanh anh không sử dụng đĩa ?

Người thanh niên gật đầu buồn buồn :

- Ủ. Tôi thuộc nền văn hóa khác mà. Dùng đĩa và dao. Tôi đã thử ăn bằng đĩa nhưng việc này còn khó hơn cả leo núi tuyết ! Em làm tôi ngưỡng mộ nhé cô bé !

Đồng Vy nhin không được nên bật cười ha hả . Tuy có vô duyên nhưng trước người thành thật này, cảm xúc của cô dễ dàng bị bung ra.

- Đừng cười. Dạy tôi đi ?

- Khoai tây ! Tôi đã phải mất 5 năm luyện tập mới “ sành nghề ” được thế.

Đồng Vy nói dối, mắt có chớp nhẹ.

- Thật hả ?

- Đùa anh làm gì. Anh cũng thử qua và thấy nó rất khó mà !

Người thanh niên xoa mũi, rất nghiêm túc khi nói ra những câu gây buồn cười.

- Ngày nào tôi cũng cho em ăn. Còn em, đào tạo tôi nhé !

Đồng Vy đã nghĩ đó chỉ là lời đùa cợt nhưng ngay hôm sau đó, người thanh tìm cô và cho ăn thật.

Mối quan hệ của hai người chưa hẳn là nằm ở mức quen biết.

Anh đến thăm người thân trong bệnh viện, tình cờ gặp cô thì trò chuyện dăm ba câu.

Còn lại, anh không chủ động tìm tới, cô cũng chẳng ngóng đợi.

Dù thế, lòng cô vẫn thật ấm nức nghĩ về người thanh niên ấy.

Anh là người duy nhất bên cô vào quãng thời gian đau buồn nhất , để lại trong cô những kỷ niệm rất chân thật nhưng cô muốn quên ...

Phải gạt bỏ hết những gì đẹp đẽ, phải quen với cuộc sống khác nghiệt, cô mới có thể bước tiếp chặng đường u ám sau này !

Cô tìm anh, chỉ là muốn trả lại số tiền năm xưa anh cho cô mượn. Tuy rằng anh không quan tâm tới chuyện nhỏ nhặt này nhưng cô khác, đã hứa thì cô làm !

Ngay từ khi gặp lại anh, Đông Vy biết anh đã quên bằng mọi thứ về cô cũng như cô chỉ còn hình dung anh qua những nét nhân nhạ.

Hai người đã thành xa lạ với nhau mất rồi ...

Cô không hiểu lắm, vì có gì anh tỏ ra chiều chuộng cô trước mặt Tuấn Dương hay vừa rồi ở căng tin, giải vây cho cô. Chỉ biết, anh chẳng hề thành thật !

- Không cần cảm ơn. Đầu ai muốn người mình thích bị bắt nạt.

Mình Quý khẳng định thật thản nhiên. Một lời bộc bạch đơn giản và thẳng thắn như chỉ đơn thuần là câu nói thông thường.

- Thích em ư ?

- Tôi cũng đang tự hỏi mình câu đó. Yêu thích là chuyện tôi không điều khiển được.

Đông Vy phút chốc đã mất đi những ngờ vực. Không hẳn là cô tin Minh Quý hoàn toàn mà cách nói chuyện dứt khoát và thái độ dễ chịu của anh, cô thấy mình thỏa hiệp hơn.

- Học sinh trường này quen được nuông chiều nên có tính bẽ trên. Em kệ họ ! Em không làm sai, em không sợ.

- Em hiểu . Em tự giải quyết được.

Trước sự cứng rắn của cô gái nhỏ, Minh Quý nhún vai.

- Em không thích người ta bàn tán về em. Tốt nhất là em không nên tiếp xúc với những người tầm cỡ của Trung Anh. -Đông Vy giặt khăn thật sạch, vắt thật khô rồi mới đem trả Minh Quý.- Dù sao cũng cảm ơn anh!

Từ chối nữa sao ? Lòng tốt anh ban phát, ai cho phép cô rũ bỏ như thế ! Nét mặt Minh Quý tối sầm, dùng lực mạnh giữ cánh tay Đông Vy .

- Em ...

Cửa restroom mở ra, chặn ngang lời Minh Quý. Đông Vy lúng túng quên cả rút tay, cô đang ở khu vực dành cho nam giới !

Hữu Phong bình thản bước qua như thể hai người kia không hề tồn tại, thậm chí, anh còn chả thèm nhìn họ.

Chiếc áo khoác màu cà phê vắt hồ trên thành bồn rửa, anh xả mạnh vòi nước và khoát lên mặt.

- Chào Hữu Phong !

Mình Quý lên tiếng đánh tan bầu không khí đang bị Gió Quý lấn át, đồng thời kéo ý thức của cô gái nhỏ trở về.

Đông Vy như vừa mới tỉnh giấc, cô thôi nhìn Gió Quý, rút tay về nhưng chưa có ý định rời đi.

- Chào.

Hữu Phong đáp khô khốc, hất nhẹ đầu để nước văng khỏi tóc.

Mình Quý đã quá quen với bản tính lãnh đạm của Gió Quý , anh vịn tay lên bồn nước.

- Chiều đi đánh golf với tớ không ?

- Bận.

Sự có mặt của Đông Vy đã bị đá văng ra khỏi đây, cô gái nhỏ lí nhí câu tạm biệt.

Lúc Đông Vy có ý định bước ra khỏi đó, khuôn mặt bỗng tái xanh dị thường khi Hữu Phong quay người về phía mình.

Cô gái nhỏ hét lên kinh khiếp, nhìn chết trân vào vết máu tươi dính trên mũi giày sneaker trắng ...

Chương 25: Những mẫu bí mật

Đi trong mưa. Mặc kệ mái đầu vuốt keo cầu kỳ bị ướt nước, mắt dần đi kiểu tóc lộn dẹt.

Tuấn Dương đá văng hòn đá trên vỉa hè, đáng đi có phần lao đảo sau khi rời khỏi quán bar gần đó.

Anh rất hạn chế uống rượu vì tính tình nóng nảy, dễ gây chuyện nhưng anh cóc cần kiểm soát bản thân làm gì nữa khi mọi thứ cứ vượt quá mức chịu đựng của anh.

Chỉ cần nhìn thấy Hạ An, mọi ký ức xinh đẹp sẽ lại tìm về, dày vò anh trong dai dẳng.

Những lần cùng dắt tay đi qua đám đông, những lần hẹn hò bí mật tại Trung Anh... đều làm Tuấn Dương nhớ và đau.

Anh yêu cô rất thật nhưng anh là bad boy, không thể chỉ bên cô được. Anh cứ thế phiêu cùng những cô gái hám tiền hám lợi, cô cứ thế chờ đợi với vô vàn bản nhạc sầu thảm.

Đúng, anh là gã tồi và lúc gắng chuộc lại tội lỗi của mình thì cô đã thú nhận, cô hết yêu anh.

- Em thích người khác rồi hả !

Anh càng hung hãn quát tháo bao nhiêu, cô lại càng nhỏ nhẹ bấy nhiêu.

- Em yêu Hồ Minh Quý rồi. Anh ấy sẽ không vứt em vào một xô, như anh. Minh chia tay nhé !

Lúc cô đi, tim anh run rẩy, không cách nào nắm giữ cô lại với bao hồ thẹn, yêu gần đốn hèn. Rồi cứ thế xa nhau, niềm đau đến giờ vẫn chưa nguôi ngoai.

Sau này, tự anh biết được cô là vì muốn làm anh đau nên mới nhắc đến Hồ Minh Quý - người được lòng hết mọi nữ sinh trong học viện.

Nhưng miệng vết thương không vì thế mà lành lại, nó vẫn rách toạc khi cô biến tình yêu thành thù hận.

Cô dần trở nên xấu xí trong mắt anh khi luôn bày trò châm chọc anh, thậm chí còn kêu người xử lý một vài nàng mà anh quen.

Nhiều lúc, anh tưởng mình sẽ chết trong biển tình cay nghiệt này!

Có lẽ anh đang bị trừng phạt.

Cho đến giờ, anh vẫn không tin là Hạ An chơi xấu Đông Vy.

Cô từ khi nào đã biết làm hại chính người thân thiết của cô như vậy...

Tuấn Dương tự cười mình, đã là lần thứ 209 anh từ bỏ ý định sẽ quay lại với cô. Anh không đủ can đảm để yêu cô khi cả hai đã thay đổi quá nhiều...

Mỗi lần nghĩ về Hạ An, anh đều tỉnh táo lạ thường. Trí óc không còn lơ mơ vì rượu nhắc anh phải về nhà.

Rẽ vào bãi đỗ xe, Tuấn Dương theo quán tính dò mắt về phía ô tô của mình...

Thật ghê khiếp ! Một gã nào đó đang loay hoay kể bên cửa xe. Hắn lăm lét ngó quanh, lúc thấy anh, hắn vội vàng bỏ chạy.

Nếu là thường ngày, Tuấn Dương sẽ kể tên trộm kia nhưng có ý linh tính lạ bỗng cuộn lên thật mạnh liệt, thôi thúc anh phải tóm hắn ta lại.

Thét lên một tiếng, Tuấn Dương học tốc đuổi theo. Hắn chạy rất nhanh nhưng thua về sức dẻo dai, bị anh tóm gọn cổ áo dọa dẫm.

- Tôi sẽ giao ông cho cảnh sát !

Gương mặt co rúm vì sợ sệt này, Tuấn Dương dường như đã từng thấy ở đâu đó, bộ râu quai nón xồm xoàm là gọi lên cảm giác quen quen nhất.

- Xin cậu, xin cậu chàng trai trẻ. Đừng đưa tôi đến đó !

Một hình ảnh từ xô xinh của bộ nhớ vô tình lướt qua đã làm sáng tỏ những nghi vấn.

Tên này không ai khác chính là gã yêu râu xanh bắt nhím bù xù đi...

Anh nhận ra gã qua ảnh cắt từ camera khách sạn. Đúng là gã ! Anh phải tận dụng cơ hội này để thay Đông Vy xả giận như giúp em gái mình đòi lại món đồ chơi.

- Ai cho phép ông động vào người cô nhóc ấy hả ?

- Cô nhóc nào ? - Gã tròn tròn mắt.

- Nhóc mà có tóc tai bù xù, mặt khù khờ ấy . - Giọng Tuấn Dương không được rõ, méo mó như radio nhiễu sóng.

- Tôi không hiểu ! Cậu nói ai thế ? Bị nhầm lẫn rồi ha. Tôi trộm vật chứ nhóc nào nhóc nào ?

Gã chắc mẫm Tuấn Dương bị say nên chối bay chối biến, trên thực tế là gã biết chính xác anh đang đề cập tới cô nhóc có áo dính slogan bụi phui . Tối hôm ấy đối với gã rất kinh hoàng, liên tiếp mang cho gã những cơn ác mộng nói liên đêm đêm .

Gã có nỗi sợ với chàng trai trẻ cao ráo nên thấy e ngại cả Tuấn Dương.

- Khoan, khoan đã. Tôi khai !

Gã hoảng hốt hét lên trước khi bị Tuấn Dương tung nắm đấm vào mặt. Anh thụi mạnh bụng gã để tỏ ra mình giang hồ , rượu đã ngấm kích thích máu nóng chạy dọc cơ thể.

- Khai gì hả ! Định chối hả ! Muốn loè ai đây hả !

Cứ mỗi một tiếng hả lại kèm theo một cú đánh khiến gã lưu manh xây xẩm , mặt mày xanh tái thều thào.

- Có cô nữ sinh Trung Anh thuê tôi làm.

- Ai ? - Tuấn Dương quắc mắt hoài nghi, mong là những gì mình sắp sửa nghe thấy sẽ không lay động thêm lòng tin dành cho Hạ An.

- Ông nói dối thử xem. Tôi giết ông !

- Tôi nói thật mà. Tôi thề đấy ! Một cô nữ sinh mập mạp đã thuê tôi, bảo tôi dọa cô nhóc kia.

Chàng trai trẻ buông tay, gã lưu manh xốc lại áo, hồn vía được phen bay bổng.

- Thề có Chúa ! Tôi còn nhớ rõ cô nữ sinh ấy có má lúm đồng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Những mẫu bí mật - Tiếp theo

Chiếc cửa gỗ khép lại phía sau, Hữu Phong nhìn cô gái nhỏ như chỉ đứa con nít lên ba.

- Khuya, đừng cho người lạ vào nhà !

Đông Vy giật mình, không hiểu nổi làm thế nào anh biết được Richard đã ở đây . Theo như linh tính mách bảo , cô gái nhỏ giấu nệm đi sự có mặt của vị khách lạ kia , vờ ngó nghiêng .

- Ngoài anh ra thì còn ai đâu mà lạ nhỉ ?

- Tôi thân quen vậy à.

Câu hỏi kèm theo chiếc nhếch môi hiểm độc khiến Đông Vy tê cứng trong sự ngại ngùng.

Cô gái nhỏ đứng vụt dậy, sẵn sàng đối đầu với vị khách thứ hai trong đêm :

- Tôi không quen anh ! Mời anh đi cho !

Hữu Phong cởi áo khoác, vắt lên chiếc móc treo trên tường. Rất tự nhiên như đang ở nhà, anh tiến về phía cô gái nhỏ ...

- Ngoài kia mưa .

- Đây không phải là nơi trú mưa. Đây là nhà tôi ! Tôi là chủ nhà và tôi không cho phép anh tùy tiện bước vào đây như thế !

Thái độ gay gắt của Đông Vy là để che đậy những bối rối khi người vừa nãy còn khiến cô rơi nước mắt vì nhớ nhung lại xuất hiện tại đây , ngay trước mặt cô.

Khoảng cách giữa hai người thật gần, mỗi giây thể thao của anh chạm vào những ngón chân đang co rúm lại vì lạnh.

Cô gái nhỏ không đủ tự tin để nhìn anh, cô sợ trái tim đang run rẩy này sẽ bị đôi mắt xám tro đọc thấu ...

- Anh không được đi giày vào đây !

Hữu Phong đẩy cô gái nhỏ sang một bên, chấm dứt sự đối co của cô gái nhỏ . Anh chỉ vào tô mì thơm phức :

- Tôi muốn ăn.

Từ chối hay đồng ý lúc này đều thừa thãi vì kia chính xác là câu chỉ thị ! Đông Vy nhanh miệng một cách khôn ngoan :

- Tôi đã ăn mì đó rồi !

- Tôi đói ! Ăn để sống .

Hữu Phong không chắc là anh sẽ nuốt trôi được thứ này !

Sao có người bủn xỉn và keo kiệt đến thế. Rõ ràng anh trả cho cô rất nhiều tiền qua thầy giám thị !

Lần ấy, vì đoán trước là cô tiếc tiền, mua chỉ mỗi bắp rang nên anh mới rút ví của cô để tự mình chọn cho cô đồng quà vật.

Đến bây giờ, anh vẫn còn giữ chiếc ví thêu hai chữ Đông Vy xấu xí ấy. Một khi anh chiếm đoạt thứ gì đó, dù có vứt cũng không trả lại !

Giỏ quý cầm đôi đũa trong tay , chần chừ một lúc rồi buông nó ra.

- Chịu. Tôi không biết sử dụng.Nhà có thìa đũa gì khác chứ ?

Đông Vy vịn tay ghế, cười ngất nghêu trước sự thẳng thắn của Giỏ quý.

Một thiếu gia tham ăn và không biết dùng đũa !

Lúc này đây, Hữu Phong như trút bỏ lớp vỏ ác quỷ man rợ, anh đơn thuần như bao người trẻ khác, lấm tạt xấu và nhiều khuyết điểm .

- Tôi đói !

Hữu Phong gần tiếng nhằm dọa dẫm lá gan và bịt miệng Đông Vy.

Cô gái nhỏ không thể dừng cười ngay tức khắc , trả lời rời rạc từng chữ :

- Ngoài ...đũa ...ra ...

- Không có gì khác nữa ?

- Ừm...vậy ...nên ...

- Tôi phải dùng đũa nếu không muốn chết đói ?

Lời của Đông Vy cứ bị Giỏ Quý đọc ra sạch như thể những suy nghĩ của cô được in sẵn trên trán.

Anh vội động tác vụng về, chậm chậm gấp mì ...

- Anh thật giống Hồ Minh Quý về khoản này ! - Cô gái nhỏ lại cười.

Hữu Phong ngẩng đầu, đôi mắt hun ra tia nhìn vô cùng đáng sợ .

- Tôi và Minh Quý gần như là cùng cha khác mẹ.

Cô gái nhỏ gạt nhẹ đầu, cô biết rõ nếu tỏ ra bất ngờ sẽ chỉ làm người đối diện tổn thương.

Một niềm vui âm thầm nảy ra , tại học viện này, duy nhất cô được anh chia sẻ mẫu bí mật này.

- Mẹ anh chắc là không vui , nhỉ ?

- Bà ấy qua đời rồi ! - Hữu Phong buông lời đôi tay, giọng mờ đục . - Lúc tôi 8 tuổi.

- Đừng làm phiền ! Tôi phá căn nhà này đi đây.

Hữu Phong quăng mình xuống chiếc giường duy nhất, giày không buồn cởi.

- Nhưng ...tôi sẽ ngủ ở đâu ?

Đồng Vy cũng đã mệt, chỉ muốn đánh một giấc thật ngon như là dừng lại nghỉ ngơi trước khi ngày mới sang, đem bận rộn cuốn lấy cô.

Người nằm trên giường im lặng với mọi lời than phiền của cô gái nhỏ, chân hơi nâng lên.

- Giúp tôi cởi .

- Tôi sẽ không cởi giày cho anh vì tôi không phải ...

- Người hầu chỉ dọn dẹp.

- Hữu Phong hé một mắt, tự kìm mình lại khỏi con quỷ dữ đang muốn vùng dậy, bóp chết kẻ dám chống đối anh.

Đúng lúc Gió Quý sắp để mình trượt theo bản tính tàn ác ,bỗng phải lặng người vì những cử chỉ của cô gái nhỏ.

Đồng Vy đang lần lượt tháo đôi giày thể thao, đặt gọn dưới chân giường. Kế tiếp, cô kéo tới mức ấn vai anh xuống.

- Anh có cần tắt bóng cho dễ ngủ không ?

- Để thế đi !

Trước khi xoay người, Hữu Phong còn nháy mắt :

- Tạo cơ hội đây. Cứ ngấm thoai mái.

Gi ? Đồng Vy lén lút dư nắm đấm sau lưng Gió Quý rồi lăm lét nguyệt lờm đủ kiểu.

Cuối cùng là ngồi thụp xuống, đầu kê lên mép giường, mắt dính chặt vào bóng lưng tàn ác ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đổ máu !

Yêu, vị cảm xúc này Hữu Phong không được nếm ! Cậu ấy hoàn hảo tuyệt đối như một thiên sứ và tàn ác đến tột cùng như một quỷ dữ. Gió Quý không thể yêu như người bình thường vì đó sẽ là điểm yếu của cậu ấy ! Từ trước tới nay, chỉ có cậu ấy chi phối người ta và mãi là vậy !

Cô nữ sinh uyển chuyển lướt tà váy qua sân gạch của thư viện , không hề biết tới người theo đuôi phía sau.

Khi cô hoa khôi đánh hơi được mùi nguy hiểm thì ...

Bằng lực mạnh, người đó vung tay giáng mạnh thanh gươm vào đầu cô nữ sinh.

Một cú đòn dứt điểm đến man rợ !

Kẻ hành hung thô bạo giật lấy chiếc kẹp tóc và ném vào người nạn nhân tờ giấy xanh nhạt ...

Đoạn băng quay cận cảnh vụ tấn công được tua đi tua lại nhiều lần, bất kể một chi tiết nhỏ nào cũng lọt vào mắt thầy giám thị.Ngoài Hữu Phong ra thì không ai biết tới hệ thống camera gắn khắp nơi như hàng tỷ con mắt yêu ma.

Vì thế, dù Trung Anh có rộng lớn tới đâu thì vẫn nằm gọn trong tầm kiểm soát của những người nắm quyền.

Kẻ hành hung đã thật sự bại lộ ...

- Tôi sẽ báo cho Hữu Phong ! Trung Anh không chứa chấp được học sinh thế này !

Màn hình camera tắt phụt, thầy giám thị phần nộ lên tiếng.

Đứng bên cạnh, người đàn ông vẫn khoanh tay thật điềm tĩnh, nhúm da dưới mắt nhăn nheo trong những suy tính riêng. Ông cất giọng ồm ồm :

- Việc này chỉ tôi và anh biết ! Vụ tấn công xem như chưa từng xảy ra ! Cậu chủ không có thời gian để nhúng tay vào những việc con con.

- Bạo hành không phải việc bé, và dù có bé thì Hữu Phong nên biết. Xử lý thế nào là do cậu ấy phán xét sau !

- Cậu chủ có trọng trách riêng. Trung Anh cũng chỉ là thú vui nho nhỏ của cậu ấy.

Người quản gia thuộc dòng họ quý tộc có vẻ thuyết phục, nhưng thực tế là ép buộc :

- Mỗi bận tâm càng nhiều thì Hữu Phong càng có ít thời gian cho những việc khác. Thầy cũng vậy, chức vụ giám thị chẳng qua chỉ là tạo cơ hội cho thầy ở lại Trung Anh, nơi có mối tình đầu của thầy. Đừng quên mất, mục đích của chúng ta là gì !

Thầy giám thị ngước nhìn tấm ảnh kỷ niệm của lớp học về nhiều năm trước, một nỗi xót thương đang giằng dụa nơi lồng ngực.

Thầy đã sống chung với niềm đau này từ rất lâu, thầy không cần bận tâm hiện tại diễn ra như thế nào, thầy chỉ việc xuôi theo những bước đường vạch sẵn. Vì chỉ như vậy, thầy mới thấy có thể thực hiện được nguyện vọng mà người ấy giao phó ...

- Tôi hiểu ! Vậy chính tôi sẽ giải quyết chuyện này !

- Tại sao thầy có chấp vậy ! Thầy giải quyết thế nào đây ? Tổng cổ học sinh đó ra khỏi học viện hay bồi thường cho Thanh Ngân ? Thầy phải hiểu là ngoài tôi và thầy, không ai biết đến vụ tấn công này ! Tôi cần nhắc lại bao lần nữa đây ?

Người quản gia nhàn nhã uống trà, nhìn thoáng qua gương mặt hiền hậu của người phụ nữ có mái tóc dày như rong biển trong bức ảnh.

- Thanh Ngân cũng không lên tiếng thì hà cớ gì thầy cứ phải bóc mẽ sự việc ? Hay thầy còn điều gì mà tôi chưa rõ ?

Sống lưng và cổ thầy giám thị cứng đờ như pho tượng, giọng chua chát :

- Khi cô ấy còn sống, từng nhần nhủ tôi chăm sóc con gái cô ấy thật tốt nhưng tôi đã bỏ mặc nó vì ích kỷ ! Tôi yêu cô ấy như thế nhưng ngay cả khi chồng đã mất thì cô ấy cũng từ chối tôi ! Đứa bé rất giống với bố nó ... - Thầy giám thị ngoảnh mặt, không thể tiếp tục nhìn vào hình người xưa được nữa. Tiếp lời - Một ngày trước lúc cô ấy xảy ra chuyện, tôi từ chối cô ấy. Bảo cô ấy rằng, tôi không thể nuôi con của kẻ thù, kẻ chiếm mất cô ấy !

Ngưng trà vừa nhấp được trở nên đắng ngắt, người quản gia đột nhiên thay đổi cách xưng hô :

- Tôi hiểu cảm giác của cậu vì tôi trải qua rồi. Đúng vậy, nuôi dưỡng một dòng máu xa lạ chẳng phải dễ dàng ! Tôi chấp nhận điều đó và cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa từng hối hận !

Lời tâm sự của người-không-chỉ-là-quản-gia này dường như đang ngấm tiết lộ điều gì đó nhưng thầy giám thị vẫn chưa thể tìm ra mối liên hệ nào.

- Học sinh đó quen Đông Vy ! Tôi sợ con bé gặp nguy hiểm.

Dưới ánh đèn, vài sợi bạc điểm trên mái tóc hiện rõ như muốn khoe ra sự già dặn của chủ nhân. Người quản gia đọc rõ tâm tư của thầy giám thị :

- Đông Vy là đứa bé năm xưa và cậu muốn bao bọc nó, bù cho những ngày bỏ mặc nó hả ?

- Đúng ! Ông cũng gặp Đông Vy rồi, nó là đứa đã chặn xe đấy.

Động tác lọc trà của người quản gia chợt ngưng lại, ông đang nhớ tới câu nói dối kỳ lạ của Hữu Phong ngày hôm đó. Anh thật ra đã động lòng ...

- Yên tâm, Học sinh kia không ra tay với Đông Vy đâu ! Và tôi nhắc lần cuối cùng, chuyện này chỉ có hai chúng ta biết.

Một tách trà nóng đặt vào tay thầy giám thị, một mệnh lệnh ban hành ngay sau đó :

- Cậu hãy giám sát Đông Vy, đừng để đứa bé lại gần Hữu Phong !

- Tại sao ? Hữu Phong có cảm tình ...

- Im miệng !

Người quản gia đặt mạnh ấm trà lên mặt bàn, đôi tay run rẩy nhưng giọng đanh thép :

- Yêu, vị cảm xúc này Hữu Phong không được nếm ! Cậu ấy hoàn hảo tuyệt đối như một thiên sứ và tàn ác đến tột cùng như một quỷ dữ. Gió Quý không thể yêu như người bình thường vì đó sẽ là điểm yếu của cậu ấy ! Từ trước tới nay, chỉ có cậu ấy chi phối người ta và mãi là vậy !

Dùng khăn giấy thấm nước trà văng trên áo, người quản gia lấy lại vẻ điềm tĩnh như thường ngày nhưng làm một việc rất điên rồ là cửa mạnh cổ tay vào góc bàn thủy tinh ...

Máu bắt đầu rỉ, chảy thành dòng nhỏ đỏ thẫm ...

- Nếu Hữu Phong yêu con bé, tôi sẽ giết nó để gạt bỏ điểm yếu của một Gió Quý thống trị mọi thứ!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Những kẻ đi săn ...

Rất khó chịu khi phải chia sẻ một bí mật vốn dĩ nên chỉ là bí mật .

*

Kết thúc tiết học đầu tiên, con lớp ồn ào bỗng chốc cuốn phăng sự yên tĩnh của hành lang.

Học sinh ồa ra khỏi lớp, nhốn nháo với những trò nghịch ngợm.

- Em kia, em đang làm gì ?

Sự xuất hiện đột ngột của thầy giám thị luôn mang lại xui xẻo, ít nhất là với cậu bạn đang giấu cuốn tạp chí người lớn sau lưng.

- Có gì đâu thầy ! Em đọc sách thôi mà.

Thầy giám thị quát mắt khiến cậu nam sinh run bắn, vừa sợ vừa tiếc dăng cho thầy bằng cả hai tay .

- Thầy xem xong trả em nhé. Em còn chưa xem hết .

- Em đã vi phạm nội quy, còn định lời kéo tôi ?

Thầy giám thị giật lấy chiếc phù hiệu trên áo đồng phục của cậu nam sinh để rút gọn màn tra khảo tên lớp, giọng răn đe .

- Hạnh kiểm năm nay của em hạ 1 bậc !

Cả dãy hành lang đồng loạt thốt ra tràng ồ ngạc nhiên , lén lút đưa mắt nhìn nhau cùng truyền tải một thông điệp : thầy lại ăn hiếp lũ trò phách lối này rồi !

Lướt mắt khắp những gương mặt trẻ sống động để dò tìm một bóng dáng ,thầy giám thị dịu bớt giọng :

- Đồng Vy không tới lớp hôm nay à ?

Những cái lắc đầu ngơ ngác kèm theo những câu hỏi hiểu kỳ liên tiếp được tung ra.

- O, em tưởng bạn ấy giúp thầy chứ ?

- Không thấy Đồng Vy đâu thầy ạ, Vy cũng không ở văn phòng của thầy ạ ?

Thầy giám thị không đáp lời, chỉ khoát tay, đem ánh mắt dò xét xuyên qua kẽ hở của cửa lớp trước khi xoay người ...

Hai chiếc lúm đồng tiền hiện rõ trên bầu má mẫm mẫm, Tuệ Anh chăm chú xem phim trên máy tính bảng cho tới lúc gót giày của thầy giám thị biến mất, cô liền lên tiếng chất vấn người duy nhất còn lại trong lớp học .

- Cậu lấy hộp quà của tớ ! Trả mau đây !

Thanh Ngân ngoái đầu, mắt mở to như ngạc nhiên lắm.

- Tớ lấy quà của cậu à ?

- Ngoài cậu ra, chẳng ai biết tớ có quà đâu , cho nên, thôi giả vờ đi !

- Tớ chẳng cần giả vờ với cậu. - Hoa khôi xinh đẹp quần những lọn tóc mềm quanh ngón tay, giọng tròn mượt - Tớ đã lấy nhưng đó không phải của cậu ! Nhím bù xù là cậu à ? Đâu có phải !

- Cậu đã biết những gì ?

Anh tiếp cận Đông Vy chính xác là vì muốn chọc giận Gió Quý ! Anh luôn có tai mắt kín đáo theo dõi Hữu Phong và dù đang ở bên Thụy Sỹ thăm bố thì anh vẫn biết rõ những quan tâm đặc biệt của Hữu Phong dành cho cô gái nhỏ.

Và anh đã chứng kiến tận mắt ở restroom, Gió Quý đã tự mình giải thích với cô nữ sinh học bổng về vết máu ! Đây là cơ hội tốt , cần tận dụng lúc người máu lạnh như Hữu Phong đang có chút cảm xúc ...

- Ủ, đúng. Cậu chơi không nổi với tôi !

Hữu Phong thả hắt người lên cò, bật cười :

- Ghét tôi nhưng không có khả năng để đánh gục tôi ! Cậu thật tội nghiệp !

Như bị bẻ gãy đôi cánh bằng những lời thẳng thắn của Gió Quý , gương mặt đẹp để tối sầm lại trong phút chốc và Minh Quý đã trút bỏ lớp vỏ thiên sứ .

Khi Hữu Phong khép mắt , anh liền tiến tới và vung cao gậy golf ...

Tiếng nện mạnh của kim loại phát ra thanh âm chói chói, xé rách ánh hoàng hôn đang phủ dần đều ...

Chạy bộ ban đêm có thú vui của nó. Nghe gió rít bên tai, cảm nhận cái lạnh của gió thốc thẳng vào làn da và như cùng gió xuyên đêm tối.

Trên vỉa hè có những đôi chân cùng chạy thật nhanh, dáng người đối lập của hai cô gái nửa chìm trong bóng đen nửa lẫn vào ánh vàng nhạt của đèn đường.

- Tớ không chạy được nữa !

Tuệ Anh cúi người thở dốc và ngay sau đó là ngồi bệt xuống, mặt mày nhả nhó. Cô vốn rất ghét hoạt động nay lại phải cắt xẻ thời gian nghỉ ngơi của buổi tối để chạy như hăm thế này...

- Cố lên nào ! Mình chạy chưa được 10 phút mà. Đứng dậy, chạy tới 20 phút rồi nghỉ !

Đông Vy chống tay ngang hông, giữ hơi thở đều đặn. Môi cô tím lại vì gió lạnh nhưng nụ cười vẫn thật rạng rỡ, trên trán còn quần một lớp băng dày cộm. Trông cô gái nhỏ khá kỳ dị .

Cô đang giúp Tuệ Anh giảm cân, thay vì nhìn cô bạn khổ sở vật lộn với chứng thèm ăn. Thực đơn toàn đồ ngọt của cô bạn bị cô thay hết bằng bánh mì đen và nước lọc. Những bộ phim toàn mỹ nam - mỹ nữ của chiếc máy tính bảng Tuệ Anh sẽ không được xem nữa vì cô gái nhỏ lôi cô đi dạo bộ khắp trường.

Chỉ mới ba ngày thực hiện theo kế hoạch của Đông Vy mà cô bạn mập đã muốn từ bỏ...Tuệ Anh hét :

- Tớ mệt . Tớ mệt. Tớ mệt. Xin cậu đấy ! Tớ không cần giảm cân nữa , được chưa !

- Nhưng chẳng phải cậu vẫn luôn muốn thân hình đẹp như Thanh Ngân à ? Bật mí cho tớ nào, cậu đang thích ai thế ? Hữu Phong phải không ?

Đông Vy nháy mắt, chìa tay ra để giúp cô bạn mập đứng dậy . Đột nhiên, đôi mắt hí của cô bạn nheo lại thành tia nhìn sắc bén của loài cáo...

Chát !

Tiếng bật tai mạnh mẽ vang lên giữa đêm tĩnh mịch, gửi thêm chút ghê rợn vào sắc đen đang vây bủa khắp chốn...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chiếc ôm xuyên đêm

Đêm mưa. Gió rít mạnh bạo và quật thẳng vào ô cửa kính ướt nhẹp.

Kệ hết thấy ...chiếc ôm của Gió Quỷ vẫn kéo dài tới rạng sáng ...

*

“Mẹ ghét con ! Sự tồn tại của con chỉ mang đến cho mẹ đau khổ . Có biết là vì con mà mẹ mất đi rất nhiều thứ không hả Hữu Phong ? Biết rồi thì chết đi ! ”

“Mẹ cấm con, không được bước tới gần mẹ ! Mẹ ghét con, ghét dòng máu đang chảy trong người con. Biết điều đó chứ Hữu Phong ? Biết rồi thì chết đi ! ”

“Vì sao con lại có mặt tại thế giới này , hả ? Nếu mẹ không sinh con ra thì mẹ không phải chịu tui nhục thế này ! Con đáng ghét vậy đấy, biết không Hữu Phong ? Biết rồi thì chết đi ! ”

“Biết không hả Hữu Phong ? Biết rồi thì chết đi ! ”

“Hữu Phong, biết rồi thì chết đi ! ”

“Chết đi ! ”

Choàng tỉnh. Vệt sáng xám tro dần chiếm cứ khắp nhãn cầu. Hàng lông mày cau nhẹ, đôi mắt lạnh ghim vào những ngón tay mảnh mai đang quẩn từng lớp băng trắng ...

Đồng Vy hơi giật mình vì ánh mắt vô cảm của người vừa thức giấc, cô gái nhỏ bối rối :

- Anh bị thương ! Máu lúc sáng là của anh .

- Ừ.

Hữu Phong để mặc cho cô gái nhỏ tiếp tục băng bó vết thương ở lòng bàn tay, điểm nhìn của anh rơi vào những bức tranh vẽ bằng chì màu dán kín tường.

Đồng Vy chột dạ thả tay anh ra, cô chỉ muốn chui tọt xuống gầm giường trốn quách cho xong. Hầu hết những bức vẽ của cô đều in lại chàng trai tàn bạo ...dù chỉ theo trí nhớ

nhưng mỗi chi tiết về anh đều chuẩn xác tới khó tin. Tâm tư của cô gái nhỏ đã bị lời tuột ra mất rồi !

- Tôi ngủ bao lâu rồi ?

Gió Quỷ phá tan sự im lặng, không mấy hứng thú với sự ngại ngùng của cô gái nhỏ . Anh thậm chí rất ghét Đồng Vy những lúc cô bị chi phối bởi mấy cảm xúc vớ vẩn này. Nhớ nhớ thương thương ...thật mệt óc !

- Không lâu lắm, hơn nửa tiếng gì đó thôi. Anh ngủ không được ngon, trán nhăn suốt ! Có lẽ vì tay đau và anh bị cảm rồi. Anh ngấm mưa.

Đồng Vy đặt tay lên trán Hữu Phong rất tự nhiên, bên ngoài trông là thế nhưng thật ra cô gái nhỏ đang diễn. Cô biết, tình yêu đến từ riêng cô thì rất buồn với người thờ ơ như anh. Vì thế, vụng về đến mấy cô cũng phải giả vờ như chỉ quan tâm anh vì anh đang là khách. . .

- Xem này, trán anh nóng quá. Để chừng 39, 40 độ đấy ! Tôi có một ít thuốc cảm, thêm chút nước ấm nữa. Chắc anh hạ sốt ngay thôi.

Hữu Phong gạt mạnh tay cô gái nhỏ, ngồi hẩn dầy . Thần thái vẫn hung dữ , chẳng hề sút mẻ dù bị sốt cao.

- Thuốc ngủ, có không ?

- Tại sao anh lại muốn ...

- Có không ?

- Không có ! Nhưng tôi muốn biết ...

Cô gái nhỏ tự động im miệng khi Gió Quỷ nhào người, mùi nước hoa sắc lạnh gây cho cô một vị quuyền rũ lẫn nguy hiểm.

- Im mau đi ! - Anh siết chặt cổ tay trắng xanh của cô gái nhỏ, ghé sát tai cô, phả vào không gian lời rùng rợn - Chết rồi thì sẽ hết tò mò, phải thế không

?

- Đau ! - Đông Vy cup mắt . Khác với bộ dạng nhím xù lông khi đối mặt với Tuấn Dương, cô gái nhỏ chỉ cựa nhẹ tay để tự vệ.

Rầm !

Một cú đấm mạnh vào vách tường khiến hồn phách cô gái nhỏ lia ngay tức thì, cơ thể giờ bủn rủn hết như con mèo hoang lê lét khắp đường phố.

Nhìn máu dần nhuộm đỏ băng cứu thương , gương mặt cô gái nhỏ trắng bệch , đôi môi tái nhợt bật ra những âm run rẩy :

- Anh làm gì thế ? Anh đang bị thương mà !

Hữu Phong mím môi, máu từ miệng vết thương đã rách toạc không ngừng chảy, bắt đầu thấm đẫm lớp băng trắng và rơi thành giọt ...

Đông Vy đã muốn ngất lịm , đầu óc tê dại và quanh cô, mọi âm thanh đã hoàn toàn biến mất.

Nhắm nghiền đôi mắt đã nhoè mờ, cô gái nhỏ cố gắng thả lỏng người để xua bớt nỗi sợ hãi đang nuốt chửng mọi hơi thở của cô.

Nhịp tim cô có lúc đập liên hồi, có lúc thoi thóp và ...đứng vào khi nó sắp chững hẳn lại thì một vòng ôm mang theo rất nhiều ấm áp choàng lấy thân người mềm nhũn.

- Đừng sợ, có tôi bên em rồi !

Đáp lại Hữu Phong là cái vuron tay yếu ớt của mèo nhỏ , những ngón mềm nắm chặt lấy tay anh như ngăn máu anh trôi đi ...

Đêm mưa. Gió rít mạnh bạo và quật thẳng vào ô cửa kính ướt nhẹp.

Kệ hết thầy ...chiếc ôm của Gió Quỷ vẫn kéo dài tới rạng sáng ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nhát dao

Im lặng chưa hẳn là thỏa hiệp, nhưng chắc chắn là đã ngầm thừa nhận một phần nào đó.

Mùi dầu gội đầu của cô rất kì dị, hăng và hắc. Đúng là đi cùng thì không thích hợp.

*

Vụ việc gây chấn động ban mai như chưa diễn ra. Phía học viện không đưa ra lời giải thích và những ai chứng kiến cũng không dám ho he. Vì người gây ra là Đinh Hữu Phong, chính tiếng tăm của anh đã bịt kín hết thảy!

Thầy giám thị khoanh tay, quá bất lực với chàng trai đang ngồi ung dung uống trà.

- Này chàng trai, cậu phá xe tôi đấy ! Tốt rồi, cậu không cần tôi làm tài xế nữa thì cứ nói . Tôi nghĩ là xong chứ gì !

- Tôi đền cho thầy , okay !

- Okay ??? Cậu nhiều tiền , mua gì cũng okay nhưng hành động của cậu là thế nào vậy ? Cậu đâu phải xốc nổi như những nhóc tóc vàng tóc đỏ, muốn thể hiện mình ! Rốt cuộc là có chuyện gì ?

Hữu Phong nói lơ đãng :

- Bị cắt phanh , thưa thầy!

- Ai làm ?

Thầy giám thị ngồi phất xuống cạnh Hữu Phong, khó tin nổi là có người dám hại anh và anh lại biết tổng nên mới một mình lao xe tới trường.

Hữu Phong không đáp lời thầy. Thêm một người biết là thêm một rắc rối.

Thầy giám thị trầm ngâm, nghĩ nghĩ đôi chút rồi thở dài.

- Con bé muốn nghỉ làm ở đây.

Thầy đưa ra câu thăm dò nhưng biểu hiện của Gió Quý vẫn là sự lạnh lùng cố hữu. Thầy đã xem Đông Vy là con gái nên rất lo sợ cho đứa bé ấy. Lại đi yêu Gió Quý . Nguy hiểm nhất không phải quân gia Lâm mà chính là người tàn bạo này.

Thầy không đoán ra tình cảm thật sự của anh đối với đứa bé ấy là thế nào , đôi lúc thì quan tâm nên dặn thầy cho Đông Vy về sớm nhưng nhiều lúc lại dẫn vật đứa bé thế này.

Không hỏi, thầy cũng biết Đông Vy nghỉ làm là vì ai !

Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Vì nếu Hữu Phong không thật sự muốn bên cô nhóc thì cô nhóc sẽ phải chịu đựng nhiều thứ. Từ khổ đau của tình đơn phương tới sự trừng phạt của một số người ...

- Cậu thấy Đông Vy thế nào ?

- Trẻ quá so với thầy ! - Hữu Phong tóm lấy một quả táo từ giỏ hoa quả, đem gọt dần lớp vỏ xanh.

- Hữu Phong ! Cậu thừa biết tôi không ám chỉ điều đó !

Thầy giám thị thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, Gió Quý thật biết cách trêu đùa người khác ! Anh cho rằng thầy và Đông Vy là một đôi !

- Oh !

Hữu Phong thốt ra tiếng cảm thán hiềm hoi vì thấy quả táo sau khi gọt vỏ xong chỉ còn một nửa ...

Thầy giám thị cũng phải phì cười vì sự vụng về của cậu thiếu gia. Ăn miếng táo anh đưa, thầy lại rơi vào trầm tư

.

- Hữu Phong , cậu biết yêu là gì không ?

- Có. Tôi được yêu.

- Ai ?

Hữu Phong khựng người, con dao nhỏ anh đang cầm vô thức cứa sâu vào lòng bàn tay. Anh nhìn máu mình rơi ...

- Nhiều !

- Nhiều là ai ?

Thầy giám thị hỏi dồn, muốn anh nói ra tên Đông Vy .

- Con gái và đồng tính !

Hữu Phong bật cười cho sự biến đổi nét mặt của người thầy khó tính nhất học viện .

- Cậu đang chọc tức tôi đấy !

Thầy giám thị cau bẳn, còn định cần nhằn thêm cho bổ tức thì phải tá hỏa mà hét lên.

- Dừng lại ngay ! Cậu làm cái quái gì nữa thế hả ?

Thầy tút mạnh con dao gọt hoa quả ra khỏi tay Hữu Phong, thì thoào trong khoảnh khắc :

- Phong à ! Đừng như thế nữa, đừng vì những lời của mẹ cậu mà tự tàn phá bản thân. Vết sẹo trên tay cậu, hãy để nó lành !

Hữu Phong co chặt những ngón tay, anh không thấy đau , không thấy nhói ... chỉ cười nhạt.

- Tôi nhớ mẹ !

- Anh nặng lắm không ?

- Có ! Nặng chết em rồi !

- Cố lên !

- Thế sao anh không cố đi nặng ? Em cố thì mệt em chứ mệt gì anh ? Phiền chết !

Đông Vy gắt âm. Đáng lẽ tan học là cô có thể bay đi kiếm việc làm chứ không phải thay thế cái nặng của Hồ Minh Quý, để anh ta vịn vai và chống đỡ cơ thể của anh ta thế này. Đã vậy, còn bị nhòm ngó !

Sáng nay, cô nhận lời xách giúp Minh Quý balô lên lớp thì phải hứng bao nhiêu cái bĩu môi, cái liếc mắt khó chịu. Còn bây giờ, cô như con bé hèn mọn, sắp bị xuyên thủng trong những viên đạn là những ánh nhìn căm ghét.

Chán thật ! Với họ, Minh Quý là thiên sứ này, toả sáng nhất hành tinh này ...nhưng họ có biết, Minh Quý đang là “ của nợ ” với cô !

Cũng vì cảm giác Minh Quý đem tới cô điềm xui nên cô mới nóng giận.

Kể từ lúc anh ta về học viện tới nay, cô chẳng ngày nào được yên ổn. Những người xung quanh đều lần lượt mang đến cô hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, nhưng kèm theo đó không phải là niềm vui.

Chúng tựa hồ những nhát dao đâm đột ngột, ghim vào cô nỗi đau tột cùng ...

- Dữ quá ! Phiền em vài ngày thôi, cũng không được sao ?

Minh Quý choàng tay qua vai cô gái nhỏ, giọng nói của anh rất nhẹ, chỉ như chiếc lông vũ đáp trên mặt nước. Lần đầu tiên, có người lớn tiếng với anh nên anh không giấu nổi sự tự ái, gương mặt ỉu xiu.

Cô nữ sinh nhỏ chép miệng, bất cần :

- Anh có thể nhờ người khác !

- Thôi, xem như là anh năn nỉ em nhé !

- Vô ích thôi. Em sắp gãy lưng rồi. - Đông Vy buông tiếng thở dài ảo não, rồi đột nhiên cô gái nhỏ bặm môi, lời Minh Quý đi thật nhanh.

- Mau nào ! Em còn phải đi kiếm part-time !

- Từ từ ! – Minh Quý kêu lên khi chân cử động quá mạnh, anh giằng người cô nhóc lại. - Em chăm sóc anh cẩn thận vào, anh trả công ! Không phải tìm.

Đông Vy lập tức dừng đứng lại như chiếc xe thắng gấp, mắt cô hau háu :

- Trả em bao nhiêu đây ?

Minh Quý rùng mình với phản ứng của cô gái nhỏ, anh nói máy móc :

- Em muốn thế nào ?

- Muốn tất cả tiền anh có ! Cho em được chứ ?

Minh Quý giật mình thêm một lần nữa. Đôi môi xinh xắn của cô gái nhỏ vừa nhếch rất hiếm ... thật giống với phong thái của người tàn bạo kia.

Đông Vy không biết tới điều này, cứ tưởng thiên sứ ngỡ ngàng vì tính tham lam của mình nên cười ha hả.

- Em đùa ! Em giúp anh nốt hôm nay thôi. Em và anh thật sự không thích hợp để đi với nhau. Danh tiếng của anh và danh dự của em đều bị ảnh hưởng.

Im lặng chưa hẳn là thỏa hiệp, nhưng chắc chắn là đã ngầm thừa nhận một phần nào đó.

Mùi dầu gội đầu của cô rất kì dị, hăng và hắc. Đúng là đi cùng thì không thích hợp.

Minh Quý nở nụ cười trêu mếu.

- Được rồi ! Là em không thích, còn nếu em đồng ý, anh cho em bất cứ thứ gì cũng không tiếc.

- Vậy cho em biết nhãn hiệu giày mà Đinh Hữu Phong dùng đi. Là anh em cùng cha khác mẹ, anh hẳn là biết rõ về anh ấy chứ ?

Minh Quý giật mình lần thứ ba ... Hữu Phong rất ghét dòng máu lai đang chảy trong người anh, ghét thậm tệ người bố đứng đầu dòng họ quý tộc. Anh căm ghét chính huyết thống của mình, thế nhưng lại có thể chia sẻ điều này cho cô nàng xuềnh xoàng.

Quan hệ của hai người ấy thân thiết hơn cả những gì anh từng nghĩ ...

Nhìn vào đôi mắt mong đợi của cô gái nhỏ, Minh Quý nói chậm rãi từng chữ.

- Nhân hiệu với Phong không quan trọng đâu, bên đôi chút là được vì Phong thường xuyên chạy bộ. Có một loại giày mà cậu ấy đặc biệt thích. - Lướt qua nụ cười đơn thuần một tia độc ác, Minh Quý đột nhiên nhấn giọng. - Giày da, màu nâu !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Xe điện.

Anh không tìm, không để ý đến cô nhưng cô vẫn sẽ trốn khỏi những nơi có anh để đôi mắt xám thoi mê hoặc thần trí cô .

Với cô, để quên một người thì trước hết phải quên đi tình cảm mà mình dành cho người ấy.

*

- Tớ đã sai gì sao ?

Đồng Vy sững sờ, bàn tay chìa ra còn khựng lại trong không trung. Cô thấy đau, thấy mình bị xúc phạm ghê gớm. Cô nhìn sâu vào mắt hí của bạn mập, mong một lời giải thích . Chưa bao giờ, cô thấy người bạn này lại xa lạ đến thế ...

- Tớ xin lỗi, xin lỗi cậu nhé chuộc nhất !

Tuệ Anh luống cuống đứng dậy, xoa nhẹ bờ má đỏ rát của cô gái nhỏ và khóc thút thít.

- Xin lỗi cậu, tớ không cố ý !

Đồng Vy đẩy cô bạn ra vì đau, cảm giác tiêu cực đã biến thành lúng túng với sự sụt mướt của cô bạn.

- Hic. Đánh tớ mà cậu lại khóc là sao ?

- Xin lỗi cậu. Tớ căng thẳng quá. Tớ muốn giảm cân thật nhanh, tớ muốn lấy danh hiệu hoa khôi từ Thanh Ngân !

Cô gái nhỏ lau nước mắt cho bạn mập, thoáng giật mình vì đôi đồng tử đen kịt . Cô có một linh cảm rất lạ ... hình như Tuệ Anh là người đáng sợ .

- Tớ không sao đâu ! Thế có chạy tiếp không ?

Tuệ Anh lắc đầu lia lịa, cô muốn về nhà để bình tâm lại. Lúc cô nhảy lên xe bus còn nhắc Đồng Vy phải ngủ sớm.

Chẳng hiểu sao, cô gái nhỏ lại thấy lời dặn dò của bạn không còn thành thật nữa. Cái bạt tai ấy không chỉ hằn lại mỗi năm ngón tay, mà còn cảnh báo cô gái nhỏ rằng ... ai rồi cũng có thể làm cô bị thương !

Với tâm trạng nặng nề, Đồng Vy cứ đứng mãi trên vỉa hè, dáng nhỏ bé ẩn lấp trong đêm.

Muốn đi nhưng ngoài nhà ven hồ ra thì đôi chân cô không bước được tới đâu nữa.

Cô nhớ căn nhà xưa, có ông ngoại hay ôm cô vào lòng, khen cô xinh đẹp như một nàng công chúa. Có bà ngoại thường chăm chuốt mái tóc dày của cô, cột túm chúng lại thành hai nhúm tóc lí lắc. Có mẹ, tuy ít nói nhưng cho cô một tình yêu vô hạn.

Ngày cô thể chấp căn nhà là ngày cô có khoảng trống mãi không bù lấp được, cô như mất đi một mảnh trời riêng ...

Cô gái nhỏ theo chuyến bus đêm đi sâu vào thành phố. Cô sẽ thăm lại ngôi nhà cũ .

Đồng Vy rẽ vào một khu phố sâu hun hút nhưng quen thuộc, cô bắt đầu đếm.

Nào, căn nhà thứ năm tính từ cột điện sang.

Đồng Vy lao nhanh tới bấm chuông, rất nhanh như thể đó vẫn còn là nhà cô . Niềm xúc động và vui tới nghẹt thở làm cô gái nhỏ hét giữa khuya. Căn nhà vẫn thế , không có gì thay đổi !

Một người phụ nữ đứng trước mặt cô, qua cánh cổng sắt, cô thấy tóc bà ta đã muốn dựng ngược .

- Điền à ? Nửa đêm nửa hôm còn đứng đó làm gì ?

- Cháu là chủ căn nhà này !

Người phụ nữ tròn tròn mắt, há miệng quát :

- Bị điên à !

Đồng Vy cười hì hì, giải thích kỹ hơn.

- Nhà cháu thật mà ! Bác thuê lại của bác Tân phải không ạ ? Bác ấy giữ hộ cháu thôi.

Câu trả lời của người phụ nữ như ném cô gái nhỏ vào hang động sâu thẳm, đau đớn.

- À, ông Tân bán nhà này cho bên đây ! Ông ta cũng chuyển đi luôn rồi !

Sợ trí nhớ bị sai trật , cô gái nhỏ lục tung hết balô, sách vở , quần áo ...

Thật kỳ lạ ! Tờ giấy mà cô ghi sẵn địa chỉ nhà cũ đã biến mất.

Sáng tinh mơ. Có cô gái nhỏ đứng run dưới tán cây cổ thụ. Giữa cái lạnh lạnh của ban mai, cô lặng im nhìn cánh cổng bọc vàng kim hào nhoáng.

Cô chờ thầy giám thị để xin nghỉ làm. Cô không muốn nhận tiền quá nhiều so với công sức mình bỏ ra. Cô sẽ tự kiếm việc riêng và góp tiền trả Minh Quý.

Dù sao, người chủ hiện tại của ngôi nhà đó không có ý định bán lại và Minh Quý cũng chưa nhớ ra cô nên tiền có thể kiếm dần.

Lý do quan trọng nhất cho quyết định rời văn phòng giám thị lần này của cô chính là Hữu Phong. Anh không tìm, không để ý đến cô nhưng cô vẫn sẽ trốn khỏi những nơi có anh để đôi mắt xám thôi mê hoặc thần trí cô .

Với cô, để quên một người thì trước hết phải quên đi tình cảm mà mình dành cho người ấy.

Cô gái nhỏ buồn miệng, cất lên vài câu hát tươi vui , giọng cô nhẹ tênh , tan vào bao la gió.

Học sinh lần lượt bước vào học viện, một vài người vui vẻ chào cô, một vài người mặt lạnh bước qua cô, một vài người nửa cười nửa khinh khinh ...

Cô gái nhỏ vẫn hát nhưng giọng mất đi âm sắc vui tươi.

Sau lần ở căng tin và lần đến phòng y tế, cô đã bớt mờ nhạt hơn. Phải rồi, cô được người nổi bật như Minh Quý bao bọc thể cơ mà .

Họ cứ ghen tị, cứ hằn học với cô nhưng họ ngớ ngẩn lắm. Họ đang tự hạ thấp mình mà cứ cho đó là coi thường cô.

Cô không đủ dũng cảm để tuyên bố rằng, dù tất cả quay lưng với cô thì cô vẫn sống tốt nhưng cô có đủ tự tin để nói rằng, cô thà nhìn bóng lưng còn hơn nhìn gương mặt đẹp để nhưng nội tâm xấu xí của họ !

Hạ An thấy cô , chỉ định nói câu gì đó nhưng rồi như không quen biết, chị đi thẳng.

Cô gái nhỏ không hát nữa, giọng cô nghẹn ứ nơi cổ họng. Cô đã mong chị xin lỗi một tiếng.

Đồng Vy chờ thêm vài ba phút, đối diện thêm vài cái nguyệt lờ mờ thì xe của thầy giám thị xuất hiện .

Chiếc xe lao rất nhanh , như loài thú chạy điên cuồng không biết kiềm chế tốc độ.

Lúc xe vọt thẳng vào sân gạch, mọi học sinh đều phải nhìn lạ lẫm.

Xe tiến tới bãi đỗ nhưng không dừng lại mà tông thẳng dãy nhà tầng của ban giám hiệu.

Trước khi mũi xe bị đâm sầm tới méo mó, một bóng người nhảy ra ...

Là Đinh Hữu Phong !

Cảnh tượng kinh khủng này diễn ra nhanh như chớp mắt, học viện lặng đi trong sự bàng hoàng tột độ.

Hữu Phong thản nhiên như vừa rồi chỉ là việc vụn vặt. Anh hướng về một phía, nhếch miệng kiêu hãnh.

Nơi Gió Quý nhìn là một chàng trai đang khập khiễng với cây nạng ...

Nam sinh đỏ vấy tay với cô gái nhỏ còn khiếp sợ dưới vòm cây, môi anh đào hé nụ cười nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lớp nguy trang

Đứng trước một chiếc gương cũng như đứng trước một ánh mắt sấm soi, nó sẽ chỉ thấy được ngoại hình mà không thấu được nội tâm của ta nếu ta biết cách nguy trang ...

*

Lời xin lỗi ít khi được nói ra vì bởi lẽ, ít ai dám thừa nhận sai lầm của mình.

Hạ An cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ thay vì đẩy nó ra. Xin lỗi Đông Vy và được cô bé tha thứ là rất dễ nhưng cô khó có thể đối diện với ánh mắt ấy. Trong đó, một thứ đã vỡ vụn. Hạ An đoán là niềm tin.

Cô muốn làm lành với Đông Vy nhưng lại sợ, tính ghen tuông và ích kỷ của mình sẽ hại nàng lọ lem tội nghiệp.

Đều là vì Tuấn Dương, vì cô quá yêu anh.

Dù anh cho cô là độc địa thì cô vẫn sẵn sàng ác với những kẻ được anh để ý tới.

Ngoài cô ra, anh đừng hòng yêu ai !

Anh không tự động quay lại bên cô thì cô cũng không để anh bên ai !

Đêm lạnh lẽo. Hơi ẩm ướt từ bờ hồ xốc thẳng vào người Hạ An, đông cứng cô lại như đang ướp lạnh một miếng thịt.

Chiếc mũi nhạy cảm hắt xì liên vài cái nhắc nhở Hạ An phải nhanh chóng đưa ra một quyết định dứt khoát !

Cứ đứng mãi thế này thì cô ốm mất.

Hạ An lưỡng lự đưa tay lên nhưng chưa vội gõ cửa, đang không biết phải làm gì tiếp theo thì một giọng nói trầm chột cất bên tai :

- Đến đây làm gì ?

Đứng trước một chiếc gương cũng như đứng trước một ánh mắt sấm soi, nó sẽ chỉ thấy được ngoại hình mà không thấu được nội tâm của ta nếu ta biết cách nguy trang ...

Chiếc gương lớn phản chiếu đôi mắt đang híp lại thật ngộ, đôi môi căng mọng thật cong và hai chiếc má lúm thật xinh. Tuệ Anh vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của mình - một lớp nguy trang an toàn !

Cô biết cách để mình hòa trộn vào đám cậu ấm cô chiêu luôn đốt cháy mình trong ồn ào, cuồng nhiệt.

Dù cô luôn đứng ngoài lề những cuộc vui ngoài hành lang lớp học nhưng chẳng ai thèm nghi ngờ điều gì vì cô đóng giả nàng mơ mộng, mê mẩn phim thần tượng.

Cô ít khi tham gia vào những câu chuyện phiếm vì chẳng thể nào nuốt trôi những suy nghĩ ngổn ngán của lũ bạn trẻ con.

Tuy cùng tuổi nhưng Tuệ Anh thấy mình già dặn hơn rất nhiều. Nội tâm của cô cũng thế, phức tạp hơn, tham vọng hơn !

Cầm tấm bằng Trung Anh với cô đã là điều hiển nhiên, tương lai sáng lạng đã là điều bình thường của mọi học sinh ở Trung Anh. Họ cho đó là đủ nhưng Tuệ Anh khác, cô sẽ thực hiện điều mà ai cũng chỉ dám mơ ước. Đó làchạm vào nhân vật nguy hiểm ấy !

Tuệ Anh thu lại nụ cười giả tạo rồi chạy nhanh vào nhà tắm, cố nôn hết số thức ăn mà dạ dày chưa kịp tiêu hóa.

Đã đến lúc để người đó nhìn thấy vẻ đẹp thật sự của cô !

Sau khi tổng hết đồng đồ ngọt ra khỏi bụng, Tuệ Anh lại chạy điên cuồng trên máy thể dục. Mồ hôi cô tuôn nhễ nhại, chảy ròng từ thái dương xuống chiếc áo thun ướt đẫm.

Cô đã chạy rất lâu nhưng vẫn chưa chịu dừng nếu như chuông điện thoại không reo lên inh ỏi.

Lúc Tuệ Anh áp tai vào di động, liền vọng lại từ đầu dây bên kia chất giọng đe dọa :

- Nếu không mau đưa đủ tiền cho tôi thì cô sẽ phải hối hận mãi mãi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cuộc gặp gỡ không mong muốn

Nếu gã hé miệng việc này ra thì chà sao cả, Tuệ Anh đã già xếp hết rồi. Đêm ấy, chính cô và gã lưu manh diễn kịch để dụ Đông Vy ...

*

Quay đầu sang nhìn người đang đứng kế mình, phản ứng đầu tiên của Hạ An là cười mai mỉa.

- Việc tôi đến đây liên quan gì tới anh mà hỏi ?

- Hừ. Cô tới đây cũng chẳng có ý đồ tốt đẹp gì đâu !

Tuấn Dương dứt hai tay vào túi quần, vẻ mặt nhon nhon thiên về chọc tức hơn là đối thoại bình thường.

- Hắt xì !

Hạ An tức điên, nhưng những lời khó chịu cô đang định đáp trả tên kia đã bị kìm hãm bởi mấy cái hắt xì vô duyên.

Chóp mũi phù thủy của cô đỏ dần lên, mặt tím lại vì lạnh và bực.

- Điên rồi ! Ăn mặc thế này thì có ngày nhập viện !

Tuấn Dương cởi áo, khoác lên bộ đồ mỏng manh của Hạ An. Hành động thì tỏ ra gentleman nhưng miệng vẫn tuôn giọng gây hấn.

Thấy âm nện Hạ An để im, bỗng thấy bối rối khi môi anh gần như chạm lên tóc cô. Sự gần gũi lúc này gọi cho cô về những ngày hai người còn bên nhau ...

Anh vẫn thường mắng mỏ cô như đứa nhóc tí hừ hổng vì cách ăn mặc trái thời tiết của cô. Anh vẫn thường hôn tóc cô thay cho lời xin lỗi những khi cô giận dỗi ...

Hạ An không nén nổi tâm tư nữa, cô vòng tay ôm chặt Tuấn Dương trong sự bất ngờ của cả hai.

Hơi thở quen thuộc vương vấn quanh nhau, để lộ những yêu thương vẫn còn cháy bỏng như hôm nào.

Tuấn Dương nghe tim anh đập mạnh và cùng nhịp với trái tim buồng bình của Hạ An. Tích tắc ấy, anh vô thức để môi mình tìm tới môi cô gái mà anh vừa yêu vừa ghét.

Hạ An từ từ nhắm mắt như đón nhận, nhưng nụ hôn còn chưa kịp bắt đầu thì cô đã đẩy mạnh anh ra, hắt xì thêm vài cái.

- Ôm rồi à ?

- Không, tôi ớn !

Hạ An chêm vào giọng nói sự xa cách, không quên trả luôn áo cho Tuấn Dương. Mọi cử chỉ dứt khoát của cô đều tỏ ý từ chối anh.

- Tôi về đây !

Tuấn Dương bối rối rồi dần tức giận. Anh đã đặt tất cả cảm xúc vào môi mình và khoảnh khắc vừa rồi thật kỳ diệu khi mọi ngăn cách bấy lâu đều bị

gạt bỏ ...

Thấy mình như bị giốn mặt nên anh lớn tiếng :

- Cô tới đây làm gì ?

Hạ An đã rất mệt mỏi, cô chẳng muốn cùng anh đôi co thêm nữa, đáp cộc lốc :

- Tôi chưa vào trong kia, chưa làm gì Đông Vy của anh. Anh không cần sợ !

- Tốt nhất là cô đừng làm gì ngốc nghếch như lần trước !

Tuấn Dương dứt lời thì gõ cửa ầm ầm , cảnh đêm vốn tĩnh mịch đã bị anh náo động.

Hạ An chột dạ, tay cứ nắm chặt chiếc túi có đựng ít thuốc giảm đau và hoa quả với vẻ bồn chồn.

Tuấn Dương đã thay cô quyết định nhưng cô khó mà đối diện với Đông Vy khi mà ... anh đột nhiên tới thăm cô nằm vào đêm hôm thế này. Khi quen cô, anh rất ít khi dành thời gian buổi tối để hẹn hò vì còn bận bịu ở những quán bar . Vậy mà lúc này, anh lại có mặt tại đây . Tình cảm của anh với cô bé đã vượt xa những nồng nàn của ngày trước rồi.

Hạ An tội nghiệp thật ! Ai cũng để cô ngoài lề cuộc sống của họ mất rồi ...

Tuấn Dương phát hiện ra ý định bỏ đi trong im lặng của cô thì vội hét :

- Nhím bù xù ời, mau mở cửa . Hạ An đến tìm em đây này !

Ngõ hẻm của khu phố vắng vẻ , một bóng người đổ dưới ánh đèn đường vàng nhạt . Gã lưu manh đứng cạnh chiếc xe cũ, châm điếu thuốc lá và rít mạnh.

Tàn thuốc như những đám bụi, rơi dưới chân gã ngày một thêm nhiều.

Gã mất kiên nhẫn, bấm điện thoại gọi cho ai đó và gào to :

- Để tôi chờ thêm nữa thì cô đừng trách !

Tuệ Anh vừa mới tới chỗ hẹn, cô bực tức ngắt điện thoại và bước nhanh đến trước mặt gã.

- Ông muốn gì nào ?

Dậm cho đóm thuốc tàn lụi, gã lưu manh đi thẳng vào vấn đề chính :

- Muốn tiền !

- Tôi trả ông rồi ! Chúng ta đã thỏa thuận là xem như không biết nhau nữa. Tại sao ông còn làm phiền tôi hả ?

- Tôi sắp chết rồi đây !

Gã lưu manh như con thú hoang bị dồn tới đường cùng, rú lên man rợ. Giọng gã lạc đi, tựa hồ như cổ họng bị đập vỡ , phả ra mùi khét rẹt .

- Cô có biết tôi bây giờ thế nào không hả ? Hắn không chịu buông tha cho tôi. Hắn đánh tôi rồi lôi tôi bệnh viện . Vừa khá hơn một chút thì hắn lại tìm tới ! Tôi có chuyển chỗ ở cũng không thoát nổi hắn. Trên người tôi giờ toàn là thương tích. Cô có thấy không hả ?

Tuệ Anh thốt lên kinh khiếp khi gã lưu manh tự vạch áo ra, những vết bầm dập chồng lên nhau , tụ máu và biến da gã thành màu thâm tím.

- Tôi sẽ vào nhà xác mất ! Tôi phải trốn khỏi đây. Cô mau cung cấp tiền cho tôi !

- Ông mất trí rồi ! Hãy nhớ tôi và ông chẳng liên quan gì đến nhau nữa cả.

Tuệ Anh chẳng hề động lòng trước tình trạng sống dở chết dở của kẻ bị săn đuổi này, cô chỉ chỉ vào gã với vẻ coi khinh :

- Ông nghe cho kỹ đây. Tôi chẳng việc gì phải nỡ tiền cho ông cả. Ông nghĩ là tôi có đủ từng ấy tiền cho ông à ? Mà có, tôi cho ông lần này thì lấy gì đảm bảo là không có lần sau. Thoả hiệp từ đầu rồi mà ông còn nuốt lời sao ? Việc tôi giao ông đã làm, tiền công ông đòi, tôi đã trả đủ. Bây giờ ông thế nào tôi cũng chỉ có thể thương hại thôi !

Gã lưu manh sững người vì sự trơ tráo của cô gái trẻ, ngay lập tức, gã nắm tóc Tuệ Anh và ghì đầu cô vào thành xe. Gã lồng lộn :

- Cũng vì mày mà tao mới thành ra thế này ! Mày không giúp tao, để tao chết thì mày cũng không yên ổn đâu !

- Ông dọa tôi à ?

Đầu bị va mạnh cũng chẳng làm Tuệ Anh sợ hãi, giọng nói còn pha chút giễu cợt.

- Ông đủ gan để giết tôi không ? Hay báo cảnh sát và học viện là tôi sai khiến ông cưỡng bức con bé đó đi ! Bằng chứng ông không có nhưng mà tôi à, tôi thừa sức cho ông tù một gông vì tội quấy rối nữ sinh đấy ! Biết điều thì cút xa tôi ra !

Tuệ Anh dùng hết sức đẩy bàn tay bẩn thỉu ra khỏi tóc mình, cô nàng khá đắc thắng vì gã bị nắm thóp. Nếu gã hé miệng việc này ra thì chả sao cả, Tuệ Anh đã già xếp hết rồi. Đêm ấy, chính cô và gã lưu manh diễn kịch để dụ Đông Vy ...

Một cái bẫy hoàn hảo và che mắt được hết Tuấn Dương, Hạ An. Họ đều nghĩ cô là nạn nhân thì sao tin gã được !

Hơn nữa, cô biết cách để gã không dám ho he. Gã gây ra những vụ cướp bóc, trộm giật nào thì cô đều biết hết thôi ! Gã không dám tố tội cô !

- Mày còn trẻ mà đã thủ đoạn thế rồi à con ranh !

Gã lưu manh lớn tiếng chửi bới, mắt gã trợn ngược và long sòng sọc như quái thú trong những bộ phim kinh dị. Gã gầm gừ với bộ dạng điên cuồng :

- Mày tưởng tao ngu à ? Haha ! Nếu tao nói với hấn thì sao nhi ? Tao chưa làm gì con bé đã bị hấn hành hạ ra thế này, còn mày là đứa chủ mưu thì sẽ ra sao nhi ? Haha !

Sắc mặt Tuệ Anh trắng bệch, hồ như mạch máu của cô đã bị đông cứng bởi tiếng cười gằn dờ. Gã lưu manh dí tay vào trán cô gái trẻ :

- Mày nghe đây này ! Ba ngày sau phải có tiền cho tao, nghe không con ranh ! Tao theo dõi mà thấy mày phản tao hoặc chậm tiền là tao phun sạch mọi chuyện với hấn, nhớ kỹ đi con ranh !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ném giày vào Gió Quý

Bằng một cú đá chuẩn xác, giày sneaker nền trắng sọc đen đã hất tung chiếc giày vải của cô nhóc con lên tận mái nhà thư viện.

*

Léch thếch cùng chiếc balô đi qua khuôn viên trường, cô gái nhỏ dừng lại một chút để hít hà hương cỏ dại trong lành.

Vì gió mang bụi tấp vào hay vì đau buồn mà khoé mắt cô cay xè.

Suốt đêm qua, Đông Vy cứ lẩn vẩn quanh ngôi nhà cũ để tưởng nhớ lại những ngày tháng đầy ấp yêu thương. Cô gái nhỏ thần thờ ngồi mãi trước cửa nhà cho tới mờ sáng mới vội vã về học viện.

Chẳng hiểu sao, chỉ là cô ngồi dưới mái hiên và giữa bao la bóng tối nhưng vẫn thấy bình yên hơn căn nhà nhỏ gần bờ hồ.

Có lẽ ... cô thật sự không thuộc về vườn ươm tình tú này !

Còn hơn nữa tiếng mới tới giờ học nên cô gái nhỏ lên vào thư viện, tìm vài cuốn truyện tranh nhí nhố.

Cô muốn cười ... dường như đã rất lâu rồi, môi cô chỉ biết mím chặt.

Dạo qua dãy sách triết lý dày cộm, cô gái nhỏ thoáng thấy một bóng người rất quen ... nhưng vừa mới chớp mắt thì đã không thấy ở đâu nữa.

Nghi ngờ vào đôi mắt thiếu ngủ của mình nên Đông Vy lại cầm cúi chọn sách.

Khoảng mười phút sau, cô gái nhỏ tiu nghỉu bước trên từng ô gạch, hai tay vịn vịn lấy nhau rất bứt rứt.

Thế thư viện cô lại quên đem theo rồi !

Đông Vy tự vỗ mạnh vào trán mình, than thở :

- Aaa, grừ, đầu với óc, mi thật ngốc !

- Quá đàn độn !

Gi ? Ai vừa mắng cô thế ?

Đồng Vy ngoái đầu nhìn Hữu Phong , chẳng biết anh đứng sau cô từ lúc nào , hừ một tiếng khinh khinh.

Về mặt ngơ nghếch của cô gái nhỏ khiến anh thêm bực mình, đặt ngón trỏ trên vầng trán trắng xanh, Gió Quỷ nâng mi :

- Đầu óc chỉ chứa bánh mì đen !

Cô gái nhỏ im thin thít, không dám thở mạnh cho tới lúc người tàn bạo rời đi.

- Phù !

Đồng Vy thở phào một tiếng như vừa thoát nạn nhưng sắc mặt của cô tối sầm lại ngay sau đó vì nhận ra mình vừa bị xúc phạm !

Lúc còn bé, Đồng Vy thường được ông bà ngoại khen là nhanh nhẹn, thừa hưởng trí thông minh từ ba mẹ nên cô rất ghét cách ai đó hạ thấp cô như thế !

Lại còn ngang nhiên bỏ đi !

Bậm môi lại, cô gái nhỏ tháo giày dưới chân ra và ném mạnh ...

Chiếc giày cũ bay vút lên không trung, nhắm thẳng vào đáng người cao ráo mà lao đi.

Tựa hồ như nắm bắt được điều bất thường nên Hữu Phong từ từ quay người...sống lưng quyền quý bất động trong phút chốc.

Bốp !

Bằng một cú đá chuẩn xác, giày sneaker nền trắng sọc đen đã hất tung chiếc giày vải của cô nhóc con lên tận mái nhà thư viện.

Hữu Phong nhếch miệng ngao nghể, búng về phía nhóc con cái nháy mắt rất đều !

Nhóc con đồ đần ... lần này thì mất đi “ em ” giày yêu quý thật rồi ...

Hạ An ồm, con sót không cao lắm nên cô vẫn tới trường như thường lệ.

Ai cũng biết là kỳ thi sắp tới quan trọng thế nào, làm sao bỏ dở việc học trong lúc này được !

Đầu cô đau âm ỉ, đáng chỉ yếu ớt như nhành liễu giữa buổi sáng. Bước đi có phần xiêu vẹo và chậm chạp.

Cũng tại đêm qua cô cùng Tuấn Dương đứng trước căn nhà bên hồ quá lâu , chờ Đồng Vy chỉ là cái có,thật sự thì cô quyến luyến không muốn rời anh còn anh ... chắc là lo lắng cho cô nhóc ấy nhiều nên cứ đợi thôi ...

Xuống căng tin , Hạ An chỉ uống chút nước ấm rồi về lớp, gục trên bàn chọn mắt cho qua giờ nghỉ trưa.

Lớp học vắng vẻ chẳng có lấy một ai ngoài cô nữ sinh đầu ồm , lạnh ngắt như tờ và yên ắng như không gian chết. Hơi thở nặng nề dần đều đặn hơn, chút ánh nắng đậu trên chóp mũi nhỏ nhọn điểm nét yêu kiều cho cô nàng đang ngủ say.

Một ai đó xua tay trước đôi mắt đã khép lại và lay nhẹ vai Hạ An để thử đánh thức cô nàng dậy.

Một ai đó im lặng ngồi cạnh bên như canh gác giấc ngủ của cô nàng.

Một ai đó nghịch nghịch chùm vòng vải quấn quanh cổ tay gầy guộc.

Một ai đó thò tay vào balô đã mở sẵn khoá, lấy bức ảnh tình nhân mà cô nàng vẫn kẹp giữa cuốn từ điển dày cộm.

Một giọng nói cất lên xa xôi :

- Em này, anh thật muốn quay về bên em !

Thời gian lặng lẽ trôi đi. Giờ nghỉ trưa dần bị rút ngắn. Tiếng chân người đi trên cầu thang bộ đã bắt đầu xuất hiện.

Học sinh đang rủ nhau về lớp, chuẩn bị cho buổi ôn tập chiều nay.

- Mọi chuyện...đã muộn rồi.

Như lúc đến, một ai đó bước khỏi lớp trong lặng lẽ ...Một ai đó sẽ không biết tới giọt nước mắt nóng hổi đã ứa ra , chảy dài trên bờ má của cô nàng

chẳng còn ngủ say ...

- Mời học sinh Đông Vy khối 11 lên văn phòng giám thị !

Tiếng loa thông báo cắt đứt bài giảng còn say sưa , tất cả bạn học đều nhất loạt nhìn về phía cô nữ sinh đang miệt mài ghi chép theo phản xạ .

Tuệ Anh thúc nhẹ cô bạn kế bên, nhắc nhở :

- Thầy giám thị muốn gặp cậu kia chuột nhất !

Đông Vy ghi nốt mấy chữ rồi gấp sách vở, sau đó là đứng dậy xin phép giáo viên bộ môn . Từng hành động của cô gái nhỏ đều lường cuống và hấp tấp kiểu-gì-đó .

Dường như cô bạn đang mất bình tĩnh !

- Hahaha !

- Ô, cậu không đau chân hả Đông Vy ? Hahaha.

- Bảo Minh Quý mua cho cậu đi. Sao phải vờ khổ sở !

Lại thêm một trận cười nữa trút vào cô gái nhỏ khi bạn học trông thấy đôi chân chỉ mang tất của Đông Vy kể từ sáng nay. Vài câu trêu ghẹo , châm biếm làm cô gái nhỏ buồn nhưng không để lộ vẻ rầu rĩ, vẫn tiến thẳng về phía trước với ánh mắt kiên định.

Nhân lúc giáo viên không để ý, một cậu bạn ác ý đã ngăn chân cô gái nhỏ khiến cô suýt chút thì ngã nhào. Đã thế, cả lớp học còn xem đó là trò vui nên cười ầm ỹ.

Phải dạy những con người đáng ghét này một bài học !

Đông Vy tự động ngã sấp xuống , văng trán còn chưa khỏi hằn va mạnh vào bàn học . Một cơn đau đột ngột giáng thẳng vào đầu cô gái nhỏ khiến cô đau thối như bị quật mạnh vào hõm gai, bật ra tiếng kêu tê dại dù đã cắn chặt răng.

Cả lớp khiếp sợ, nhìn cô gái nhỏ đang bịt chặt tay lên miệng vết thương cũ trên trán.

- Chuyện gì đã xảy ra thế ? - Giáo viên bộ môn cất giọng nói nghi kị.

- Thưa cô ...

- Em sợ y nên ngã, thưa cô.

Đông Vy nhanh nhẩu cướp lời cậu bạn, không nỡ để cậu ta bị phạt dù mới chỉ vài giây trước, cô còn chịu đau để cậu ta phải gánh hậu quả cho trò đùa ngớ ngẩn của mình.

Nhưng vậy cũng đủ rồi, hằn là cậu ta rất hối hận và day dứt đây!

- Em nên nghỉ ngơi nhiều một chút. - Giáo viên trìu mến nhìn cô trò đáng thương. Thừa biết cô đang giấu tội cậu ảm nghịch ngợm kia.

- Để em đưa bạn ấy xuống phòng y tế !

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Kẻ chạy trốn

Thầy hay thật ! Hận là xuất phát từ đau, muốn hóa giải nỗi đau thì phải lấy niềm vui lấp vào. Niềm vui ấy có từ những lần trả đũa được thứ gây ra nỗi đau. Một vòng luân quần mà thầy rơi ra ngoài rồi à ?

*

- Cậu về lớp đi ! Tớ không sao, thật mà.

- Nói dối . Trán cậu đầy máu kia, còn bảo không sao !

Đông Vy mệt là người nên chẳng thèm tranh cãi với bạn lắm điều nữa, để kệ cậu ta lẻo đẻo theo sau hộ tống cô .

Tội nghiệp ! Cậu ta cứ tự trách mình mãi ...

- Đông Vy ơi. Tớ thề là tớ chỉ muốn đùa vui thôi. Còn cậu cũng dễ thương lắm !

Cô gái nhỏ vô thức sờ tay lên mặt mình, vui vẻ hỏi.

- Thật thế à ?

- Ủa ! - Cậu bạn lém lỉnh đáp - Lem nhem như con mèo hen nhà tớ ý ! Hahaha.

Tràng cười vô duyên kia chỉ ngừng khi cô gái nhỏ buông tiếng thở dài. Cậu bạn thò đầu lên trước :

- Hehe. Đùa tí mà, giận à ?

- Chả thèm ! Đừng nói nhiều thế, để tớ yên.

Đông Vy xin được yên tĩnh, thùy nào cô đang căng ra như muốn đứt phứt vì “ lệnh triệu tập ” từ thầy giám thị - một khuôn mặt nghiêm nghị cổ hủ và một bài phê bình gay gắt ...

Cô gái nhỏ bỗng thấy lo lắng. Chẳng biết từ lúc nào, cô đã xem thầy như người thân và ăn sâu vào tiềm thức cô là những lời dạy dỗ, nạt nộ nhưng thật lòng của thầy.

Ánh mắt kỳ lạ thầy nhìn Đông Vy lúc cô xin nghỉ vẫn còn ám ảnh đến tận bây giờ.

Cô sợ thầy thất vọng về cô kinh khủng !

Đi bên cạnh, cậu bạn cùng lớp không bịt nổi miệng mình nên gọi cô gái nhỏ :

- Mèo hen ơi !

- Ủ, sao đấy ? - Đông Vy phì cười. Buồn cười quá chứ còn gì nữa ! Mỗi mình cô thôi mà có tới bao nhiêu biệt danh, toàn là thú cưng mới vui chứ. Chỉ duy nhất Richard gọi cô khác đôi chút - Bé con ...say xin.

Thấy Đông Vy cười, cậu chàng như được cổ vũ, miệng liến thoắng :

- Có hôm tớ ở lại học viện muộn, thấy ai đó len vào lớp mình. Lúc tớ chạy về lớp thì gặp Tuấn Dương, anh ta không nói gì với tớ nhưng tớ thấy trên bàn cậu lại xuất hiện hộp quà. Lãng mạn quá !

Đông Vy chẳng tin, hứ một tiếng. Quà nào ? Cô làm gì được tên biến thái đó quan tâm như thế. Hần chỉ giỏi đùa cợt thôi !

Cậu bạn trở mắt nhìn, thái độ bất cần của Đông Vy với điều mà cậu vừa chia sẻ chứng tỏ là cô gái nhỏ không biết tới món quà kia ...

- Mèo hen ...

- Cậu về lớp !!! - Đông Vy trừng mắt, dọa - Cậu còn theo tớ nữa là tớ thú thật với giáo viên về chuyện tớ ngã !

- Nhưng mà ...

- Đi về nhanh !!!

Cậu bạn thờ thườn thợt, âm ức bước đi đầy bất mãn.

Cậu đâu lừa gạt đâu, cậu còn nhớ rõ hôm ấy trời mưa phũn ...

Sự yên ắng của văn phòng giám thị lúc này ẩn chứa một cơn thịnh nộ to lớn, cứ như có bão đang ào ạt đánh chiếm .

Quản gia Lâm ghé thăm học viện đột xuất, câu nói đầu tiên lúc ông ta gặp thầy giám thị là ...

- Đông Vy chính là con của ông ta ! Muốn giấu tôi à, không được đâu !

- Hữu Phong biết. Thù hận là của cậu ấy, ông không nhất thiết phải coi đó là của mình !

Thầy giám thị đề cứng rắn vào giọng nói, thầy muốn một lần tỏ rõ quan điểm của mình thay vì cứ rầm rập nghe lời quản gia Lâm như một con rối !

Thầy từng học tại Trung anh nhưng không tốt nghiệp vì bỏ dở giữa chừng. Năm ấy thầy học 12, mỗi tình đầu của thầy đột nhiên biến mất.

Dù là đau và đắng khi biết mỗi tình đầu chỉ yêu người khác nhưng thầy vẫn gạt tất cả để đi tìm.

Mỗi tình đầu bỏ nhà đến một nơi xa lắc nhưng thật hạnh phúc với người mà mỗi tình đầu yêu ...

Đơn độc và lẻ loi. Thầy quay trở lại thành phố này, ngày ngày cố gắng không ngừng nghỉ.

Thầy vẫn thường tự ti, tự so sánh mình với mỗi tình đầu và người mỗi tình đầu yêu.

Thầy chỉ là một chàng trai xuất thân nghèo khó, may mắn được vào Trung Anh, lỡ yêu thầm tiểu thư giàu có, khó sánh với người nàng yêu - một cậu ấm tài giỏi.

Thầy muốn có mỗi tình đầu thì nên xứng với cô ấy và nên ngang hàng với người cô ấy yêu.

Vậy nên, thầy đã tìm mọi cách để lọt vào dòng họ Thụy Sỹ, hòng chứng tỏ và tạo cho mình một chỗ đứng.

Thầy vẫn mong được bên mỗi tình đầu ...

Sự mệt nhọc của thầy đổi lại là chức vụ tài xế cho phu nhân của người đứng đầu dòng họ, một công việc khá nhàn hạ nhưng tiền lương cao ngất.

Thầy thấy vẫn chưa đủ, thầy còn luôn tìm kiếm cơ hội để mình lên cao nữa !

Lần thầy gặp lại mỗi tình đầu thì người cô ấy yêu đã chết.

Những tưởng mình có cơ hội nhưng mỗi tình đầu vẫn từ chối thầy kể cả khi thầy chấp nhận làm cha của đứa trẻ trong bụng cô ấy.

Dù bị chối bỏ nhưng thầy vẫn còn hy vọng, tình yêu của thầy vẫn rất lớn ... có điều, nó mãi mãi đến từ phía thầy còn mỗi tình đầu không bao giờ đáp lại ...

Cái chết của mỗi tình đầu biến thầy thành điên dại và chôn vùi bản thân trong những mưu tính tàn độc để hạ gục người bố của Hữu Phong - kẻ hại chết mỗi tình đầu.

- Hữu Phong hận hết thầy những ai đã khiến mẹ cậu ấy buồn. Cậu ấy tôn thờ mẹ ! Điều ông và tôi muốn, cậu ấy chắc chắn làm được, kể cả lúc này cũng có thể ! Cậu ấy thừa sức lật đổ bố mình rồi ! - Thầy giám thị cho thật nhiều đường vào cốc cà phê đã nguội lạnh, giọng nhẹ tênh - Tôi cứ tưởng mình sẽ vui khi thù hận được trả nhưng mà chẳng có gì thay đổi ! Niềm đau thì vẫn là niềm đau, nào người ngoài được.

- Thầy hay thật ! Hận là xuất phát từ đau, muốn hóa giải nỗi đau thì phải lấy niềm vui lấp vào. Niềm vui ấy có từ những lần trả đũa được thứ gây ra nỗi đau. Một vòng luân quần mà thầy rơi ra ngoài rồi à ?

Quản gia Lâm chăm chú quan sát nét mặt của người đối diện để đọc suy nghĩ trong họ. Người thầy này đã chán ngấy việc đẩy quá khứ đè lên hiện tại, muốn yên ổn và hoài niệm cho mỗi tình vẫn là từ một phía ...

Nhưng đã đặt chân vào con đường nát còn này thì khó mà rút ! Đó phải là sự đánh đổi hay liều mình ... Như lúc Hữu Phong điều khiển chiếc xe không phanh, anh phải lao cùng nó ...

- Không có tôi, ông và Hữu Phong cũng chẳng mất gì ! Từ lâu, tôi cũng không tham gia vào kế hoạch của hai người. Tôi muốn yên ổn làm giáo viên và giữ trọn những bí mật. Còn về Đông Vy ...

- Thầy muốn bảo vệ đứa bé này ? Thầy đã xem nó là con thầy rồi à ? Thầy điên rồi ! - Quản gia Lâm nổi giận không vô cớ, nhưng cái có đó chỉ mỗi ông biết.

Cố tình nuôi nấng một sinh linh xa lạ để rồi vô tình gắn kết với sinh linh ấy như điều thiêng liêng có yêu có chiều nhưng nhiều mâu thuẫn.

Vì sinh linh ấy là kết tinh của người ông yêu và một người khác, không phải ông ...

- Thầy làm gì tùy thích nhưng đừng có trái lời tôi ! Thôi quan tâm tới Đông Vy đi, cuộc đời nó do Hữu Phong định đoạt !

- Vì lẽ gì ? - Thầy giám thị nói như rên rỉ, mong chút nhân từ nào đó.

- Vì nó là con của kẻ đã phản bội lại mẹ Hữu Phong ! - Khoé mắt người quản gia hiện lên tia buồn man mác - Mỗi tình đầu của thầy cũng chỉ ôm tình đơn phương ! Bố của đứa là kẻ khôn kiếp !

Chương 36: Em ngủ say!

Nhận lời hay không ?

Đồng ý hay không ?

Từ chối hay không ?

...

Những suy nghĩ cùng lúc xung đột nhau, tạo nên mảng hỗn độn cho trí óc của cô gái nhỏ.

Đồng Vy vò đầu vò tóc, cô đang đứng trước một sự hiểm có hay có thể nói là ngã rẽ mà chỉ cần bước vào, cuộc đời cô sẽ thay đổi hoàn toàn !

Ngạc nhiên thật ... người đàn ông giữ về đêm tỉnh lúc cô chặn xe hôm ấy lại là quán gia của họ Đinh, ông muốn nhận Đồng Vy làm con nuôi.

Chỉ cần cái gạt đầu, cô sẽ trút bỏ được tất cả khó khăn về tiền bạc và môi trường sống.

Nhưng ... cũng chính cái gạt đầu ấy sẽ đẩy cô rời xa nguồn gốc của mình.

Cô buộc phải mang họ Lâm ...

Sự lựa chọn là sự đánh đổi ! Được và mất là hai thứ luôn song hành cùng nhau.

Đồng Vy nhắm mắt lại, thờ đều đặn để khối óc không nổi tung vì nghĩ ngợi quá nhiều về cuộc trò chuyện ở văn phòng giám thị. Cô quyết định rồi, sẽ từ chối quán gia Lâm.

Ngủ cũng là một cách để xả stress, cô gái nhỏ chẳng thêm thay quần áo, cứ thế chui vào chăn cùng bộ đồng phục nhàn nhê, đôi chân chỉ mang mỗi tất bông thông giữa không trung.

Sắc trời chuyển dần từ màu đỏ tím của hoàng hôn sang màu xám xịt của buổi tối . Bóng đêm dần tràn về, phủ kín mọi cảnh vật và bao trùm hết thảy trong màu đen đặc, cánh cửa gỗ bỗng nhiên được đẩy nhẹ ra như có cơn gió nào đó bất chợt thổi.

Bóng người cao vọt bước tới cạnh chiếc giường xếp, nhìn thật lâu vào người con gái đang ngủ say như mèo

con lười nhác.

Anh cời găng tay đen, từ từ đưa ngón trỏ chạm vào chóp mũi của mèo con ... một cái thật khẽ.

- Grừ, tránh ra đi đồ biến thái !

Richard sững sờ vì lời gắt gỏng kia, gọi anh là biến thái thì chỉ có mỗi cô nàng láo lếu này !

Bực mình, Richard búng mạnh chiếc mũi xinh xắn cho bở tức rồi bật cười khi cô gái nhỏ mở to đôi mắt ngái ngủ để nhìn anh.

- Chào heo con , em ngủ ngon thế nhỉ ?

- Ồ, em mệt.

Đồng Vy thờ ơ đáp, hàng mi dúi lại khiến mắt cô tí hí trông rất buồn cười. Che miệng ngáp và ưỡ oải hỏi :

- Anh gặp em giữa đêm hôm để làm gì thế ? Hay là nhớ em ?

Lời cô gái nhỏ vừa thốt ra thoáng chốc đều cuốn cả hai vào im lặng.

Đồng Vy hoang mang với chính mình. Richard là một người xa lạ mà đáng

lẽ cô nên đề phòng chứ không phải mặc kệ sự ra vào rất tự do của anh ta và hồn nhiên bật ra câu hỏi tùy tiện như thế kia.

Richard túm áo cô gái nhỏ lôi dậy để giường có chỗ trống, anh ngồi xuống gần cô, nói bình thản :

- Nhớ em ? Hân là vậy !

Những thanh âm trầm lạnh tan nhanh vào không gian , làm ngưng đọng hơi thở của cô gái nhỏ. Bất chợt, Đông Vy tựa đầu vào bờ vai rộng , buông nhẹ nhàng từng chữ :

- Vừa nãy, em tưởng Richard là một người. Giá như ai đó cũng như anh, nói nhớ em dù là đùa giỡn nhỉ ?

- Là Đinh Hữu Phong à ?

Richard chặn trước câu thắc mắc còn chưa kịp thành lời của cô gái nhỏ bằng giọng cười nhàn nhạt.

- Lần em say, gọi cái tên ấy suốt đêm!

- Ra là thế. Mà thôi quên đi, em hơi rảnh rồi nên

mới yêu mới nhớ. Em đang tập quên tập quen và tập ...

- Tập sống như người bình thường đi ! - Richard xích vai khỏi đầu cô gái nhỏ, vẻ buồn bực - Tôi cho em rất nhiều thứ, sao không dùng tới hả ? Đi chân đất đau lắm đấy, đồ ngốc !

Ngày chủ nhật, nắng trong veo xiên qua những kẽ lá, lá lướt cùng gió và bụi.

Một chiếc ô tô sang trọng tấp vào lề đường, một cô gái trẻ bịt khẩu trang kín mặt bước lên xe sau khi nhìn ngó chung quanh qua đôi kính râm.

Người ngồi sau volant chẳng thèm liếc mắt , cất giọng điệu khó chịu :

- Gặp tôi có chuyện gì thì nói mau đi !

- Rồi sẽ nói, không phải vội ! - Tuệ Anh nhìn chiếc chân băng bó thê thảm của chàng trai trẻ, bỗng cười mỉa - Ở đây chỉ có tôi và anh, anh không cần giả vờ

Tôi đâu phải con ngốc đó mà dóc lòng thương cho anh đâu !

- Cảm miệng đi. - Minh Quý lớn tiếng quát lên một cách thô bạo - Chân tôi là gãy thật .

Tuệ Anh kinh ngạc , từ hôm Minh Quý xuất hiện với đôi chân khập khiễng thì cô luôn đinh ninh đó là chi trò anh ta bày ra để gần gũi Đông Vy hơn.

Anh ta muốn lợi dụng cô nữ sinh ngốc nghếch ấy để chọc tức hoặc đánh bại Hữu Phong vì Đông Vy là người duy nhất đã phá bỏ mọi qui tắc của Gió Quỷ ...

Đã từng thấy tại sân thư viện, Hữu Phong nổi giận với đám nam sinh vì họ trêu chọc Đông Vy . Đã từng thấy trên bậc tam cấp, hai người không dứt mắt khỏi nhau như đôi tình nhân thực thụ. Đã từng thấy ...

Tuệ Anh thấy, nghĩa là Minh Quý cũng thấy bởi chính cô là tai mắt ngầm

của hân tại học viện ...

- Anh bị gì ? Ngã cầu thang à ?

- Cảm đi ! Cô không có quyền đặt câu hỏi cho tôi.

Minh Quý vừa lảng tránh vừa chấm dứt nhanh đề tài này , anh không thể thừa nhận nguyên nhân - Đinh Hữu Phong !

Từ bé đến giờ, hôm đó là lần đầu tiên anh muốn đánh cậu ta nhưng cuối cùng là nạn nhân của người tàn bạo, mặc dù Hữu Phong chẳng bao giờ ra tay với anh.

Có lẽ, cơn tức giận của cả hai đã lên tới đỉnh điểm ...

Hữu Phong luôn thế, coi thường anh . Đối với cậu ta, anh cũng chỉ vô dụng và ngu dốt như bao kẻ khác. Cậu ta cứ thần nhiên biến mọi thứ thành đồ sở hữu và nô lệ của cậu ta . Anh ghét cậu ta, căm thù cách cậu ta khiến hai mẹ con anh phải rời Thụy Sĩ và sống giữa đồng tiền của người

“ có trách nhiệm ”.

Ông ta chỉ xem Hữu Phong là con trai, mặc dù mẹ anh mới là vợ cả !

Thật nhục nhã ...

Cánh môi anh đào mím chặt để kìm nén nỗi đau thất tim, Minh Quý đâm mạnh vào volant , gào to :

- Bảo cô cầm mồm thì cầm luôn thế à ? Không có gì nói thì biến khỏi xe tôi !

- Tôi muốn tiền ! - Tuệ Anh đáp rõ ràng.

Minh Quý chẳng thèm hỏi , vút ngay ví tiền vào người cô nàng mập như bống. Những thông tin cô ta đưa cho anh chưa bao giờ là miễn phí !

Tuệ Anh liếm ngón tay , đếm tiền thoăn thoắt rồi mỉm cười :

- Nhiều thế ?

Minh Quý khoát tay thay cho lời xua đuổi cô ta xuống xe, anh khá mệt mỏi vì chân đau và những bộ phận suy tính.

Trước khi mở cửa xe, Tuệ Anh đột nhiên chiếu thẳng tia nhìn sắc nhọn vào đôi mắt

đẹp của thiên sứ, đánh giọng :

- Anh làm sao thì làm nhưng đừng để tôi biết là anh hại Hữu Phong thêm lần nữa !

- Ý cô là sao ?

- Ngoài anh ra thì còn ai có thể đứng sau vụ xe điên ?

Thoáng thấy Hạ An đứng lấp sau cây cỏ thụ, Thanh Ngân liền quàng tay Tuấn Dương, nhón chân hôn má anh thật tự nhiên.

Lúc môi cô dờn khỏi má anh, bóng người mảnh dẻ của ai đó không còn thấp thoáng sau gốc cây to lớn ...

- Em đùa gì lạ thế ?

Tuấn Dương chùi chùi má, tuy không thích bị Thanh Ngân hôn nhưng chẳng nỡ gạt gồng đứa em bé bỏng mà anh cưng nựng vô cùng !

Bố mẹ bận bịu kiếm tiền, nhà chỉ còn mỗi hai anh em cứ lủi thủi chơi với nhau. Có người lạ xen vào thì ghét, vì anh trai không muốn ai giành mất em gái và ngược lại cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chọc giận Gió quỉ

...chợt nảy ra ý định trêu chọc Gió Quỷ ... Anh không còn e sợ sự tàn ác của quỷ dữ như trước kia nữa rồi

Em đùa gì lạ thế ?

Tuấn Dương chùi chùi má, tuy không thích bị Thanh Ngân hôn nhưng chẳng nỡ gạt gồng đứa em bé bỏng mà anh cưng nựng vô cùng !bố mẹ bận bịu kiếm tiền, nhà chỉ còn mỗi hai anh em cứ lủi thủi chơi với nhau. Có người lạ xen vào thì ghét, vì anh trai không muốn ai giành mất em gái và ngược lại cũng vậy.

Năm anh lớp 7 là bắt đầu hình thành bad boy chuyên tán gái, Thanh Ngân không thích những cô nàng quanh anh nên thường tỏ thái độ và nghịch chơi với anh.

Rồi khi biết anh trai mình có thêm biệt tài “đuổi gái”, Thanh Ngân đã không còn khó chịu với việc yêu đương nhăng nhit của anh. Cô em gái còn vờ làm người tình khiến khối nàng phải ghen tị. Thanh Ngân muốn giữ kín trò đùa này như một bí mật nho nhỏ của hai anh em. Tuấn Dương lại càng không để lộ vì anh phải thay bố mẹ canh giữ viên ngọc hiếm luôn được khối người theo đuổi.

Trò chơi sẽ kết thúc khi anh trai hoặc em gái có được tình yêu thật sự ...

Nhưng muộn rồi !

Tuấn Dương đắng lòng, anh bây giờ đã không thể tự quyết định cuộc đời mình nữa. Nói cho cùng, lòng tham của con người là đáng sợ nhất ! Vì những ham muốn bản thân, con người có thể đánh đổi bất cứ thứ gì, cho dù là hy sinh cuộc sống của một người khác ...

- Em biết anh buồn nhiều ! Hay là để em thuyết phục bố mẹ , hủy đám cưới quái quỷ kia ?

- Nếu anh không cưới cô tiểu thư kia, nhà mình sẽ mất số vốn đầu tư rất lớn. Em không thuyết phục được tính tham lam của bố mẹ đâu !

Tuấn Dương dứt tay vào túi, bước nhanh về trước để tránh né ánh mắt thương xót của cô em gái. Đời anh xem như vút, tuổi trẻ sống động và bông bột tới đây là chấm dứt. Anh giờ như món hàng trao đổi, chờ ngày chuyển giao ...

Biết anh trai đang đau vì cuộc hôn nhân xếp đặt của gia đình nên Thanh Ngân không đã động gì thêm, đôi cao gót lẳng lẳng nối theo sau đệm những bước êm nhẹ.

Đoạn rẽ giữa hai dãy nhà tầng lớp 11 và 12, có một đám học sinh nhốn nháo quanh bảng thông báo kết quả kỳ thi tuyển chọn mới vừa diễn ra vào đầu tuần .

Tuấn Dương không quan tâm, thẳng bước tới lớp với bộ dạng bất cần trước khi nhấn nhủ cô em gái xem giúp điểm của Hạ An.

Anh sẽ thầm lặng theo dõi người con gái anh yêu nhất và cũng là người anh nợ nhiều nhất. Tim anh sẽ mãi hướng về cô như kẻ si tình mù quáng ngày nào ...

Vào tới lớp, Tuấn Dương bắt gặp cảnh tượng khá lạ mắt pha lẫn chút quyến rũ ...

Đình Hữu Phong nằm ngủ trên bàn giáo viên, chân gác thẳng lên bảng lớp học. Áo khoác mỏng của đồng phục nam sinh được cậu ta kê đầu .

Máy mp3 được nắm hờ trong tay rất hời hợt nhưng tạo cảm giác ròn rợn như thể thiết bị hiện đại kia sẽ tan thành mảnh vụn trong bàn tay quý.

Quanh lớp học không có lấy một bóng người, sở dĩ vì chẳng ai dại mà lòn vờn quanh nhân vật ác độc này !

Tuấn Dương chợt nảy ra ý định trêu chọc Gió Quý ... Anh không còn e sợ sự tàn ác của quý dữ như trước kia nữa rồi. Cùng lắm thì chết thôi, đời anh khỏi phải gắn kết với người anh không hề yêu thương.

Nhẹ bước tới gần Gió Quý, Tuấn Dương đột ngột rút mạnh tai phones của cậu ta và hét to :

- Dậy đi Quý lười !

Đồng Vy có giày mới. Một đôi thể thao nền trắng sọc đen rất chất. Cô gái nhỏ luôn thở dài khi nhìn xuống chân mình vì tiếc ngơ tiếc ngần số tiền không nhỏ phải bỏ ra .Cô nào ngờ tính kệt xìn của mình lại thua mỗi tương tư mà cô dành cho người nào đó ...

Vì anh thường đi kiệu giày này nên cô cũng muốn sở hữu nó, để thử cảm nhận chút gì đó mang hơi hướm của anh.

Lạ nhi ? Dường như khi mình thích một người nào đó thì sẽ yêu luôn cả những gì người ấy thích.

Đồng Vy vừa chăm chú đếm ô gạch vừa cầm đầu đi tới văn phòng giám thị. Cô sẽ nhờ thầy nhấn với quản gia Lâm đáp án cho lời đề nghị ngày hôm ấy và tiện thể xem kết quả của cuộc thi tuyển chọn.

Cô không muốn tới bảng thông báo vì chán cảnh nhốn nháo và ồn ào.

Thầy giám thị không có ở trong nên Đồng Vy đành phải về lớp, lúc đi ngang qua đám học sinh ầm ỹ, cô gái nhỏ chợt nghe loáng thoáng những câu trò chuyện lạ kỳ.

- Đề thi tuy khó nhưng các buổi ôn tập, giáo viên đều giảng giải kỹ rồi mà. Sao điểm thấp lè tè vậy nhi ?

- Hiệu trưởng ra đề khó quá đáng ! Tớ ôn thi vất vả cũng không kiếm nổi điểm trung bình.

- Bọn mình vậy là ổn, không bị hạ lớp vì trước giờ học lực bọn mình cũng chả hơn ai. Chỉ khổ cho những người xuất sắc !

Vượt qua đầu một dự cảm không hay, Đồng Vy liền chen người lên trước , tìm cô gái nhỏ hơi run , mắt dò tìm tên mình trên bảng điểm.

Phù, cô đã an toàn với số điểm vượt mốc trung bình.

Nhưng thật đáng kinh ngạc khi Tuệ Anh - người bạn mập lại bị hạ một lớp ! Nỗi hoang mang này không chỉ choán kín cô gái nhỏ mà còn cả những bạn học chung quanh.

Một thiếu sót nữa đem tới những thắc mắc không ngừng cho tất cả ... nửa bảng điểm dành cho khối 12, tờ giấy kết quả của lớp học đỉnh nhất của Trung Anh đã bị ai đó xé mất .

Tuệ Anh vắng mặt tại học viện suốt ngày hôm nay. Liệu cô bạn đã biết tin buồn kia chưa, hay vì biết rồi nên mới không chịu tới lớp ?

Đồng Vy sốt ruột đến mức đi tìm Hạ An, vì chỉ có chị là gần gũi với người bạn mập nhất.

Chưa bao giờ cô gái nhỏ bén mạng tới dãy nhà tầng lớp 12 nên có chút lạ lẫm và hơn hết là sợ .

Đi thẳng lên tầng 2, cô gái nhỏ ngược mắt nhìn những tấm biển nhỏ gắn trước cửa mỗi lớp học. Bất giác, cô chặc lưỡi vì sự đàng trí của chính mình. Cô cứ tưởng mình biết nhiều thứ lắm nhưng hoá ra lại mù tịt về thứ đơn giản nhất như lớp học Hạ An .

Cô gái nhỏ đành phải biến mình thành vô duyên, hết ngó đầu vào lớp này lại nghiêng mắt nhìn vào lớp kia để tìm cô nữ sinh tay đeo vòng vải.

Mới đầu còn chưa có ai để ý tới cô nhóc nhưng rồi dần dần, học sinh khối lớp trên đồng loạt ghim vào cô bé em ánh mắt bất thường. Có kẻ còn ác độc háng giọng :

- Ê, anh hẹn em tối nay cơ mà ! Sao tới tìm anh giờ này vậy cưng ?

Một tràng ồ lớn và những câu cợt nhả cùng hùa theo lời đùa giỡn của cậu nam sinh vừa nãy khiến Đồng Vy gần như chết điếng.

Cô gái nhỏ cố bỏ ngoài tai những lời lẽ không hay, đi dọc hành lang và qua từng lớp học với bước chân nặng nề.

Một lúc nào đó, suy nghĩ của cô gái nhỏ đeo đuổi về những ngày thơ bé , ông ngoại thường dạy cô hãy đừng quan tâm tới đám đông. Vì đó là sự tụ tập của những kẻ thiếu chính kiến và nghèo chất tôi ! Họ vô tư theo phe của bất cứ kẻ nào như sói sống theo bầy đàn, sẵn sàng cắn xé bất cứ kẻ nào.

Xốc lại chút tự tin, cô gái nhỏ bước nhanh ,nhanh hơn nữa và vô ý đâm sầm phải một người.

Có lẽ chỉ cần lời xin lỗi chân thành là xong nếu ai đó không phải ... Đinh Hữu Phong.

Chẳng để cô gái nhỏ kịp phản ứng, anh đã xách người cô lên , dễ dàng như một túi hàng nhẹ cân.

- Oái, anh định làm gì ?

Đồng Vy tròn tròn mắt khi Gió Quỷ nhảy lên lan can và kéo theo cô. Người cô nghiêng ngả vì mất thăng bằng nên dựa hẳn vào Hữu Phong, còn anh giữ cô gái nhỏ bằng cách túm chặt cổ áo nhả nheo.

Học viện Trung Anh bỗng chốc dậy lên những náo loạn trong im lặng, học sinh đều gồng kiềm chế tâm trạng bán loạn để không hú hét vì Gió Quỷ rất ghét tiếng ồn.

Đứng trên cao, bóng dáng ngang tàn của Hữu Phong trấn áp hết thấy mọi thứ. Kể cả những nét mặt hiếu kỳ , tò mò cũng dần co rúm vì sợ hãi dưới ánh mắt tàn nhẫn của anh.

Vài vệt gió thoảng qua, vòn nhẹ chiếc áo khoác đồng phục được anh thắt ngang hông và thổi tung mái tóc dày của cô gái nhỏ đang có nhịp tim hỗn loạn.

Ngự trị trong đôi mắt là ánh xám tro lạnh và ác như rút dần linh hồn của những kẻ dưới kia. Trên lan can tầng cao nhất học viện , giữa ánh nắng vàng rực và lòng tôn kính của học sinh Trung Anh, Gió Quỷ vút vào không gian chất giọng trầm thấp :

- Luật cấm thứ 3 ! Không động chạm tới Đồng Vy, okay ?

Gió bỗng quật mạnh, hất tung váy của cô gái nhỏ và chính khoảnh khắc ấy, Hữu Phong đem cô gái nhỏ ôm vào lòng ...

Chiếc ôm giữa chiều lộng gió, không kéo dài quá năm cú nhích của kim giây đồng hồ nhưng được chứng kiến bởi hàng nghìn con mắt tình anh.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiên sứ giở trò

Cứ hy vọng, chờ mong nhưng đừng hòng anh bên cạnh... Vì yêu anh cho cô nếm nhưng đêm tối, vẫn là mình cô với nỗi hoang mang ôm choàng. Minh cô yêu thôi, còn anh, đòi nào anh thích cô hay muốn bảo vệ cô theo như suy diễn hão huyền cô thường đặt. Chẳng qua là gió vòn, cứ cuốn hạt bụi nhỏ bé này vào những bầy quỷ tàn nhẫn...

*

- Xách nó !

Hữu Phong ném cho cô gái nhỏ balô của mình. Bộ dạng ngơ ngác kia khiến anh phát bực nhưng vẫn kiên nhẫn lặp lại.

- Xách nó đi, okay ?

- Nó đâu phải của em ! - Đông Vy tròn xoe mắt. Cô đang tìm anh để chất vấn về vụ gây náo loạn học viện lúc ban chiều.

- Hỏi tôi tại sao à, Minh Quý bảo xách giúp thì có hỏi thế không ?

Đông Vy bất động một lúc rồi bỗng reo lên với vẻ mặt hạnh phúc :

- Ôi, anh ghen à ?

- Im đi!

Hữu Phong nổi giận vô cớ, anh nắm tay cô gái nhỏ lôi đi xềnh xệch mặc kệ cô đang la oai oái vì đau và vì chẳng biết là mình sắp bị đưa đi đâu.

Tan học rồi, Đông Vy còn phải tìm Tuệ Anh, tìm việc làm, tìm thầy giám thị nữa!

Cô bị Hữu Phong lôi tới phòng nào đó thuộc tầng cao nhất của dãy nhà ban giám hiệu, anh đẩy mạnh cô xuống ghế sofa và ra lệnh :

- Cởi đôi giày đó ra, mau lên!

- Tại sao ? Em ...

Àm!

Hữu Phong ném mạnh chậu cây cảnh vào tường, giọng nói của anh đứt gãy như tiếng vỡ vụn từ những mảnh sứ rơi khắp mặt sàn.

- Cứ hỏi tại sao thêm lần nữa đi !

Đông Vy mím môi, tay run rẩy từ từ tháo giày ra khỏi chân mình. Cô ghét Gió Quý! Những mệnh lệnh của anh đều vô lý, vậy còn cảm đoán người ta quyền thác mắc. Cô ghét chính mình! Vì cố gì cô phải làm theo lời người kia như con ngốc dù đã rất nhiều lần buộc trí óc phải gai góc trước những rung động?

Cô lại đang rơi vào bẫy của anh!

Ngốc thật, còn định truy vấn anh là vì sao đưa ra luật cấm thứ ba. Giờ cô rõ rồi, anh xem cô là thú vui! Anh cứ nhấn cô vào hố tình do cô tự đào, để cô lún sâu và mù quáng như điên dại. Cứ hy vọng, chờ mong nhưng đừng hòng anh bên cạnh... Vì yêu anh cho cô nếm nhưng đêm tối, vẫn là mình cô với nỗi hoang mang ôm choàng. Minh cô yêu thôi, còn anh, đòi nào anh thích cô hay muốn bảo vệ cô theo như suy diễn hão huyền cô thường đặt. Chẳng qua là gió vờn, cứ cuốn hạt bụi nhỏ bé này vào những bẫy quỷ tàn nhẫn ...

- Xong rồi! - Đông Vy đặt đôi giày mới và balô của Hữu Phong lên bàn, nói trống không hết cách trò chuyện của anh đối với cô- Còn gì thì sai bảo nốt đi. Tôi làm nhanh rồi về!

Hữu Phong lại gần cô gái nhỏ, những ngón tay dài luồn vào mái đầu mang hương thơm kỳ lạ, anh thả giọng nhẹ tênh :

- Định thế này bao lâu nữa?

- Tôi thế nào?

ông Vy cương quyết nhìn thẳng vào mắt Gió Quý để tỏ rõ là mình không sợ anh nhưng bờ má cô đang dần ửng hồng vì hơi thở ấm phả nhẹ trên tóc. Cô chẳng có đủ can đảm gạt bàn tay đó ra mà hơn nữa là cô chẳng muốn rời ...

Cô bị đôi mắt xám tro của anh soi rất kỹ, ánh mắt lạnh lùng dò từ hai bàn chân chỉ mang tất tới bộ đồng phục Trung Anh và cuối cùng là mái tóc dày hơi rối. Cô gái này thật quá

lụa lợt và bê bối. Vứt cô vào xô xinh nào đó thì hay hơn là để cô hoà lẫn vào nơi toàn tầng lớp khá giả này!

Hữu Phong trừng mắt trong tích tắc đã khiến cô gái nhỏ sợ đứng tim, anh gần từng tiếng :

- Tôi hỏi em, đồ tôi mua sao không dùng tới?

Đông Vy choáng với những gì mình vừa nghe thấy, cô gái nhỏ đứng lặng yên dù thực chất, lòng dạ đang không ngừng nhảy dựng.

Truyền đột ngột vào tim là cảm giác lạnh và ẩm rất lạ. Vì anh thay đổi cách xưng hô ...

- Em không hiểu. Anh mua gì cho em. À, quà vật trước kino thì em ăn hết rồi mà!

- Không phải thế! - Hữu Phong chột nhún giọng một cách khác thường - Tôi là ...

- Hiệu trưởng, tôi gặp thầy được chứ!

Minh Quý đẩy cánh cửa khép hờ, thềm đặc thảng khi đêm Gió Quý một nhát bất ngờ. Thân phận vốn được cậu ta giấu kỹ đã bị anh phơi bày trước người con gái cậu ta thích ...

Như sốc nặng khi biết tin mình bị hạ lớp, Tuệ Anh chạy điên cuồng trên máy thể dục suốt mấy tiếng đồng hồ. Tới lúc mệt lử và ngã vật ra sàn, cô nhìn chăm chăm trần nhà và gào thét điên dại.

Thế nào ả hoa khôi cũng sẽ cười vào mặt cô ,chưa kể tới lũ học sinh ngu ngốc trong trường, chúng nó sẽ quăng vào cô thái độ thương hại ...

Và ngay cả cô đây , đang phải gặm nhấm nỗi thất vọng về chính mình.

Cô chưa hề tự đề cao bản thân lấy một lần nhưng cô là người thực tế, biết rõ năng lực của mình tới đâu.

Cô là học sinh xuất sắc Trung Anh, bạn bè xung quanh chưa kẻ nào dám coi thường học lực cô.

Thế mà sao cô không thể vượt qua kỳ thi tuyển chọn lần này ? Tại sao chứ ?

Hay là ai đó hại cô ?

Tuệ Anh ngủ thiếp đi trong những hồ nghi, buồn bã và khi cô tỉnh dậy thì đã là chiều muộn. Cô gom đồng đồ ăn trong tủ lạnh và cho hết thả vào miệng , chẳng cần nhai, Tuệ Anh nuốt chửng chúng như nuốt con rắn nộ vào bụng.

Lần thất bại này không là tiêu cực,đúng thế, chẳng có lần thất bại nào là tiêu cực. Nó đẩy cô lùi một bước để cô lấy đà tiến thêm chục bước !

Cô là thế đấy, sẽ li mặt đấu với những gì chống lại mình tới cùng !

Tuệ Anh cười với cô gái mũm mĩm trong gương, cô việc gì phải cay cú nào, rồi cô gái ấy sẽ có tất cả thôi mà.

Điện thoại đổ chuông. Một tay áp máy vào tai, tay còn lại Tuệ Anh mân mê chiếc má lúm xinh xắn .

Sắc mặt và giọng nói của cô, cùng lúc méo mó khi chủ nhân đầu dây bên kia lên tiếng.

Gã lưu manh bản thủ, gã lại đòi gặp cô dù cô đã bịt miệng gã bằng tiền của Minh Quý, lần thứ hai ...

Gã chưa đi khỏi thành phố này!

Tuệ Anh lưỡng lự một lúc rồi quát :

- Tôi không rảnh, không tới được.

Cô cúp nhanh máy, tháo nguồn pin trong hấp tấp. Cô không sợ gã nhưng e ngại sẽ bị lôi vào mối nguy hiểm mà gã đang vướng phải.

Cốp!

Âm thanh của sự va đập gửi chút bất an cho Tuệ Anh, cô gái trẻ nhanh chóng kiểm tra cửa sổ và thoáng ngỡ ngàng vì phát hiện ra viên đá to . Đoán chắc lũ trẻ con nghịch ngợm nên Tuệ Anh thò đầu ra ngoài định mắng vài câu nhưng ngay lập tức, khuôn mặt cô cứng đờ ...

Ngoài kia, gã lưu manh đang đứng cùng chiếc xe cũ.

Nhanh như chớp, Minh Quý lao tới nắm cổ áo Hữu Phong, hùng hổ như con thú hoang bị cầm cự lâu ngày. Anh quát:

- Cậu khiến mẹ tôi mất chồng còn tôi mất bố. Tôi đáng lẽ không mang họ Hồ như mẹ tôi. Là do cậu, mà tôi thành đứa con rơi! Cậu đã làm gì để ông ta chối bỏ mẹ con tôi, hả? Hết lần này lượt khác, cậu dám đập lên tôi. Ha, vui lắm chứ gì? Hạ nhục tôi nữa đi, tôi sẽ cho cậu vào địa ngục, rõ chưa!!!

Hữu Phong hất tay Minh Quý ra, thản nhiên sửa lại cổ áo với điệu cười nhếch miệng coi khinh.

- Cậu phải biết rõ mình đang dọa ai!

- Doạ ? Tôi làm gì có gan dọa cậu. Nhưng tôi có gan làm thật! Cậu yêu rồi tôi cho cậu đau mau thôi. Chờ xem tôi đối xử với Đông Vy thế nào nhé! - Minh Quý cười ngạo nghễ, nét ác độc hằn sắc ngọt trên cánh môi anh đào.

Nhiều mày nghĩ ngợi, Hữu Phong thoáng đăm chiêu trong giây lát. Lướt qua gương mặt điển trai chút kinh tởm, anh cười nhạt:

- Để tôi đoán mưu đồ của cậu! Sẽ khiến Vy yêu cậu rồi lôi Vy lên giường và cưỡng đoạt như ông ta từng làm với mẹ tôi. Hèn hạ!

- Hèn à? Nếu ông ta không làm thế, cậu đã chẳng sinh ra trên đời này!

Sự sống trên trái đất như bị dập tắt ngay khi Minh Quý dứt lời. Những ngón tay dài dần siết chặt lại, hơi thở lạnh của Gió Quý phủ ngập không gian sự rùng rợn. Anh đột ngột lôi đầu Minh Quý đập mạnh vào mặt bàn kính.

Tích tắc ấy, lệnh triệu hồi của địa ngục đang truyền tới... ác quỷ đã bẻ gãy đôi cánh thiên sứ và bắt đầu cho sự bùng nổ của mối thù hận...

Âm thanh thủy tinh vỡ tan. Mùi tanh của máu hoà quyện thế gian. Tiếng cười hả hê của thiên sứ lan tỏa khắp mọi góc ngách.

Gió Quý đang đau đớn...

Âm vực trầm thấp rít lên, như gió lùa từ hang động u tối.

- Tôi sẽ vứt đời cậu vào sọt rác!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Phơi bày.

Trò chơi bí mật giữa hai anh em đã bị phá vỡ bởi một người không hề tham gia...

*

Nghe lén nhưng không thành là việc đang hành hạ Đông Vy lúc này. Văn phòng hiệu cách âm, cô đã áp tai sát cửa mà chẳng nghe thấy gì cả. Đành thế... thôi tò mò vậy!

Cô gái nhỏ thờ dài thườn thượt và bước đi với tâm trạng nặng nề. Lê lét thể xác mệt nhọc xuống sân trường rộng thoải, cô ngồi bệt dưới vòm cây và ngẩn nhìn hoàng hôn đang buông.

Thoáng trông thấy quản gia Lâm từ phòng thầy giám thị đi ra, cô gái nhỏ bỗng chột dạ một cách vô lý và tệ hơn là có ý định lẩn trốn. Tại sao cô sợ người quản gia này? Vì mái tóc điểm bạc trung ra kinh nghiệm sống dày dặn của ông ta hay vì cách nói chuyện điềm tĩnh nhưng chứa nhiều ý tứ?

Chấn chỉnh lại lá gan bé tí, Đông Vy lễ phép chào quản gia Lâm khi ông tới gần cô. Tim cô đang run dưới đôi mắt sắc sảo của ông.

- Cháu nghĩ kỹ chưa? Làm con nuôi ta được không?

- Cháu xin lỗi. Cháu nghĩ cuộc sống của cháu không cần thay đổi! Cháu tốt nhất vẫn là giữ nguyên mọi thứ.

- Mạnh mẽ lắm! Tự lập thế là tốt! Cháu thật giống mẹ!

- Bác quen mẹ cháu?

Quản gia Lâm chỉ mỉm cười, đề câu hỏi tò mò của cô gái nhỏ trôi tuột trong im lặng. Ông bỗng nhiên nhìn đôi giày nền trắng sọc đen dưới chân cô gái nhỏ và cười điệu khác lạ.

- Cháu yêu Hữu Phong à? Rất nhiều phải không?

- Bác đừng hiểu nhầm. Cháu chỉ ngưỡng mộ.

- Yêu đâu phải cái tội, sao cháu phải chối? Cháu lo sợ tình cảm của mình không được đáp trả nên đã tự nắm giữ nó mà không nói ra. Minh cháu yêu, mình cháu khổ sở. Tàn nhẫn quá phải không?

Cô gái nhỏ vâng một tiếng lí nhí nơi cổ họng, lòng tê dại và héo úa như ngọn cỏ phát phơ trong đêm giá buốt. Thường thì cô rất biết che giấu xúc cảm

nhưng làm sao để nuốt gọn những khối tâm tư bộn bề này khi bị quán gia Lâm đọc rõ và lần lượt như thế.

“Mình cháu yêu, mình cháu khổ sở. Tàn nhẫn quá phải không?”

Nhiều đêm thức trắng, ngẫm lại câu nói ấy, ngực cô nhói và thắt chặt. Có đôi lần cô nghĩ, quán gia Lâm đã tự bộc lộ chính nỗi đau của mình...

Ngày hôm ấy, quán gia Lâm đưa cô đi thăm thú khắp thành phố. Ngày hôm ấy, cô tận mắt chứng kiến thấy ông khóc khi đi qua một cửa hàng giày.

Không kiểm soát là do bụi đường như người ta thường biện minh cho những giọt khóc, quán gia Lâm đã nói thật chậm rãi:

- Ta yêu sâu đậm một người. Vì người ấy, ta hy sinh rất nhiều nhưng rồi vẫn mất người ấy. Cái gì không là của mình thì mãi mãi không thuộc về mình. Tình đơn phương có sâu nặng đến mấy vẫn mãi là yêu-trong-đơn-độc.

Sau ngày công bố điểm thi, học viện rơi vào im lặng, chìm trong yên ắng. Nguyên do là sự vắng mặt của hai nhân vật tiếng tăm nhất Trung Anh - là Hữu Phong và Minh Quý. Học viện cứ như bầu trời bao la thiếu đi hai vì sao tinh tú nhất, dù mặt trăng vẫn còn đầy thì đêm vẫn buồn thiu...

Học sinh trò chuyện cùng nhau dăm ba câu lại tiu nghỉu vì ai đó lơ nhắc tới Hữu Phong, Minh Quý. Kể từ lúc Trung Anh tiếp nhận hai học sinh này, họ đã là đại diện cho sự tinh anh của toàn thể học viện. Những người còn lại chỉ là cái bóng và giờ đây, những cái bóng đang vờ vờ...

Buồn. Chán - hai cảm xúc chính đang xâm chiếm học viện Trung Anh vì thiếu đi hai nhân vật kia.

Thanh Ngân tách khỏi lớp học buồn tẻ khi họ đang bàn tán về việc Minh Quý bị hạ xuống lớp 10. Lũ ngớ ngẩn! Minh Quý chả phải thần thánh nên cũng có lúc sai sót, huống hồ là anh ta mới trở về học viện đã mắc ngay phải kỳ thi. Kiến thức hồng, đề khó, thi rớt. Thế thôi mà lũ bạn lòi ra nói mãi!

Nữ sinh học bổng tới lớp học Tuấn Dương nhưng không thấy anh. Biết Hạ An đang ngằm dõi theo mình nên cô nằng rút điện thoại ra, vờ bấm dãy số và ngọt giọng:

- Anh đâu thế? Mau về với em đây nhé anh yêu!

Chút gian trá của Thanh Ngân có lẽ sẽ tiếp tục lừa được Hạ An và những người khác nếu như lúc đó, Tuấn Dương không xuất hiện ở đây và vô tình thốt lên:

- Anh yêu? Em vừa gọi ai thế Thanh Ngân?

Chút thái độ cáu kỉnh của Tuấn Dương sẽ khiến người khác lầm tưởng là anh đang ghen nếu như không có sự chen ngang của cô nữ sinh nhỏ...

- Ai thì kẹ, đó là việc riêng của Thanh Ngân. Là anh trai thôi mà sao anh quan nhiều vậy? Vô duyên!

Chất giọng nhẹ nhẹ, trong veo của Đông Vy ngay tức khắc đã đông cứng dãy hành lang khối 12. Một sự thật đã được phanh phui, trần trụi trước những con mắt mở to bàng hoàng và nó nằm ngoài sức tưởng tượng của tất cả. Chính Tuấn Dương, người trong cuộc cũng chết sững, nhìn cô nữ sinh nhỏ trân trôn.

Trò chơi bí mật giữa hai anh em đã bị phá vỡ bởi một người không hề tham gia...

Thanh Ngân như bị nuốt chửng bởi bầu không khí ngột ngạt, tay bóp chặt chiếc điện thoại với nét mặt đanh đá. Mọi tức giận của cô như lan tập trung hết thấy ở đôi mắt sắc bén, mang ánh nhìn thiêu đốt chiếu vào nữ sinh học bổng - kẻ phá đám.

Nó là ai nào? Một đứa nhếch nhác, lem nhem, thấp kém nhưng sao ai cũng thích vây lấy nó? Vì sao nó luôn được che chở tại Trung Anh này bởi những nhân vật nổi bật? Ồ, là phép màu của bà tiên ban tặng à? Hay là sự bố thí tình thương? Cho nó hết đi, nhưng dựa vào đâu để đối đầu với cô?

Vuốt nhẹ những lọn tóc đẹp đẽ, đôi môi đỏ thắm nói khe khẽ:

- Đông Vy nói đúng, thực ra, tôi và Tuấn Dương là anh em. Nhưng trước giờ tôi luôn giả làm

bạn gái anh ấy vì quá nhiều người quan tâm tới đời tư của tôi mà tôi lại không thích phơi bày việc yêu đương riêng mình. Nhưng giờ, có lẽ tôi phải nói thật rồi. Người tôi vừa gọi là Richard, anh ấy là bạn trai tôi.

Mỉm cười thanh cao, nữ sinh hoa khôi chậm rãi cất điện thoại vào túi. Giọng nói thoảng bay như hương hoa lan tràn...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bàn tay lạ

Còn hiện tại và sau này. Cô chấp nhận mình là dấu chấm nhỏ đã phai tàn trong trí nhớ của anh. Còn anh cứ thế, đi và không ngoảnh lại, mãi vụn tan như làn sương mỏng manh...

*

Khoác trên vai chiếc balô nặng trĩu cùng gương mặt rầu rĩ, cô gái nhỏ tha thân dọc bờ sông. Đông Vy không rõ đồng cảm xúc nhập nhằng đang va mạnh vào tim cô là như thế nào nữa...

Nói tóm lại, tâm tư của cô đang bị nhúng trong phiền muộn. Thứ sầu buồn này hết như cảm giác lạc lõng mà cô đã nếm trải vào đầu tuần, hay chính xác hơn là ngày cô biết rõ địa vị Hữu Phong. Chỉ có lý do của hôm nay là khác...

Richard với cô là một người lạ! Chỉ thế mà sao tâm trạng cô lại chùng xuống khi biết anh có bạn gái? Phải chăng là cô đã thích Richard?

Ôi không! Tim Đông Vy không chứa nhiều ngăn như thế, mà kể cả khi nó loạn nhịp vì ai thì đó là sự đại dột của riêng nó. Người ta, chẳng ai dính líu với cô hết!

- Tim ơi, mi đi chết đi! Mi chỉ việc truyền máu nuôi cơ thể thôi. Còn yêu ai, thích ai là việc của lý trí và của ta. Cấm mi xen vào! Mi giỏi thật, hể mi đập trật đi một nhịp là cả thể xác ta liều xiêu. Lao vào yêu như điên dại dù không ai đoái hoài. Mi thật tác oai tác quái!

Đông Vy quì xuống nền đất ẩm nơi mé hồ, hai tay vốc nước lạnh khoát vào mặt. Thứ cô cần lúc này là sự tỉnh táo!

Đang dõi mắt khoảng không vô định, cô gái nhỏ bỗng rợn người vì bàn tay lạnh buốt đột ngột đặt sau gáy cô. Chưa kịp quay lại, mái đầu của cô đã bị nhấn dúi xuống hồ nước.

Học viện vắng lặng sau giờ tan học, chỉ còn thừa thớt vài bóng người qua lại. Tiếng xác lá bị dập dạp nghe rõ mồn một. Hạ An nép mình sau tán cây cỏ thụ, nửa chờ đợi nửa lẩn trốn.

Con gió nào đó thoáng qua như muốn kéo tuột những chiếc vòng vại, Hạ An vội giấu tay vào túi áo. Cô không muốn mất đi vật Tuấn Dương đã tặng, cô sẽ luôn trân trọng thứ bé mọn này thay cho toàn bộ kỷ ức về anh.

Còn hiện tại và sau này. Cô chấp nhận mình là dấu chấm nhỏ đã phai tàn trong trí nhớ của anh. Còn anh cứ thế, đi và không ngoảnh lại, mãi vụn tan như làn sương mỏng manh...

Lúc cô biết tới quan hệ thật sự giữa Tuấn Dương và Thanh Ngân, cô đã muốn dùng mọi cách để anh quay lại bên cô nhưng giờ đây, sự can đảm cho một cuộc hẹn cô cũng không có. Bởi, lí do để hai người xa nhau chẳng bắt nguồn từ trò tình ái của anh trai em gái kia. Vậy thì, nó sao có thể là cái cớ để hàn gắn mối quan hệ đã phủ bụi chia ly?

Ngày ấy, xa nhau vì tự mỗi người đều chán chường đối phương. Thương yêu còn chưa đủ để lấp đầy những lần cãi vã. Ừ, vậy là xa nhau... Mai sau gặp lại đã hóa kẻ dưng!

Hạ An cố ngăn nước mắt đang chực trào ra khỏi tuyến lệ, chớp mũi nhỏ nhẹn đỏ hồng vì khóc. Cô nhìn xa xăm về phía ngoài cổng trường, nơi Tuấn Dương và Thanh Ngân đang sánh bước cùng nhau. Tim đau, niềm tin vỡ vụn! Nếu như anh tôn trọng cô một lần, thì sẽ chẳng giấu giếm cô điều này. Thẳng hoặc, trong mắt anh, cô cũng bình thường như bao người khác để cho anh em gái thỏa thích diễn trò...

Hạ An hít thở thật sâu, trầm ngâm đôi lát rồi quay bước về khuôn viên phía sau của học viện. Cô còn chưa có cơ hội xin lỗi Đông Vy sau lần đứng chờ trước căn nhà nhỏ vì đêm ấy, cô nữ sinh mất tâm! Tuấn Dương đã chờ cùng cô, nói mấy câu thật kỳ lạ.

“Cô có thể đừng ghét Đông Vy và là chỗ dựa cho nhóc ấy không? Ở Trung Anh, nhóc ấy chỉ tin tưởng cô và Tuệ Anh, nhưng Tuệ Anh cũng rất ghét Đông Vy!”

Tuệ Anh ghét Đông Vy? Dựa vào đâu để anh phán xét như thế trong khi hai cô bạn chơi rất thân, rất hợp? Cô cứ thắc mắc mãi.

Men theo ánh chiều tà và hương hoa cỏ, Hạ An đi bộ khá lâu mới thấy thấp thoáng căn nhà bên hồ. Cô hồi hộp, cố nghĩ ra thật nhiều câu xin lỗi nhưng rồi hơi thở cô nghẹn lại. Cảnh tượng trước mắt như đâm thẳng vào tim cô luông không khí lạnh ngắt.

Đông Vy đang nằm bất động, đầu gục hẳn trong nước, mái tóc dày rủ xuống hồ ướt nhẹp. Lúc Hạ An kinh hoàng vực cô gái nhỏ dậy, mắt cô nhắm nghiền, môi tím ngắt, thở thoi thóp...

Chương 41: Săn lùng

From Hunters to Richard: Don't be secretive, guy! ”

*

Học viện Trung Anh đón chào sự ồn ào ngay từ lúc cánh cửa vàng kim mở rộng. Một nhóm học sinh cùng ủa vào trường rồi tách dần ra, chia nhau dán những tờ giấy màu mè lên khắp các thân cây cổ thụ. Phía cổng trường, một nhóm học sinh đang phát tờ giấy màu kia cho những bạn học khác.

Chỉ vài phút ngắn ngủi sau đó, Trung Anh đã bị nhấn trong bầu không khí sôi nổi bởi vô số cuộc thảo luận. Những cái nhăn trán nghĩ ngợi hay nhíu mày hồ nghi dần xuất hiện trên mọi gương mặt sáng sủa, ánh mắt họ neho lại đầy dăm chiêu.

Học sinh Trung Anh đang tham gia một cuộc săn! Cuộc săn này không cần vũ khí, chỉ cần cái đầu để nghĩ.

“Bạn là thành viên của học viện Trung Anh thì hãy cùng săn lùng tung tích của Richard! Richard là ai? Tại sao không lộ diện? Dấu hỏi này, rồi sẽ có đáp án!

Chúng ta hiện giờ chỉ mới biết Richard là bạn trai của Thanh Ngân - hoa khôi khối 11. Còn quá ít!

Trong số các bạn, ai biết thêm về Richard bí ẩn thì đừng quên chia sẻ. Chúng ta sẽ xâu chuỗi những chi tiết nhỏ bé thành khối thông tin to tát. Chúng ta, rồi sẽ biết Richard là ai!

From Hunters to Richard: Don't be secretive, guy! ”

Thanh Ngân cũng đọc thử một tờ truyền tin, vờ cười thú vị để qua mắt những thợ săn. Đầu ai biết rằng, cô cũng đang quay cuồng tìm kiếm Richard...

Nàng hoa khôi ghé vào restroom để dặm lại chút son phấn nhằm che đi trũng mắt sâu buồn rầu vì sự suy sụp của anh trai trong những ngày gần đây. Tuấn Dương muốn bỏ bẻ hết thầy, trong đó bao gồm bỏ học.

Bất chợt, một đôi mắt hí từ gương phản chiếu khiến Thanh Ngân thoáng lạnh người. Ánh mắt kia sắc lẹm như lưỡi dao xoáy thẳng vào cô. Trong vô thức, đôi môi đỏ thẫm run nhẹ.

Chung quanh vắng lặng, không một bóng người trong không gian được bao bọc bởi tường trắng toát, chỉ vắng lại tiếng vòi nước nhỏ nhỏ.

- Cậu có biết việc cậu làm dốt nát tới cỡ nào không, hả? Giờ thì hay rồi. Toàn trường đều đổ dồn đi tìm Richard!

- Họ sẽ không đời nào tìm thấy! - Thanh Ngân chắc nịch. Bởi ngay cả cô còn nắm thông tin rất ít ỏi về nhân vật bí ẩn kia thì ai có thể tìm ra Richard? Huống hồ, sự tồn tại của Richard vốn chỉ có hai người biết! Là cô và người đang đứng ở đây.

- Đúng! Chẳng ai tìm ra nhưng Đông Vy thì khác!

- Đông Vy cũng biết Richard?

Tuệ Anh phá lên cười trước vẻ mặt kinh ngạc của cô nàng hoa khôi. Chắc hẳn là nàng ta rất tự tin về sự hiểu biết của mình nên mới thản nhiên tuyên bố như hôm qua. Về Richard, Đông Vy biết rõ qua lần được giải nguy khỏi khách sạn. Cho nên, dù đồng quà tặng có bị cô cướp hết thì cũng chỉ để lấp liếm sự quan tâm của người lạ dành cho chuột nhắt chứ đâu thể bịt mắt hoàn toàn.

- Tổ nói cho cậu hay nhé. Richard mà biết tin cậu nhận vợ là bạn gái anh ấy à, thì cậu khó sống lắm!

Tuệ Anh cười mĩa, hai má lúm lỏm sâu sau những ngày giảm cân khắc nghiệt. Việc cô bị hạ xuống lớp 10 giờ cũng đã dần xuôi vào sọt rác trí nhớ của đám bạn hơi hợt.

- Khó sống? Được, tớ chờ đây! Nhưng cậu thu lại lời xúc phạm kia đi. Cậu mới là kẻ dốt nát! Biết tại sao tòi mạnh miệng thế không?

Thanh Ngân hất nhẹ những lọn tóc vương trước trán, giọng điệu kiêu hãnh như nữ hoàng đứng trước ngàn vạn dân đen:

- Richard sẽ phải lộ diện!

Suốt buổi học, Đông Vy không tài nào tập trung được. Đầu óc cô gái nhỏ hết như thuyền buồm trôi lênh đênh khắp đại dương, không khi nào đứng yên một chỗ.

Đông Vy nào muốn thế, chỉ tại sóng gió cứ tấp vào đời cô như có lời nguyên án định rằng cô mãi mãi phải sống trong bộn bề lo nghĩ.

Cô đã gây hấn với ai thế này, để người ta nhìn tâm nhân đầu cô xuống hồ nước. Hành động dã man này là nhằm cảnh cáo nhưng... rốt cuộc thì cô không rõ mình đã phạm phải sai lầm nào!

Lúc này đây, cô thấy sợ tất cả mọi thứ. Có cảm giác rùng rợn như là mỗi bước đi của cô đều bị theo dõi và bất cứ lúc nào đó, cô cũng có thể bị xô mạnh từ phía sau bởi bàn tay găm ghì.

Hoang mang. Cô đang hoang mang thật sự... Cô đang khủng hoảng nhưng không có ai để cô bầu vùi. Cô đang bơ vơ nhưng không nơi nào chịu chứa chấp cô cả.

Ngôi nhà xưa giờ đã thuộc về người khác, căn nhà bên hồ sắp tới sẽ bị học viện phá hủy...

Nơi nào Đông Vy đặt chân tới, cô đều gieo yêu thương nhưng thứ cô nhận được luôn là sự hắt hủi. Cô gái nhỏ gục đầu xuống mặt bàn, kệ bài giảng còn say sưa của giáo viên bộ môn.

Tiết học cuối cùng chấm dứt sau tiếng chuông réo rắt. Học sinh dần kéo nhau xuống căng-tin, để lại lớp học vắng tanh có cô trò nhỏ đơn độc đang hí hoáy viết viết gì đó, nước mắt đã ngập khoé mắt.

Theo thói quen, cô gái nhỏ dùng ống tay áo định lau quệt mắt ướt nhưng ai đó đã kịp đưa cô chiếc khăn mùi soa mềm mại. Đông Vy bối rối ngoảnh mặt đi nơi khác:

- Em không sao. Đừng thương hại em!

- Mở lòng ra đi cô nhóc. Em sẽ thấy em không một mình. - Hạ An đặt trước cô gái nhỏ cốc sữa thơm tho và đĩa bánh donut ngon lành - Ăn hết đi. Chị sẽ không nói xin lỗi em đâu nhưng đừng tỏ ra xa cách. Chị rất muốn em và chị thật thân thiết hơn cả lúc trước. Đồng ý không?

- Cảm ơn vì hôm qua. Em đã trông thật tội nghiệp nhỉ! Nhưng em nói rồi, em không cần thương hại. - Đông Vy dè vào giọng nói chút bất cần - Lần chị làm xấu mặt em, em đã quên luôn rồi!

Không để Hạ An nói lời tiếp theo, cô gái nhỏ đã rời chỗ ngồi và đi thẳng khỏi lớp học. Cô chẳng phải thù ghét gì người chị dễ mến này nhưng cô đang gặp nguy hiểm, cô rất sợ liên lụy tới Hạ An!

Hạ An chỉ mỉm cười, cô hiểu rõ tâm tư của cô gái nhỏ. Cô sẽ nói với thầy giám thị chuyện nữ sinh học bổng đang mắc phải. Cô sẽ là chỗ dựa cho nhóc kia, như người nào đó đã nhờ cậy.

Nhâm nhi bánh ngọt và sữa tươi một mình, Hạ An vô ý đánh rơi chiếc donut. Tờ giấy nằm im dưới gầm bàn bỗng lọt vào mắt Hạ An khi cô cúi xuống nhặt bánh. Cánh tay cô nữ sinh phút chốc cứng đờ.

Kia là tờ đơn xin thôi học của nữ sinh học bổng...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mất tăm

Không phải thích mà là yêu, chẳng phải từng vì vẫn đang yêu. Em hiểu chứ Đông Vy?

*

Một tuần cứ trôi lặng lẽ và buồn tẻ như thể con người ta chẳng chạm được tới niềm vui. Vui, với học viện Trung Anh lúc này là sự xa xỉ khi tin động trời kia bất chợt giáng xuống như trận giông bão ghê gớm.

Vào giữa tuần, thầy giám thị đã thông báo ngắn gọn thế này: Đình Hữu Phong sẽ rời học viện! Chỉ vòn vẹn câu nói ấy, thầy đã khiến toàn bộ học sinh chao đảo suốt thời gian qua. Gặng hỏi là vô ích trước sự im lặng tuyệt đối của phía nhà trường. Đám học trò tội nghiệp chỉ còn biết thủ thi tại nhau những lời suy đoán. Nào là Gió Quý giỏi rồi, chả cần học hành gì nữa cho tốn time. Nào là Gió Quý phải cai quản dòng họ quý tộc, không thể tiếp tục việc học được nữa. Nào là... Tuy nhiên, những "nào là" không làm học sinh thôi thắc mắc, họ luôn đòi hỏi một lý do rõ ràng.

Bên cạnh đó, Minh Quý vẫn không xuất hiện khiến học sinh ù dột tốt độ. Họ thăm than thở, thăm trách móc, thăm oán thán mà chả biết nên trút vào đâu. Có người nói, Minh Quý ngại vì cuộc thi hôm nọ nên không tới lớp. Có người lại nói, anh đi nghỉ phép như những lần trước để tĩnh tâm sau vụ hạ lớp...

Bàn tán mãi, học sinh rồi cũng phải chán. Họ dần im lặng, dần khoác lên mình dáng vẻ tẻ nhạt như cuộc sống với họ là rất xám xịt! Cũng phải thôi, họ đã gắn bó cùng nơi đây. Ít hay nhiều thì mỗi học sinh luôn nhận từ Trung Anh vốn kiến thức quý báu và có vô vàn nguyên do khác để họ tôn thờ học viện! Vì vậy, họ cứ buồn bã, kể cả khi Trung Anh tổ chức hàng loạt hoạt động ngoại khóa để xóc lại tinh thần cho toàn trường.

Chỉ duy nhất một người không vương phải buồn chán như những bạn học khác, và đó là Đông Vy. Cô gái nhỏ vẫn bận rộn với bài tập ở lớp và tới văn phòng giám thị giúp người thầy nghiêm khắc. Đôi lúc, cô còn xông xáo nhổ cỏ vườn trường và quét rác lá trên sân gạch.

Đông Vy như con rô bốt giàu năng lượng, học và làm không biết mệt. Sáng tỉnh mơ, đã thấy cô gái nhỏ ngồi hát vu vơ dưới tán cây xanh thắm. Chiều tan học, lại thấy đôi giày nền trắng sọc đen tung tăng khắp trường. Một vài người chỉ trích Đông Vy là lơ đãng, một vài người phê phán cô là vô tâm... nhưng ít ai ngấm ra rằng, rô bốt thì được lập trình sẵn, không thể tùy tiện làm theo ý mình...

Nếu Đông Vy ù rũ và thu mình trong rầu rĩ như người khác thế kia, thì ai sẽ thay cô gánh những mối lo chồng chất? Nếu cô cứ để mình mềm nhũn như miếng giẻ lau ướt nhẹp nước thì ai sẽ thay cô chạy cùng thời gian? Chẳng ai cả và cũng không ai hết! Thế thì, họ có quyền gì để trách cứ cô? Hay đó là bản chất của những kẻ thích áp đặt người khác? Vậy thì kệ họ đi!

Sở dĩ cô vẫn ở đây chẳng phải vì Hạ An can ngăn hay Tuấn Dương cảm can, mà vì một câu nói của thầy giám thị...

“Tôi sẽ chuyển đơn xin thôi học của em tới hiệu trưởng.”

Vào đêm mưa tầm tã, cô gái nhỏ nán lại văn phòng giám thị tới khuya. Một phần vì tránh mưa, một phần vì không muốn về căn nhà kia nữa. Cô mở đĩa nhạc xưa cũ, vừa nghe vừa chôn mắt vào tấm ảnh treo tường. Hít thật sâu một hơi để thu hết can đảm, cô gái nhỏ khẽ hỏi:

- Thầy từng thích mẹ em phải không?

- Không!

Tiếng không cụt lùn của thầy giám thị khiến cô gái nhỏ bối rối như vừa lỡ miệng, mặc dù câu hỏi kia dựa trên nhiều căn cứ hắc hoi. Thầy ít khi để lộ cảm xúc và nét mặt luôn nghiêm túc như pho tượng nhưng có đôi lần, cô thấy ế ^^ thầy nhìn người phụ nữ trong ảnh rất trìu mến... Chỉ đôi lần nhưng Đông Vy cảm nhận được thứ gọi là tình yêu.

- Em xin lỗi vì nhiều chuyện, thưa thầy!

Thong thả đặt tách cà phê xuống bàn, thầy giám thị nhìn thẳng vào mắt cô gái nhỏ, đều giọng:

- Không phải thích mà là yêu, chẳng phải từng vì vẫn đang yêu. Em hiểu chứ Đông Vy?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tái sinh

Richard tái sinh với một dòng máu lạnh biến hạnh phúc của người khác thành tro tàn, với một trái tim quỷ dữ chỉ lưu trữ trong những ngăn đựng là thù hận sâu sắc, với đôi mắt xám tro quyến rũ, ru ngủ hết thảy trong bóng tối.

*

Bước ra khỏi chiếc xe sang trọng là đôi giày thể thao sọc đen, nhấc chân thật dứt khoát trên con đường phủ đầy bụi mưa. Bóng dáng phảng phất về đơn độc trong màn đêm u tối.

- Cậu chủ, đợi đã.

Quản gia Lâm bung chiếc ô đen, rào bước nhanh hơn để kịp che mưa cho Hữu Phong nhưng bị anh gạt ra, giọng ông ồm ồm pha lẫn sự lo lắng:

- Cậu đừng để ướt, cậu sẽ bị cảm lạnh đấy.

- Ông biết thế thì tự che đi.

Sau lời từ chối của Hữu Phong, không một câu nói nào được cất thêm nữa. Chỉ còn âm thanh ròn rợn khi gió xé mưa lao đi và thoảng mùi đất ẩm ướt quện vào lớp không khí lạnh. Nghĩa trang lúc nửa đêm u buồn trong tiếng mưa tuôn.

Thấp thoáng dưới màn nước lạnh lẽo, Hữu Phong quỳ xuống trước một ngôi mộ, anh không đặt lên đó bó hoa nào cả, chỉ ghim ánh mắt vô hồn lên tấm bia đen. Bàn tay anh đưa ra, như muốn lau đi những giọt nước trời đang bám lên đó nhưng rồi rút về... tay anh siết chặt lại.

- Chào mẹ! Lâu rồi con không gặp Người.

Đứng kế bên, quần gia Lâm khẽ nhắm mắt để kìm lại những đau đớn đang vây trọn tim ông. Vào ngày này của 10 năm

trước, ông mất đi người ông yêu thương nhất, còn Hữu Phong mất đi người anh tôn thờ nhất. Người phụ nữ ấy thật nhẫn tâm, bà tự kết liễu đời mình và để lại vết đen trong ký ức của những người đang sống.

Bà thuộc kiểu người cực đoan, thích huỷ hoại bản thân chỉ vì tình yêu của bà vĩnh viễn không được đáp trả. Bà đâm ra hận thù mọi thứ.

Suốt những năm tháng thiếu nữ, bà yêu một người đàn ông nhưng chỉ dám yêu thầm vì người ta đã có bạn gái và họ yêu nhau rất sâu đậm, như thể sinh ra là dành cho nhau. Bà ôm mối tình thầm và âm mưu chia rời họ nhưng rồi chính bà lại rơi vào tay một kẻ quyền lực...

Kẻ đó ưa nhan sắc của bà, lời bà về làm vợ như vung tay mua món hàng rẻ tiền. Bà vùng vẫy nhưng không sao thoát nổi lưới vây uy quyền vô hạn mà hất hất bà vào. Bà cam chịu hay phản kháng đều là vô nghĩa khi hất chỉ phớt cả dòng họ của bà, bà dù có gan cũng không dám làm trái ý hắt, hắt muốn bà phải theo. Luôn là thế!

Bà mang thai và định phá bỏ nhưng hắt không cho phép bà làm hại cốt nhục của hắt. Và rồi, bà đã sinh ra một bé trai. Hắt đặt tên con là Richard ... Hắt nâng niu Richard bao nhiêu thì bà hắt hủi đứa bé bấy nhiêu. Hắt chiều chuộng Richard cỡ nào thì bà ghê lạnh đứa bé cỡ đó.

Bà đã bị thù ghét làm cho hóa rồ, trút hận, trút căm phẫn lên Richard, tựa hồ đứa bé là nguyên do của mọi chuyện thương tâm quanh đời bà.

Richard chết vào 10 năm trước, cũng ngày này. Khi mẹ cậu bé vĩnh viễn ra đi, cậu đã chẳng rơi một giọt nước mắt nhưng để Richard chết theo. Cậu đã lấy tên mẹ đặt và tiếp nhận mối thù của mẹ, của riêng cậu.

Richard tái sinh với một dòng máu lạnh biến hạnh phúc của người khác thành tro tàn, với một trái tim quỷ dữ chỉ lưu trữ trong những ngăn đựng là thù hận sâu sắc, với đôi mắt xám tro quuyền rũ, ru ngủ hết thấy trong bóng tối.

Và sự hồi sinh này được vui kín... Không ai biết Richard đã chết, không ai biết tới ác quỷ ghê rợn đứng sau lớp vỏ bọc mê hoặc kia, không ai biết tới sự tàn độc phía sau một phong thái bình thân...

Không ai biết Richard chính là Đình Hữu Phong - Gió Quỷ đang dần cuốn thế gian vào địa ngục.

- Mẹ, người còn ghét con không?

Quần gia Lâm đặt tay lên vai Hữu Phong, vỗ nhẹ.

- Chúng ta đi thôi, cậu đã ở đây lâu rồi. Cậu nên ngủ, mai còn sang Thụy Sĩ.

- Ông thử nói xem, mẹ còn ghét tôi không? - Hữu Phong di ngón tay lên dòng chữ khắc trên bia mộ, giọng mờ đục.

- Mẹ chưa bao giờ ghét cậu cả.

- Thế à?

Cười nhạt một tiếng, Hữu Phong phả những thanh âm trầm lạnh vào không gian:

- Tôi hại bao nhiêu người rồi, ông nhớ không?

- Nhiều. - Quần gia Lâm khựng lại đôi chút rồi thờ dài - Rất nhiều.

- Hắt vậy.

Hữu Phong buông lời hờ hững, đôi chân từ từ gượng dậy sau mấy tiếng đồng hồ quỳ trên nền ướt. Tích tắc đó, nét mặt ma quỷ chỉ còn lưu chút xót thương, hồ như chưa từng có chút đau buồn nào hiện diện nơi khoé mắt sắc lạnh. Anh cất giọng dứt khoát:

- Ra sân bay thôi!

Chương 44: Gió Vờn

Vòng ôm đột ngột mang theo mùi nước hoa sắc lạnh chòn vòn quanh cánh mũi bé xinh, đem hơi lạnh từ chủ nhân vẩy bừa lấy cơ thể nhỏ nhắn. Giọng nói quen thuộc như hòa trong gió, thoảng nhẹ bên tai..

*

Mười hai giờ đêm. Một bóng người bị nuốt chửng bởi sắc đen ghê rợn về khuya. Mưa nổi gót giày thể thao, bắn đất bùn lên bộ váy đồng phục cũ kĩ. Mái tóc dày được cột túm sơ sài, mưa xối qua đã làm ướt nhẹp...

Thầy giám thị nhìn theo cô trò nhỏ cho tới khi bóng cô teo lại thành một chấm đen và hòa lẫn vào đêm tối. Thầy đã muốn đưa Đông Vy về nhà nhưng cô gái nhỏ không chịu. Có lẽ ngại hoặc thương hại thầy vì tình yêu dành cho người mẹ đã mất. Biết trước là cô trò nhỏ sẽ như thế nhưng thầy vẫn nói vì quen dần với những bí mật, những góc khuất. Quá khứ sẽ còn kinh hoàng hơn những gì cô từng chứng kiến, quá khứ mà cô trải qua là tiếp diễn của một quá khứ trước kia, nhiều đau thương và đầm máu hơn.

Thầy giám thị châm một điếu thuốc nhưng không hút, chỉ nhìn đóm đỏ lan dần. Thầy đã xem Đông Vy như con gái nhưng chẳng thể giúp gì cho cô, ngày trước là thế và hiện tại càng không thể. Mẹ Đông Vy mất, chẳng phải vì tai nạn nào cả, mà do bà tự tử. Bà muốn đi theo người bà yêu và tin tưởng rằng con gái bé bỏng sẽ sống tốt khi không phải sớm đổi mặt với tiền bạc, lo lắng, và hơn hết là bà mẹ đau ốm, tiều tụy. Bà không chỉ mắc bệnh tim mà còn vướng phải căn bệnh nan y khác, điều này được giấu kỹ, con gái bà chẳng thể hay biết, rồi thế nào bà cũng chết. Thế nên bà chọn cách tự dần thân tới thần chết để sớm trả lại con gái cuộc sống ưu tư như ngày nào. Bà tin tưởng thầy sẽ nuôi dưỡng Đông Vy nhưng sự ích kỷ của thầy đã đẩy cô gái nhỏ vào con đường khác.

Quá khứ, thầy nợ cô bé một lần. Hiện tại, thầy muốn trả nhưng cuộc đời cô bé ấy đã do Hữu Phong định đoạt. Hữu Phong có thể hại Đông Vy bất cứ lúc nào vì người mẹ anh tôn thờ vốn rất hận gia đình cô bé. Sự hận thù đó là vô lý, nó nảy sinh từ mối tình không kết quả. Mẹ Hữu Phong đã yêu người đàn ông ấy thật sâu đậm. Người đàn ông ấy ... là ba của Đông Vy...

Chọn ai, yêu ai, đó là quyền của ông ta nhưng người mẹ mà Hữu Phong tôn thờ cũng tự cho mình quyền yêu và hận. Bà hận hết thầy mọi thứ, bà như phát điên trong cung điện nguy nga của dòng họ quý tộc.

Từ thơ bé, Hữu Phong đã phải nếm rất nhiều vị đắng do bà ta gieo rắc. Bà ghét đôi mắt xám tro đẹp mê hoặc của con trai nên cấm anh nhìn bà quá lâu. Hữu Phong bị ám ảnh, cứ tự soi mình trước gương mà chẳng hiểu vì sao mẹ ghét anh tới thế. Rồi anh tập đeo contact lens để có màu mắt đen, để mẹ không xa lánh anh. Chỉ khi ra ngoài, anh mới giải thoát những vết xám tro đẹp đẽ.

Hữu Phong chịu đau nhiều, cảm xúc của anh đã chết dần qua bao lần thương tổn. Anh chính thức biến thành ác quỷ vào mười năm trước, bản chất tàn độc dần lấn chiếm tính người của anh, khiến anh liên tiếp ném đời kẻ khác vào sọt rác. Những kẻ mẹ hận, những kẻ anh hận.

anh phúc, đối với anh là thứ không nên tồn tại. Vì thế, anh sẽ luôn phá hủy thứ tốt đẹp đó nếu nó lai vãng chung quanh. Và anh cũng dẹp bỏ chính hạnh phúc của bản thân mình. Anh sống với một cá thể độc lập, không cần bất kỳ ai và không ai được phép gần anh. Đường như 10 năm qua, anh chưa từng cười lấy một lần, có chăng chỉ là những cái nhếch miệng ác hiểm như chính phong thái của anh.

Đông Vy đã rơi vào tay quỷ dữ ...

Thầy giám thị từng nghĩ anh sẽ yêu, sẽ quên hết quá khứ nhưng không phải vậy. Anh đang vòn cô gái nhỏ, chỉ cần cái chạm tay, anh sẽ khiến cô sống không bằng chết. Đáng sợ hơn là Đông Vy yêu Hữu Phong!

Thầy giám thị luôn thầm lặng giúp đỡ và tìm cách kéo cô thoát khỏi những sắp đặt của Hữu Phong, thậm chí thầy còn muốn đẩy cô gái nhỏ đi nơi nào đó thật xa để Gió Quý không cuốn tới. Nhưng hơn ai hết, thầy hiểu rõ, Quý đã nhắm thì con mồi có xuống tới địa ngục cũng bị lôi lên.

Dù vậy, thầy vẫn không thể làm ngơ. Thầy cố tạo áp lực cho cô gái nhỏ tại Trung Anh và chính thầy là kẻ nhấn cô xuống hồ nước hôm đó...

Thầy đã đạt được mục đích khi cô trò nhỏ vì sợ hãi mà tự ý nộp đơn xin nghỉ học nhưng tới phút cuối, thầy lại níu cô lại.

Hữu Phong đã rời học viện, chẳng còn gì nguy hiểm nữa rồi. Thầy có thể bao bọc và bù đắp cho Đông Vy như đứa con mới tìm lại được. Mím cười nhẹ, thầy giám thị dõi mắt ra xa ... Bất chợt, điếu thuốc trên tay xuống...

Một bàn tay giúp thầy nhặt lên, một giọng nói lạnh như từ xa vọng tới:

- Thầy đừng vứt rác bừa bãi chứ!

- Cậu ... không phải cậu sẽ định cự bên Thụy Sỷ à?

- Không! Tôi không buông tha nữa!

Đồng Vy trở về căn nhà nhỏ vào đúng giờ điểm lọ lem phải về nhà. Sóng lưng cô chợt lạnh buốt khi đi xuyên đêm, băng qua màn mưa, hết như có đôi mắt nào đó ẩn nấp quanh đây. Nếu biết mình nhất gan thể này thì cô đã nhờ thầy giám thị đưa về!

Cô không ngại với việc thầy yêu mẹ, chỉ thấy thương cho sự si tình thầy. Mẹ cô đã ra đi nhưng tình yêu của thầy vẫn còn mãi, tồn tại trong không gian này và đang thăng trầm cùng thời gian. Mẹ đã không chấp nhận thầy nhưng điều đó không có nghĩa là mối tình sâu nặng sẽ chấm dứt. Lời từ chối của thầy vẫn còn đó và thầy vẫn lặng lẽ yêu...

Tình yêu bắt từ là gì? Có phải là thứ tình yêu hòa vào máu, ẩn náu trong tim. Người ta cứ yêu như là bản năng, cứ nhớ thương như là hít thở, cứ mong chờ như là thói quen.

Một ý nghĩ vụt qua đầu Đồng Vy khiến tim cô gái nhỏ lạnh ngắt. Phải chăng cô cũng như thầy giám thị, đang ôm thứ tình yêu mà người đời vẫn luôn ca tụng? Liệu rằng cô có quên nổi ai kia hay sẽ mãi yêu như đã và đang? Nhưng dù sao đi nữa thì cô vẫn ổn, vẫn tồn tại với đất trời như cô đại có sức sống mạnh liệt. Vậy thì tình bất diệt kia, cứ xem như là người bạn đồng hành.

Đồng Vy bước vào nhà, còn chưa kịp cởi giày thì bị một đôi tay siết chặt từ phía sau. Vòng ôm đột ngột mang theo mùi nước hoa sắc lạnh chòn vòn quanh cánh mũi bé xinh, đem hơi lạnh từ chủ nhân vây bủa lấy cơ thể nhỏ nhắn. Giọng nói quen thuộc như hòa trong gió, thoảng nhẹ bên tai:

- Nhớ tôi không?

Kim đồng hồ như đông cứng lại trong nhiều tích tắc. Cô gái nhỏ quên mất cử động, chỉ đáp thật khẽ:

- Không nhớ.

- Nói, nhớ tôi. Nói đi!

- Em nhớ... - Đồng Vy chợt nín bật, tự nuốt gọn từ cuối và cứng giọng - Em nhớ ra, anh chẳng là gì của em cả. Việc gì em phải nói nhớ anh?

- Vậy nói là đã quên tôi, dám không?

Hữu Phong gần từng chữ để nhấn đe dọa vào cái đầu ương ngạnh của cô gái nhỏ, tay anh ngày một siết mạnh, tựa hồ như đang nghiền nát món đồ chơi đáng ghét. Anh đang khiến Đồng Vy đau vì vòng ôm chứa nhiều cảm xúc phức tạp mà chính bản thân anh cũng rối bời. Cô là con gái của ông ta, là một trong những kẻ nên bị dây xéo nhưng anh không làm được thế... Anh sợ người con gái này sẽ đau, sẽ ghét anh. Khi thật! Anh cũng có thể sợ hãi như người tầm thường...

Đồng Vy đau nhưng vẫn kệ mình trong vòng tay lạnh lẽo để người ngoại nổi nhớ hành hạ cô những ngày qua. Sự vắng mặt của anh để lại cô khoảng trời trống trải và một tâm hồn mục rỗng. Dù đã sống quen với cô đơn nhưng Đồng Vy không sao thích nghi nổi với việc anh mất tăm. Dù đã nhận thức rõ, anh chỉ là vệt gió quý quyết, tuyệt đối không vớt tim cho bất kỳ ai nhưng Đồng Vy vẫn muốn gió cứ lướt bên đời, mong gió đừng về nơi không có cô.

Đồng Vy ghét sự đốn hèn của mình, cô bỗng hét lên:

- Em đã quên anh từ lâu rồi!

Hữu Phong xoay mạnh cô gái nhỏ, hơi thở lạnh phả nhẹ lên làn tóc dày. Đôi mắt nheo lại rất đáng sợ, màu xám tro lan tỏa tựa lớp sương mù đang chiếm cứ. Gió Quý túm áo cô gái nhỏ, lôi xềnh xệch ra khỏi nhà và... đẩy mạnh xuống hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ngoan, mèo con

Hữu Phong thoáng liếc mắt đã tóm gọn tâm tư của cô gái nhỏ, anh ngoắc tay lệnh cho cô tới gần mình. Bất chợt, anh cúi đầu và khẽ nhắm mắt...

*

- Aaaaaaa...

Hét lên một tiếng kinh khiếp, cô gái nhỏ chợt choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng đáng sợ. Trên vầng trán trắng muốt lấm tấm những giọt mồ hôi lạnh bé li ti, làn tóc buông xoã tự nhiên, ôm lấy khuôn mặt tái xanh. Đồng Vy ho vài tiếng, giấc mơ vừa rồi đã tái hiện lại những cảnh tượng tàn khốc của mấy năm về trước, có máu và có chết chóc...

Cô gái nhỏ ngồi bàn thần thật lâu, để trí óc thư giãn đôi chút khi đã quá mệt mỏi với những kỷ ức u ám. Cô lúc này cần đổi mới với hiện tại xám xịt trước đây! Đông Vy đang bị cảm nặng, vì người cô yêu đã thẳng tay ném cô xuống hồ nước. Nếu cô không tự lết thì có lẽ đã chết. Sự sống của cô xem ra quá rẻ!

Trải qua đêm mưa với cơ thể mềm nhũn và kiệt sức, cô gái nhỏ không thể không liên tưởng Hữu Phong tới bàn tay lạ lẫm trước, đều là đưa cô tới lần ranh giới giữa sống và chết. Anh đối xử tệ với cô như vậy nhưng tại sao cô vẫn không thể dứt anh ra khỏi tâm trí? Sao cô lại yêu người tàn ác kia đến thế, sao cô lại mù quáng đến vậy... Là vì cô quá thiếu thốn tình thương ư?

Không khí mát dịu của sớm mai len qua khe cửa, như gió vi vút khắp căn phòng nhỏ. Rất khẽ như tiếng thầm thì, giọng hát yếu ớt tan vào không gian im lìm. Rất nhanh như cái chớp mắt, bóng người nhảy qua khung cửa sổ, bước tới gần cô gái nhỏ còn đang hát vu vơ.

- Đi thay đồ, rồi cùng tôi tới lớp!

- Không!

Hữu Phong nắm chặt cánh tay xanh xao của Đông Vy, lôi hẳn người cô ra khỏi chăn. Anh kéo cô tới tủ quần áo và ra lệnh:

- Lấy đồng phục mới ra!

- Thôi đi! Anh không có quyền sai bảo tôi!

Cô gái nhỏ nhất quyết không chịu làm theo lời Gió Quý, ánh mắt ngang ngạnh đối thẳng vào đôi mắt xám u tối. Phần cổ tay bị anh bóp chặt như sắp vụn ra khiến Đông Vy đau tới tận tim nhưng vẫn cố kìm lại những tiếng rên rỉ đang nghẹn ứ nơi cổ họng. Kể từ nay, cô sẽ giấu hết nỗi đau anh mang tới như chôn sâu tình bất tử của riêng cô. Và từ bây giờ, cô sẽ không để mình yếu hèn trước quý dữ nữa!

- Đừng dùng thái độ xấc xược này với tôi! Tôi nói lần cuối, thay đồ ngay đi!

- Không! Anh không có quyền sai bảo, tôi cần nói với anh bao nhiêu lần nữa?

- Nhỏ miệng thôi. Không tự thay được thì tôi giúp, okay?

Hữu Phong mở toang chiếc tủ nhỏ, vớt mọi thứ trong đó ra ngoài để tìm bộ đồng phục mới - một trong những món quà anh tặng cô gái nhỏ. Lúc tìm thấy nó, anh chợt ngỡ ngàng trong giây lát... Nó là thứ đồ mới duy nhất lẫn vào đống quần áo cũ của Đông Vy.

Hữu Phong chợt muốn đem cho người con gái này hết thảy mọi thứ anh đang sở hữu. Anh thu về nét mặt vô cảm, ấn bộ đồng phục vào cô gái nhỏ và nói nhanh:

- Đang ốm. Không nên mặc đồ ướt!

Đông Vy thần thờ, gật gật đầu theo nhịp kỳ quặc rồi im lặng vào nhà tắm, ngoan ngoãn hết mèo con. Khi cô gái nhỏ trở ra với bộ đồ tinh tươm thì thấy Hữu Phong đang chăm chú ngắm những bức vẽ dán kín tường, người tựa vào khung cửa đầy nắng, kệ thời gian lướt trôi. Dáng vẻ anh bình yên như làn gió dịu nhẹ man man trên đồng cỏ. Cô gái nhỏ lặng nhìn người mình yêu với nụ cười tươi sáng, nghe tim đập liên hồi như muốn phô trương tình yêu của chủ nhân.

Hữu Phong thoáng liếc mắt đã tóm gọn tâm tư của cô gái nhỏ, anh ngoác tay lệnh cho cô tới gần mình. Bất chợt, anh cúi đầu và khẽ nhắm mắt...

Không có nụ hôn nào rơi như Đông Vy tưởng vì Gió Quý chỉ chú tâm tới hương tóc của cô gái nhỏ. Anh ghé tai cô, nói thật khẽ:

- Thơm lạ!

Sáng hôm đó, sự trở lại của Đình Hữu Phong đã cuốn học viện vào niềm

vui sướng tung bừng nhưng lòng dạ của mọi học sinh đều rối bời khi Gió Quý xuất hiện cùng Đông Vy. Anh nắm tay cô gái nhỏ, cùng lướt qua bao ánh mắt ngỡ ngàng như khẳng định mối quan hệ mới của hai người. Cách anh vén những sợi tóc vương trên trán cô gái nhỏ, cách anh cúi đầu thì thầm với cô điều gì đó... tất cả đều là biểu hiện của yêu thương. Nhân vật nguy hiểm nhất Trung Anh đã biết yêu!

Học viện như nổ tung vì điều này nhưng không ai biết rằng, ẩn chứa sau cái nắm tay kia là cả một kế hoạch tàn độc.

Hữu Phong dẫn cô gái nhỏ tới căng-tin, cẩn thận hỏi cô thích ăn gì.

- Gì cũng được.

Đông Vy áp ứng đáp, dù biết rõ anh chỉ đang diễn trò tình nhân nhưng cô gái nhỏ vẫn bối rối, ngượng ngùng như người bạn gái thật sự, cứ để im bàn tay dù cho nó sắp bị bóp nát. Hữu Phong chọn bữa một số loại bánh rồi rút ví tra tiền, thật thản nhiên trước con mắt mở to của cô gái nhỏ.

Hai người vừa ra khỏi căng-tin, Đông Vy liền quay phắt sang hỏi:

- Chiếc ví đó là của tôi, làm sao anh có nó?
 - Ví đó nên quăng được rồi. Cũ quá!
 - Tôi không hỏi điều đó. Tôi đang muốn biết là tại sao anh có nó?
 - Vy thêu chữ trên ví đấy à? Xấu thậm tệ!
 - Anh không hiểu tôi đang nói gì hả!!! Tại sao anh có ví của tôi? - Đông Vy phát cáu nên vô thức to tiếng, hệt như cô nàng đang quát mắng.
 - Bánh ngon đấy. Vy ăn đi!
 - Tôi phát điên với anh mất. Anh ...
- Không để cô gái nhỏ tiếp tục la lối, Hữu Phong xé ngay mẩu bánh nhét vào miệng cô và xoa đầu như dỗ mèo con:
- Ngoan, ăn nào.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Va chạm

“Cậu giống hệt trai bao! Tôi không gay đâu, đừng có tán tỉnh cái kiểu đó!”

*

- Công khai yêu nhau rồi! Lại còn nắm tay, đút thức ăn nữa!

Thanh Ngân vừa đi đi lại lại trong phòng Tuấn Dương vừa kể hết với anh trai những gì đã diễn ra tại học viện sáng nay, đầu cô đang rối tung, rối mù, chỉ muốn nhảy dựng lên.

Hữu Phong là duy nhất và là của riêng cô. Anh không thể gần gũi với ai ngoài cô như thế được, vì rằng, cô đã thuộc về nhân vật bí ẩn ngay từ lần đầu thấy anh. Khao khát của cô là có anh, khao khát ấy đang dần lớn thêm và hoà vào cô như một phần cơ thể. Thế nên, cô phải bên anh cho thỏa những ngày tháng đã một nhọc vì vật lộn với con thèm yêu.

- Em nhất định sẽ cho con nhỏ đó một bài học! - Đôi môi đỏ thắm nói chắc nịch.

Tuấn Dương nằm lì trên giường uống rượu, mắt đăm đăm nhìn trần nhà.

- Anh từ trước tới nay chưa bao giờ xen vào việc riêng của em nhưng anh sẽ không để em xử lý Đông Vy đâu!
- Tại sao chứ? Anh thích con nhỏ đó à?

Anh trai nín thinh trước câu hỏi của cô em gái, không phải vì không biết trả lời thế nào, mà chỉ sợ Thanh Ngân sẽ buồn. Với nữ sinh học bổng, anh đơn giản chỉ xem cô nàng như người em gái thứ hai. Đạo gần đây, Đông Vy cũng không còn ghét anh nữa nên hai người khá thân thiết. Anh kể thật với nhóc ta tình cảm nhập nhằng anh đang giữ cùng Hạ An, cuộc hôn nhân nhất đáng chết mà anh mắc phải và cả trò chơi của anh trai, em gái. Nếu Thanh Ngân biết, hẳn sẽ nổi điên, thêm tức cô nữ sinh mới và đấy là điều bất lợi của cô.

Đông Vy lúc này không còn là nữ sinh học bổng ít bạn, thường xuyên bị cô lập nữa. Nàng lọ lem hiện đang được nhân vật quyền lực kia che chở, anh ta sao cho phép người con gái bên mình bị làm hại? Nếu Thanh Ngân động tới Đông Vy thì chẳng khác gì đưa tính mạng cho quỷ dữ nắm! Em gái anh có nhiều mưu mẹo tới đâu cũng không đấu lại với hoàng tử lai. ... ác quỷ, nhất là khi tính khí của anh ta rất kỳ quặc! Lúc thì nổi điên một cách bất thường, lúc thì nổi giận theo cách khác thường.

Như lần anh giỡn với Đông Vy, Hữu Phong đã tấn anh trần nhừ từ với lý do ... bóng chạm phải giày cậu ta. Vậy mà mới đây, khi bị phá giấc ngủ thì anh ta cũng có bức đẩy nhưng chỉ quát đúng một câu: “Nhỏ miệng lại!”. Sau đó, Tuấn Dương vì quá ngạc nhiên nên nín hắt còn Gió Quý thì trước khi tiếp tục nhắm mắt ngủ đã nói với anh thế này ...

“Cậu giống hệt trai bao! Tôi không gay đâu, đừng có tán tỉnh cái kiểu đó!”

Tuấn Dương bật cười thành tiếng khi để tâm trí băng ngược về hai lần chạm mặt Gió Quý. Cũng là vệt gió quý quyết ấy nhưng lại cư xử trái ngược nhau.

Người kia đúng là không thuộc thế giới này!

- Em hoàn hảo hơn rất nhiều cô gái khác và có vô số chàng trai xin chết vì em. Hãy chọn người làm em thấy yên bình và người mà em sẽ sống thật với chính mình khi bên cạnh. Hữu Phong không dành cho em đâu, em gái ạ!

- Không dành cho em thì cũng không dành cho bất kỳ ai! Nhất là con bé kia!

Thanh Ngân chấm dứt cuộc trò chuyện, tà váy trắng biến mất sau cánh cửa đóng sầm chặt như cánh chuồn lướt nhẹ trên mặt hồ, gọi lên cảm giác bất an mơ hồ...

Vào giờ nghỉ trưa, Hữu Phong đến tận lớp Đông Vy và kéo tuột cô gái nhỏ tới căng-tin như một hành động tùy hứng. Anh gọi rất nhiều món nhưng chỉ cần cần bánh mì đen còn số thức ăn còn lại thì giao hết cho cô gái nhỏ.

- Nhìn gì?

- Anh muốn làm gì với tôi?

Đông Vy nhìn chằm chằm người đối diện như lục lọi trong mắt anh câu trả lời xứng đáng, cô thích được anh quan tâm thế này nhưng cô không quên cô đang là con rối cho anh ta điều khiển! Cô không thể xuôi theo anh ta như con búp bê không có đầu óc thế này được!

- Tôi đang hỏi anh đấy. Anh muốn thế nào?

- Yêu. Được không? - Hữu Phong nhếch miệng hỏi hột.

Không chỉ tay chân mà tim cô gái nhỏ cũng muốn rụng rời khi câu trả lời của Gió Quý tiến thẳng vào tai, âm điệu trong giọng nói đầy bồn chồn như thể bố thí tình thương cho Đông Vy. Cô gái nhỏ đứng phắt dậy, chả thêm một câu đã bỏ đi.

- Vy!

Hữu Phong không chần chừ nhiều đã cất tiếng gọi nhưng cô gái nhỏ vẫn ngoan cố bước. Anh nén bực tức, rời khỏi bàn và đi theo cô. Thế nhưng khi anh vừa quay người thì

bị ai đó hắt nước hoa quả vào người...

Toàn căng-tin nín lặng!

Cô nữ sinh vừa sợ y kia chết trân, cầm trên tay chiếc cốc thủy tinh rỗng tuếch, chỉ còn vương vài giọt nước cam dưới đáy. Cơ mặt nhăn nhúm trong sợ hãi, ánh mắt chứa đựng sự van nài đến tuyệt vọng như bị dồn tới vách vực thẳm. Môi run rẩy, mấp máy mãi mới bật ra nổi câu nói đứt quãng:

- Em... xin... lỗi.

Gió Quý ừ một tiếng, giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết:

- Đi chết đi! Chết thế nào thì tùy.

Cô nữ sinh bật khóc nức nở, vội túm lấy áo Hữu Phong để van xin nhưng không ngờ rằng, sự động chạm này đã đẩy cơn giận của anh lên cao hơn. Gió Quý đẩy mạnh cô nữ sinh kia ra, nhưng khi anh định lùi đầu cô nàng đập vào đầu đó thì một bóng người lao nhanh vào lòng anh, ôm chặt anh như can ngăn.

- Áo anh ướt rồi, mình đi thay nào! Anh từng nói, không được mặc đồ ướt mà!

Chất giọng nhẹ và hương tóc dịu khiến Hữu Phong bị thôi miên trong tích tắc, anh đặt lên làn tóc của cô gái nhỏ một nụ hôn rất khẽ, như cánh hoa rơi trên mặt hồ phẳng lặng.

Toàn căng-tin im phăng phắc!

Đông Vy choáng nặng như cả người bị nhúng trong loại rượu nặng độ, thần trí cô gái nhỏ thẩm hơi men, mất đi tỉnh táo nên nắm tay Hữu Phong kéo đi.

- Em đưa anh đi thay áo!

Cô gái nhỏ trước khi đi đã ngoảnh đầu nhìn nữ sinh tội nghiệp kia thật thương cảm nhưng nữ sinh ấy đáp lại bằng ánh nhìn ghen ghét và đầy thách thức. Đôi môi đỏ thắm mím nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chiếc hôn mở mắt

Nếu ánh mắt có thể giết người thì đôi mắt xám tro đang hắt mạnh những tia giận dữ lúc này là kẻ sát nhân tàn độc.

*

Cuộc va chạm gây ghệt thở ở căng-tin như một dấu hiệu cho biết sẽ còn nhiều điều gay go nữa trút xuống Trung Anh. Từ khi Hữu Phong nắm tay Đông Vy thì sự trật tự vốn có của học viện đã bị phá vỡ hoàn toàn và những lớp mặt nạ nguy trang sẽ dần bị lột sạch.

Không muốn gây chú ý thêm nữa nên đợi lúc căng-tin thưa người, Tuấn Dương mới tiến tới bàn của Thanh Ngân, kéo ghế ngồi xuống sát cạnh cô em gái lấm trơ, vẫn còn cầm khư khư ly nước rỗng như kẻ mất hồn.

- Anh đã bảo em đừng có dây với Hữu Phong. Sao em còn cố ý đổ nước cam vào người hắn, hả? Đây không phải là cách gây chú ý khôn ngoan!

- Đã gây chú ý thì em chỉ cần người ta để ý tới em. Đạt được mục đích mới là quan trọng, còn khôn ngoan hay không, em chả thèm! - Thanh Ngân cúi, rõ ràng là cô rất ghét sự dạy bảo, dù anh trai hay ai đi chăng nữa.

Tuấn Dương cũng bực bội không kém. Anh đã thật lo lắng khi thấy em gái mình bị Gió Quý đe dọa nhưng đổi lại là thái độ bất cần thế này đây!

- Em thật ngang bướng! Nếu Đông Vy không kịp thời can ngăn thì em xảy ra chuyện rồi!

- Thế ư? Chứ không phải là nó vờ thánh thiện à? Không có nó, em cũng tự xoay sở được!

Thanh Ngân xoa nhẹ bờ vai đau tấy vì xô xát lúc nãy, có hơi chạnh lòng bởi người ấy cư xử thật nhẫn tâm. Phái đẹp là để yêu để chiều chứ nào để anh cứ mãi dùng dưng.

- Đã nói vậy thì tùy em. Giỏi thì tự lo hết đi, đừng để bố mẹ dân xếp sẵn tương lai như anh. Thế thôi!

Tuấn Dương cho tay vào túi, đáng đi có phần xiêu vẹo như chính cuộc sống của anh đang bị mất thăng bằng. Sự buồn rầu vào khoảng thời gian gần đây đã bắt đầu lấn lướt hết niềm vui mà anh có được trong 18 vừa qua. Anh từ một người quen với lối sống hoang dã đã trở thành người khép kín như chính tuổi trẻ của anh đang được đóng lại. Đám cưới... chẳng bao lâu nữa sẽ diễn ra.

Anh định bỏ học nhưng vẫn còn nhiều thứ nán anh lại và chiếm phần lớn trong đó là mối tình buồn mà sâu. Anh muốn nhìn thấy người đó thật nhiều để tìm lại chút ấm áp cho những ngày chán nản. Và anh chẳng thể rời đi khi một số việc còn chưa đưa ra ánh sáng.

Richard, người cứu Đông Vy đêm hôm ấy rốt cuộc là ai? Anh khẳng định rằng Richard là bạn trai Thanh Ngân, đơn giản vì anh rất rõ chuyện tình cảm của em gái. Đường niu Thanh Ngân cũng không biết rõ Richard, bởi cô em gái thông minh chẳng chịu hé môi lúc anh hỏi tới nhân vật này. Tuấn Dương có cảm giác rằng Richard chính là bóng người đã len vào lớp học để tặng quà cho nhím xù vào ngày mưa phùn...

Và anh chưa rời bỏ học viện là vì đang canh chừng Tuệ Anh. Cô nữ sinh mập này thật ra nguy hiểm tới cỡ nào? Anh tìm hiểu rất kỹ nhưng vẫn không rõ nguyên do để cô ta xử lý Đông Vy, người bạn có thể xem là thân với cô ta. Nhím xù nếu biết tới chuyện khủng khiếp này, chắc chắn sẽ thất vọng ghê gớm và đánh mất lòng tin vào tất cả những ai đang bên cạnh cô nhóc. Vì thế nên chuyện này được anh giữ kín tuyệt đối, kể cả Hạ An anh cũng giấu. Anh không muốn người anh yêu buồn vì bất cứ lí do nào đi chăng nữa, dù rằng... anh mới là nỗi đau lớn nhất của cô.

Hữu Phong khoanh tay nhìn người con gái đứng trước mặt mình, thần thái anh tĩnh lặng, đôi mắt xám tro thấp thoáng những vệt sáng lạnh lẽo, nửa như soi xét nửa như ngắm nghía. Bóng dáng cao lớn của anh bao trùm cô gái nhỏ, nửa như che chở nửa như muốn nuốt sống.

Phía đối diện, cô gái nhỏ không hề tránh né ánh nhìn khó nắm bắt từ ai đó. Cô ngược mắt, đối thẳng với anh bằng nét mặt rất dễ yêu, nửa bực tức nửa khó xử. Hai tay chống ngang hông, nửa lảo xược nửa tinh ranh.

Gió lướt qua, cuốn theo lá vàng từ trên cây vút xuống mặt đất, tạo nên những thanh âm êm ái đệm vào khung cảnh yên tĩnh. Vài giây sau, chất giọng trầm được thả vào không gian ấy:

- Nhìn gì?

- Anh lôi em ra đây và em muộn buổi học chiều rồi! Mà anh cũng đang nhìn em đấy, thế anh nhìn cái gì nào?

Đông Vy tỏ ra không sợ, thậm chí thái độ láo lếu của cô gái nhỏ khiến người ta dễ nhầm tưởng là cô đang bắt nạt người kia.

- Đưa tôi đi thay áo! - Hữu Phong nhấn mạnh từng chữ, anh nheo mắt - Ai đã nói thế?

- Em nói! Nhưng mà đó là việc riêng tư, việc cá nhân. Anh đi thay đồ thì đi đi, em chỉ nhắc nhở thôi, không nhất thiết phải kéo em ra ngoài này! - Đông Vy vẫn cứng giọng nhưng thay đổi tư thế đứng, hai tay không ngừng vịn vẹo mấp vẩy.

- Vậy ai là người đưa tôi ra khỏi căng-tin?

- Cũng là em. Nhưng sao? Em chỉ muốn anh không gây chuyện thôi mà. Còn bây giờ, anh tự giải quyết vấn đề của mình đi. Đừng ăn vạ như con nít thế kia, em không muốn bỏ dở buổi học đâu!

Đông Vy tuôn ra tất cả những gì chứa trong đầu, dễ dàng như đọc một tờ giấy. Không phải là cô gái nhỏ không e ngại bản tính ghê sợ của ai đó mà cô đã nhanh trí nghĩ ra cách đối phó trước khi phun ra những lời này.

Quan sát thấy nét mặt của ai đó đang dần tối lại, cô gái nhỏ liền lùi vài bước ... Đương nhiên là ý định bỏ trốn đó bị Gió Quý tóm ngay tức khắc, anh vươn tay túm chặt cổ áo Đông Vy và lôi mạnh về phía mình như những lần trước. Nếu ánh mắt có thể giết người thì đôi mắt xám tro đang hằn mạnh những tia giận dữ lúc này là kẻ sát nhân tàn độc.

Chính vào lúc Gió Quý đáng sợ nhất, cô gái nhỏ bỗng nhón chân ... không nhắm mắt và đặt môi mình lên đôi môi lạnh ngắt ấy ... thật khế ... thật nhanh ... chiếc hôn mở mắt dịu êm như cánh bồ công anh vút theo gió, bay giữa cánh đồng hoa thơm ngát và ngon lành như giọt sương tinh khiết đậu trên lá cỏ xanh mướt vào mỗi sớm mai.

Hữu Phong choáng, vật thể sắt đá nhất trên cơ thể anh đập trật liền vài nhịp, buông cô gái nhỏ trong vô thức và lợi dụng giây phút lơ đãng này của anh, cô nàng đã bỏ chạy...

Gió Quý thất thần nhìn theo mèo con, ngón tay tự chạm nhẹ vào môi mình, nơi còn lưu giữ chút ngon chút ngọt của người con gái ... anh đang yêu

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Châm ngòi nổ

Muốn Hữu Phong thuộc về mình thì đừng dại dột lao vào anh để bị con người độc ác ấy trừng trị. Muốn quý dữ thuộc về mình thì trước hết, phải gạt bỏ người đã chiếm mất tim anh ...

*

Hôn ư ... mối quan hệ giữa hai người xuất phát từ khi nào và thân mật tới mức này từ bao giờ?

Câu hỏi đang nảy ra khiến Tuệ Anh tức điên, tức hơn cả lúc chứng kiến cảnh tượng kia. Cô là con mắt của Minh Quý tại học viện này ngầm theo dõi đối thủ của hắn ta và cũng là người cô thầm yêu thầm nhớ. Mọi thứ thuộc về Hữu Phong dù nhỏ nhất tới đâu, cô cũng chưa từng bỏ sót. Cô hiểu anh rất rất rõ, hệt như anh là người duy nhất tồn tại trên thế giới này.

Mất cô, chỉ thấy nỗi nhớ. Tìm cô, chỉ đập vì anh. Thế nên, kẻ nào chiếm mất Hữu Phong thì xem như, kẻ đó đang cướp đi sự sống của cô. Vậy thì, cô buộc phải ra tay với kẻ đó ...

Tuệ Anh nhìn ngó quanh lớp học vắng tanh, thăm dò thật kỹ lưỡng rồi mới gọi điện thoại.

- Anh sao không tới học viện? Chuyện quái gì đang xảy ra, anh có biết không hả? Em trai anh và con bé kia yêu nhau luôn rồi đấy!

Giọng cô nữ sinh mập khá nhỏ, vừa đủ nghe cho đầu dây bên kia và ... chiếc máy ghi âm tí hon gắn dưới gầm bàn. Cô nàng không biết là chính mình cũng đang nằm trong tầm ngắm của tên thợ săn khác nên vẫn tiếp tục:

- Anh tính sao? Muốn biệt tích luôn hả? Chân anh khỏi rồi, có thể lết tới đây được rồi. Hay anh xấu hổ vì bị hạ lớp nên không dám tới. Nếu thế thì anh hèn nhất quá, chả trách anh luôn thua Hữu Phong!

Dường như đầu dây bên kia không đáp lời, thảng hoặc là những câu cụt lủn nên cuộc trò chuyện qua điện thoại diễn ra khá ngắn gọn, chủ yếu là lời nữ sinh mập và kết thúc bằng tiếng gầm gừ của cô nàng.

- Richard ấy, phải để Richard xuất hiện trước khi con bé đó biết Hữu Phong là người tặng quà cho nó! Nếu anh giúp tôi việc này, tôi hứa, sẽ chơi Hữu Phong một vỏ đầu!

Cô nàng mập ngắt máy, lôi từ balô ra tập giấy gồm những tấm thiệp màu xanh nhạt được ghim lại, cô lật giở từng tờ, mày chau lại như đang đắn đo điều gì đó. Cô sẽ làm hại Hữu Phong một lần, để anh biết anh đang sai lầm khi lựa chọn nữ sinh học bổng. Thật sai lầm!

Mới đầu, cô rất có cảm tình với Đông Vy là vì người bạn này sống thật, lại ngoan hiền, ít ai tốt đẹp bằng. Thế nhưng, từ khi biết tới những lần chạm mặt kỳ lạ của hai người đó và những bức tranh thể hiện rõ tình cảm của cô gái nhỏ thì tình bạn chỉ còn là lớp vỏ để che kín mọi tính toán của Tuệ Anh. Cô đã thuê gã lưu manh đóng giả yêu râu xanh để răn đe cô nàng nhưng về sau, có chút áy náy và hốt hoảng thật sự khi Đông Vy biến mất nên lúc ở văn phòng giám thị, cô đã nhờ thầy gọi Hữu Phong giúp đỡ. Cô nào biết rằng, anh vốn dĩ đã ra mặt...

Cùng người bạn nhỏ, Tuệ Anh lao vào tìm người lạ bí ẩn đã để lại tấm thiệp sau khi cứu chuột nhắt. Cô vừa hiếu kỳ muốn biết anh ta là ai, vừa e ngại anh ta tóm được âm mưu của cô. Cũng đúng vào thời điểm này, cô vô tình phát hiện những hộp quà được gửi tới vào lúc lớp học không bóng người, đặc biệt là tấm thiệp xanh nhạt kèm theo cái tên cô vẫn đang truy tìm - Richard! Người bạn nhỏ chẳng có cơ hội biết tới điều này vì Tuệ Anh đã nhanh tay rút tờ thiệp đó, chỉ chừa lại bộ đồng phục mới tinh. Lúc đầu, khi giấu diếm những món quà từ người lạ, Tuệ Anh đơn thuần là bảo vệ chuột nhắt khỏi tai tiếng nhưng mục đích đó đã hoàn toàn thay đổi khi cô rõ danh tính của Richard ...

Rốt cuộc thì anh quan tâm nữ sinh học bổng ấy tới cỡ nào để có thể theo sát cô nhóc như thế? Nhóc ta vừa mất giày, anh đã tặng ngay đôi mới! Anh thật sự rất nâng niu cô nhóc nên mỗi món quà đều thật tinh tế và giá trị khiến cô ghen tị tới phát điên.

Tuệ Anh vượt nhẹ tập thiệp dày, hai má lúm duyên dáng hiện rõ trên khuôn mặt thon gọn. Cô đã gầy hơn nhiều rồi, biết cách làm đẹp thì sẽ ngang hàng với nàng hoa khôi. Về nhan sắc, có thể nàng ta nhìn hơn cô đôi chút nhưng lấy trí tuệ để so sánh, cô ăn đứt nàng ta.

Muốn Hữu Phong thuộc về mình thì đừng dại dột lao vào anh để bị con người độc ác ấy trừng trị. Muốn quý dữ thuộc về mình thì trước hết, phải gạt bỏ người đã chiếm mất tim anh ...

- Chị Hạ An đừng buồn!

Đó là lời duy nhất cô gái nhỏ có thể thốt ra khi bắt gặp nữ sinh khoá trên ngồi khóc nức nở dưới tán cây to. Đôi vai gầy run lên từng đợt như đang phải gánh chịu những điều khủng khiếp, tiếng nấc nghẹn bị kìm lại nên chỉ vang lên đứt quãng, khó nhọc. Những chiếc vòng vải quấn quanh cổ tay trắng xanh, rũ rượi. Hạ An ngẩng đầu nhìn cô gái nhỏ với đôi mắt trũng sâu, ngập nước.

Đông Vy ngồi xuống cạnh nữ sinh tội nghiệp ấy, vẫn giữ im lặng vì không biết an ủi thế nào. Phải rõ nguyên do, cô mới có thể trấn an được chị, còn không sẽ chỉ làm phiền con khóc của chị mà thôi. Cô gái nhỏ dùng cuống lá viết lên nền đất mấy chữ.

“Chị sao thế?”

Hạ An lướt mắt qua dòng chữ ấy, lại khóc nức lên, người mềm nhũn ngã vào cô nữ sinh nhỏ như đã kiệt sức. Nước mắt cứ trào ra, mascara nhoè đi, trôi theo những giọt nước nóng hổi. Bộ dạng thảm hại này mới đúng là con người thật của cô, về nhanh nhẹn đánh đá bên ngoài đúng ra chỉ là lớp vỏ. Hạ An thì thảo với đôi môi khô nứt:

- Chị và anh ấy kết thúc thất rồi. Có muốn, cũng không quay lại được nữa.

- Chị đã biết chuyện rồi sao?

Đông Vy đáp khẽ, cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt đau đớn của người đang khóc ấy nữa. Vốn dĩ cô không cho chị biết việc Tuấn Dương sắp kết hôn là sợ chị đau thế này đây! Nhưng cuối cùng thì chẳng có gì là bí mật nếu nó đã là sự thật, mà sự thật thì ai cũng biết. Cô gái nhỏ chỉ sợ, người báo với chị tin này là Thanh Ngân, nàng hoa khôi xinh đẹp đó rất biết làm người khác đau vì những lời cay độc của mình.

- Có gì chị chưa sao?

Hạ An đặt ra câu hỏi khó hiểu nhưng chẳng cần nữ sinh nhỏ đáp lời, cô giờ đang đau tới từng thớ da thớ thịt, không còn sức để quan tâm thêm bất cứ điều gì nữa. Cô gục đầu vào hai chân, miệng rên rĩ:

- Chị sắp kết hôn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Giăng bầy

Nhưng yêu thương này liệu có vụt tắt khi gió đổi chiều? Bởi vốn dĩ, điểm xuất phát của gió là vùng trời u ám, nơi chứa chất những đau đớn tột cùng. Vệt gió ấy, khó mà chối bỏ chính quá khứ của mình để yên bình bên cô đại...

*

Văn phòng giám thị đóng kín cửa. Máy điều hòa tỏa vào không gian làn nhiệt mát lạnh. Trên bậc cửa sổ, những chậu cây nhỏ xanh mướt được xếp ngay ngắn, cành lá bé xinh vươn lên đón nắng. Chàng trai trẻ đứng lặng bên khung cửa sổ, vẻ quý phái toát ra từ anh như tách biệt hẳn với cảnh sắc tươi mới quanh mình. Điểm nhìn rơi vào những hạt bụi đang lượn lờ trong không khí. Thi thoảng, anh đưa tay chạm nhẹ vào môi mình... cười rất khẽ.

- Cậu sao thế?

- Tôi sao à?

Hữu Phong tỉnh bơ. Với mọi thắc mắc được bung về phía mình, anh luôn chọn cách đặt ngược câu hỏi. Thảng hoặc, có đáp lời nhưng chỉ nhát gừng.

Thầy giám thị thở dài một tiếng, lại nhảm nhí chút cà phê và nghiền ngẫm những lá thư của học sinh gửi tới. Thầy luôn khuyến khích các trò bày tỏ cảm nghĩ về Trung Anh để hoàn thiện học viện hơn. Thầy thật sự tâm huyết với nơi này dù ngày trước, thầy phải chứng kiến người thầy yêu tay trong tay với một ai khác.

Đọc thêm vài ba lá thư, thầy giám thị rời khỏi bàn làm việc, đi tới chỗ chàng trai trẻ đang đứng im như người mất hồn. Thầy uống liền vài ngụm cà phê, đã bắt đầu thấy sợ thay vì ngạc nhiên với nét cười hiểm hoi thấp thoáng trong đôi mắt xám tro. Thầy xua tay trước mặt anh, lại hỏi:

- Cậu bị sao thế, Phong?

- Tôi sao à?

- Cậu lạ lắm! Phong, cậu thất thần vì cái gì thế?

Hữu Phong đột nhiên cướp lấy tách cà phê từ người thầy đáng kính, uống cạn. Giọng bức bối:

- Tôi bị cưỡng hôn!

- Cái gì? Cưỡng hôn? Cưỡng hôn gì?

Trước thái độ kinh hoàng của thầy giám thị, Hữu Phong chỉ lẳng lặng dúi vào tay thầy chiếc tách rỗng rồi bỏ tới sofa, ném mình xuống đó cất giọng hỏi hốt:

- Tôi ngủ đây!

Thầy giám thị chớp nhẹ mắt, vẫn còn đờ người vì chưa tin nổi những gì mình vừa nghe. Vụ cưỡng hôn khiến Hữu Phong đâm ra... thờ ơ là thế nào đây? Trí tò mò bị khiêu khích tới cực độ buộc thầy giám thị phải phá rối người đang ngủ, dù đây là việc làm rất nguy hiểm và dễ gây đau tim.

- Cậu ngủ chưa đấy?

Đáp lời là tiếng thở nhè nhẹ...

- Là Đồng Vy phải không? - Thầy giám thị vẫn không chịu buông tha.

Hữu Phong đột nhiên mở mắt, lia ngay ánh nhìn sắc bén về phía người thầy yêu quý. Ngón tay trở lại vô thức tự chạm môi mình.

- Vy chưa tới?

Thầy giám thị cố nín cười trước hành động lạ lùng của chàng trai trẻ, thầy đã hình dung ra được cô nhóc kia đã làm gì cậu ta rồi! Hóa ra, biểu hiện của Gió Quý bất thường như vậy vì bị cướp mất nụ hôn đầu.

- Con bé đi dạo phố rồi! - thầy giám thị nhìn qua chiếc đồng hồ đeo tay, chợt nhán giọng - khoảng ba tiếng sẽ tới!

- Lâu như vậy! Thầy quản học trò kiểu gì thế!

Hữu Phong cần nhẫn rồi với lấy áo khoác, sập cửa bỏ đi trong cái lắc đầu của thầy giám thị. Cuối cùng thì vết gió quynh rừ này cũng chịu dừng chân trước cây cỏ dại nhỏ bé. Nhưng yêu thương này liệu có vụt tắt khi gió đổi chiều? Bởi vốn dĩ, điểm xuất phát của gió là vùng trời u ám, nơi chứa chất những đau đớn tột cùng. Vết gió ấy, khó mà chối bỏ chính quá khứ của mình để yên bình bên cỏ dại...

Thầy giám thị chậm chậm dời mắt tới bức ảnh cũ treo tường, nơi lưu giữ nụ cười thuần khiết của người phụ nữ ấy. Nó tựa như bàn tay vô hình, đang bóp nghẹt từng hơi thở của thầy, một giọt nước mắt bắt đầu trôi tuột khỏi tuyến lệ... Nếu Hữu Phong biết rõ người mẹ anh tôn thờ đã từng bị hai người đó phản bội thế nào thì anh có cho mình cơ hội được bên con gái họ không? Còn Đồng Vy... nếu cô nhóc biết ai đã dựng nên quá khứ tàn khốc đó thì hiện tại sẽ đổ vỡ thế nào?

Người đàn ông đột ngột tháo bức ảnh ra khỏi chiếc khung gỗ và úp sấp xuống mặt bàn, những ngón tay không ngừng run rẩy.

Xế chiều. Nền trời phủ màu tím nhạt, từng cụm mây trôi lơ lửng tựa những cánh hoa dạt trên sông. Mặt trời như đứa trẻ lười biếng, đã muốn lẩn trốn sau mây.

Trên vỉa hè đầy bóng râm, Đông Vy bị Tuệ Anh nắm tay kéo đi giữa dòng người vội vã, mặt méo xệch vì chẳng biết cô bạn muốn dẫn mình tới đâu. Nói là đi dạo phố nhưng thực chất là dạo khắp các cửa hàng.

Tuệ Anh muốn sắm đồ mới bởi quần áo trước kia không còn phù hợp với vóc dáng mi nhon của cô bạn lúc này nữa. Sự thay đổi ngoạn mục về ngoại hình khiến Đông Vy khá ngạc nhiên vì mới đây thôi, Tuệ Anh vẫn còn mũm mĩm. Đúng là cô bạn đang yêu thật rồi, nhưng ai nhỉ?

Đông Vy đem thắc mắc kia nuốt gọn vào bụng, quyết định không tò mò về vấn đề riêng tư của bạn nữa. Cái tát vào đêm hôm đó vẫn còn ám ảnh cô gái nhỏ...

Rẽ vào khu phố thưa người hơn, Tuệ Anh đảo mắt khắp một lượt rồi dẫn cô gái nhỏ vào cửa hàng thời trang dành riêng cho nữ. Tuệ Anh khá trau chuốt về bề ngoài nên cách chọn trang phục của cô nàng khá cầu kì. Ngắm nghía thật lâu nhưng vẫn chưa ưng ý thứ gì. Đông Vy cũng chẳng rành về ăn mặc nên không thể tư vấn, chỉ kiên nhẫn theo sau cô bạn.

Tuệ Anh dừng mắt rất lâu trước chiếc váy xanh nhạt, màu của những tấm thiệp bí ẩn. Cô ướm ngay nó vào người chuột nhắt:

- Vừa vặn! Váy này hợp với cậu lắm, mua đi!

Đông Vy có vẻ thích

nhưng lắc đầu nguầy nguậy theo như tính tiết kiệm vốn ăn sâu vào máu của mình.

- Tớ mua á? Để làm gì? Tớ đâu cần!

- Sao không cần? Rất cần đấy!

Tuệ Anh đẩy cô gái nhỏ về phía chiếc gương lớn, giọng quở trách:

- Xem cậu đi này, có khác gì lọ lem nhem nhuốc không? Trước kia thì không sao, nhưng bây giờ, cậu đã là bạn gái Đinh Hữu Phong rồi. Muốn làm xấu mặt anh ấy hay sao?

- Tớ không phải bạn gái Hữu Phong! - Cô gái nhỏ chối phắt, má thoáng ửng hồng như có nắng phớt qua.

Tuệ Anh giấu sự đỏ kị sau cái cười híp mí, tí mỉa mai:

- Dù không phải bạn gái Hữu Phong nhưng cậu luôn đi cùng người ta, chẳng nhẽ cậu muốn bôi xấu người ta với bộ dạng lem nhem này à? Đinh Hữu Phong là thần thánh trong mắt mọi người đấy, tôn trọng anh ấy chút đi! Nghe tớ nào, mua bộ này đi!

Lời Tuệ Anh như thôi miên, khiến cô gái nhỏ vô thức chạm tay vào chiếc váy xanh nhạt, vuốt nhẹ lớp vải mềm mượt tựa lông vũ. Trên gương mặt nhỏ nhắn là sự giằng co ghê gớm khi thấy giá tiền, tuy nó rẻ so với đôi giày dưới chân nhưng đủ để cô gái nhỏ phải tiếc-tối-đau-tim nếu mua. Định không mua như lý trí răn đe nhưng rồi Đông Vy lại gật khể đầu:

- Tớ lấy nó!

Đông Vy tự nhủ thầm với túi tiền rỗng, chẳng phải chủ nhân của nó hoang phí đâu, chỉ là ... tôn trọng thần thánh nào đó và tránh gây ngựa mất, gây ô nhiễm như người lạ đã chê bai. Cô có bị cho là mê trai không, khi mà tiêu tiền vì hai người đó?

Thấy người bạn nhỏ lưỡng lự mãi, Tuệ Anh liền dúi váy xanh vào tay cô nàng và đẩy tới phòng thay đồ. Kèm theo lời dặn dò để cắt đứt sự mâu thuẫn của nàng lọ lem ngớ ngẩn:

- Cậu cứ thử đi rồi mua hay không thì tùy! Nhưng nhanh lên nhé, tụi mình còn tới thăm chị Hạ An nữa.

- Tớ xong ngay đây! - Tiếng cô gái nhỏ vọng ra từ cánh cửa thay đồ.

- À chuột nhắt ơi, tớ ghé siêu thị mua chút hoa quả chị Hạ An thích nhé! - Lướt qua đống mắt tia xảo quyệt, Tuệ Anh vờ hạ giọng - Cậu xong thì cứ sang siêu thị tìm tớ.

- Ừ, okay! - Đông Vy đáp.

Cô gái nhỏ chẳng hề biết rằng mình đã lấy nhầm cách nói của Gió Quý từ bao giờ và cũng không ngờ tới cái bẫy giăng sẵn đang chờ cô chui tọt vào...

Chương 50: Sập bẫy

Đồng Vy quay người nhưng chưa kịp rời ngõ cụt thì đột ngột ... một cú đòn phang thẳng vào đầu từ phía sau đã khiến cô gái nhỏ ngã gục xuống đường như ngọn cỏ bị vùi trong gió bão...

*

“Richard ấy, phải để Richard xuất hiện trước khi con bé đó biết Hữu Phong là người tặng quà cho nó! Nếu anh giúp tôi việc này, tôi hứa, sẽ cho Hữu Phong một vỏ đầu!”

Tuấn Dương ngồi bất động trên giường như pho tượng, nhiều cảm xúc cùng lúc đan xen trên gương mặt đăm chiêu. Bí mật vừa hé mở từ chiếc máy ghi âm đã giáng cho anh một cú choáng váng dù anh là người có tinh thần vững.

Hữu Phong chính là Richard! Điều này khiến anh ngạc nhiên nhưng không nhiều, bởi lẽ chỉ Hữu Phong mới có thể gọi nhiều tò mò cho người khác như dấu hỏi bí ẩn mang tên Richard vẫn đang thách thức toàn bộ học viện. Nhưng Tuệ Anh mới là thứ khiến Tuấn Dương sững sốt nhất, hay chính xác hơn là bộ mặt thật của cô nàng. Đầu ai ngờ rằng, phía sau cô nữ sinh mờ nhạt, ít nói kia là cả một con người đáng sợ.

Cô ta là chị em thân thiết với Hạ An nên anh đã từng tin tưởng cô ta, tuy không hẳn tuyệt đối nhưng chắc chắn là nhiều. Bởi thế mà anh đã đánh gã lưu manh trợn thừa sống thiếu chết khi hấn tố cáo âm mưu của nàng mập, hại gã phải nằm viện suốt một thời gian dài. Anh còn sợ gã tìm Đồng Vy nói nhăng nói cuội nên khi gã xuất viện, lại bị anh tóm lấy đánh và dọa giết. Gã hoảng sợ đến mức tự tìm cách chứng minh lời nói của mình, đó là cuộc hẹn với Tuệ Anh ngay tại ngõ phố để anh chứng kiến màn đối đáp tro tráo của Tuệ Anh. Thái độ hỗn láo của cô nàng hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của anh dù anh vốn là kẻ có lối sống khá hoang dã, thường hay giao du với lũ côn đồ.

Cuối cùng, bộ dạng tro ly của cô ta chỉ bị lột đi khi gã lưu manh lấy danh Richard để hù dọa nhưng thực chất, Tuấn Dương mới là kẻ gây ra những vết bầm tím trên người gã!

Về sợ sệt của Tuệ Anh lúc đó chứng tỏ cô ả đã biết chính xác ai là Richard! Con cáo già này thật tinh nhạy, trong khi người khác mù tịt thông tin về người lạ bí ẩn thì cô ả lại rõ mọi thứ. Tuệ Anh chẳng hề đơn giản chút nào, thậm chí đem so cô ta với Thanh Ngân thì chút ranh mãnh của em gái anh còn bị cho là ngây thơ.

Nhưng làm thế nào để một nữ sinh bình thường có thể rành rọt mọi thứ như vậy nếu không còn kẻ khác đứng sau? Nhưng kẻ đó là ai? Kẻ mà Tuệ Anh liên lạc qua điện thoại rốt cuộc là ai?

Tuấn Dương chau mày suy nghĩ, gắng áp tai vào máy ghi âm để nghe ngóng giọng nói từ đầu dây bên kia nhưng thật kỳ lạ... sau loạt câu đối thoại gay gắt của Tuệ Anh thì chuỗi âm thanh đáp trả chỉ là tiếng cười thừa thớt. Hay hẳn biết có người nghe lén nên mới không hé môi?

Thêm một chi tiếng gọi mở về hấn theo như nàng cáo đã nói thì hẳn là anh trai của Đình Hữu Phong ... Thật sốc!

Mà nếu Hữu Phong thật sự có một người anh trai thì sao kẻ đó lại cấu kết với Tuệ Anh để hại cậu ta? Còn Tuệ Anh, có phải cô ả biết tới Richard là thông qua người anh trai đó không? Và vỏ đầu mà cô ả sẽ để Gió Quỷ ném là gì? Nhân vật cao quý ấy liệu có biết mình đang là mục tiêu của những âm mưu ghê gớm không?

Hàng loạt dấu hỏi cùng lúc chiếm lấn khiến Tuấn Dương phải bóp mạnh trán để làm dịu bộ não. Anh có cảm giác như mình đang dần thân vào một thế giới rất khác, nơi ấy tồn tại những mối quan hệ không ai ngờ tới và những toan tính ghê rợn không ngừng dậm đạp lên nhau. Người thống trị thế giới u tối đó sẽ là người tàn ác nhất!

Tiếng gõ cửa liên hồi chợt lôi Tuấn Dương ra khỏi dòng suy nghĩ căng thẳng, cô em gái thò đầu vào với vẻ mặt lạnh tanh:

- Hạ An tìm anh kia. Anh có ra nghe điện thoại không để em cúp máy?

- Có chứ! - Tuấn Dương giấu vội vật đang nắm trong tay dưới gối ngủ, khẽ lau bàu vài câu để đánh lạc hướng đôi mắt nhanh nhạy đang lia về phía mình
- Anh chưa cho phép thì đừng vội mở cửa. Còn nữa, em phải Hạ An là chị chứ không được xưng hô cộc lốc như thế. Mà sao em không nhắn chị ấy gọi vào máy cá nhân của anh!

Thanh Ngân bịt tai, tỏ ý khó chịu với lời nhắc nhở của anh trai mình rồi vùng vằng bỏ đi. Còn Tuấn Dương thì khẽ thở phào vì thoát khỏi cô em gái đa nghi. Những thông tin nằm trong vật thể đang im lìm dưới gối hẳn sẽ làm cô nhóc hiếu thắng ấy phát điên nhưng cũng đồng thời đẩy cô nhóc vào những cuộc va chạm. Nhóc em của anh chỉ giỏi mưu mẹo, tinh ranh về mấy thứ vặt vãnh chứ thực tế là rất khờ khạo... Ấy thế mới mạnh mẽ tuyên bố Richard là bạn trai của mình và còn hắt nước cam lên người Hữu Phong. Thế khác nào thách thức con điên của người máu lạnh ấy...

Cô gái nhỏ thanh toán tiền bộ váy xanh nhạt rồi chạy ào ra khỏi shop thời trang. Thật không may, vì quá hấp tấp nên Đồng Vy dậm sầm vào cánh cửa ra

vào trước khi mở nó. Đầu cô nâng cung mạnh phải mặt kính, phát ra tiếng động lớn tới nỗi những người có mặt lúc ấy đều phải ngoái lại nhìn. Sự cố này nhìn qua cứ như một vụ tự sát nên khiến tất cả cuống cuống cả lên, người thì đòi gọi cứu thương, người thì muốn báo cảnh sát. Một vài nhân viên còn nhầm tưởng cô gái nhỏ vì quá tiếc tiền nên ăn vạ cửa hàng...

Với những con người lắm chuyện kia, Đông Vy chọn cách cười trừ rồi cẩn thận mở cửa, bước ra với cái đầu đau đặng và bỏ lại phía sau hàng tá ánh mắt kỳ dị.

Trời về chiều khá lạnh, góc phố nhỏ buồn tênh với vài ánh nắng thừa thớt rải rác trên lòng đường vắng tanh. Cô gái nhỏ so vai, bước đi trong vô thức. Đầu Đông Vy đau buốt, não bộ chẳng thể sắp xếp những suy nghĩ từ tế một chút, cứ rối tung rối mù như bàn cờ bị xáo trộn. Cô gái nhỏ lơ ngơ giữa đường vắng, chẳng rõ mình nên tìm bạn ở đâu. Làm gì có siêu thị nào gần đây! Đông Vy bắt đầu đứng yên một chỗ, nhìn quanh với vẻ mặt lơ ngơ.

- Cướp! Cướp! Mau bắt nó lại!

Bất chợt, có tiếng hô hoán vang cả dãy phố. Bất thành linh, một kẻ bịt kín mặt chạy vụt qua chỗ Đông Vy đang đứng, tay hắn giữ chặt chiếc túi xách. Cách đó khá xa là một người phụ nữ béo núc ních khó khăn di chuyển, vừa thở hổn hển vừa hô dứt quãng:

- Cướp... cướp. Bắt... bắt lấy nó!

Thoáng cái đã hiểu ngay vấn đề, Đông Vy liền tức tốc đuổi theo tên cướp bịt mặt. Cô gái nhỏ nhắm hướng hắn chạy, chẳng nghĩ gì mà cầm đầu lao theo. Đuổi tới một ngõ cụt thì cô gái nhỏ không thấy hắn đâu nữa, sống lưng đột nhiên lạnh buốt như có dòng điện chạy qua. Linh cảm mách bảo rằng cô cần quay lại ngay lập tức, kể cả đầu đang đau nhức cũng rung mạnh hồi chuông cảnh báo.

Đông Vy quay người nhưng chưa kịp rời ngõ cụt thì đột ngột... một cú đòn phang thẳng vào đầu từ phía sau đã khiến cô gái nhỏ ngã gục xuống đường như ngọn cỏ bị vùi trong gió bão. Ý thức vắng khỏi cô như túi đồ chứa bộ váy mới.

Cô gái nhỏ nhắm nghiền mắt, dần lịm đi trong con đầu đóm...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Vị trí tối cao

Nếu Federer là vua, cai trị mọi vật và được mọi người tôn sùng thì Richard chính là hoàng tử bé được bao bọc trong ánh hào quang đó. Cậu như viên kim cương, cậu toàn vẹn đến tuyệt đối, quý giá tới nỗi Federer kẻ khác tới gần cậu quá một mét.

*

Quản gia Lâm từ chối tách trà mà thầy giám thị mời, ông ngồi trầm ngâm thật lâu, mái tóc điểm bạc phảng phất chút mệt mỏi. Ông khẽ nói bằng chất giọng trầm trầm:

- Đáng lẽ, Hữu Phong phải sang Thụy Sĩ từ mấy ngày trước.

Thầy giám thị cũng dần rơi vào trầm mặc sau câu nói ngắn gọn nhưng nhiều ẩn ý kia. Mấy ngày trước, Hữu Phong đột nhiên mất tích ngay tại sân bay vào phút chót, vậy là anh đã để lỡ ngày trọng đại nhất của dòng họ quý tộc cũng như bỏ phí mất 18 năm anh từng sống.

Theo qui ước lâu đời thì cứ mười năm, người đứng đầu dòng họ quyền uy sẽ được thiết lập lại một lần. Đơn giản mà nói thì dòng họ quý tộc hiếm hoi còn sót lại này như một quốc vương thu nhỏ, người đứng đầu là vua, có quyền sở hữu và cai quản tất cả. Mọi luật lệ hay phép tắc cũng đều do người đứng đầu áp đặt. Thế nhưng trong suốt nhiều năm qua, vị trí tối cao đó vẫn thuộc về Federer và không một ai có thể lật đổ được hắn... ngoại trừ cậu con trai mà hắn luôn cưng nựng - Richard!

Nếu Federer là vua, cai trị mọi vật và được mọi người tôn sùng thì Richard chính là hoàng tử bé được bao bọc trong ánh hào quang đó. Cậu như viên kim cương, cậu toàn vẹn đến tuyệt đối, quý giá tới nỗi Federer kẻ khác tới gần cậu quá một mét.

Luật lệ này dù điên rồ và vô lý nhưng chẳng kẻ nào dám làm trái. Ngay cả mẹ của Richard cũng bị hạn chế tiếp xúc với con trai.

Những kẻ tầm thường thì cho là Federer quá độc tài, còn riêng những ai có đầu óc nhạy bén thì hiểu rõ luật cấm đó là một hình thức để ông bảo vệ Richard. Bởi lẽ vị trí ông đang đứng có rất nhiều kẻ dòm ngó, chúng không trực tiếp hạ được ông thì sẽ gián tiếp hại ông. Ai cũng biết, Federer yêu con trai hơn hết thảy mọi thứ trên đời này và đó cũng chính là điểm yếu của ông, thế nên ông buộc phải giấu Richard trong vòng kiểm soát sát sao đầy luật cấm nghiêm khắc. Còn lý do để ông cách ly người vợ lẽ và con trai mình thì Richard hiểu rõ hơn ai hết. Mẹ không còn là người bình thường kể từ lúc bà sinh cậu ra, bà không chỉ trút lên cậu những lời lẽ cay độc mà còn muốn cướp đi sinh mạng của cậu nhiều lần. Vết sẹo nơi lòng bàn tay Richard là do bà dùng dao rạch và còn những hành động ghê rợn hơn như ép cậu uống thuốc ngủ, bóp cổ cậu... Rồi ngày định mệnh đó cũng tới, bà nhất định phải giết

con mình! Đứa bé 8 tuổi bị người phụ nữ dìm xuống hồ nước sâu nhưng chẳng hề chống cự, Richard có lẽ đã chết đuối nếu Federer không kịp thời tới cứu. Ông vì quá tức giận nên làm bà bị thương bằng phát súng mất lý trí còn bà thì đã tự sát ngay sau đó bằng cách giăng súng từ Federer, nhằm thẳng thái dương của mình mà bóp cò!... bà chết ngay trước mặt con trai...

Vốn cảm phần bố và dòng máu lai trong người mình nên kể từ sau cái chết của mẹ, Hữu Phong quyết định chôn vùi dòng họ quý tộc đó. Mười năm qua, nhờ những tính toán chuẩn xác và sự hỗ trợ đắc lực từ quân gia Lâm, thầy giám thị, anh đã thu tóm rất nhiều thứ, quyền lực về tay anh còn nhiều hơn. Như đã định thì anh sẽ chiếm đoạt vị trí tối cao nhất của dòng họ quý tộc và đẩy đổ những người dưới quyền mình, biến vương quốc thịnh vượng đó thành nơi vùi chôn đời của họ. Anh sẽ không cho họ cơ hội được tự điều khiển đời mình, anh sẽ biến họ thành nô lệ của anh và định đoạt đời họ. Anh thích thế, thích người ta cứ xuôi theo sắp đặt của anh mà chẳng biết là mình đang nằm trên bàn cờ. Như nữ sinh học bổng, cô gái nhỏ ấy là ví dụ điển hình cho tính quỷ quyết của Hữu Phong nhưng chính cô đã khiến anh tự phá bỏ kế hoạch tàn ác khi nó sắp sửa thành công.

Hữu Phong 18 tuổi là Richard sau mười năm tái sinh, anh có thể hát vang Federer dễ dàng như gió quăng bụi vào thùng rác nhưng vết gió ấy đã bị cô đại vương chôn. ... Vì quay lại với cô gái nhỏ mà anh đã bỏ qua ngày trọng đại và để nguyên Federer với vị trí cao ngất ấy.

- Ngay từ lần đầu tiên thấy con bé, Hữu Phong đã lung lay rồi!

Quân gia Lâm thở dài, khá mệt mỏi sau chuyến đi gấp rút. Ông đã biết Hữu Phong thế nào cũng sẽ rung động trước Đông Vy nhưng không cách nào ngăn chặn. Nhiều lần muốn hại Đông Vy hay làm cô bé ấy biến mất vĩnh viễn khỏi đời Hữu Phong nhưng rồi lại chẳng dám ra tay vì sợ Phong mất đi người anh yêu thương. Anh sẽ lại đau...

- Cứ để yên thế này khi Phong và Vy đều chưa rõ mọi chuyện. Tôi tin là, khi đã quá quen thuộc với nhau rồi thì hai đứa sẽ tự gạt bỏ thù hận thôi! - Thầy giám thị như đang tự trấn an mình trước cơn lo sợ về quá khứ sẽ bị đào xới.

- Không đơn giản thế đâu! Federer về đây rồi! - nét mặt người quân giabỗng trở nên đầy nghiêm trọng - Có khi là muốn tìm Đông Vy!

Chiếc xe ô tô sang trọng rẽ thẳng vào bãi đỗ trước khách sạn. Ngồi sau tay lái điều khiển, Minh Quý dành cho người ngồi cạnh anh một nụ cười mỉa.

- Cô ác hơn tôi tưởng. Tự ra tay đánh bạn thân cơ đấy!

Từ bạn thân được nhân mạng, như gọi lại hình ảnh bạo lực mà Minh Quý tận mắt chứng kiến. Người giăng bẫy Đông Vy và người đánh cô gái nhỏ bất tỉnh đều là một...

- Sao cũng được. Tôi không đánh thì có kẻ khác đánh. - Tuệ Anh nhún vai, chẳng có chút mây may hối lỗi hay áy náy. Chỉ nhắc nhở người đang mỉa mai mình - Anh nhớ những gì tôi dặn chứ? Đừng để sai sót đấy.

- Biết rồi. Chỉ cần tôi cứu Đông Vy và vờ làm Richard thôi chứ gì?

- Đúng! Cứ làm cho cô nàng tin anh là Richard, cô nàng sẽ dần phải lòng anh. Còn Hữu Phong, sẽ đau khi bị anh đoạt mất người mình yêu!

Minh Quý cười đắc ý, ánh mắt gian xảo liếc về phía tòa nhà cao ốc của khách sạn, nơi cô gái bé nhỏ đang bị bắt nạt.

- Cũng lâu rồi. Tôi vào đây. Richard mà, đầu thế để lũ yêu râu xanh bắt nạt người tình bé nhỏ được.

- Để lát nữa đi! - Tuệ Anh bỗng giữ chặt tay Minh Quý, nói nhanh - Tôi muốn con bé đó bị ăn thịt thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ô Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Vùng khởi bầy

Cứ thử bị AIDs như tôi, em sẽ không thấy sợ!

*

Không thể cử động như búp bê đặt trong tủ kính, cô gái nhỏ hít thở khó nhọc, cổ di dịch đôi chân và những ngón tay nhưng chúng đều bị trói chặt bởi dây thừng. Trước mắt là mảng tối đen, cô gái nhỏ như bị nuốt gọn trong bóng đêm, muốn chớp nhẹ hàng mi im lìm nhưng mắt đã bị bịt kín bởi chiếc khăn tối màu.

Đông Vy cố lắng nghe động tĩnh xung quanh, ngoài tiếng thở nhẹ của cô thì mọi âm thanh dường đã biến mất. Căn phòng khách sạn vắng lặng... Cô gái

nhỏ kiểm chế sợ hãi, gắng tập trung suy nghĩ thoát khỏi đây trước khi vị khách nào đó sẽ tới.

Đồng Vy không rõ mình bị đưa tới đây thế nào, khi cô tỉnh dậy thì đã thấy một đám người bặm trợn vây quanh, trong đó có gã cướp mà cô đuổi bắt lúc chiều. Gã nói, cô ngu ngốc, tự chui vào bẫy. Thực chất, người phụ nữ béo kia là chủ chứa, chuyên đi lừa những thiếu nữ nhẹ dạ như cô. Đáng lẽ, gã và đàn em sẽ thịt cô trước nhưng bị mụ béo cấm, mụ dặn là nếu chúng động tới cô, vị khách đó sẽ đẹp cả bọn. Gã còn dặn thêm, khách rất nhiều tiền và có địa vị cao, cô liệu hồn mà phục vụ cho tốt.

Đồng Vy chống cự thì bị chúng đánh và đem cô trói lại. Giờ trốn thế nào đây? Cô gái nhỏ gắng cựa mình, gắng vùng vẫy, gắng ngo nguậy chân tay... nhưng rồi mọi cố gắng đều vô ích. Đồng Vy chợt nhớ tới Hữu Phong, nhớ tới luật cấm thứ ba dành riêng cho cô. Ý nghĩ bỏ trốn bỗng chốc bị cô gái nhỏ thay thế bằng ý muốn người đó xuất hiện...

Tiếng cửa mở và tiếng bước chân dần tiến lại khiến tim cô gái nhỏ giật thót, vội hét lên:

- Biến mau!

Vị khách như không nghe thấy lời xua đuổi ấy, lặng lẽ ngồi xuống trước mặt cô nhóc, cất tiếng thật chậm rãi:

- Bé con dữ dằn quá nhỉ?

Đồng Vy càng thêm hoảng sợ với chất giọng lạ lẫm pha chút trêu đùa của vị khách nhưng vẫn tự dặn mình phải thật bình tĩnh, thật khôn khéo để thoát thân. Tạm thời chân tay chưa dùng được thì cô sẽ sử dụng đầu óc!

- Ông làm vậy là không xong đâu! Tôi còn chưa đủ 18 tuổi, tôi mà bị gì à, ông vào tù, một gông! - Đồng Vy dọa.

- Luật sư của tôi giỏi lắm, không vào tù được đâu.

- Được rồi. Luật pháp ông không sợ chứ gì? Thế ông sợ chết không? Chỉ cần bạn trai tôi biết ông chạm vào tôi, anh ấy sẽ cho ông sống không bằng chết!

- Xin lỗi, tôi không sợ thằng nhãi nào cả! - Vị khách cười khẩy, chợt nổi cơn tò mò - Mà bạn trai em, là ai thế?

Đình Hữu Phong! Cô gái nhỏ định thốt ra tên Gió Quý để lấy danh anh uy hiếp nhưng môi không bật ra nổi ba chữ ấy. Cô không dám nhận xằng người đó là bạn trai mình vì như thế khác nào bôi nhọ danh dự anh? Hơn nữa cô đang nằm gọn trong miệng cộp, khó mà nguyên vẹn trở ra, nên tốt nhất là không lôi người đó vào!

- Nói tên bạn tôi ra để ông chết vì sợ à? - Đồng Vy hừ hừ.

- Chết vì sợ? Em hết thứ để dọa rồi sao? Thế mình bắt đầu được rồi!

Vị khách dứt lời liền kéo chiếc chăn đang trùm kín cô gái nhỏ, khá sững sốt vì những sợi dây thừng thắt chặt đôi tay và đôi chân be bé, tựa như cành liễu mỏng manh đang bị lũ rắn hung ác quấn lấy. Ánh mắt lạnh lẽo của vị khách rơi thật lâu trên khuôn mặt đang nhăn nhó. Hẳn là phải rất đau!

- Đừng động vào tôi!

Đồng Vy co rúm người, run giọng:

- Tôi bị HIV đấy! Ông không sợ sao?

- Thế à? - Vị khách có vẻ không bận tâm lắm, vẫn tiếp tục cời trói giúp cô gái nhỏ.

- HIV đấy. Tôi bị HIV thật đấy! Ông thật sự không sợ sao?

- Không!

- Tại sao? Tại sao không sợ?

- Cứ thử bị AIDs như tôi, em sẽ không thấy sợ!

Vị khách nhếch miệng...

- Em nghiêm túc đấy chứ? - Tuấn Dương hỏi dồn ngay khi ngồi vào bàn.

- Em hoàn toàn nghiêm túc! Một tháng nữa em sẽ cưới. Nếu anh có thời gian thì tham dự lễ cưới của em.

Hạ An lặp lại những gì đã nói qua điện thoại, không sót một từ. Dù đã tỏ ra thần nhiên nhưng hàng mi ụ rũ không che nổi cặp mắt sâu buồn bã, đáng người gầy gò đã tố tình trạng suy sụp mà cô đang mắc phải.

- Thật ra là có chuyện gì? Nhìn em, anh biết là cuộc hôn nhân này rất miễn cưỡng!

Hạ An cúi đầu nhìn mặt bàn, đáp khe khẽ:

- Không phải việc của anh!

- Đến lúc này rồi, em còn cố chấp! Hay em thật sự muốn kết hôn, hả?

Tuấn Dương to tiếng truy bức, mặc kệ những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Anh nhất định phải làm rõ chuyện này! Bỗng dưng cô nói sẽ kết hôn, thử hỏi, ai mà chịu nổi!

- Đây cũng không phải việc của anh!

- Anh nói đúng rồi phải không? Là em muốn kết hôn, phải thế không?

Lần này, Hạ An chỉ cười nhạt cho câu hỏi thẳng thừng ấy. Mắt cô dò đến sân khấu âm nhạc nhỏ trong quán ăn, lắng tai nghe giai điệu buồn để tìm lại cảm giác của những lần chờ đợi dù người cô chờ đang ở ngay trước mặt cô với con tức giận, bàn tay anh đang siết mạnh ly nước như muốn bóp vỡ nó.

- Anh hỏi lại lần cuối! Phải em muốn kết hôn không?

- Phải thì sao mà không thì sao? - Hạ An nhấn mạnh từng chữ đau đớn - Anh nên nhớ, em và anh, kết thúc rồi!

- Kết thúc không có nghĩa là chấm hết, vì anh, vẫn còn yêu em. Nên xin em, nói anh biết chuyện gì đang xảy ra! - Tuấn Dương nắm gọn tay người anh yêu, nhìn sâu vào mắt cô, thật thành khẩn - Nói rõ đi, được không?

Hạ An bỗng gục mặt xuống bàn khóc, không nức nở nhưng nước mắt cứ ăng ặc trào ra, không nắc nhen nhưng đôi vai cứ run rẩy. Cô

Cô không đủ mạnh mẽ để có thể đối diện Tuấn Dương với khuôn mặt bình thản như cô vẫn tưởng, nhất là những lời nói thật lòng của anh càng khiến cô thêm khổ sở. Anh còn yêu cô và cô cũng thế, chưa bao giờ hết yêu anh nhưng rồi thì sao? Định mệnh cho anh và cô bên nhau một lần là để biết không thuộc về nhau ... thế thôi!

Ngay cả bản thân cô, cũng không thuộc cô nữa rồi. Cô phải lấy người mà cô còn chưa biết mặt mũi hán ta thế nào, thậm chí tên hán ta ra sao cô cũng không rõ. Chỉ biết, hán hơn cô đến chục tuổi, và lấy hán thì gia đình cô sẽ xóa được số nợ khổng lồ.

- Nhà em nợ hán bao nhiêu?

Tuấn Dương khẽ thở phào khi anh có khả năng giải quyết vấn đề này. Gã mà ép hôn Hạ An chỉ là tên cho vay nặng lãi, có máu mặt đôi chút. Tiền và vũ lực, anh đều chấp!

- Nhiều. Tiền bố em đầu tư chứng khoán là của gã hết. Vỡ nợ rồi!

Hạ An chớp mắt liên tục để ngăn những giọt khóc đang chực trào ra, cô không muốn mình tỏ ra quá yếu đuối, nhất là lúc này. Tuấn Dương giúp cô lau nước mắt, vỗ nhẹ vai cô an ủi:

- Anh sẽ giúp. Em không phải lấy hán đâu!

Hạ An đột nhiên xô mạnh tay anh ra, giọng phẫn nộ:

- Rồi sao? Em không lấy hán thì lấy anh, hả? Thế còn cuộc hôn nhân của anh thì sao? Là anh muốn phải không?

Chẳng để Tuấn Dương kịp giải thích, Hạ An đã chạy vụt khỏi nhà hàng như tránh né sự thật. Cô điên cuồng băng qua làn xe cộ tấp nập mà chẳng thèm để ý tới chiếc mô tô đang lao nhanh về phía mình...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Luật cấm từ vị khách

- Luật dành riêng cho em đây! - Ngón tay đưa ra, dí mạnh trán cô nhóc - Không được rời khỏi tôi, một mét!

*

Đã dùng mọi cách để đe dọa nhưng cảm giác sợ hãi không đến với vị khách kia mà ngược lại, nó đang xâm chiếm cô gái nhỏ thật mạnh mẽ. Tại Đông Vy như ù đi khi hắn nói mình bị AIDs, tuy không tin lắm nhưng cơ thể nhỏ nhắn vẫn cứng đờ, quên cử động dù những sợi dây thừng đã bị cởi bỏ toàn bộ.

- Tôi còn trẻ, còn tương lai, còn nhiều thứ phải làm. Ông đừng hại tôi! Hơn nữa, tôi chỉ mới bằng tuổi con cái ông, ông làm vậy là mất nhân cách đấy!

Đông Vy nhẹ nhàng khuyên giải, chỉ mong những lời thành thật có thể đánh thức một phần lương tâm của kẻ làm cha. Đây cũng coi như là biện pháp cuối cùng!

- Xin lỗi, tôi không có con. - Vị khách lịch sự đáp.

- Vậy tôi bằng tuổi cháu ông! Ông không cảm thấy có lỗi với con cháu sao?

- Bị ngốc à? Đã không có con thì làm sao có cháu! - Vị khách bực mình, cốc trán cô gái nhỏ liên vài cái. Rõ ngốc, nếu muốn thịt người thì anh đã chẳng thèm nghe cô nàng làm nhảm đến tận bây giờ.

- Đau!

Cô gái nhỏ kêu lên, vừa xuyt xoa vừa che trán và bồng giật mình khi nhận ra sự tự do đã được trả về với đôi tay. Một âm mưu nhỏ chột nảy ra và được Đông Vy thực hiện ngay lúc đó. Cô gái nhỏ bặm môi, dùng hết sức tung cú đập thật mạnh về phía đối diện, nơi mà cô đoán chắc là vị khách đang ngồi. Đồng thời, tay tháo khăn bịt mắt để tiện đường thoát thân.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Đông Vy, vị khách không dính đòn mà ngược lại, tóm lấy bàn chân phách lối để cô gái nhỏ hoảng sợ, luống cuống vùng mạnh cả hai chân.

- Biến đi! Biến ngay!

Nét cười thoáng qua trên khuôn mặt điển trai, vị khách bồng vòng tay ôm chặt lấy cô gái nhỏ, khẽ đặt lên chóp mũi xinh xắn một nụ hôn phớt như làn gió thoảng qua. Giấy lát đó, cả không gian bị nhấn chìm trong im lặng. Cô gái nhỏ thôi chống cự, ngồi ngoan trong đôi tay quen thuộc, nín thở thật lâu rồi khẽ nói:

- Ai thế?

Thay cho câu trả lời, vị khách nói lòng nút thắt của chiếc khăn để nó tự tuột ra, trả lại tự do cho đôi mắt còn ngập sợ hãi. Cô gái nhỏ ngược nhìn người đối diện với vẻ mặt ngạc nhiên tốt cùng, làn da tái xanh bỗng chốc ửng hồng, trưng ra toàn bộ sự ngỡ ngàng đang lấn chiếm cô nhóc. Đông Vy chớp mắt mỗi, bật ra những thanh âm run run:

- Sao lại là anh?

- Là tôi thì sao?

- Nhưng giọng nói ...anh biết giả giọng?

Đông Vy hướng thẳng ánh mắt hoài nghi về phía người đối diện, hai tay bầu chặt vào lưng anh để ... trả thù cho việc bị người này lừa gạt. Thật mất mặt! Thật xấu hổ! Lại bị anh chứng kiến mình rơi vào thảm cảnh này, đã thế còn mạnh mẽ dọa người máu lạnh, có khác gì là làm trò cười không?

Bất chợt, một ý nghĩ lướt qua đầu cô gái nhỏ như tia chớp loé lên giữa trời quang. Đông Vy nhìn chăm chăm đôi mắt xám tro mê hoặc, khẽ rùng mình bởi linh cảm kì quặc đang mách bảo cô rằng, nhân vật đáng sợ này chính xác là người lạ mang tên Richard nếu như...

- Anh biết giả giọng nói đúng không? - Cô gái nhỏ lặp lại phán đoán của mình, tim đập liên hồi như sắp vỡ tung.

Hữu Phong gật đầu thừa nhận với thái độ dửng dưng cổ hủ, cứ như là bí mật về Richard chẳng bị khơi ra. Anh thấp giọng:

- Đạo phở thế này à?

- Em lạc đường rồi sau đó... không nhớ nữa. Lúc tỉnh dậy thì đã thế này rồi! - Cô gái nhỏ lấp liếm chuyện đuổi bắt cướp, không muốn phô trương thêm sự ngốc nghếch của mình trước ai kia.

Hữu Phong cũng chẳng thêm suy xét lời nói dối lộn xộn ấy, mắt anh xoáy sâu vào bờ má còn lưu dấu tay, dấu vết của những cái bạt tai. Anh mím môi, có chút thương cô nhóc, nhưng hơn hết vẫn là con điên vẫn muốn nổi lên! Vệt sáng mạnh mẽ phủ lấy đôi mắt xám tro lạnh lẽo, Hữu Phong gạt tay cô nhóc để hất văng mấy cái bầu vėjo của mèo con. Anh thấy chất giọng dừ dần vào không khí:

- Luật dành riêng cho em đây! - Ngón tay đưa ra, dí mạnh trán cô nhóc - Không được rời khỏi tôi, một mét!

Đông Vy nhắm mắt, gục mặt vào bờ vai rộng, miệng cười tủm tỉm, mũi nhăn nhăn.

- Tóc anh cũng thật thơm!

Sau lời khen ấy, cô gái nhỏ dùng hết can đảm vài cái vuron tay, chạm nhẹ mái tóc màu hạt dẻ của người đang cồng mình. Vì lúc chiều chạy quá nhanh nên bị sái chân, còn phải trải qua mấy tiếng đồng hồ bị trói nên Đông Vy đến lết cũng chẳng nổi. Nài nỉ mãi, ai đó mới chịu cồng cô với lời dặn “Không nhúc nhích, không mở miệng!”

Cô gái nhỏ phạm phải hai điều cấm kìa mất rồi... Hữu Phong khựng người, miệng nhếch hờ thành nụ cười quỷ quyệt và đột ngột... anh buông tay.

Rầm! Đông Vy tuột khỏi lưng Gió Quý, đáp đất bằng tiếng hét thảm thiết...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Luật cấm từ vị khách

Tuệ Anh kinh ngạc khi Minh Quý trở lại chỉ sau vài ba phút vào khách sạn, với thần thái sứt mẻ và vẻ mặt thảm hại, anh đập mạnh volant.

- Sao đây?

- Tên chết tiệt ấy đến trước rồi!

- Tên chết tiệt nào? Ý anh... không phải Hữu Phong chứ?

Tuệ Anh mất bình tĩnh, đồng tử trong đôi mắt híp giãn căng. Cô đang lo vì sợ hòng kế hoạch và sợ nhất là Gió Quý rồi sẽ bóc trần âm mưu này ra. Cô rồi sẽ thật xấu xí trong mắt anh.

- Nhìn đi!

Minh Quý đi đầu Tuệ Anh vào ô cửa kính nhỏ để cô nàng thấy rõ chiếc xe BMW chiếm chế độ gần đây, chứng tỏ Gió Quý đang hiện diện tại nơi này. Đám lưu manh ăn hại! Bọn chúng chả phân biệt nổi đâu mới là vị khách thật sự.

- Hắn tới rồi. Kế hoạch của cô, xem ra chỉ là thứ bỏ đi!

Chẳng đợi người bên cạnh kịp phản ứng trước sự đổ vỡ của cái bẫy tuyệt hảo, Hồ Minh Quý đã thẳng tay đẩy cô nàng ra khỏi xe và phóng đi điên cuồng. Anh ghét phải thất bại liên tiếp trước đứa em trai cùng cha khác mẹ, cứ như đó là một quy luật. Tạo hoá thật không công bằng, vì có gì anh và hẳn đều là con trai độc nhất của dòng họ quý tộc nhưng chỉ mình hẳn mới nhận được sự tôn sùng của muôn người, còn anh... cứ như đứa con hoang. Federer đối xử với anh thật khác so với hẳn. Nếu Hữu Phong được bố tự tay chăm bẵm từng chút, rèn dũa từng chút, nâng niu từng chút thì anh lại bị ông ta quăng cho đám người hầu. Mọi yêu cầu của Minh Quý, Federer đều đáp ứng, anh luôn sống trong đủ đầy, chưa từng thiếu thốn bất cứ thứ gì nhưng bố cũng chưa bao giờ gần gũi Minh Quý. Anh tủi thân, đôi lần nhốt mình trong phòng không ăn không uống nhưng rồi vẫn phải tự chui ra vì chẳng ai thèm ngó tới. Nhiều lần, anh chủ động tiếp cận bố nhưng lại lùi thối một mình vì bố luôn từ chối anh với lí do - Bận! Federer bận thật, nhưng chỉ cần Richard bỏ ăn một bữa thì ông ta sẵn sàng gạt hết công việc.

Ngày thơ bé, Minh Quý đã tưởng Federer chiều chuộng Richard hơn vì anh thua kém cậu ta. Muốn được người bố vĩ đại quan tâm nên Minh Quý đã luôn gắng hết sức để chứng tỏ mình hơn hẳn em trai, dù là việc cón con như ngoan ngoãn ăn uống chứ không kén ăn giống cậu em. Đối với mọi người xung quanh, anh luôn tỏ ra thật thân thiện, thật chuẩn mực, thật trái ngược với phong thái bất cần và nổi loạn của Richard.

Thế nhưng mà, hết thấy những điều đó chẳng đem tình thương của bố cho anh mà dần dần, chúng hình thành lớp nguy trang thật hoàn hảo để che giấu con quỷ tham vọng, ích kỷ bên trong anh. Và chỉ duy nhất Hữu Phong biết anh chẳng phải thiên sứ như người khác vẫn lầm tưởng, cậu ta luôn buông lời nét cười chế giễu và chọc điên anh nhằm để bóc mẽ con người thật của anh. Con người thật của Minh Quý... là đứa trẻ vẫn thường độ kị, ghen tị với cậu em trai cùng cha khác mẹ, vẫn thường thèm khát những thứ Richard có mà chẳng thể chiếm đoạt. Con người thật của Minh Quý, tóm lại là kẻ thua cuộc!

Kéttt!

Chàng trai đột ngột quay đầu xe khiến những phương tiện tham gia giao thông ở làn đường kế bên đồng loạt phanh gấp, tấp vội vào lề đường hết những con thú hoang đang trốn chạy cuộc săn đuổi ghê rợn nào đó.

Minh Quý tăng tốc độ, lao đi nhanh hơn về hướng ngược lại. Anh dù thua cuộc lần này thì cũng phải đập đổ chiến thắng của Đình Hữu Phong! Anh sẽ không nằm yên trên thất bại như đã từng nữa, vì anh đã biết chính xác điểm yếu cậu ta...

Chương 55: Chạm tay vào tử thần

Hữu Phong ngồi xuống cạnh cô gái nhỏ, ánh mắt lạnh lẽo phóng thẳng tới những vết bầm tím bầm quanh cổ chân mảnh dẻ, bàn chân be bé co rúm lại dưới con đau.

- Có tới bệnh viện không?

- Không cần đâu! - Cô gái nhỏ đáp gọn lỏn, quay mặt đi nơi khác, không thèm nhìn cái người đã tàn nhẫn quăng cô xuống đất.

- Thế mai Vy đi học kiểu gì? Lết à?

- Ủ, lết đấy! - Đông Vy bặm môi, tỏ ra bất cần.

- Tốt!

Hữu Phong đột nhiên xoa đầu cô nhóc, tia gian manh ánh lên trong đôi mắt xám tro và thấp thoáng sau nét mặt dửng dưng. Anh đều giọng:

- Vậy, Vy cứ lết nhé. Tôi đi đây!

Đi đâu cơ? Cô gái nhỏ dờ người, lơ lơ nhìn theo đôi giày thể thao sọc đen cho tới lúc bóng dáng kiêu hãnh khuất dần sau bãi đỗ xe chật cứng... À! Thì ra là bỏ rơi cô...

Đông Vy suýt chút thì hét ầm vì quá giận, cục tức lúc nãy cô còn nuốt chưa trôi đã lại bị anh nhồi thêm con bực này nữa. Rõ ràng là anh tới đây với ý đồ chẳng tốt đẹp gì, anh vốn chỉ muốn giục cọt sự ngốc nghếch của cô. Đông Vy thôi liên tưởng Hữu Phong tới Richard, dù hai người đều cứu vớt cô khỏi những cái hố nhưng phong thái của họ là hoàn toàn khác biệt. Người lạ chu đáo hơn, chuẩn bị bánh donut ngon lành, cử người đưa cô về tận trường chứ không vô tâm như cái người vô tình này, luôn đối xử với cô thật tệ!

“Tôi tệ! Đồ tôi! Đồ tôi tệ! Đồ tôi tệ! Đồ tôi, tôi tệ! ...”

Trong lúc Đông Vy không ngừng nhại đi nhại lại mấy từ tôi tệ, một cánh tay chìa ra trước mặt cô nhóc, tỏ ý muốn nâng nhóc ta dậy nhưng bị hất ra. Đông Vy cau tiết, chằm chằm nhìn đã gắt loạn lên:

- Đồ tôi! Sao anh còn quay lại làm gì!

- Ô! Ai đã làm em phải giận thế này?

Những thanh âm nhẹ nhàng tựa dải lụa mềm mượt chậm rãi tiến thẳng vào tai Đông Vy khiến cô đánh mất một nhịp thở, ngây người trong vài giây, thật từ từ ... thật từ từ... cô gái nhỏ ngược đầu.

- A! Anh cũng tới đây sao?

Tuấn Dương thở nặng nề, vòm ngực rắn chắc lộ ra sau chiếc áo

phông đầm mồ hôi. Anh nắm chặt tay người đang nằm trên giường bệnh,

nhìn cô đau đớn khi vừa trải qua cuộc phẫu thuật kéo dài hàng

tiếng đồng hồ để giữ lại sinh mạng trước cơn thèm muốn của tử

thần. Càng thương cô bao nhiêu thì anh càng giận bố mẹ cô bấy

nhieu, dù họ có khó khăn tới đâu cũng không được phép mang con cái

ra trao đổi như món hàng thế kia. Bởi vậy mà anh còn để họ vào thăm Hạ An, sợ cô tỉnh giấc sẽ thêm đau buồn.

Anh quyết định rồi, anh sẽ huỷ bỏ cả hai cuộc hôn nhân bằng mọi

cách và bằng mọi giá! Sẽ không ai có quyền thay anh quyết định

trương lai nếu như anh của sau này thiếu vắng tình yêu.

- Chị Hạ An! Chị làm sao thế này!

Tuệ Anh vừa bước vào phòng bệnh đã bật miệng khóc nức lên. Vừa

nghe tin Hạ An bị tai nạn là cô rời khách sạn, chạy tới đây ngay.

Một phần vì cô thật sự lo lắng cho người chị thân thiết, một

phần vì cô muốn lấy đây làm lí do để lấp liếm sự vắng mặt của

cô kể từ lúc bỏ lại Đông Vy tại cửa hàng thời trang.

- Ngậm miệng lại! Đừng có ồn! Hạ An đang ngủ, không thấy à? -

Tuấn Dương gay gắt, bởi anh vốn kinh tởm sự giả tạo.

Tuệ Anh sững người mất vài giây trước lời quát mắng kia nhưng rồi cũng chẳng mấy để tâm, vì cô đã quá quen với bản tính nóng nảy của tên đàn anh khỗn trên. Hơn nữa người yêu anh ta đang gặp nạn, cư xử thô lỗ đôi chút cũng chẳng sao, đừng nên chấp người lúc họ vì đau buồn mà mất kiểm soát làm gì! Tuệ Anh bước tới giường bệnh trắng xóa, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay xanh xao đến tội nghiệp của Hạ An.⁵

- Đừng lo lắng, chị ấy sẽ không sao đâu. Thần chết sẽ không nỡ bắt người tốt!

Tuệ Anh thăm thò, có ý an ủi Tuấn Dương nhưng anh lại ném cho cô ánh nhìn khô

ng mấy thiện cảm, kèm theo chất giọng mỉa mai:

- Cô biết vậy thì ăn ở cho tử tế, không thì chết sớm đây!

- Ý anh là sao? - Tuệ Anh quắc mắt.

- Chẳng ý gì cả. Nhắc nhở thôi, mà nếu cô tử tế thật thì cần quái gì phải giết mình! - Tuấn Dương xoáy thẳng vào đôi mắt híp sắc bén, cười lạnh một tiếng như ngầm vạch trần mọi tội lỗi của cô ả.

Tuệ Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh, hồ như không chút run rẩy trước những lời đay nghiến kia, chỉ riêng đôi bàn tay là lạnh toát bởi lo sợ. Cô nàng khéo léo lái chủ đề sang hướng an toàn cho mình:

- Chồng chưa cưới muốn gặp chị Hạ An. Hắn còn ở ngoài kia, anh ra xem thử thế nào!

Chưa để cô nói hết câu, Tuấn Dương đã đứng vụt dậy và lao nhanh ra ngoài. Chờ tới lúc cửa phòng khép chặt, Tuệ Anh mới cẩn thận đi tới cửa sổ, lấy máy gọi cho Minh Quý để nghe ngóng tình hình. Anh ta đang thực hiện kế hoạch mới, sẽ đưa nữ sinh học bổng về nhà riêng của anh ta rồi tùy ý hành động. Miễn sao Gió Quý phải đau!

- Thế nào rồi? Anh bắt được nó chưa?

- Hay lắm! Tôi sẽ gọi thêm gã lưu manh. Gã nhớ con bé lắm! Lần trước gã đã kịp làm gì với nó đâu!

Nằm chết lặng trên giường bệnh trắng xóa, Hạ An nín thở, nhắm nghiền mắt và còn bất tỉnh. Cô đã nghe thấy hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Gặp nguy

Cảm giác thế nào? Nhìn người tình bé bỏng của mình sắp chết mà không làm gì được ấy! Thiếu gia uy phong đâu rồi nhỉ, giờ ai thèm nghe cậu chứ! Cậu thua rồi! Đông Vy không sống được đâu, cô nàng ngốc tới mức thất dây an toàn cũng chẳng cài nổi!

*

Qua cửa kính xe, Đông Vy thờ thẫn nhìn cảnh vật đang lùi dần về phía sau với gương mặt nhợt nhạt, tóc rối tung đầu rối bời hết cô nàng bê bối. Cô gái nhỏ không ngừng vận vẹo những ngón tay, nghe tim đập liên hồi. Cô e sợ mỗi đe dọa nào đó đang rình rập quanh mình nhưng chẳng rõ nguyên do của

nỗi sợ này xuất phát từ đâu. Là vì Tuệ Anh gặp nạn hay vì cô đi cùng xe với một con người khá phức tạp?

- Bệnh viện còn xa không anh nhỉ?

- Xa chứ! Chúng ta còn chưa đi hết nửa chặng đường.

- Ừm. Em biết rồi!

Cô gái nhỏ khẽ thở dài, bắt đầu có chút hối hận khi theo Minh quý. Dù cô vẫn chưa hiểu rõ về con người này nhưng chắc chắn anh ta chẳng phải kẻ xấu, bởi ba năm trước, Minh Quý từng là người duy nhất bên cô chịu giúp đỡ vô điều kiện. Cô từng thiếu, tuy không hỏi vay nhưng trông thấy khuôn mặt ảo não của cô là anh ta hiểu chuyện ngay, chẳng cần hỏi han gì nhiều đã đem tiền cho cô mượn. Sau đó, Đông Vy không có dịp gặp lại Minh Quý nữa. Còn bây giờ thì anh đâu biết cô là ai, ngoại trừ học sinh cùng trường! Nói chung, Minh Quý an toàn với cô, chỉ có điều lòng dạ cứ mãi bứt rứt không yên là vì Đông Vy đang mang cảm giác bỏ-roi-một-người. Có khi nào, cô hiểu nhầm Hữu Phong ... Anh đi lấy xe để đưa cô về chứ không hẳn là vớt vớt.

- Anh Minh Quý, anh...

- Đông Vy, em...

Cùng lúc, hai giọng nói đồng loạt cất lên khiến hai ánh mắt vô thức chạm vào nhau qua chiếc gương chiếu hậu, một ánh thăm dò từ chàng trai trẻ và một ánh e ngại từ cô gái nhỏ.

- Anh nói trước đi!

- Lady first! - Minh Quý nói ngắn gọn.

Đông Vy cũng không lười thôi thêm, hỏi nhanh:

- Em khá tò mò là sao anh biết Tuệ Anh xảy ra chuyện?

- Nghi ngờ anh hả nhóc?

- Không phải đâu. Anh đừng nghĩ thế! - Cô gái nhỏ vội xua tay, cup mắt lí nhí - Em chỉ hơi thắc mắc.

- Thế thì anh không cần giải đáp! Đến nơi rồi em sẽ biết!

Minh Quý đột ngột nhấn mạnh ga, đẩy tốc độ lên tới mức gần như là cao nhất. Sau vài cú luồn lách, xe đã nghiêm nhiên dẫn đầu làn đường cao tốc. Cô gái nhỏ hoảng hốt vịn chặt vào mép ghế để người không va đập về phía trước, giờ cô mới biết thế nào là tốc độ tử thần mà người ta hay ám chỉ những tay đua gan lì.

- Anh đi chậm hơn được không? - Đông Vy sợ tái người, da trắng bệch không khác tượng sáp là mấy.

- Thắt dây an toàn vào! - Nét mặt Minh Quý nghiêm lại một cách khác thường, anh quát - Mau lên!

Cô gái nhỏ thấy chóng mặt, đầu óc xoay tròn như đang nhón chân theo điệu nhạc. Người được mùi nguy hiểm đang bám lấy mình và chiếc xe này, Đông Vy liền làm theo lời Minh Quý nhưng sự luống cuống của cô càng làm tay thêm run, không sao gài nổi đai an toàn. Cô gái nhỏ lo lắng nhìn theo tầm mắt của người ngồi sau ghế lái điều khiển, phải kìm lắm mới không reo lên.

Cảm giác bất an ban nãy bỗng chốc bị thổi bay đi mất, thay vào đó là sự an tâm tuyệt đối như khi cô gái nhỏ nằm gọn trong vòng tay của Gió Quý. Thật quá mức vô lý, nhân vật đáng sợ nhất lại là người Đông Vy tin tưởng nhất...

- Anh dừng lại đi! Đây là xe Hữu Phong mà!

Cô gái nhỏ nói như reo, khẽ thở phào vì chẳng có cuộc đuổi bắt nào diễn ra hết. Có lẽ Minh Quý hiểu lầm chiếc BMW đang bám sát phía sau là của bọn côn đồ nào đó nên mới phóng nhanh như vậy. Nhưng lạ thật, đến xe em trai mình mà anh ta cũng không phân biệt nổi hay sao? Đúng lúc Đông Vy định biến mỗi ngõ vực thành một câu hỏi nào đó thì chuông điện thoại Minh Quý reo, lần thứ hai kể từ lúc cô gái nhỏ bước lên xe. Anh ta không bắt máy, cũng không giảm tốc độ, chỉ cười một điệu quái dị rồi bỗng đánh tay lái...

Trước khi lao ra khỏi xe, Minh Quý khẽ thì thầm:

- Đông Vy, tôi xin lỗi!

Giữa đêm tối, chuỗi âm thanh rừng rợn của sự va đập vút lên cao như lưỡi dao sắc ngọt, cứa sâu vào tận cùng của sắc đêm và gieo rắc trong đôi mắt xám tro một nỗi đau tinh khiết...

Chỉ trong giây lát ngắn ngủi, vụ tai nạn kinh hoàng đã mang mùi máu tanh bao trùm cả không gian. Đoạn đường cao tốc bị kẹt tắc, xe cộ đều phanh gấp và tập vội vào vĩa hè để không gây thêm hỗn loạn.

Vừa nãy, chiếc xe đang lao với tốc độ từ thần tốc lán đường, đâm thẳng vào làn xe ngược chiều. BMW theo sau cũng không tránh khỏi liên lụy, vì trước đó, Hữu Phong cho xe phóng như vũ bão nên dù đã thắng gấp vẫn lao thẳng vào đám hỗn độn. Do bị ép từ cả hai phía trước sau, xe dẫn đầu của Minh Quý đã bị quăng lên không trung và lật ngược như pha hành động kinh điển thường hay có trong những bộ phim bom tấn. Lửa đàn bốc cháy quanh xe... mùi xăng, mùi máu quyện vào nhau đặc sánh.

Hữu Phong bị choáng nặng, trước mắt tối sầm nhưng vẫn cố không gục đầu bất tỉnh trên volant. Anh thấy đau, đau tới nỗi phải mím chặt môi để không bật ra bất cứ tiếng rên rĩ nào. Ý thức của anh còn nguyên vẹn nhưng thể xác thì lại quằn quại trong đau đớn và bất lực. Anh muốn cứu cô gái nhỏ ra khỏi chiếc xe chết tiệt đang bốc cháy kia! Vừa nãy, anh chỉ thấy mỗi Minh Quý nhảy ra... còn cô ngốc kia, bị mắc kẹt rồi!

Một phút trôi qua, có vài người kéo Hữu Phong ra khỏi xe BMW cũng bị lật. Anh thấy lơ mơ gần đó là đám đông nhốn nháo đang vây thành vòng tròn quanh xe của Minh Quý, họ liền tiếp gọi cảnh sát, cấp cứu.

- Trong xe còn có người! - Hữu Phong khê thều thào, lồng ngực quặn thắt từng cơn khiến anh ho ra máu.

- Xe sắp nổ rồi chàng trai! Không ai dám tới gần đâu. Mọi người đang đợi cứu hộ. Cậu cố lên!

- Tôi bảo trong xe còn có người!

- Ai không biết thế. Nhưng xe sắp nổ, cậu không nghe thấy sao? Chắc là cứu hộ tới liền thôi! Họ bị kẹt xe.

Mất Hữu Phong hẳn mạnh những vết đỏ, anh gằn từng chữ:

- Ông cứu Vy rồi ông muốn gì tôi cũng cho. Còn nếu Vy có chuyện gì, tôi cho ông chết đấy!

- O, Vy nào? Cậu đang nói gì thế?

Người đàn ông nhìn Hữu Phong lạ lẫm, cho là anh không được tỉnh táo nên mới ăn nói linh tinh. Còn Hữu Phong đã gần như lịm đi, anh khó nhọc mấp máy môi:

- Vy...

- Há?

Tôi không nghe thấy cậu nói gì cả! Nói lại xem nào!

Đến lúc này, nửa chữ Hữu Phong cũng không thốt ra nổi nữa. Anh chỉ hất cằm, hướng ánh nhìn của người đàn ông tới chiếc xe đang cháy. Ông ta lại càng không hiểu, phẩy tay có ý bảo anh đừng tiếp tục Vy Vy gì đó nữa. Ông ta đỡ anh ngồi tạm xuống đường, mặt căng thẳng nhìn máu đang lan khắp mặt Hữu Phong.

- Khốn thật! Lũ y tá bác sĩ chết dí ở đâu rồi!

Mặc ông ta chửi rủa, Hữu Phong giữ hơi thở nhẹ, chậm chậm rút di động khỏi túi quần. Một bàn tay đỡ Hữu Phong ngồi vững, một giọng nói vừa nhẹ vừa qui quyết rì vào tai anh:

- Cảm giác thế nào? Nhìn người tình bé bỏng của mình sắp chết mà không làm gì được ăy! Thiếu gia uy phong đâu rồi nhĩ, giờ ai thèm nghe cậu chứ! Cậu thua rồi! Đồng Vy không sống được đâu, cô nàng ngốc tới mức thất dây an toàn cũng chẳng cài nổi! Hahaha!

Hữu Phong chết lặng, chỉ kịp ấn số quần gia Lâm trước khi nhắm nghiền mắt...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cổng thiên đường

Biển cả mênh mông. Có cậu bé bất tỉnh trên bờ cát, cả người cậu đều dính máu. Chung quanh vắng lặng như chỉ có mỗi mình cậu tồn tại trên thế gian này.

Cậu cứ nằm bất động như thế kể từ lúc bình minh kéo nắng lan tràn cho đến lúc hoàng hôn gọi bóng đêm bùng tỉnh. Phải rất lâu sau, tưởng chừng như cả thế kỷ đã trôi qua, mới có ai đó tới gần cậu. Là người phụ nữ tuyệt đẹp, chỉ riêng mọi đường nét trên gương mặt bà đều buồn, đều sâu. Vóc dáng bà mỏng manh tựa làn khói, chân không đi mà lướt trên cát.

- Hữu Phong, con mở mắt ra nào! - Tiếng người phụ nữ thì thầm như tiếng sóng rì rào của biển khơi.

Tựa lờn thần chú được truyền tới, cậu bé thức tỉnh ngay sau đó, vệt lông mày thanh tú khẽ nhú lại, đôi mắt xám tro từ từ mở ra. Cậu khó nhọc thều thào:

- Mẹ!

- Hữu Phong, con thật ngoan!

Ánh mắt người phụ nữ xa xăm tựa cánh bướm nhấp nhô ngoài biển khơi, bà nhìn cậu bé trêu mến:

- Phong có muốn đi với mẹ không?

Cậu bé chầm chậm gật đầu, đặt tay mình vào lòng bàn tay mẹ không chút do dự.

- Con ngoan lắm!

Sau lời khen ngợi của mẹ, cậu bé bỗng có cảm giác mình nhẹ bẫng chỉ tựa chiếc lông vũ vút cao lên không trung. Cậu thấy rõ ánh mặt trời rực rỡ, thấy rõ từng cụm mây trôi lững lờ. Những vệt máu trên người cậu biến mất một cách kỳ lạ.

Dường như cậu đang ở thiên đường, bởi chỉ có thiên đường mới không tồn tại đau đớn. Cậu chết rồi ư? Sao cũng được! Lúc này ngoài chói mắt ra, cậu không có chút cảm giác nào nữa hết!

- Chỉ cần bước vào Cổng thiên đường là con sẽ đến với thế giới của mẹ! - Người phụ nữ chỉ về cầu vồng bảy sắc lung linh giăng ngang trời.

- Vâng, mẹ! - Cậu bé ngoan ngoãn đáp.

- Nào, con yêu đến với mẹ!

Lúc này, người phụ nữ đã đứng sau cầu vồng, bà như trong suốt giữa bảy sắc màu tỏa sáng khắp nền trời. Bà chìa tay để con trai nắm, cười cung nựng:

Nào con!

Cậu bé bỗng sững người, có giọng nói trong veo rất đỗi quen thuộc đang vang vọng quanh đây khiến cú nhấc chân của cậu khựng lại. Cậu lắc đầu, đẩy mắt xám tro ánh lên những tia sáng mạnh mẽ.

- Con từ chối mẹ sao hả Phong?

- Xin lỗi Người. Con đã hứa, phải bảo vệ Vy!

Một khoảng im lặng như trùm kín cả vũ trụ. Người phụ nữ khóc trong câm nín, những giọt nước mắt rơi khỏi gò má xanh xao, tan ra bao la. Ngay sau tiếng nấc nghẹn, bà xô mạnh Hữu Phong...

“Được rồi con trai. Hãy quay về thế giới của con nhưng nên nhớ rằng, con phải khiến người con gái ấy đau gấp ngàn lần những gì mẹ đã trải qua! Không được quên nỗi đau của mẹ nhé Hữu Phong!”

Bóng mỏng manh của người phụ nữ dần tan biến, chỉ còn tiếng nói âm u cùng con trai bà rơi khỏi tầng mây...

Hàng chục đôi mắt đồng loạt dõi chiếc máy đo tim trong câm lặng, trên màn hình, điện tâm đồ chạy một vạch thẳng tắp...

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!

Quản gia Lâm nhìn người bác sĩ đang cúi gập trước mình, ông bình tĩnh đặt câu hỏi:

- Ý ông là thế nào?

- Gia đình nên chuẩn bị...

- Ra ngoài hết cả đi! - Federer ngắt lời với ngữ khí lạnh tanh.

Chỉ phút chốc, phòng bệnh đã lặng như tờ. Những giọt khóc đều bị con đau thắt ép chặt trong tuyến lệ, không sao thoát ra nổi. Quản gia Lâm đứng thất thần, những ngón tay siết chặt. Thầy giám thị cúi gằm mặt, mắt đỏ hoe.

- Hai người nữa, đi ra đi!

Sau mệnh lệnh của người đứng đầu dòng họ quý tộc, chỉ mỗi thầy giám thị bước đi. Còn quản gia Lâm quì xuống ngay khi cánh cửa đóng lại, ông nghẹn

tiếng:

- Tôi đáng chết, thưa chủ nhân!

- Ta bảo rồi, ông chỉ vờ trung thành với Richard, không được phép chiều ý nó. Ta đã cấm Richard quen cô bé đó rồi cơ mà!

- Tất cả là lỗi của tôi, thưa chủ nhân.

- Biết thế thì đi chết đi! - Federer hất cằm về phía cửa, nét mặt u tối.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Một lần nữa, cánh cửa khép lại, đem mọi âm thanh dập tắt. Federer nắm bàn tay lạnh buốt của con trai, tim như vỡ thành hàng trăm hàng ngàn mảnh vụn. Ông khóc, lần thứ ba trong đời. Lần thứ nhất là khi mẹ Richard - người phụ nữ duy nhất ông thương yêu qua đời. Lần thứ hai là vào ba năm trước, khi Richard gặp nạn. Nạn đó ông gieo nhưng người gánh chịu đã chẳng phải là Richard nếu như anh không cứu vớt gia đình đáng chết đó! Thêm lần này nữa, con trai độc nhất của ông mất cả tính mạng chỉ vì đứa bé ấy...

Nó cũng là mầm mống của lũ chết tiệt đã hại vợ con ông, phải giết nó!

Federer chạm vào khẩu súng ngắn gài trên thắt lưng, đúng lúc ý định gây án mạng kia sắp được ông thực hiện thì màn hình máy đo tim hiển thị những vạch cong. Federer không tin nổi vào mắt mình, nhìn Hữu Phong đang nhú mồm, một môi vút một từ duy nhất cho sự kinh ngạc tột độ của ông.

- Vỵ!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cùng ngậm miệng!

Ở đâu đó, có nét đồng điệu giữa hai tâm hồn và những phút giây qua mới là chút giây phút ngắn ngủi họ dám sống thật...

*

Kể từ sau vụ tai nạn, cô gái nhỏ đột nhiên bốc hơi. Không ai còn thấy Đông Vỵ nữa! Hầu hết mọi người đều cho rằng, cô gái nhỏ đã nổ tung cùng chiếc xe đêm ấy, giờ chỉ là nắm tro tàn.

Điều này khiến toàn học viện xôn xao, nhiều học sinh bắt đầu tỏ ra hồi hận vì lúc trước đã đối xử không tốt với nữ sinh học bổng. Họ gấp hạc giấy cầu nguyện để mong linh hồn người bạn nhỏ sớm siêu thoát. Số ít ỏi còn lại vẫn chưa tin là Đông Vỵ chết nên thuê thám tử điều tra.

“Tạm thời, Đông Vỵ sẽ không tới lớp. Các em chỉ cần biết vậy và nên dẹp hết những trò ngớ ngẩn kia đi! Không làm ồn, gây mất trật tự!”

Điều kì lạ là ngay sau lời dặn dò của thầy giám thị, Hạ An đột nhiên giáng mạnh bạt tai vào Tuệ Anh. Chi đánh mà không nói thêm bất cứ lời nào! Cái tát bất ngờ đó nhanh chóng trôi vào quên lãng bởi ai cũng cho rằng, hành động kia là do tâm lí của Hạ An không được ổn định sau mấy ngày điều trị ở bệnh viện.

Quãng thời gian này, Tuấn Dương luôn kề bên Hạ An, chẳng rời nửa bước như hai người đã là một. Ngày dần trôi, anh dần thay đổi, không còn là nam sinh chơi bời, thường trêu ghẹo đám con gái là loi, không còn một tay ôm hai em nữa. Vòng tay anh, giờ chỉ dành riêng cho mỗi người con gái ấy.

Tuấn Dương của hiện tại như biến thành người khác, nhưng thực chất, anh vẫn là anh, chỉ có điều những suy nghĩ đã chẳng còn non nớt. Anh hiện tại, phải tự gánh tương lai của chính mình. Anh đã bỏ nhà đi, kế bố mẹ cắt đứt mọi khoản trợ cấp và cho là anh bất hiếu, còn cô em gái thì gào khóc như đứa con nít.

↳ Anh về nhà đi! Có gì gia đình mình cùng giải quyết mà, anh thế này ai cũng lo.

- Anh không về đâu. Họ lo cho anh hay lo cho tập đoàn của họ?

- Thì tập đoàn sau này cũng sẽ là của anh, bố mẹ muốn tốt cho anh cả thôi mà anh Tuấn Dương!

- Tốt quá nhỉ? Em chẳng hiểu gì cả! Cứ kệ anh đi! - Tuấn Dương dúi lại vào tay em gái thẻ ngân hàng, nghiêm mặt - Anh bảo rồi, anh tự lập được!

- Anh tự lập gì chứ, đồ ăn em còn phải mang đến tận phòng anh.

Chẳng muốn đôi co thêm nên Tuấn Dương bỏ đi với bộ dạng lầm lì, vẫn không chịu cảm thê ngân hàng em gái đưa. Thanh Ngân vừa tự ái vừa tức tới mức bật khóc ngay tại sân thể dục, nơi cô hẹn anh trai.

Vẫn đang là giờ nghỉ trưa nên chung quanh không một bóng người, Thanh Ngân có thể tự do thả mình trôi theo cảm xúc, chẳng cần giữ hình tượng nàng hoa khôi luôn tỏa sáng giữa ánh hào quang. Nước mắt làm nhòe mascara, thoáng chốc đã biến khuôn mặt xinh đẹp thành thảm họa make-up. Thút thút thêm một lúc, cô nữ sinh bỗng giật mình bởi bạch khăn giấy ai đó vứt vào mình.

Cô nàng ngẩng đầu lên trong vô thức để xem kẻ tốt-bụng-theo-cách-vô-duyên và không khỏi giật mình khi kẻ đó là nhân vật tâm cơ xếp thứ hai của học viện - Hồ Minh Quý, cũng là người duy nhất ngoài nữ sinh lộ lem có thể giao tiếp bình thường với Hữu Phong. Vậy, anh ta chỉ có thể là...

- Cảm ơn nhé, anh trai của Hữu Phong! - Nàng hoa khôi lên tiếng chào đầy ản ỷ.

Sắc mặt của chàng trai tối sầm chỉ trong chớp mắt, anh thấp giọng:

- Thông tin này, từ đâu mà có?

- Sói đột lốt người! Bề ngoài thánh thiện, chuẩn mực lắm. Nào ai ngờ cấu kết với con bé mập để hại em trai mình! - Đôi môi đỏ thắm châm chọc.

Minh Quý chẳng bộc lộ chút cảm xúc nào trước sự thật Thanh Ngân vừa khai ra, chỉ thấy coi thường bộ dạng điêu ngoa của cô nàng. Anh cũng thôi ý định ép buộc nàng ta, trước hết phải bịt miệng còn nguyên do vì sao nàng ta tóm được những bí mật này, anh sẽ tự tìm hiểu sau.

- Quạ đội lốt phượng hoàng! Bề ngoài xinh xắn, tỏ na nết na, thuần khiết nhưng ai biết tâm địa khó lường cỡ nào! - Minh Quý không nhượng bộ.

- Tôi tò mò lắm cơ, vô đầu mà hai người định cho Hữu Phong ném là gì thế? - Nàng hoa khôi vuốt tóc, nét yêu kiều pha lẫn nét chua ngoa - Phải chăng là vụ tai nạn kia?

Minh Quý cười không đáp. Anh rút một tờ khăn giấy, dịu dàng lau những vết lem của phấn trang điểm, hơi thở nam tính phả nhẹ lên khuôn mặt đẹp hoàn mỹ. Đúng như dự đoán của anh, cuộc điện thoại kia đã bị theo dõi. Minh Quý yên tâm hơn bởi những gì cô nàng biết qua việc nghe lén, chả là bao.

- Chỉ có kẻ ngốc mới tò mò chuyện người khác! - Minh Quý nhả từng chữ.

- Vậy kẻ khôn ngoan là nên cho tất cả biết đúng không? - Thanh Ngân hươ hươ chiếc máy ghi âm tí hon trước người đang tự nguyện lau nước mắt giúp mình, nàng cũng buông từng chữ - Chỉ cần đưa cái này cho thầy giám thị, toàn trường sẽ biết bộ mặt thật của anh đấy, Hồ Minh Quý ạ!

- Cũng chỉ cần Hữu Phong biết, cô là bạn gái Richard như đã tuyên bố. Cô sẽ sớm biết cái giá của việc mạnh miệng là thế nào! - Đôi môi mỏng tựa cánh đào chậm rãi đáp trả.

- Anh uy hiếp tôi ư?

- Cùng ngậm miệng, cùng có lợi!

Hai đôi mắt cùng xoáy thẳng vào đồng tử người đối diện, họ đã tự phơi bày bản chất thật của mình trước nhau. Ở đâu đó, có nét đồng điệu giữa hai tâm hồn và những phút giây qua mới là chút giây phút ngắn ngủi họ dám sống thật...

Sân thể dục im ắng, có nắng kéo hai chiếc bóng đồ dài trên mặt đất, chàng trai cao lớn, cô gái mảnh dẻ.

Vài tia nắng trong veo leo qua khung cửa hé mở, vờn lên từng milimét mê hoặc trên gương mặt điển trai. Hàng mi mắt thoáng rung động, vệt lông mày thanh tú cau có bởi nắng chói, đôi mắt lạnh lẽo từ từ hé mở sau giấc ngủ kéo dài đã hơn mười ngày qua.

Federer nén niềm vui đang vỡ òa trong tim, ông giữ nét mặt trầm ngâm nhìn con trai đang dần mở mắt, nỗi lo âu kết tụ từ bao ngày nay tới lúc này mới chính thức được tháo bỏ. Các bác sĩ đều nói, Richard khó lòng qua khỏi bởi vụ tai nạn lần này đã đánh thức những vết thương của ba năm về trước. Năm đó, con trai ông cũng rơi vào con nguy kịch vì những phát súng và những nhát dao đâm máu của chính sát thủ do ông cử tới. Giây phút Richard thức tỉnh, Federer như hồi sinh bởi ông đã đặt cả linh hồn mình vào con trai độc nhất.

- Giỏi lắm con trai!

Chàng trai im lặng, tầm mắt rơi trên mái tóc điểm bạc của Federer, lòng bỗng dậy lên chút cảm xúc khó tả khi ông luôn là người anh nhìn thấy đầu tiên trong những lần anh đứng trên lằn ranh giới giữa sự sống và cái chết. Hữu Phong hiểu rõ, Federer yêu anh hơn bất cứ thứ gì ông có, thế nhưng một tiếng bố anh cũng chưa từng gọi. Sâu trong tiềm thức anh từ thơ bé, Federer là kẻ ác trói buộc mẹ, giam cầm mẹ, làm mẹ đau hết cuộc đời...

- Con không thấy khó chịu ở đâu chứ? Chờ chút nhé, bố gọi người vào kiểm tra.

Chưa được hai bước, Federer không yên tâm dặn dò thêm:

- Con nằm yên đấy, đừng cử động!

Lời bố còn chưa dứt hẳn, Hữu Phong đã ném vớ lọ hoa thủy tinh đặt đầu giường. Ánh mắt anh rục lên tựa loài mãnh thú đang bị kìm ***, âm vực trong

giọng nói khô khốc như văng lại từ vùng đất hoang vu:

- Khi thật! Dám bắt tôi sang Thụy Sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cửa đã sập!

“ Các em thân mến. Hẳn các em đều biết đến vụ tai nạn xảy ra vào tháng trước của Đình Hữu Phong khối 12 và Đông Vy khối 11. Các em ạ, hai bạn ấy sẽ không quay lại với chúng ta nữa! ”

*

Đúng chín giờ đêm, Hạ An kết thúc công việc part-time liền chạy vội về nhà, vừa cởi áo khoác đã lao thẳng vào bếp. Cô ăn tạm quả táo rồi hai tay thoăn thoắt xào thịt, gọt khoai tây, cà rốt...

Trong lúc chờ nồi soup sôi, Hạ An nấu com và vài món ăn mặn. Tuy đã về đêm nhưng chỉ có mình cô trong căn nhà trống trải, bố mẹ vì muốn kiếm thêm thu nhập nên liên tục tăng ca làm ở công ty, thậm chí có đêm khuya khoắt mới về. Gia đình Hạ An giờ đã tổng khứ hết mớ nợ nần nhưng để kinh tế vững vàng như trước thì mọi thành viên đều phải nỗ lực.

Gần 11 giờ. Hạ An để lại mẩu giấy trên bàn ăn đã bày biện sẵn mấy món trông khá ngon miệng. Cô tương đối hài lòng với tài bếp núc của mình khi thử hình dung tới lúc bố mẹ dùng bữa, chắc hẳn hai người ấy sẽ không ngớt lời khen con gái và tự trách mình vì lỗi lầm vừa qua.

Chín chu hết mọi thứ, Hạ An bắt chuyến xe bus đêm tới quán bar - nơi Tuấn Dương làm việc suốt một tháng tách biệt khỏi gia đình. Kể từ lúc bỏ nhà đi, anh trưởng thành nhiều mà cũng vất vả nhiều. Bên cạnh việc học khá nặng ở Trung Anh, Tuấn Dương còn phải tranh thủ thời gian rảnh rỗi làm barman để trang trải đời sống tự do mà anh theo đuổi.

Lúc Hạ An tới nơi, cô thấy bạn trai mình đang xin lỗi một khách hàng nữ, đầu còn cúi trước cô ta. Cảnh tượng này làm Hạ An choáng, suýt chút đã đánh rơi hộp thức ăn. Khi cần nói ra thì ai cũng biết, cậu ấm Tuấn Dương có tính tự trọng tự ái rất cao, chưa lần nào chịu nhún nhường trước ai bao giờ. Ngay cả từ lúc chia tay đến nay, Hạ An vẫn chưa thấy anh xin lỗi cô! Chuyện này đúng là lạ hết mức.

Hạ An nép người vào một góc ngắm theo dõi để Tuấn Dương không phát hiện ra mình, nếu thế hẳn anh sẽ thêm buồn. Qua dáng điệu gượng gạo cùng nét mặt khó chịu là cô biết anh đang rất xấu hổ rồi. Chẳng ai muốn người yêu chứng kiến mình thảm hại cả!

- Xin lỗi là thôi à? Không xong với tôi đâu. Tôi còn lạ gì những thành phần bản thiêu như các anh, lợi dụng cái mác barman chuốc rượu người ta rồi giờ trò!

Nữ khách hàng tiếp tục làm ầm lên dù Tuấn Dương đã kiên nhẫn giải thích về lý sinh tố anh pha chế. Do chút nhầm lẫn và lơ đãng nên anh lỡ cho loại rượu mạnh thay vì rượu nhẹ như nữ khách hàng yêu cầu. Đây hoàn toàn là sự vô ý chứ chẳng phải anh cố ý để hại người như cô ta lu loa. Tuấn Dương bắt đầu thấy ngứa mắt với những ánh nhìn đang đổ dồn về phía mình, anh nhún giọng:

- Tôi không hề muốn thế, mong cô đừng hiểu lầm và làm to chuyện!

- Hiểu lầm à? Được thôi. Cứ cho đó là sự cố này lặp lại với bao nhiêu người rồi. Nếu tôi không phát hiện ra sớm thì chả biết tối nay sẽ nằm ở nhà nghỉ nào!

Rõ ràng vị khách muốn gây chuyện. Đã thế, Tuấn Dương có nhịn thêm cũng chẳng được tích sự gì! Anh tròn mắt quát:

- Cô im đi, được chứ! Đừng lải nhải như thần kinh thế nữa. Bộ muốn ngủ cùng tôi lắm sao?

Khách hàng nữ đứng ngây như phỗng vì quá ngượng. Tiếng cười nhỏ nhỏ xung quanh càng khiến cô ta thêm ê chề, uất ức hét lên:

- Quản lý đâu rồi hả? Tôi muốn gặp quản lý!

Nửa đêm. Ánh đèn đường vàng nhạt trùm màu ảm đạm lên không gian, cái lạnh của thời tiết vừa sang thu gọi lên chút buồn chút tê tái. Dãy phố im lìm như đứa trẻ đang ngủ say, chỉ vài ba ô cửa sổ còn sáng đèn.

Có hai bàn tay đan chặt nhau tại trạm chờ xe bus vắng ngắt. Cô gái tựa đầu lên bờ vai vững chắc của người con trai kề mình, cố nặn ra một nụ cười.

- Tuấn Dương của em hãy vui lên nào! Đừng buồn vì những con người đáng ghét kia. Sẽ một óc lăm đấy!

- Anh đâu buồn đâu. Khá nhẹ nhõm là đằng khác!

Tuấn Dương thú thật. Nếu người quản lý không cho anh thôi việc thì anh cũng tự ý xin nghỉ. Một tháng, thế là quá đủ rồi!! Quán bar kia ngày trước là nơi anh và bạn bè kéo tới đàn đúm rất thường xuyên, cũng chính vì nể khách VIP lâu năm nên chủ quán mới nhận anh vào làm. Lương cao một chút nhưng thế là ít so với áp lực, mệt mỏi trút lên anh từng ngày!

Đám bạn ghé quán, thấy anh làm barman thì tỏ vẻ khinh khỉnh, thậm chí rủ thêm những kẻ khác tới xem rồi cả bọn cười âm ỷ. Phải, buồn cười quá đi chứ! Từ một cậu ấm vùng tiền như vứt rác biến thành trắng tay trong phút chốc, còn dựa hơi được nữa đâu mà kẻ khác phải vờ kiêng nể anh. Tuấn Dương rời nơi đó, cũng xem như dứt khỏi đám người giả tạo, trơ trẽn kia. Chỉ có điều, mất việc đồng nghĩa với nhẵn túi...

- Anh bảo không buồn sao bí ị thế kia! - Hạ An siết chặt tay bạn trai, động viên - Cánh cửa này sập đi, vẫn còn hàng trăm cánh cửa khác mở toang đợi anh.

- Thế anh càng phải suy nghĩ xem nên nhảy vào cửa nào để người ta không nghĩ mình là trộm. Haha!

- Hehe. Anh cười rồi nhé. Vậy ăn soup em đưa đi, bus còn chưa tới đâu!

Hạ An nhanh nhẹn mở hộp thức ăn đưa cho bạn trai, trong lúc cô vừa nhìn anh ăn vừa hào hứng kể vài chuyện vui bỗng nghe tiếng thờ dài đầy ảo não.

- Anh tin, nhím xù vẫn còn sống!

Rạng sáng. Tiếng chim cất gọi ban mai dệt nên dải âm thanh trong veo, sống động. Căn nhà bên hồ hiện ra mờ ảo giữa làn sương sớm, dàn cây leo bầu vuu vào bức tường đầy lá vàng, cành héo khô trong ù ê vì thiếu bàn tay chăm sóc.

Trong không gian chật hẹp, mọi đồ vật lạnh ngắt, phủ lớp bụi mỏng tang. Chậu cậu nhỏ trên bệ cửa sổ úa vàng đến tội nghiệp.

Người đàn ông trung niên mang ánh nhìn chậm rãi dạo quanh căn nhà nhỏ lần cuối, nét mặt điềm tĩnh không lấp nổi tia buồn thương. Giọng mờ đục:

- Có thể bắt đầu được rồi!

Không một giây chần chừ, những người thợ xây nhanh chóng bắt tay vào phá dỡ nhà bên hồ. Tiếng đồ vỡ thoảng chốc đã xé tan góc yên bình nhất của học viện Trung Anh.

8 giờ sáng. Khi toàn thể học sinh đang yên vị trong lớp, chuẩn bị cho tiết học đầu tiên thì tiếng loa thông báo nặng nề vang lên.

“Các em thân mến. Hẳn các em đều biết đến vụ tai nạn xảy ra vào tháng trước của Đinh Hữu Phong khối 12 và Đông Vy khối 11. Các em ạ, hai bạn ấy sẽ không quay lại với chúng ta nữa!”

Thầy giám thị chột nghẹn lời, nấc lên tiếng khe khẽ, để khoảng lặng choán kín mọi góc ngách của Trung Anh. Những gương mặt tươi sáng bỗng hoang mang, mọi đôi mắt đồng loạt hướng tới chiếc loa tường gắn trong mỗi lớp học...

“Đinh Hữu Phong sẽ tiếp tục việc học tại Thụy Sĩ, nơi cậu ấy sinh ra và lớn lên. Còn Đông Vy... các em hãy dành một phút mặc niệm! Bởi vì... bạn ấy đã trút hơi thở vào sáng nay...”

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Cáo!

Còn cái này! Tôi đâu chỉ uống mỗi trà như ông nói, huh?

*

Chàng trai lao người về phía trước với tốc độ cực nhanh, anh tựa hoá thân của mũi tên gió thanh thoát bắn xuyên không khí. Khoác trên mình bộ thể thao đơn giản, mũ phớt che khuất vàng trán rộng, đôi giày thể thao nền trắng sọc đen toát lên một phần cá tính vừa năng động vừa bí ẩn của chủ nhân.

Hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Hữu Phong cởi áo khoác thắt ngang hông rồi ngồi vào bàn trà đặt ngẫu nhiên giữa khu vườn thom ngát. Anh khá thắm mặt, nhịp tim và hơi thở không ổn định sau cuộc chạy. Sắc mặt nhợt nhạt và làn da trắng xanh tố rõ anh đã bị cách ly với bầu không gian rực nắng trong suốt thời gian dài.

- Sức khoẻ con còn yếu. Đừng chạy nhiều như vừa rồi, biết chưa?

- Tôi biết rồi!

Hữu Phong khó chịu đáp, chẳng biết sao anh không có chút cảm tình nào với người đàn ông vốn là bố mình. Hay ngày trước, anh và ông ta có mâu thuẫn gì đó? Nhưng cách cư xử ân cần, quan tâm của Federer chứng tỏ ông ta là người bố tốt, vậy chả nhẽ trước kia, anh là người con hư đốn? Hữu Phong nhâm nhi ly nước lọc, giọng điệu phát ra đầy nghi hoặc:

- Ông thật sự là bố tôi?

- Trong nhật kí ghi rõ thế mà! - Federer cười tủm tỉm.

- Nếu thế thật, sao tôi không gọi ông là bố như phản xạ?

âu hồi sắc bén thoáng lảng động không gian trong vài tích tắc đồng hồ, một khoảng lặng đủ để Federer lần lượt trải qua ba thứ cảm xúc: đau đớn - dằn vặt - tội lỗi.

Hữu Phong ho nhẹ một tiếng, lời Federer ra khỏi những trầm mặc kia. Anh có chút bối rối trước vẻ u buồn hằn sâu trong mỗi nếp nhăn nơi khoé mắt ông.

- Tôi là người con tồi, phải không?

- Không! Richard ngoan lắm. Tiếc là con hiểu sai về bố!

Federer nhấp ngụm trà đắng, lại cười vui vẻ. Từ ngày hoàng tử bé ra đời đến giờ, đây là lần đầu tiên hai bố con trò chuyện cùng nhau dù phong thái của anh vẫn là dửng dưng. Khoảnh khắc quý báu đang tồn tại lúc này, có lẽ phải cảm ơn bệnh mất trí nhớ kì lạ đã xóa sạch mười tám năm ký ức trong đầu Richard. Tuy con trai ông may mắn thoát khỏi lưỡi hái tử thần sau hai vụ tai nạn nhưng không có nghĩa, cơ thể không dính chút tổn thương.

Chính xác là cách đây 20 ngày, Richard vừa tỉnh lại đã đòi đi khỏi nơi mình từng sinh ra. Anh còn yếu, ngay cả đứng còn không vững vậy mà cứ nhất quyết chống đối, buộc bác sĩ gấp tới nỗi phải tiêm thuốc gây mê. Richard lại rơi vào bất tỉnh suốt một tuần sau đó. Khi anh mở mắt lần thứ hai, câu đầu tiên anh thốt ra khiến tất cả những ai có mặt lúc đó đều chết lặng.

“Tôi không nhìn thấy gì cả!”

Cũng may, tình trạng tồi tệ đó chỉ diễn ra trong vài ngày đầu. Tuy nhiên, anh lại mắc căn bệnh mất trí nhớ quái ác và đây mới là điều nan giải nhất. Không chỉ quên mất mọi thứ thuộc về mình mà ngay cả những thứ diễn ra vào ngày hôm nay sang tới ngày mai đã lại bị bộ não anh vứt đi.

Để mỗi sáng của Richard không bắt đầu với hàng tá dấu chấm hỏi, Federer đã tự tay ghi lại 18 năm qua của con trai ông. Tuy nhiên, một số điều trong cuốn sổ không như thực tại đã diễn ra...

- Vậy từ nay, con gọi bố được chứ? - Federer gieo lên người con trai ánh mắt mong mỏi.

- Không. Thói quen xưng hô không thể tự nhiên mà có được! - Hữu Phong nhếch hờ miệng đầy quỷ quyệt, tay búng nhẹ vào cốc thủy tinh - Còn cái này! Tôi đâu chỉ uống mỗi trà như ông nói, huh?

Văn phòng giám thị thoảng tiếng nhạc buồn man mác. Không còn hương cả phê sữa thom mê li, không còn mùi hoa quả ngọt lành, không còn những câu khiển trách và những lời vàng dạ ngoan ngoãn. Người đàn ông ngồi bất động hàng giờ trên chiếc ghế bọc da, buông từng tiếng thở dài cho qua thời gian.

Có tiếng gõ cửa nhỏ và rì rạc cho thấy sự rụt rè của người còn đứng ngoài kia. Thầy giám thị vội xốc lại vẻ nghiêm nghị như thường ngày, vờ cúi đầu nghiên cứu giấy tờ.

- Vào đi!

- Em... chào thầy!

- Ồ, em tới rồi. Thầy sẽ nói ngắn gọn nên em không cần ngồi đâu!

Cô nữ sinh ngượng ngừng đứng dậy khỏi ghế, nét mặt càng thêm bối rối trước con mắt sắc sảo của thầy giám thị.

- Em biết lý do tôi gọi em tới không? Thử đoán xem nào!

- Em nghĩ là vì việc hạ lớp. Có phải thầy sẽ nâng em lên khối 11 như cũ không ạ?

- Dựa vào đâu em nói thế?

- Thưa thầy, học lực của em luôn đứng đầu lớp! Chưa kể đến những thành tích khác nữa. Em tin, học viện sẽ bỏ qua chút lỗi nhỏ của em. Và lại, chương trình giáo giục tại khối 10 đối với em là quá dễ dàng!

- Đúng. Học viện sẽ phục hồi lớp cũ, em ở khối 10 đúng là không phù hợp.

- Cảm ơn thầy! - Cô nữ sinh cười tự tin, hai má lúm hiện rõ rệt.

- Ừ nhưng này. Em là bạn thân của Đông Vy, thế sao không hỏi thầy về bạn ấy trước tiên chứ? - Thầy giám thị chất vấn nghiêm khắc nhưng vẻ mặt vờ lơ đãng - Các bạn khác còn tự động tới tìm thầy vì Đông Vy.

- Em nghĩ là không nên náo loạn thêm. Vì Đông Vy, em đã học rất nhiều, thậm chí học gấp đôi như là em đang thay bạn sống. Vậy sẽ tốt hơn là khóc lóc ầm ỹ!

Tuệ Anh nói dối nhưng giọng điệu không run rẩy mà ngược lại rất dứt khoát. Cứ việc tường tượng ánh nhìn dày dặn của thầy giám thị là một tấm gương và cô chỉ cần gói ghém kỹ những cảm xúc thật. Quả nhiên, thầy bị đánh lừa thị giác!

- Phải! Trung Anh cần chúng ta mạnh mẽ. Em trưởng thành hơn những bạn khác rất nhiều đấy Tuệ Anh!

Nhận ra lời khen thông thường này còn ẩn chứa nhiều ý tứ mập mờ, cô nữ sinh liếc đồng hồ tìm có tránh né.

- Cảm ơn thầy. Thật tiếc là sắp vào học, em phải về lớp rồi thầy ạ!

Ồ thế à? Thật ra giờ nghỉ lao mới chỉ bắt đầu, nhưng thôi, em về lớp đi. Nhớ nhắn với Hồ Minh Quý là cậu ta cũng được hồi lớp!

- Em không quen Minh Quý, thưa thầy! - Tuệ Anh chột dạ, bồng to tiếng.

- Rồi sẽ quen. Đợt thi vừa rồi chỉ em và cậu ấy là bị hạ lớp. Thầy nhờ một chút, không vấn đề gì chứ?

- Vâng thầy!

Tuệ Anh cười gượng gạo, cơ mặt đã dần co quắp trong nỗi sợ mơ hồ. Tuy thầy vẫn bình thản như không nhưng cách nhấn giọng nhả giọng của thầy khiến Tuệ Anh phải rét lạnh, bước đi đầy nghi ngại.

Em là bạn thân của Đông Vy...

Em trưởng thành hơn các bạn...

Chỉ em và cậu ấy...

Lẽ nào, đuôi cáo của Tuệ Anh đang bị thầy dậm lên?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đôi cánh gãy

Thế mới biết... sóng gió có thể quét ngã được con người nhưng sẽ không ngăn nổi đôi chân DÁM bước qua nó. Và khi đi qua sóng gió, con người ta ắt sẽ biết cách đứng vững và để mình không bị ngã.

*

- Tôi mong chị thời đeo bám anh ấy!

- Nếu em hẹn chị ra để nói về việc này thì xin lỗi. Chị không rảnh!

Hạ An nén giận đặt tiền nước lên bàn, vơ túi xách bỏ đi. Cô em gái của Tuấn Dương rõ là xấu tính xấu nết! Hết xúi giục anh trai chia tay với cô, giờ lại còn trực tiếp gắp cô chì chiết như thế. Nếu không nể bạn trai thì Hạ An đã cho cô nàng vài bạt tai nhớ đời!

Con bực người ngoài đời chút, Hạ An gọi điện cho Tuấn Dương, định dặn anh việc ăn uống nhưng máy không liên lạc được. Vậy là anh đang cuốn vào vòng xoáy công việc. Hạ An mừng thầm, cuối cùng chàng trai của cô cũng chịu trưởng thành!

Thế mới biết... sóng gió có thể quật ngã được con người nhưng sẽ không ngăn nổi đôi chân DÁM bước qua nó. Và khi đi qua sóng gió, con người ta ắt sẽ biết cách đứng vững và để mình không bị ngã.

Việc part-time của Hạ An là phục vụ bàn tại tiệm ăn nhỏ. Khách chủ yếu thuộc lứa tuổi như cô nên Hạ An thích nghi rất nhanh, lại còn quen thêm nhiều người mới. Chiều nay như thường lệ, cô tới đúng thời điểm quán đông người nên đi như chạy, tay đang bưng đồ vẫn bị hời thúc.

- Bàn số năm đi An!

Đó là chiếc bàn khuất tầm mắt, thiếu ánh sáng. Chỉ ai kín đáo hoặc đôi tình nhân muốn thân mật mới tới đây ngồi. Bởi vậy nhân viên luôn phải giữ ý tứ, nhìn qua xem khách đang làm gì rồi mới bước tới. Hạ An cũng đảo mắt, nhưng ngay sau đó, cảnh tượng hải hùng kia đã khiến cô bất động như bị thôi miên, chân không sao nhấc nổi.

Nơi

ấy của chiều hôm đó, Tuệ Anh và gã yêu râu xanh trò chuyện thật vui vẻ.

Phòng karaoke ồn ào, nhạc nhõo đập tứ tung như sắp xuyên thủng tường cách âm. Giọng hát cao, trầm cùng cất lên tựa đồng sa lát, nghe khó chịu tới buồn nôn. Mùi rượu bia nồng nặc cùng mùi nước hoa hăng hắc của đám trai gái làng chơi gây ngọt ngạt tới khó thở.

Minh Quý nằm dài trên ghế, nốc rượu hết chai này tới chai khác như con rô bốt được lập trình sẵn. Uống cạn thì ném chai vào tường, kệ đám bạn vừa hò hét vừa e ngại nhìn trộm nhân vật chính của bữa tiệc. Minh Quý cười nhạt, anh cóc cần chúng nó bu quanh ca tụng anh hơn vị thánh, lại còn bày trò chúc mừng anh quay về khỏi 12. Giờ thì nhìn đi, anh vốn chẳng tốt đẹp, hoà nhã, thánh thiện như thiên sứ đâu. Đây chỉ là cái vỏ để che đậy bản tính ích kỷ, thâm độc, hiểu trắng đã ăn mòn lương tâm của anh! Rõ một lũ ngu ngốc!

- Câm miệng hết cả đi! - Minh Quý bỗng gào lên, ném luôn chai rượu đầy vào màn hình rộng còn hiện lời bài hát.

Cả phòng im phăng phắc sau chuỗi âm thanh ghê tai. Họ biết tâm trạng Minh Quý không tốt nên mới có biểu hiện khác thường, nhưng hành động thô lỗ vừa rồi đã vượt ngoài sự kinh ngạc của họ. Ai cũng bàng hoàng với chàng trai bê bối, tùy tiện quất tháo kia. Thậm chí có người vì quá ngỡ ngàng nên dụi mắt liên tục.

- Sao hả? Các người còn thấy tôi hoàn hảo không tí vết không? - Giọng Minh Quý đứt gãy.

- Anh... Minh Quý! Anh... say... rồi!

Minh Quý phóng tầm mắt về phía nữ sinh vừa run rẩy lên tiếng, anh nở nụ cười hiền lành như mọi ngày rồi kéo cô nàng sát lại mình, một tay siết chặt vòng eo thon thả, một tay mon trớn bờ vai trần trắng nõn. Cô nữ sinh im thin thít, không hề cự tuyệt vì thích thầm anh từ lâu. Đầu phải ai cũng được may mắn ngồi trong lòng Hồ Minh Quý thế này!

- Em còn thấy tôi hoàn hảo không? - Minh Quý hôn xuống chiếc cổ trắng ngần.

- Anh mãi hoàn hảo... trong mắt em. - Cô nữ sinh đỏ mặt.

- Là em nói nhé!

Minh Quý xô cô gái ngã xuống ghế, vui mặt vui môi môi vào ngực cô hôn tới tấp, tay vô vấp xé áo. Cô nữ sinh khóc thét hoảng loạn, vừa hét tên Minh Quý vừa yếu ớt phản kháng. Nước mắt tủi nhục rơi xối xả, rút dần đi lòng thầm mến anh bấy lâu.

Những học sinh còn lại đều chết điếng. Dường như trước kia chưa từng tồn tại cậu nam sinh cư xử lịch thiệp, ăn nói nhỏ nhẹ. Dường như bộ cánh thiên sứ đầy ánh hào quang đã gãy, dường như hình tượng hoàn mỹ đã sụp đổ mãi mãi...

Trong bộ đồng phục bảo vệ, Tuấn Dương xách Minh Quý đang nửa say nửa tỉnh ra khỏi quán bar để cậu bạn hít thở chút không khí tươi mới. Đứng lao đảo, cười ngớ ngẩn một lúc thì cậu ta gặp người nôn thốc nôn tháo, mặt mũi nhăn nhó tới thảm hại. Nôn xong, cậu ta ngồi phịch xuống đất, lau miệng vào áo... Tuấn Dương.

- Tên điên này! Cậu muốn ăn đám à!

- Đám đi, nếu cậu muốn chúng ta gặp nhau tại tòa!

Tuấn Dương nhin. Chẳng phải anh sợ lời đe dọa nồng mùi rượu kia mà nắm đấm không thể dùng với kẻ say! Hơn hết anh cần hấn tinh táo để làm rõ trò đòi bại hấn vừa gây ra. Anh hất mặt hỏi:

- Cậu sao đấy hả? Rượu làm hay cậu làm?

- Thích thì làm. Thế thôi! - Minh Quý cười khinh khinh.

- À cậu hay nhì! Việc nghiêm trọng mà cậu cho là thể thôi! Tôi thất vọng về cậu! Cậu già tạo thì tôi biết từ lâu, nhưng không ngờ bộ mặt thật của cậu đáng ghê tởm đến vậy. Cậu nghĩ cậu là ai mà dám hại con bé đó trước mặt nhiều người thế! Xem chúng tôi là mù điếc hết à?

- Chuyện vặt không cần cậu tốn công uốn lưỡi!

Minh Quý nhăn mặt ngán ngẩm cứ như Tuấn Dương đang xé chuyện bé ra to đùng. Vừa nãy khi bị đám bạn chất vấn, trách mắng anh cũng tỏ thái độ hết như vậy.

Lúc này anh chỉ muốn hứng những lời chửi rủa, si và chứ đừng nhai đi nhai lại mấy câu tẻ nhạt kiểu như “Tại sao cậu làm vậy? Chúng tôi đã kính nể cậu biết bao!”, “Cậu không muốn thế, chỉ vì rượu làm cậu mất kiểm soát phải không Minh Quý?”, ...

Ha, hay thật! Mến mộ anh là tự bọn họ chứ đâu phải ép buộc, anh không có nghĩa phụ phải gìn giữ hình ảnh một Hồ Minh Quý đẹp đẽ mà họ luôn tôn thờ. Anh sống đời anh, sai ở đâu?

- Từ giờ tôi sẽ xấu xa vậy đấy. Các cậu không chịu nổi thì đừng nhìn mặt tôi. Thế thôi!

Càng bất cần bao nhiêu thì càng cô độc bấy nhiêu... Cảm giác này Tuấn Dương hiểu quá rõ qua lối sống buông thả trước đây. Vẫn luôn miệng bảo không cần ai nhưng lòng lại đắng chát khi chẳng có ai để làm bạn thật sự. Minh Quý hẳn cũng vậy, luôn thèm được yêu thương chứ không phải những ánh mắt ngưỡng mộ, những trầm trồ ngợi khen! Có lẽ đó là nguyên do chính khiến cậu ta bùng nổ.

- Cậu muốn mọi người thấy nhân cách cậu tồi. Vì sao thế?

Minh Quý ngược nhìn bầu trời đêm, vẻ lãng tử không còn nguyên vẹn như trước, từ khoe môi tới khoe miệng đều lộ rõ tia đau thương. Anh cười mông lung, nói đều giọng:

- Tôi không thích người ấy vì quá sơ sài trong hình thức nhưng đó là người duy nhất chẳng đề cao địa vị của tôi. Tôi là ai cũng được, miễn đừng ảnh hưởng nhiều tới em. Tôi đã thấy em có phần điên rồ khi không muốn dính tới tôi. Ngốc, thay vì miệt mài cố gắng em có thể dựa vào tôi nhưng không, em luôn tránh né tôi vì tôi quá nổi bật. Có lẽ, em là người duy nhất ghét tiếng tăm của tôi!

Minh Quý chợt ngắt lời, đập tay vào khoảng trống bên cạnh ra hiệu cho Tuấn Dương cùng ngồi, cậu ta hiểu tâm tư anh một phần nên anh không ngại chia sẻ. Là người, ai mà chịu dồn nén mãi cảm xúc!

- Em thích một người. Tôi biết mà vẫn tiếp cận em, có khi để phục vụ mục đích riêng, có khi là muốn bên em thật! Giờ hại em rồi, tôi tự trách mình bao nhiêu cũng không đủ. Nên mọi người cứ chửi rủa, si và để tôi sống tốt hơn!

- Hiểu rồi. Cậu đang ghét chính mình! Nhưng sao cậu không tự nhấn lỗi với người ấy?

Không có tiếng đáp lời, Tuấn Dương ngoái nhìn cậu bạn bỗng phải giật mình bởi sức nặng đột ngột đè lên vai, là mái đầu của Minh Quý! Định xô cậu ta ra nhưng Tuấn Dương không nỡ, đầu óc anh rối bời mặc hấn nhắm mắt ngủ, thờ ơ đều đặn.

Chẳng biết gì về thân thể của Minh Quý nên Tuấn Dương vớt cậu ta vào khách sạn rồi giao hết cho lễ tân. Cũng khuya rồi, anh còn phải tranh thủ về gặp Hạ An nếu không sẽ rất khó chọn mặt vì nhó.

Cửa vừa khép lại, Minh Quý liền lao vào nhà tắm, nôn ra máu tươi. Chắc là anh quá lạm dụng chất cồn nên hệ tiêu hóa có vấn đề, mà thôi kệ nó, còn đâu tâm trí chăm lo bản thân nữa! Anh để nguyên quần áo ngâm mình trong bồn tắm, nước nóng bốc lên làm anh thêm chóng mặt, nửa mê nửa tỉnh rên rĩ.

- Xin lỗi em, xin lỗi em...

Người con gái ấy chết rồi, anh nghiêm nhiên là kẻ sát nhân. Lúc đầu, anh chỉ định hại Đông Vy nhằm dần mất đứa em trai cùng cha khác mẹ nhưng không ngờ, hậu quả lớn đến thế. Dù đội cứu hộ đã kịp đưa Đông Vy ra khỏi xe trước khi nó nổ tung nhưng cô nhóc vẫn rơi vào tình trạng hết sức nguy kịch. Suốt một tuần đầu nhập viện, Đông Vy nằm liệt giường với mức phòng lên tới 60 % diện tích cơ thể, băng cứu thương quấn kín người chỉ chừa mỗi gương mặt khô sở. Cô đau tới mức chỉ chớp máy môi hoặc gật đầu, lắc đầu.

Minh Quý thường quỳ xuống bên cô, lặp đi lặp lại câu xin lỗi. Những lúc như thế, Đông Vy thường gượng cười, thì thào trong đau đớn:

- Hi, tai nạn mà. Đầu phải do anh.

- Anh đáng chết! Xin em mau lành bệnh, sớm trở về cho anh bù đắp.

- Hữu... Phong thể nào hà anh?

- Cậu ấy không sao cả. Theo bố về Thụy Sĩ rồi!

Đông Vy chỉ gật nhẹ đầu rồi những ngày sau đó, bệnh tình cô thêm trầm trọng. Cho tới hôm trước... tấm khăn trắng đã nhẹ nhàng phủ lên con người bé nhỏ ấy...

Chính xác là vào hai giờ sáng, Đông Vy đã vĩnh viễn biến mất trong sắc trắng thê lương

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: COI CHỪNG ĐẤY!

Cái tát này cho cậu nhớ, không được xúc phạm tôi!

*

Kể từ lúc sở hữu trí nhớ bất thường, Hữu Phong lệnh cho người làm gắn camera khắp nơi để xem lại mình của ngày hôm qua. Có những hành động lạ đời thường xảy ra mà anh cũng chẳng lý giải nổi tại sao lại làm thế? Chẳng hạn như đang dùng bữa cùng Federer, anh đột nhiên vứt hết đồ ăn rồi bỏ vào phòng hoặc

lúc này đây, hệ thống camera chiếu lại hình ảnh Hữu Phong đang tự rạch lòng bàn tay bằng con dao gọt hoa quả sắc lẹm.

Oh ... Cái quái gì thế kia? Hữu Phong không khỏi kinh ngạc, hóa ra đây là nguồn gốc vết sẹo trên tay anh! Nhưng ... tại sao? Không phải anh rất đau à, đau tới phải mím chặt môi cơ mà! Hay rạch tay cũng là một trong những tật xấu bất trị lớn dần theo anh như quăng vứt bất cứ thứ gì nếu muốn, chộc tức bất kỳ ai nếu thích...

- Ôi trời cậu chủ! Cậu lại thế nữa!

- Vừa gọi đã tới. Quân gia Lâm đáng nể thật!

- Cậu khen nhầm đối tượng rồi! Cậu đáng sợ tôi mới đáng nể chứ. - Quân gia Lâm khiêm tốn đáp, nét mặt nghiêm trọng thoáng giãn ra.

- Rồi okay! Đáng gì cũng được.

Hữu Phong cười nửa miệng, chẳng thèm tranh cãi với người già. Sở dĩ gọi quân gia Lâm tới vì anh tin ông ta sẽ có đáp án cho những thắc mắc choán kín đầu anh. Thứ nhất là về... Hữu Phong chia tay ra, nheo mắt chờ đợi.

- Cậu ghét bỏ nên ghét luôn dòng máu lai trong mình. Từ bé, mỗi lần cậu bực tức sẽ muốn nhìn máu chảy. Thay đổi đi nhé hoàng tử bé!

Quân gia Lâm vỗ vai Hữu Phong, giấu nhem chuyện người mẹ anh tôn thờ mới là người gây ra vết sẹo. Anh tạm thời đã quên đi những vết nhem trong quá khứ, không còn nhớ chút gì tới người mẹ điên nữa... vậy anh sẽ có sự bình yên. Hiện tại, ai cũng cố gắng lấp liếm hết chuyện cũ, tạo dựng một hiện tại tươi đẹp để sau này, anh hồi phục trí nhớ sẽ chịu gác bỏ tính ngang tàn và mọi thù hận. Nhưng lừa dối Hữu Phong không dễ bởi anh không tin tưởng ai cả. Cuốn nhật ký Federer đưa, anh vứt ngay khi phát hiện ra vài điều sai sót. Ví như Federer nói Richard không uống gì khác ngoài trà lục chanh nhưng thực tế, anh dị ứng loại trà đẳng kinh điển đó...

“Con phải sử dụng lượng thuốc lớn mỗi ngày nên đâm ra ghét vị đắng. Chứ từ bé tới giờ, Richard ham trà lục chanh giống mẹ lắm!”

Federer giải thích rõ ràng thế vẫn bị Hữu Phong gạt phắt, anh tự tìm hiểu về mình. Ngày qua, ký ức đang dần lùa nhau quay về khi Hữu Phong thi thoảng lại nhớ ra điều gì đó nhỏ nhặt, mặc dù bộ não sẽ trống rỗng ngay sau đó nhưng ai cũng thấp thỏm với kiểu chất vấn ma mãnh của anh.

- Tôi từng học ở Trung Anh, đúng chứ?

- Vâng, thưa cậu chủ!

- Tôi thân với một nữ sinh khối 11 phải không?

Quân gia Lâm cứng người, ngữ điệu trong giọng nói thoáng biến đổi:

- Không đâu cậu chủ. Cậu không giao tiếp với ai tại học viện đó cả. Đa phần là cậu điều hành Trung Anh với tư cách hiệu trưởng hoặc ngủ! Những người khác cũng chẳng dám làm phiền vì tính cậu quá hung dữ.

Hữu Phong lắng nghe không sót một từ, chợt cười lạnh:

- Thật?

- Tôi đảm bảo!

- Vậy Đông Vy là ai? - Hữu Phong gần tiếng, đôi mắt xám tro hắt mạnh tia u ám. Anh lia mạnh chiếc ví cũ cùng tấm thẻ thư viện nào đó lên bàn, rít từng chữ ghê rợn- Coi chừng đấy! Đừng tưởng qua mặt được tôi!

“The girls” là cuộc thi được tổ chức hằng năm, nhằm tôn vinh nữ sinh Trung Anh, hay nói cách khác là để các khối lớp chọn ra hoa khôi. Thường thì The girls diễn ra vào cuối tháng 12, khi việc học không còn đè nặng như những tháng đầu nhưng năm nay The girls sẽ bùng nổ ngay cuối thu. Có lẽ, học viện muốn dẹp tan bầu không khí âm u bấy lâu.

Mấy ngày này, Thanh Ngân kiêu hơn hẳn vì khối bàn tán thì ai cũng rõ, nàng là nữ sinh tỏa sáng nhất The girls năm ngoái và cái mào Hoa khôi đã gắn với nàng như lẽ dĩ nhiên. Bởi vậy, khối 11 không làm rầm rộ như mấy khối lớp khác, chỉ đơn giản là lên danh sách những cái tên nổi bật rồi để toàn học viện bỏ phiếu.

Ý kiến này ai nghe qua cũng nhất trí nhưng Tuệ Anh thì không! Cô nữ sinh đã bác bỏ bằng những lý lẽ danh thép tới mức các bạn học phải ớn lạnh và sùng sốt. Họ bắt đầu nhìn Tuệ Anh khác đi khi nhận ra sự thay đổi lớn của cô gái mập về cả ngoại hình lẫn cách cư xử.

- Bỏ phiếu ư? Mọi người không thấy nó quá sơ sài so với The girls hay sao? Ngay cả khối 10 là lính mới mà còn bày ra nhiều trò quy mô như thế thì tại sao khối đàn anh đàn chị lại chỉ có bỏ phiếu? Theo em nghĩ, phải bổ sung thêm phần thi kiến thức, tài năng nữa!

Thanh Ngân cướp lời cả lớp, đập thẳng:

- Cậu muốn lọt vào The girls thì cứ nói, sao phải dài dòng!

- Đây là cậu nghĩ. Còn quan điểm của tớ, bỏ phiếu là xúc phạm cuộc thi này. - Tuệ Anh quắc mắt lờm nàng hoa khôi rồi đem ánh nhìn kiên định lướt khắp lớp học - Mọi người đều biết, Trung Anh là học viện danh giá thế nào mà?

- Cứ nói thẳng ra là bỏ phiếu thì cậu không có cơ hội! - Thanh Ngân cười khẩy, bồi thêm câu mỉa mai - Kiến thức, tài năng ư? Thế nào mà cậu chẳng thua. Vịt thoát xác là vịt trời, chứ đừng hòng làm thiên nga!

Sặc... Cả lớp đập bàn đập ghế cười rộ lên đầy khoái chí. Câu chốt của Thanh Ngân quá cay độc nhưng họ thấy đáng! Đạo này họ ghét Tuệ Anh kinh khủng, từ lúc gây đi xình lên thì luôn hắt mặt dạy đời người ta, chưa kể tới những lần cô nàng chê bai bạn cùng lớp với thái độ coi thường... “Thế mà cậu cũng lọt vào Trung Anh!”...

Ghét nhất là sáng nay, khi giáo viên khối 11 phổ biến thể lệ bỏ phiếu thì Tuệ Anh cãi phết. Ủ, cô ta đứng, đứng một phần nào đó, còn lại là mớ lý lẽ đáng bị bẻ nát! Đông Vy vừa mới chết, chuyện đau lòng vẫn còn đấy thì khối 11 sao có thể làm to như các khối còn lại? Toàn học viện cũng thống nhất thế rồi! Thật chẳng hiểu, cô ta từng là bạn thân Đông Vy kiểu gì!

Rõ thật... vịt gười!

- Im hết đi! - Tuệ Anh gào to át hết tiếng cười, đập gậy luôn thước gỗ - Khi Đông Vy sống, ai là người duy nhất bên cậu ấy? Cho nên tự cười vào mặt các cậu trước đi!

Trong sự im lặng tuyệt đối của lớp học, Tuệ Anh tới gần Thanh Ngân và...

Chát!

- Cái tát này cho cậu nhớ, không được xúc phạm tôi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: HỚ HÊN

Chấp nhận con người thật của tôi hoặc xem tôi như đã chết!

Hồ Minh Quý trong nháy mắt đã biến thành nam sinh bắt cần nhất học viện. Không ai đã động tới thì thôi nhưng hễ tùm tùm xì xào là anh đẹp cả đám. Thế nên, chủ đề về anh là chủ đề nóng hổi nhất và đồng thời bị hạn chế nhất trong những cuộc trò chuyện. Minh Quý cũng từng trịnh trọng lên tiếng rằng:

- Chấp nhận con người thật của tôi hoặc xem tôi như đã chết!

Về việc này, có lẽ nữ sinh thích ứng nhanh hơn cả. Nhoáng cái đã thấy cả đám cười tình tứ với Hồ Minh Quý, tỏ ý luôn xem anh là bạn. Mà họ cao cả vậy cũng phải thôi, phong độ của anh đâu hề suy giảm, thành tích học tập vẫn cao ngất, nụ cười lãng tử vẫn cướp hồn ... chỉ có điều, đừng dại mà xấn lại gần anh như trước!

- Hi Minh Quý! Tan học cậu rảnh không? Có thể đi ăn tối với tớ một lát không?

- Ăn mà nhìn cậu, nuốt sao nổi!

Minh Quý luôn thế, phang một câu lạnh nhạt rồi bỏ đi trong tiếng khóc rầm rức của những nữ sinh mến mộ anh. Thực ra anh không có ác ý, chỉ là quá phát ngôn với thứ tình cảm ngớ ngẩn của họ. Anh đã cho họ ra rìa cuộc sống thì còn cố chen vào làm gì để bị hắt hủi?

Giờ ăn trưa của ngày hôm đó, Minh Quý cứ tưởng mình sẽ chẳng còn ai dám quấy rầy anh nhưng suy đoán ấy hoàn toàn trật lất. Lúc anh đang chậm rãi thưởng thức bữa trưa thì có kẻ sà vào bàn anh, trợn mắt nạt sùng sộ:

- Này, anh dạy dỗ con bé ấy cho tốt vào chứ! Để nó du côn như thế sao?

- Con bé nào? Du côn nào? Cô nghĩ tôi hiểu không? - Minh Quý thờ ơ nhìn nàng hoa khôi lớp dưới. Anh bực nhưng chẳng rõ vì lẽ gì mà không đuổi quách nàng ta đi!

Thanh Ngân đan tay vào nhau, bờ má thoáng ửng đỏ bối ngại. Cô nàng thỏ thẻ:

- Tôi không nói, anh cũng biết con bé đó là ai. Hôm trước nó vừa đánh tôi!

Minh Quý ngạc nhiên, anh đã rõ vấn đề nhưng vẫn không hiểu nổi nàng hoa khôi chia sẻ với anh điều này để làm gì trong khi anh và nàng ta đâu hề dính dáng tới nhau? Làm vậy sao, tiểu thư này vô duyên thật! Thế nhưng Minh Quý không thể phủ nhận rằng trước “sự duyên dáng” này, tâm trạng anh bỗng khá khảm hơn chút.

- Bị đánh à? Mách với tôi làm gì? Muốn tôi bảo vệ à? - Minh Quý lại vớt ra loạt câu hỏi dồn ép.

Thanh Ngân biết sự hờ hênh của mình nên đỏ bừng mặt, tay xoắn xoắn tóc chữa thẹn rồi phóng luôn theo lao. Đôi môi đỏ thắm buồng bình cất tiếng:

- Anh liệu hồn dạy bạn gái anh đi! Nhân cách và đạo đức mất hết rồi, hừ.

- Bạn gái tôi? Cũng được đấy! - Đôi môi mỏng tựa cánh anh đào chột cười nhẹ tênh.

- Không cảm cần được thì xuôi theo, thế thôi! - Federer nhún vai.

Sớm trong lành, mùi sương mùi cỏ quấn lấy nhau, lan tỏa khắp khu vườn. Những cành lá vươn ướt vườn mình dưới nắng mai, từng tia vàng óng ả thơm soi rõ sắc xanh diệp lục. Chút yên bình của buổi sáng, Federer tản bộ cùng quần gia Lâm như mọi khi, vừa bàn chuyện công việc vừa hít hương hoa, hai mái đầu điểm bạc thấp thoáng trong sương mai.

Quần gia Lâm thuật lại chuyện Hữu Phong nhất quyết đòi về thăm quê mẹ và tìm hiểu nơi mình từng gắn bó để nhặt thêm những ký ức đã rơi rớt. Có lẽ, bệnh mất trí nhớ quái ác tới đâu cũng phải biến trước con người quý quyết kia. Thôi thì như Federer nói, không cảm cần được thì đành xuôi theo...

- Vậy mai tôi sẽ theo cậu chủ về Việt Nam, thưa ngài.

- Ừ. Nhưng thời hạn là một tuần! - Federer dứt khoát - Tối lúc đó, biện pháp nào cũng phải đem Richard về cho ta, nhớ đấy!

- Vâng, chủ nhân. - Quần gia Lâm cúi gập người đầy kính trọng - Ngài còn dặn dò thêm gì không?

Federer phẩy tay ra chiều khó chịu với thái độ quá mức cung kính của Lâm quần gia. Bởi mối quan hệ giữa hai người không đơn thuần chỉ là chủ tớ, bề trên bề dưới như bao năm qua vẫn thế. Thực chất, quần gia Lâm còn có thân phận khác nữa là... anh vợ của Federer! Tuy nhiên, điều này được giữ kín tuyệt đối đến nỗi Minh Quý cũng không hay biết gì!

- Này Lâm, ông lớn tuổi rồi. Cứ theo hai cha con tôi mãi thế này sao được? - Federer buông tiếng thờ dài.

- Tôi sẽ ở bên cạnh hai người cho tới hết đời. - Quần gia Lâm chân thành.

- Bậy!

Federer nạt ngang, nét mặt cau lại đầy bức bối. Ông là chủ nhân của Lâm về mặt quyền lực nhưng xét theo khía cạnh khác, Lâm là một người bằng hữu, một tri kỷ đáng quý. Suốt nhiều năm qua, Lâm luôn dốc hết thời gian, tình cảm cho Federer và hoàng tử bé Richard cứ như ... người vợ hết lòng vì mái ấm của mình.

Federer bắt chợt nhìn xuống đôi giày da dưới chân, màu nâu cổ điển đã dần phai theo năm tháng. Ông cười buồn, lời nói thoát ra nhẹ tênh như mây xốp trắng nhưng day dứt từng chữ:

- Lâm! Đừng hy sinh vì tôi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: KẾTTTTT !

Nằm gọn trong đôi mắt xám tro là cô gái nhỏ đang đứng chết trân trước mũi xe, vóc dáng mảnh mai như trong suốt dưới vô vàn tinh thể nắng...

*

- Này! Em bị làm sao thế?

- Hả? - Hạ An giật mình, suýt chút đã đánh rơi ly nước hoa quả.

Tuấn Dương nhìn bạn gái chăm chăm, mấy hôm nay cô cứ như người mất hồn, lúc lơ đãng lúc thờ thẩn. Anh gắng hỏi thì chỉ cười trừ cho qua! Thời gian hai người bên nhau vốn đã ít, cô còn cứ thế này thì hết chịu nổi! Tuấn Dương cau mày trách:

- Nghĩ ngợi gì suốt thế, nói anh nghe coi!

- Có gì đâu. Em hơi mệt thôi mà! - Hạ An nói nhanh.

- Không có gì hay có mà giấu? Chuyện là sao, bố mẹ anh tới làm khó em hay con nóc Thanh Ngân lại nói bậy bạ! - Tuấn Dương nhìn thẳng vào mắt bạn gái đầy nghiêm nghị - Em coi anh là người yêu thì tuyệt đối phải kể thật!

- Ừm... em... - Hạ An bối rối, nhấp nhấp vài ngụm nước trong cốc trắng. Cô nhẹ giọng hết mức có thể - Anh này, hay tạm thời mình không gặp nhau nữa. Em...

- Em có ý gì chứ? Thế nào gọi là tạm thời? Anh còn chưa đủ cố gắng để em tin tưởng, phải không?

- Đâu... đâu có chứ!

- Vậy thế nào? Hả? - Tuấn Dương hỏi dồn, nắm tay thu lại như sắp đánh người.

Hạ An cúi gằm mặt, lúu rúu:

- Vì em thương anh thôi mà. Từ lúc tự lập tới giờ, anh chịu khổ nhiều rồi, em sợ anh gục mất. Em muốn anh về nhà, thuyết phục bố mẹ dần dần cũng được, anh nhé?

- Anh lớn rồi, con nít đâu mà em lo vớ vẩn thế!

Tuấn Dương sảng giọng rồi ùng ùng bỏ đi trong ánh mắt ngơ ngác của Hạ An và những cái nhìn đầy hiếu kì từ bạn học xung quanh.

Một số người chặc lưỡi ngán ngẩm. Trung Anh từ bao giờ đã lảm thị phi thế này?

Tuấn Dương ngồi sau khuôn viên trường, con bực tức dần nguôi ngoai theo mặt hồ phẳng lặng. Anh giận Hạ An chỉ chút ít, còn tự trách mình mới là nhiều. Anh lớn thế rồi mà vẫn để cô lo lắng, lay khó khăn cho cô! Đến bao giờ, anh mới thật sự thoát khỏi cái bóng cậu ấm tự cao tự đại, luôn cho mình là giỏi đây?

Anh thờ dài, định bụng sẽ tìm người ta làm lành nhưng chạy khắp học viện vẫn chẳng gặp. Cho tới lúc chuông reo vào học, anh mới thấy Hạ An còn ngồi bất động trong can-tin, vẻ mặt đờ đẫn còn lưu nét hoang mang. Cô chăm chăm lên nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe, nắc nhẽ:

- Em biết hết cả rồi!

- Biết... gì cơ? - Đến phiên Tuấn Dương lúng túng, không dám nhìn Hạ An.

- Em biết, biết rõ vì sao anh hủy hôn mà bố mẹ vẫn để yên cho hai đứa rồi! Ngốc ơi là ngốc ơi! - Hạ An bật khóc, ôm chầm lấy Tuấn Dương trách móc - Sao anh lại nói với gia đình là em đã có thai với anh chứ?

- Này! Nói bậy bạ gì với Hạ An đấy, hả?

- Ý anh là gì chứ? - Thanh Ngân tròn mắt ngạc nhiên, anh trai chưa từng xưng cò với cô bao giờ.

- Hạ An có...

- Thì em nói đấy! - Thanh Ngân cắt ngang, đôi môi đỏ thắm hờn trách - Anh ngốc, em giúp anh đấy! Hừ!

Tuấn Dương lơ mờ hiểu ra điều gì đó nhưng vẫn nghiêm mặt:

- Giúp gì kì vậy?

- Anh ngốc quá thể! Anh hủy hôn vì ai nào? Bố mẹ sẽ ghét ai nào? Bố mẹ có thừa điều kiện để gây khó dễ cho ai kia không nào? - Sau loạt câu hỏi tới tấp như mưa trút, Thanh Ngân hừ một tiếng rõ đánh đả - Nếu em không biện lý do, ai kia với anh đã chẳng yên thân suốt tháng qua rồi!

- Thế sao giờ em mới nói. Làm anh tưởng em hỗn với An nữa. - Tuấn Dương thở phào nhẹ nhõm, cười mỉm mỉm khi nhận ra cô em gái bướng bỉnh đã chịu chị dâu. Nhóc này cũng lớn rồi đấy chứ!

- Hừ. Anh trốn em mà, không gặp sao nói.

Thanh Ngân bĩu môi giận dữ. Cô lúc đầu cũng muốn ngăn cản cặp đôi lệch lạc này nhưng ngẫm lại, cô không có quyền nhúng mũi vào tình cảm của anh trai và nhất là khi, vì người con gái mình yêu mà anh hy sinh đủ thứ. Bởi vậy, cô mới bịa ra lý do đó để bố mẹ chấp nhận hai người.

- Ô! Em gái thông minh nhỉ! Nhưng em nói với Hạ An...

- Anh ngốc, ngốc thể! Báo cho chị ấy biết để còn chuẩn bị chứ sao! - Thanh Ngân dậm dậm chân, nguyệt dài - Bố mẹ muốn nhận cháu đó!

Trời...! Tuấn Dương ôm trán kêu than, thế này là hại anh rồi chứ giúp gì. Lấy cháu ở đâu ra trời hỏi? Chuyện này mà lộ, dám chắc bố mẹ sẽ từ mặt anh vĩnh viễn!

Đang mải miết với những kế sách khác, Tuấn Dương chợt giật bắn người bởi tiếng hét của nữ sinh nào đó.

- Phần còn lại, hai người tự lo nhé!

Sau vài giây định thần, Tuấn Dương mới biết em gái mình đã gây họa và bỏ chạy mất tăm...

Rời sân bay, quân gia Lâm đưa Hữu Phong tới thẳng nghĩa trang thăm mộ mẹ. Anh vẫn giữ nguyên phong thái lãnh đạm, bình thản qui xuống theo đúng lễ nghi, mắt lướt qua những dòng chữ khắc trên tấm bia.

Nếu như nhiều năm qua, từng có một người con luôn đeo khuôn mặt u buồn, đau thương mỗi lần tới đây thì lúc này, có một chàng trai mang tâm trạng rỗng không tựa tờ giấy trắng, ánh mắt thờ ơ và tĩnh lặng.

- Tôi thấy chóng mặt. Về thôi!

- Vâng. - Quân gia Lâm đáp ngắn gọn, bụng ô che nắng chói gắt ban trưa.

- Mai, ông nhớ đưa tôi tới đây, okay? - Giọng Hữu Phong đượm buồn vì đến cả đáng sinh thành anh cũng không có chút ấn tượng.

- Hửn rồi! - Quân gia Lâm cười mỉm, phui phui chút bụi vương trên áo chàng thiếu niên - Tôi đưa cậu về nhà trước đã nhé! Nghỉ ngơi phải được ưu tiên!

Hữu Phong lẳng lặng gật đầu rồi không nói gì thêm trong suốt quãng đường dài. Anh tựa hẳn người lên ghế êm, mắt nhắm hờ về mọi mặt, đôi gầy thể thao buông lỏng trên tấm thảm đen tuyền sang trọng. Anh có cảm giác lạc lõng hết như bản thân không thuộc về

thế giới này. Mỗi sớm mai thức giấc, mọi thứ quanh anh đều mới mẻ tới lạ lẫm, lạ lẫm tới vô tình, vô tình tới thất tim. Anh chơi vui... Dường như từng bước chân anh qua chưa hề lưu dấu, dường như cuộc sống của anh không bắt đầu mà đã chấm dứt thật chớp nhoáng. Rốt cuộc, anh là ai đây?

Kéttttt !

Tiếng phanh xe chói tai gấp gấp vang lên, đột ngột cắt phăng dòng suy nghĩ của chàng trai trẻ. Anh cau mày, lờn biếng hé mắt quan sát xem thử cái quái gì khiến xe phải thắng khẩn cấp như thế!

-...

Chợt, Hữu Phong đánh rơi nhip thở ngay tích tắc ấy. Nằm gọn trong đôi mắt xám tro là cô gái nhỏ đang đứng chết trân trước mũi xe, vóc dáng mảnh mai như trong suốt dưới vô vàn tinh thể nắng. Khuôn mặt thanh tú điểm nét sợ sệt, mái tóc rối bị gió hất tung che mắt vàng trán nhỏ xinh...

- Phóng qua đi! - Quân gia Lâm run giọng ra lệnh cho tài xế kể bên, tim đập thật hỗn loạn.

Tài xế tuân lệnh đánh tay lái... Chiếc xe BMW chậm rãi lấn bánh, lướt qua cô gái nhỏ còn đứng lặng trên lòng đường tấp nập tựa một sinh linh tội nghiệp bị quăng bên lề dòng đời hối hả, ngơ ngẩn nhìn theo BMW đang chạy sượt qua.

- Dừng-ngay-lại!

Hữu Phong đột nhiên gầm lên, mở vội cửa xe trong hai ánh nhìn kinh hoàng...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: CHÀO!

Dùng bạo lực để tán tỉnh, không tồi nhỉ?

Như có ma lực xui khiến Hữu Phong phải bước tới phía cô gái nhỏ đang đứng bất động dưới nắng, xúi giục anh cất tiếng chào hỏi hột:

- Chào!

- - Cô gái nhỏ nín thinh, sắc mặt tái nhợt đi trông thấy.

- Này!

- - Vẫn không hé nửa lời, hai tay thu lại trong túi áo hoodie. Làn môi nhợt nhạt mím thật chặt.

Hữu Phong khá khó hiểu trước sự im lặng ngoan cố cùng ánh nhìn trần trụi từ cô nhóc, hẳn là nhóc ta sợ anh truy tội về vụ chặn xe. Được thôi, càng sợ càng phải dọa! Hữu Phong nheo mắt, thấp giọng:

- Vừa làm phiền tôi đấy, biết không?

Cô gái nhỏ gật đầu rồi lại lắc đầu ngay sau đó, lùi vài bước rồi đột ngột sút mạnh vào chân người đối diện một cú đá dứt khoát. Hữu Phong đau điếng, nhũn mày kinh ngạc trong nửa tích tắc còn cô nhóc nắm khoảng ngực áo của anh lơ lửng, nhón chân và khề thẳm thì bên tai:

- Đừng hòng dọa nạt tôi, nhé!

Đừng hòng? Vừa đánh người vừa thách thức, sao nhóc này có thể láo lếu với anh thế! Lại còn... cái nhếch miệng hiểm của nhóc ta trước khi bỏ chạy rất giống anh. Lạ thế!

- Cậu không sao chứ? - Quân gia Lâm vội xuống xe, mắt nhìn chăm chăm vào gấu quần dính máu giày của Hữu Phong.

Chàng trai khoát tay, vẫn nhìn theo hướng cô gái nhỏ vừa chạy. Chợt bật ra câu nói rất ư khó đỡ:

- Dùng bạo lực để tán tỉnh, không tồi nhỉ?

- Bữa trước ghé bệnh viện, tớ thấy ai đó giống Đông Vy cực! Tiếc là đang khám nên không kiểm tra được.

Ôi! Đạo này sao nhiều bạn đồn ầm lên là gặp ai đó giống Đông Vy thế?

- Hoang đường! Đông Vy... ừm, đâu còn nữa. Nhìn nhầm là cái chắc!

- Chả nhẽ nhiều người nhầm vậy? Có khi nào Đông Vy còn sống không!

- Thế hóa ra thầy giám thị lừa tụi mình à? Vớ vẩn quá!

- Thôi thôi các cậu, nhìn ai kia kìa!

Cả nhóm cùng nhìn về phía cửa rồi đồng loạt nguyền dài và đồng thanh hứ một tiếng, tỏ ra rất ghét cô nữ sinh đang vào lớp. Không ai bảo ai tự chấm dứt cuộc bàn tán sôi nổi vừa nảy để tránh bị soi mói là gây ồn ào, kéo bè kéo cánh... Thật đáng ghét, nếu cô ta không leo mép vách với thầy cô thì lớp đã vui hơn nhiều rồi!

Tuệ Anh phớt lờ mọi ánh nhìn thù ghét, cô lẳng lặng bước lên bục giảng, âm ừ vài tiếng đầy bối rối rồi từ tốn nói:

- Tớ xin lỗi các bạn về thời gian qua. Là do các bạn chưa hiểu hết về tớ và do tớ thường nặng lời. Nhưng mong lớp hiểu tớ, chuyện Đông Vy với tớ đã là một cú sốc nên tâm trạng tớ bất ổn. Hy vọng mọi người tha thứ cho tớ!

Cả lớp nhìn nhau thật lâu, ai cũng bất ngờ trước lời thú tội của Tuệ Anh. Làm sao mà không bất ngờ cho được khi chỉ mới hôm qua, cô nàng còn hống hách như thể làm vua thiên hạ thể mà chưa đầy 24 giờ sau, đã nhún nhường như cún con!

- Cậu sống nhiều mặt quá. - Một nam sinh thẳng thắn.

- Đủ rồi đấy. Cậu xem thường bọn tôi quá! - Tới lượt nam sinh khác thờ dãi.

- Ha, lấy lòng nhau để lấy phiếu bầu The girls chứ gì. Tuệ Anh đúng thông minh, hihi. - Một nữ sinh vờ cười e thẹn.

Cứ thế, thành viên trong lớp mỗi người ném một câu vào Tuệ Anh không ngần ngại. Chỉ riêng nàng hoa khôi là ngoảnh mặt ra cửa sổ ngắm trời ngắm đất, chả thèm chấp mấy trò mèo của nữ sinh kia bởi Thanh Ngân không còn xem ả ta là vật cản giữa cô và Hữu Phong nữa rồi! Vì cô chẳng cần hạ, Tuệ Anh cũng tự gục khi biến mình thành kẻ đáng ghét trong mắt bạn bè và quan trọng nhất là... Hữu Phong có chấp nhận kẻ đã hại anh hay không? Xem ra cô ả chẳng biết mình bị nắm đuôi cáo rồi! Cái tát lúc trước, Thanh Ngân sẽ trả đủ và hơn thế! Còn giờ, nàng mập tở ra hối lỗi thì cô cũng nên rộng lượng.

- Xí xóa hết nào lớp mình ơi. Bạn cả mà! - Nàng hoa khôi mỉm cười, vuốt tóc đầy dịu dàng.

- Thôi khỏi! - Tuệ Anh hừ lạnh, nói rõ to - tớ xin lỗi tất cả nhưng ngoại trừ cậu, bạn trai của Richard ạ!

Nụ cười hiền dịu vụt tắt ngay lập tức, Thanh Ngân có dự cảm chẳng lành khi cái tên Richard bỗng nhiên được lôi ra. Cứ như đó là lời dọa dẫm Tuệ Anh gửi tới

cô và quả nhiên là thế thật! Lúc Tuệ Anh về chỗ ngồi, ngang qua bàn nàng hoa khôi thì đặt lại một tấm thiệp xanh nhạt.

“Đình Hữu Phong đã về nước. Nếu cậu phun ra mối quan hệ giữa tôi và Minh Quý, tôi cũng sẽ có thứ để tố cậu đấy bạn-gái-Richard!”

Bàn tay mảnh mai đẩy nhẹ cánh cửa màu xanh rêu, đôi giày nền trắng sọc đen bước chầm chậm vào khoảng sân xi-măng trơn nhẵn. Nhìn quanh căn nhà im lìm, cô gái nhỏ khẽ thở dài một tiếng, mắt dõi theo những hạt bụi lơ lửng trong không trung, cười buồn. Anh trở về rồi, vết thương trong tim cô chưa lành đã lại nứt toác, rỉ máu. Ước gì anh chưa từng tồn tại trong đời cô để không yêu, không nhớ, không đau thế này!

- Mới về à, Đông Vy?

- Vâng. - Cô gái nhỏ chớp đôi mắt đỏ hoe, cười gượng gạo - Thầy về sớm thế ạ?

- Con bé này! Lại xưng hô sai rồi! - Người đàn ông thở dài, nửa giỡn nửa nghiêm túc véo mũi Đông Vy - Gọi bố chứ!

- Vâng, thưa bố! Hôm nay bố về sớm nhì, hay bố trốn việc đấy? - Cô gái nhỏ le lưỡi nghịch ngợm, nét cười rạng rỡ hơn đôi chút.

- Về dặn con vài điều rồi bố đi ngay đây. Nhớ ăn nhiều thêm rồi uống thuốc, ngủ sớm. Giờ bố phải trở lại Trung Anh để chuẩn bị vài thứ cho The girls. Thế nhé Đông Vy!

Thầy giám thị vỗ vai cô gái nhỏ, chợt nhận ra nét buồn loé lên trong đôi mắt sâu khi thầy nhắc đến hai chữ Trung Anh. Thầy biết, Đông Vy rất muốn quay về học viện nhưng chịu thôi, biến mất là giữ an toàn cho cô bé, bằng không Federer đôi ý thì nguy!

- Vài ngày nữa con có thể sang Bỉ nhập học rồi, đừng lo.

Cô gái nhỏ gật nhẹ đầu, khẽ mấp máy môi:

- Con thấy anh ấy rồi!

- Ừ, Hữu Phong vừa về sáng nay. - Thầy giám thị giữ nguyên vẻ điềm tĩnh, nhìn cô gái nhỏ triu mến - Thôi con vào nhà đi, lạnh đấy. Tự con biết thế nào mà, đúng không?

Đúng không? Câu hỏi ấy cứ đeo bám Đông Vy mãi. Thực chất giữa người ta và cô giờ ngoài thù hận ra thì chẳng còn gì nữa rồi. Nỗi nhớ về anh chưa giây phút nào nguôi ngoai trong cô nhưng gắn liền với ký ức yêu thương luôn là cảnh tượng chết chóc vào ba năm trước, lúc ông bà ngoại cô nằm bệt trong vũng máu... Vậy, nên quên người ta để tất cả được ngủ yên. Đúng không?

Đông Vy khẽ so vai, bước nhanh vào nhà tìm chút ấm áp bởi đây là nơi tuổi thơ cô bắt đầu. Chính thầy giám thị mua lại căn nhà cũ ngay khi cô chuyển nhượng cho người hàng xóm. Cô gái nhỏ cởi giày bỏ lại trước thềm, bước chân đầu tiên còn chưa đặt vào phòng khách đã khựng lại trong không trung. Cô gái nhỏ bịt miệng, mắt mở to đầy kinh ngạc.

- Về rồi à? - Chất giọng trầm thấp được thả vào không gian yên tĩnh như tiếng gió vút qua hang động thăm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nước cờ mạo hiểm.

Vy này, là của tôi thì sẽ về bên tôi.

Cô gái nhỏ đứng chôn chân, toàn bộ mạch máu trong cơ thể như ngừng chảy lần thứ hai trong ngày. Lúc sáng do cô lơ đãng nên suýt bị BMW đâm, còn bây giờ, anh thế nào lại chủ động tới đây? Liệu anh có biết tới người con gái duy nhất từng tay trong tay với anh, hay chỉ muốn tóm lấy cô nàng láo lếu đã chặn xe và hành hung anh?

- Anh sao lại ở đây? - Đông Vy khá bình tĩnh lên tiếng, quá nhiều chuyện khủng khiếp đã tới luyện cho cô nét mặt lạnh, lăm lè.

- Thì Vy ở đây! - Vị khách đáp gọn lỏn, chả buồn nhìn cô gái nhỏ đang đứng trơ như khúc gỗ.

- Sao anh biết tên tôi chứ? Mà tôi ở đây thì sao, liên quan gì tới anh nào? Sao anh có thể tùy tiện vào nhà người khác thế chứ? Sao...

- Suyt! - Hữu Phong đặt ngón tay lên môi ra dấu im lặng, đôi chân dài gác hẳn lên mặt bàn rất tự nhiên. Anh chợt cười nhẹ tênh - Vy này, là của tôi thì sẽ về bên tôi.

Đông Vy ngẩn ngơ. Có con yêu thương nào đó vừa ghé qua, thổi bùng bao nhớ nhung của những ngày dài dằng dặc. Hóa ra, Gió Quý còn nhớ tới Vy như một vật sở hữu từng có và đang muốn NÓ về bên anh. Hóa ra, trong tiềm thức của anh, cô không khác gì món đồ yêu thích...

- Tôi không cần biết lý do anh xuất hiện tại đây nữa, tôi muốn anh ra khỏi đây, ngay lúc này! Tôi không quen anh!

- Đông Vy chia tay làm động tác mời người nào đó ra khỏi cửa, cổ họng cứ nghẹn lại.

Vị khách siết chặt những ngón tay, rất tức giận khi bị đuổi và bị phủ nhận mối quan hệ trước kia. Vừa sáng nay gặp Đông Vy, anh chợt ra mình đã từng ôm con người nhỏ bé này nhiều lần, dù là những chiếc ôm rất ngắn ngủi nhưng lại thật ấm. Anh không cần biết lý do Đông Vy tránh né, lẩn trốn anh, chỉ cần hiểu là Vy đang phản bội!

- Quen hay không? - Hữu Phong nheo mắt, kiên nhẫn cho cô gái nhỏ cơ hội cuối cùng.

- Không!

- Ừ, giỏi.

Hữu Phong cười lạnh bước qua cô gái nhỏ, tuyệt nhiên không nói thêm bất cứ điều gì. Nếu hôm ấy, anh chịu ngoảnh đầu lại, sẽ thấy những giọt nước mắt ứa tràn khỏe mĩ...

Thầy giám thị trầm ngâm nhìn tách cà phê đã nguội lạnh, lòng ngổn ngang trăm mối lo vạ nổi buồn. Thật không hiểu nổi Federer nghĩ gì lại dễ dàng để Hữu Phong về nước như thế trong khi chính ông ta đã lệnh cho thầy đàn dựng nên cái chết của Đông Vy nhằm chấm dứt mối liên quan giữa cô gái nhỏ và Hữu Phong. Cô có thể bắt đầu cuộc sống mới với con người mới như là được sinh ra lần thứ hai trên thế giới này. Như vậy là để cắt đứt áng tình mới chớm nở kia, Hữu Phong không thể yêu con gái của kẻ đã hại người mẹ anh tôn thờ và ngược lại, Đông Vy chẳng thể ở bên con trai của kẻ đã giết ông bà ngoại cô yêu quý nhất.

Lúc biết hết thấy những điều này, Đông Vy đã muốn chết thật sự bởi có bào mòn toàn bộ sức lực, cô gái nhỏ cũng không bắt Federer trả giá được. Phải khó khăn lắm, thầy giám thị mới vực cô dậy khỏi những ý nghĩ tiêu cực, cho cô một chỗ dựa với tư cách bố nuôi. Sợ bố buồn, Đông Vy đành nghe lời tuyệt đối, chịu phẫu thuật da, chấp nhận sang Bỉ làm mới mình và rời xa toàn bộ mọi thứ. Cô gái nhỏ sẽ chịu mất mát nhưng đó là cách duy nhất có thể bảo vệ cô khỏi móng vuốt của con quỷ sắp thức dậy...

- Chính Federer không muốn Hữu Phong gặp Đông Vy kia mà!

- Đầu ai muốn, nhưng Hữu Phong muốn thì sao? Có cấm được không? Và lại, Federer để Phong về là có mục đích. - Quân gia Lâm nhàn nhã rót trà, cười khó hiểu.

- Mục đích gì? Hay là muốn Hữu Phong nhớ lại hết đây?

- Chà, thầy đoán đúng rồi!

- Cái gì?

Thầy giám thị đứng vụt dậy, không tin nổi những gì vừa nghe thấy. Ai trong cuộc cũng rõ, chỉ cần Hữu Phong nhớ lại, quá khứ sẽ bị bóc trần ngay tức khắc bởi mẩu ký ức của ngày đầm máu sẽ quay về. Ba năm trước, khi Hữu Phong lần ra dấu vết của người bạn duy nhất mẹ anh từng thân thiết thì cũng là lúc Federer quyết định tàn sát gia đình người phụ nữ ấy. Chẳng ngờ con trai ông có mặt hôm ấy và vô tình biết được động cơ giết người của Federer khi đâm sát thủ nhằm

tướng anh là thành viên trong gia đình.

Hữu Phong mẫn sổng sót khỏi vụ thanh trừng nhưng lúc tỉnh lại, anh quên bẵng hết mọi sự việc đã diễn ra vào ngày u tối. Và lần này đây, một khi anh hồi phục trí nhớ thì chẳng điều gì có thể giấu diếm được nữa cả! Anh hận sẽ càng hận, ác sẽ thêm ác...

- Điên rồi sao! Thế khác nào đẩy Đông Vy vào tay quỷ dữ? Tính Hữu Phong thế nào, các ông rõ hơn ai hết mà!

- Bình tĩnh đi! Tôi và Federer đã nghĩ kỹ rồi. Đông Vy sẽ là nước cờ mạo hiểm để vui chôn mối hận thù kéo dài suốt bao năm qua và thức tỉnh Hữu Phong khỏi bóng ma của quá khứ!

- Nước cờ này ra sao? - Thầy giám thị ngồi lại vào ghế, hai tay đan chặt nhau đầy căng thẳng.

- Là dứt khoát một lần cho xong. Không giấu mãi được, không thể tiếp tục sống với lo lắng nữa, chúng ta ai cũng mệt mỏi rồi. - Quản gia Lâm nhấp chút trà, nói trong hơi thở nhẹ nhàng - Thầy đang là một người bố, có lẽ thầy biết rõ cảm giác của Federer chứ? Bị cậu con trai độc nhất hận thù như vậy, đau lắm. Đến lúc Phong mất trí nhớ thì Federer khổ tâm thêm, ngày nào cũng phải nhìn Hữu Phong vật lộn với đồng camera, đồng câu hỏi, đồng ký ức chồng chéo. Muốn phát điên không?

- Cho nên, Federer để cậu nhà về gặp Đông Vy là muốn con bé làm chất xúc tác giúp Hữu Phong hồi phục nhanh

hơn?

- Thầy đúng nữa rồi! Hữu Phong trở lại, chắc chắn sẽ làm khổ nhiều người là điều không tránh khỏi. Nhưng quỷ dữ có thể ngủ yên nếu được cảm hóa, thầy hiểu không? Hữu Phong đâu phải máu lạnh hoàn toàn, cậu ấy vẫn biết rung động trước cô bé ấy đấy thôi!

- Đông Vy... sẽ thế nào?

Độc được nỗi lo sợ trong mắt thầy giám thị, quản gia Lâm buông tiếng thở dài. Ông biết chứ, Đông Vy sẽ là nạn nhân số một của Gió Quý, bởi lẽ cô gái nhỏ vừa được anh yêu vừa bị anh hận. Anh càng yêu sẽ càng trút hận lên cô gái nhỏ và không nằm ngoài khả năng, vì quá yêu ai đó anh sẽ chịu trút bỏ mọi hận thù.

Mạo hiểm luôn song hành cùng nguy hiểm nhưng đó sẽ là con đường chuẩn xác nhất để dẫn tới thành công. Đã chấp nhận bước đi cùng Gió Quý thì ắt sẽ phải nếm đau đớn nhưng nếu đã đánh thức được anh, thế giới của những con người u độc sẽ đầy ắp yêu thương, mọi toan tính mưu mô sẽ là rác rưởi...

- Đi nước cờ này, con bé sẽ được sống tiếp cuộc đời của mình. Còn không, sang Bỉ thì chỉ là tồn tại, chịu đựng! Tôi cá chắc, con bé sẽ vật vờ trong mớ đau khổ thôi! Mà thầy có đảm bảo, Hữu Phong sẽ không tìm ra con bé?

Thầy giám thị đốt thuốc liên tục, gieo ánh mắt xa xăm qua khung cửa kính để ngắm nhìn đám lá lặng lẽ rời cành. Khê thờ hắt:

- Tôi hiểu rồi. Đông Vy sẽ quay về học viện ngay ngày mai!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nhân tình

Phiền ông nhấc vôi tình nhân bé bỏng kia thế này, gieo gió ắt gặp bão, mất dạy thì trời dày!

*

Ngồi trên trạm chờ xe bus, Tuấn Dương từ tốn ăn soup Hạ An đưa với

về mặt đầy nghĩ ngợi, anh đang tìm cách tháo gỡ cái thai ảo mà

cô em gái bịa ra. Cách tốt nhất là thú nhận với bố mẹ nhưng nếu

thế, họ sẽ thêm giận anh và kiểu gì cũng gây khó dễ cho Hạ An. Còn lấp liếm bằng lý do phá hay sảy thai, bố mẹ anh chắc gì đã tin. Nhưng nếu cứ giữ nguyên mọi chuyện thì sau chín tháng, hậu quả sẽ thêm lớn. Tuấn Dương hết vò đầu lại trưng ra bộ mặt nhăn nhó, cuối cùng là tiu nghỉu quay sang bạn gái buồn giọng bồn chột:

- Hay chúng mình có con thật đi?

- Biến thái!

Hạ An đâm mạnh vào lưng Tuấn Dương liền mấy cái khiến anh vừa cười vừa ho sặc sụa. Thực ra anh chẳng cần nghĩ thêm cho một óc, cái gì đến sẽ đến! Dù bố mẹ có quá quát tới mấy cũng mặc, anh và Hạ An nhất định phải bên nhau. Thế thôi!

Còn hơn nửa tiếng bus mới trở tới, Tuấn Dương ngán ngẩm ăn nốt chỗ soup còn lại rồi dắt Hạ An dạo phố đêm, cùng nói cười vui vẻ. Giữa ánh đèn đường ấm áp, mái đầu mềm mại của cô gái tựa lên bờ vai rộng, vòng tay qua ôm chàng trai thật tình cảm. Thi thoảng cuộc trò chuyện giữa hai người lại ngắt quãng khi cái tên Đông Vy được vu vơ nhắc tới... Tuấn Dương thờ hắt, còn Hạ An nắc khề. Quả thực đây là cú sốc lớn nhất đối với mỗi người từ trước

đến nay, cô gái nhỏ luôn giữ vị trí rất quan trọng trong tim mỗi người để rồi sự ra đi đột ngột của cô đã tạo nên một khoảng hẫng không thể lấp đầy.

- Mình về lại bến bus thôi!

Tuấn Dương vội chấm dứt cuộc dạo bộ lãng mạn trước khi Hạ An khóc òa vì nhớ cô gái nhỏ, còn anh cũng mang tâm trạng nặng nề không kém, sống mũi cay nghiệt.

Bus tới, trong lúc Hạ An còn chuẩn bị trước tiên lễ thì đột nhiên Tuấn Dương siết chặt tay cô, hướng ánh mắt cả hai về đoạn đường phía đối diện... là Tuệ Anh và gã yêu râu xanh đang cặp kè hết đôi tình nhân thật sự...

Bus rời bến, Tuấn Dương và Hạ An im lặng đi dọc vỉa hè, kín đáo theo dõi hai con người đang tay trong tay bên nhau. Hay thật, một cô nữ sinh xinh xắn có thể quen thân với một gã lưu manh bản thủ. Chắc chắn, mối quan hệ này không tốt đẹp gì!

Hạ An đã biết tông Tuệ Anh và trò yêu râu xanh mà cô nàng dằn dặt nên từ lâu đã thôi nhìn mặt nhau. Sở dĩ Hạ An không làm ầm lên là vì nể chút tình nghĩa xưa, còn Tuấn Dương nhắm mắt cho qua là bởi Đông Vy, cứ để linh hồn cô gái nhỏ bình yên. Phanh phui mọi thứ khác nào đào xới chuyện riêng của Đông Vy kia chứ!

Hai người cùng dừng bước, cùng mở to mắt kinh ngạc khi gã lưu manh hôn Tuệ Anh trong con hẻm vắng. Cô nữ sinh đáp ứng nhiệt tình nhưng ngay khi gã rời đi, cô chùi mạnh miệng mình và nhả câu chửi rủa.

- Khốn! Rồi mày không sống nổi với tao đâu!

Gã lưu manh liếm môi mình, cười nham nhở. “Người tình” của gã ngon đấy chứ, vừa trẻ vừa đẹp lại chịu chơi. Tính ra đã hơn một tháng trời kể từ ngày Tuệ Anh gọi gã là thằng khốn nhưng cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn theo gã như con rối. Đơn giản vì gã nắm thóp của nàng ta!

Lần đầu, gã lấy Richard ra buộc Tuệ Anh phải nộp tiền nhưng sau đó, gã đã không rời thành phố mà ở lại tiêu xài như ông hoàng. Tuệ Anh biết vẫn phải cắn răng đưa đủ tiền mỗi lúc gã vùi trong suốt thời gian dài. Rồi đột nhiên vào tháng trước, cô nữ sinh van xin được buông tha vì không thể tiếp tục chu cấp cho gã nữa. Gã đời nào bỏ qua dễ dàng thế, không tiền thì tình, vậy là gã có một nhân tình quá ư lý tưởng.

Tuệ Anh thông minh, sắc sảo nhưng bị gã lừa rồi! Richard chưa từng tìm gã đánh đập, hành hạ cũng như bắt ép gã kể về Tuệ Anh bao giờ. Ngay cái đêm vút gã cho đám đồng tính, Richard đã chẳng chạm mặt gã thêm lần nào! Mọi thứ về Richard đều do gã bịa đặt hoàn toàn nhưng cô nữ sinh cứ thế không may mắn nghi ngờ, chỉ nơm nớp lo sợ gã tuôn bậy tuôn bạ nên luôn chiều lòng gã. Thật tội nghiệp người tình bé nhỏ!

Gã đi tới chiếc xe cũ dựng bên đường, còn đang hí hửng nghĩ về nụ hôn ướt át vừa nẩy bỗng giật thót tim khi nhận ra khuôn mặt in rõ trong kính chiếu hậu.

- Tôi hỏi ngắn gọn nên ông cũng sẽ trả lời ngắn gọn! Rốt cuộc ông và nữ sinh kia là thế nào, nói!

- Là... tình nhân.

Đoán lờ mờ ra chuyện này nhưng Tuấn Dương vẫn không khỏi ngạc nhiên, anh túm lấy cổ áo gã lưu manh, hất hàm hỏi:

- Có thật không?

- Thế có Chúa, tôi không dám nói dối đâu! - Gã run giọng, mặt tím lại vì sợ. Tuy gã không ăn đòn từ Richard nhưng bị chàng trai trước mặt tấn vô số lần. Những vết bầm dập lúc trước gã khoe Tuệ Anh cũng đều do tên này mà ra...

- Ông ép nó chứ gì?

- Tôi...

- Thôi, mặc xác ông và nó! Tôi hỏi câu cuối đây, nó có sai ông hại ai nữa không?

Trước khuôn mặt hung dữ của Tuấn Dương, gã lưu manh gật đầu, tuy nhiên miệng vẫn ngậm chặt không hé nửa chữ. Tuấn Dương nhấn đầu gã vào cửa xe, giọng phát ra sắc mùi bạo lực:

- Nói hay muốn nát đầu?

- Cậu hứa là sẽ giữ bí mật chứ? - Gã lưu manh dôn hết can đảm ra điều kiện, dù sao đây cũng mới chỉ là ý định của Tuệ Anh.

- Tôi biết mình phải làm gì!

- Vậy được rồi. Tuệ Anh bảo tôi bắt cóc một nữ sinh cùng lớp do mâu thuẫn.

- Cụ thể là ai?

- Hoa khôi khối 11 ấy. Nghe đâu vì cuộc thi The girls ... hự...

Tuấn Dương thụi vào bụng gã thay vì ngắt lời, tay anh dõn lên cổ gã bóp mạnh:

- Cấm động tới em-gái-tôi! Nó có mệnh hệ gì, nhà ông sẽ là nhà xác, biết chưa? - Tuấn Dương quắc mắt hăm dọa, chột cười quái dị - Phiền ông nhún với tình nhân bé bỏng kia thế này, gieo gió ắt gặp bão, mắt dạy thì trời đây!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: THẬT LÁO!

Vâng! Tôi đâu quản nổi mấy kẻ trợ lý.

*

Không sang Bỉ. Sẽ không phải lo lắng cho dì, cho bố nuôi. Sẽ không phải rời xa những con người thân thiết. Sẽ không phải đơn độc, sống chung với sự tủi thân. Và nhất là, sẽ không phải quên đi người con trai đã chiếm trọn tâm trí...

Cô gái nhỏ hít một hơi thật sâu, căn đúng thời điểm chiếc BMW sắp phóng qua liền lao ra chặn. BMW phanh gấp, bốn bánh như nghiền nát mặt đường, mũi xe cách thân người mảnh mai chỉ vài cm. Đông Vy hé mắt nhìn quản gia Lâm đang lắc đầu cười khò, lệnh cho tài xế mở cửa rước mình vào.

Cô gái nhỏ cảm ơn rồi rít cho có lệ, thực chất quản gia Lâm dựng nên pha mao hiểm này để cô tiếp cận nhân vật nguy hiểm ấy. Đông Vy phải chủ động gần anh bởi Gió Quỳ sẽ không thêm tìm cô sau cuộc đối thoại cùn cợn vừa. Theo lời Lâm quản gia kể, từ lúc rời nhà Đông Vy đến giờ anh không chịu ăn uống, cứ tự nhốt mình với chuỗi ký ức đứt gãy, thậm chí còn phải uống thuốc an thần vì đau đầu buốt. Có lẽ, hôm qua là ngày anh mệt mỏi nhất trong số những ngày mệt mỏi...

- Có vẻ thích chặn xe người khác nhỉ? - Hữu Phong đón đầu cô gái nhỏ bằng cái nhếch miệng hờ hững.

- Ủm! Chào buổi sáng!

Đông Vy cũng tỏ ra thật thản nhiên dù thần trí đang bay toán loạn. Qua nét cười quý quyết như muốn ăn tươi nuốt sống người khác là cô gái nhỏ hiểu... Gió Quỳ không hề quên chuyện ngày hôm qua. Nén run rẩy, xốc lại bình tĩnh, cô gái nhỏ ngồi sát Hữu Phong, mặc kệ đôi mắt xám tro hằn mạnh tia giận dữ.

- Dịch ngay ra! Cách tôi...

- Ồ, một mét chứ gì? Thật xin lỗi, nửa mét cũng không được rồi! - Đông Vy nhún vai, chỉ chỉ vào chiếc balô to đùng đang nằm chiếm chệch trên khoảng ghế trống gần cửa xe. Phớt lờ luôn sắc mặt tối sầm của ai đó, cô gái nhỏ lăm bằm:

- Ích kỷ! Tại sao chỉ mình anh ta mà chiếm hết nửa chiếc ghế thế này! Lại còn không chịu nhường phái nữ. Gentleman gì chứ, có mà...

- Đây, đủ rồi! Đừng tưởng tôi không nghe nhé!

- Nghe rồi thì mời anh xịch ra kia chút đi!

Cảm thấy chưa đủ lếu láo, cô gái nhỏ hất tay Hữu Phong khỏi lưng ghế, xô chân anh sang một bên, cất giọng vênh vác:

- Đấy, có phải thoải mái hơn không? Cứ ngồi như ông hoàng!

Cô gái nhỏ vừa dứt lời, thầy giám thị đỡ không nổi liệng luôn tay lái, còn quản gia Lâm vốn giỏi giữ bình tĩnh cũng phải quay mặt ngấm đường phở, hai vai không ngừng run. Hữu Phong hít thở nhẹ, lần lượt chỉ tay vào từng người, rít lên:

- Hai người, nhảy xuống xe!

Hết con thú hoang lao đi như vũ bão, phóng qua cánh cửa vàng kim và chỉ vài tích tắc sau đã suýt đâm sầm vào gốc cây cổ thụ. Cửa xe bình thản mở ra trước mọi cái nín thở căng thẳng, đôi giày thể thao nền trắng sọc đen kiêu hãnh bước xuống trước vô số ánh mắt ngỡ ngàng cùng tràng hú hét dữ dội.

Bất ngờ này còn chưa kịp tan, ngạc nhiên khác đã ập tới khi cô gái nhỏ thò đầu khỏi xe, cười rạng rỡ dưới nắng sớm:

- Chào mọi người. Tớ về rồi đây!

Sau cái vẫy tay đáng yêu của nữ sinh học bổng, Trung Anh như vỡ tung bởi chuỗi âm thanh đồng loạt kéo tới, nào tiếng vỗ tay, nào những tiếng thốt kinh ngạc, nào cả tiếng bàn tán... Giữa con lốc ồn ào, cô gái nhỏ xách balô đuổi theo bóng dáng cao ngạo.

- Hữu Phong! Chờ em vớiiii.

Gió Quý dờn mắt xuống bàn tay nhỏ đang túm chặt áo anh, buông đúng một chữ khô khốc.

- Thả!

- Để em dẫn anh tới lớp nhé? Trung Anh rộng lăm, anh sẽ lạc đường cho xem!

- Thả ra! – Hai chữ lạnh lẽo ném thẳng vào bộ dạng chờ mong của cô gái nhỏ.

- À, chưa vào học nên mình không vội tới lớp. Anh chưa ăn sáng phải không? Em dẫn anh tới căng-tin nhé!

- Đẹp!

Hữu Phong gạt mạnh tay Đồng Vy, đọc tác thơ bạo đến mức cô gái nhỏ suýt chút thì ngã nhào. Người con gái này thật kinh dị, mới hôm qua còn đuổi anh khỏi nhà giờ đã quay ngoắt sang đeo bám anh. Mắt trí nhớ chứ không phải mất lý trí! Anh phui áo, gằn từng chữ:

- Biến-ngay-đi!

- Anh nhớ hết mọi chuyện mới có quyền nói câu đó với em. Và lại, em biến hay không, đó không phải việc của anh!

- Okay, tùy vậy.

- Thật không? Thế, anh chấp nhận để em bên anh rồi nhé!

- Vâng! Tôi đâu quản nổi mấy kẻ trơ lý. – Gió Quý hừ lạnh.

Cô gái nhỏ sững người, nụ cười trên môi vội tắt lịm tựa đóa hoa bị gió vùi dập. Người con trai này thật vô tâm, đâu thèm biết cô cố chấp bám lấy anh là để kéo anh khỏi những ngày không quá khứ, không ký ức. Anh khó chịu, còn cô đau. Mỗi lần nhìn thấy anh, nghĩ về anh là mỗi lần cô gặm nhấm nỗi đau, tìm rỉ máu. Anh đâu thèm biết đôi mắt xám tro mê hoặc của anh là thừa hưởng từ Federer – kẻ đã chôn vùi tuổi thơ cô chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Sống mũi cô gái nhỏ cay nget, quanh mắt như có màn sương bao phủ, làm nhòe mờ thân ảnh ngạo mạn phía trước. Một giọt nước tinh khiết chậm chậm ứa ra khỏi khóe mắt buồn thương.

Dường như cảm nhận được ai đó đang khóc, chàng trai khẽ nhui mày, miễn cưỡng ngoái đầu lại...

Bốp!

Bằng cú ném cực kỳ dứt điểm, chiếc giày nữ đã đập thẳng vào gương mặt hoàn mỹ chỉ trong nháy mắt...

Chương 69: BẤT MÃN (1)

Bạn trai tớ hư hỏng, dạy dỗ chút có sao đâu!

*

- Anh ... không sao chứ?

Cô gái nhỏ rụt rè lên tiếng sau cú ném kính điện vừa rồi, chính cô cũng không ngờ mình to gan tới vậy. Chỉ tội nghiệp ai đó, bị choáng nên đứng lạng yên, lấy tay che phần má vừa tiếp giầy. Đông Vy hít thở sâu, bước tập tễnh đến cạnh Gió Quý, ngược mắt đầy hối hận:

- Em không cố ý!

-

- Nếu anh không nặng lời với em, em đã không cư xử như thế!

-

- Mức chịu đựng của con người luôn là có hạn. Ai bảo anh động chạm tới lòng tự tôn của em!

- Im đi! Đang đau, không thấy, huh?

Hữu Phong vút người xuống chiếc ghế đá gần đó, mím môi. Con giận dữ thể hiện rõ qua đôi tay siết chặt cùng hơi thở lạnh lẽo. Anh tức, chẳng phải vì cô nàng kia ngang nhiên đánh anh mà là đánh xong rồi còn dạy đời! Và khiến anh tức nhất là bản thân mình, Vy càng lảo anh lại càng thấy ... đáng yêu. Điện rồ thật! Cô nhóc cũng chẳng hề e sợ gì trong khi những người khác đều run rẩy trước anh. Hay đã quá thân quen nên ai đó mới không thêm kính nể? Hữu Phong nghiêng mắt lườm cô gái nhỏ đang rón rén ngồi cạnh mình, bất chợt gất lên:

- Dịch ra!

Đông Vy bỏ ngoài tai lời xua đuổi ấy. Cô rướn người sát Gió Quý, thổi nhẹ chút bụi dính trên má anh với nét mặt đầy ngượng ngùng.

- Anh bớt đau chưa Đình Hữu Phong?

- Vy có thích cái đẹp không? - Gió Quý nhướn mày, cướp quyền đặt câu hỏi.

- Thích cái đẹp? - Cô gái nhỏ nhăn mũi, chả hiểu anh chất vấn điều này làm gì nhưng vẫn thành thật đáp - Có, em đương nhiên thích!

- Vậy, lần sau đánh thì ... - Hữu Phong tự chỉ vào mặt mình, giọng bất mãn - chừa chỗ này ra!

- Lần sau? Không phải anh muốn em đánh nữa đấy chứ?

Cô gái nhỏ nghiêng nghiêng mái đầu nhìn Gió Quý, cười ngắc nhiên. Anh hóa ra cũng kiêu thật, tự ám chỉ cái đẹp là khuôn mặt của mình! Lần này anh trở về, tuy vẫn là Đình Hữu Phong bá đạo của trước kia nhưng Đông Vy có cảm giác anh thân thuộc hơn rất nhiều, có lẽ, do đã quên đi nhiều chuyện chuyện tàn khốc nên bản tính tàn bạo cũng biến mất.

- Tôi không phải thần kinh, làm sao muốn bị đánh? - Đôi mắt xám tro ánh lên những tia sáng lạ lẫm, đôi môi lạnh lẽo buông lời thản nhiên - Vy thích dùng bạo lực với tôi mà!

Thích dùng bạo lực? Đông Vy nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi ý tứ trong câu nói mờ ám của người kia, cũng chẳng có thời gian để ngẫm. Vừa vào tới lớp, cô nhóc liền lọt thỏm trong vòng tay mừng đón của bạn học. Có những tiếng cười vui vẻ và cả những giọt nước mắt vỡ òa. Đông Vy chưa kịp hé miệng giải thích sự việc khủng khiếp vừa qua đã bị ai đó nhào tới ôm chầm lấy, hét lên phấn khích:

- Có thật là cậu không chuột nhắt?

- Đúng, tớ, là tớ. - Đông Vy ngạt thở, vỗ nhẹ vai cô bạn đang meo mào đến buồn cười.

Tức thì, không khí trong lớp học chùng xuống. Một số lườm nguýt Tuệ Anh chán chê rồi mới bỏ về chỗ ngồi, số còn lại chen vào giữa nữ sinh nhỏ và cô nàng nhiều mặt. Sở dĩ không ai lên tiếng việc Tuệ Anh nằng nặc đòi thay đổi thể lệ cuộc thi The girls trong lúc người bạn xấu số gặp chuyện vì lý lẽ của cô nàng không phải sai, trước kia, đâu ai thêm quan tâm Đông Vy... Họ chỉ ghét Tuệ Anh tội hồng hách, hay dậm dạp lên người khác.

Hôm đó, Đông Vy không có lấy giây phút bình yên nào khi hàng tá câu thắc mắc cứ đổ dồn, thậm chí giáo viên bộ môn cũng bỏ dở tiết học để hỏi han cô trò nhỏ. May mắn thay, thầy giám thị kịp giải nguy bằng tiếng loa thông báo vang vọng khắp học viện.

"Hữu Phong và Đông Vy đã trở về. Đó là điều kỳ diệu! Thầy nghĩ, các em cứ xem những ngày đã qua là những cung bậc cảm xúc đáng quý để các em biết trân trọng cuộc sống hơn. Còn giờ, thôi nhón nháo đi! Tại sao Trung Anh không thể yên tĩnh một ngày các cô các cậu nhỉ? "

Cô gái nhỏ thở dài thườn thượt, bổ nuối của cô chỉ dẹp loạn được phần nhỏ thôi. Học sinh đâu thèm nghĩ ngợi nhiều như thầy lo lắng, Đông Vy từng trút hơi thở cuối cùng hay như thế nào đó thì kệ, chỉ cần cô đã sống lại thế là xong. Thực chất bạn học vây quanh cô gái nhỏ với mục đích rất ghê gớm, chính là nhằm tra khảo vụ... ném giày vào mắt Gió Quý lúc sáng. Mãn kinh điển đó ai cũng tận mắt chứng kiến nên Đông Vy chối không nổi, khó lờ càng không xong. Bị dồn ép quá mức cô gái nhỏ đành cười gượng, nói láo không chớp mắt:

- Bạn trai tớ hư hỏng, dạy dỗ chút có sao đâu!

Lớp học im phăng phắc sau lời tuyên bố mạnh mẽ ấy, chẳng phải họ bất động bởi kinh ngạc mà bởi... đã tê tê cứng trong nỗi sợ hãi, ái ngại thay cho cô gái nhỏ. Chỉ mình nhóc ta là không biết, Đình Hữu Phong đang đứng sau nhóc ta với nét mặt lạnh băng, nghiêng rằng một cách đáng sợ..

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: BẤT MÃN (2)

Nắng ban trưa gay gắt dội thẳng vào căn phòng vắng lặng, thoảng tiếng rên rỉ. Chàng trai nằm co ro trên giường, chăn bông đắp kín người vẫn thấy lạnh. Đầu anh nặng trĩu như có keo dính chặt vào gối, không cách nào gượng dậy nổi.

Mình Quý thở rất nhẹ, làn môi mỏng khô nứt bật ra những âm không rõ ràng. Trán anh lấm tấm mồ hôi, trên người còn nguyên bộ đồng phục thanh lịch từ lúc tan học. Bụng anh đau quặn, từng cơn buốt nhói lan đến tận đỉnh đầu khiến anh ngủ không trọn, chỉ những giấc chập chờn. Thử ám ảnh ngay cả trong mơ là cô gái nhỏ với mái tóc rối thường bị gió quật tung, bước chân luôn nằm gọn trên từng ô gạch...

"Anh xin lỗi, Đông Vy, xin lỗi..."

Nằm mê man rất lâu, tựa hồ cả thế kỷ dài đằng đẵng trôi qua, Minh Quý mới tỉnh giấc, lặng lẽ nhìn quanh. Sắc đêm phủ kín ngoài khung cửa, thời gian như lắng đọng với những cú nhích đều đặn của kim đồng hồ. Anh đã mê man suốt một ngày, cũng không buồn nhúc nhích, chỉ nằm nghe và đếm từng tiếng tích tắc buồn tẻ, đôi mắt vô hồn dán chặt trần nhà... mông lung.

- Cậu cảm nặng, sao không nói cho ai vậy?

- Kê tôi!

Mình Quý gạt mảnh khăn gấp còn chườm trán, làm động tác hết sức trẻ con là kéo chăn trùm kín mặt. Anh không cảm thấy lạ với sự có mặt đường đột của quản gia Lâm tại đây bởi ông ta và Đình Hữu Phong là hai kẻ tùy tiện nhất thế giới này, thích thì sẽ đột nhập nhà người khác, mặc kệ chủ nhà có cho phép hay không!

- Cậu xuất huyết dạ dày à?

- Kê tôi!

- Nốc rượu cho ấm vào!

- Kê tôi!!! – Minh Quý quát lớn.

Thật khó chịu! Người quản gia này thân cận cận với Hữu Phong nhưng cũng rất gần gũi với anh. Mọi thứ về Minh Quý, ông ta đều tường tận hơn cả chính bản thân anh. Từ bé đã thế và bây giờ vẫn luôn thế. Bất kể chuyện gì quanh anh, ông ta luôn là người nắm rõ trước tiên.

Mình quý vốn sống khép kín, bề ngoài luôn trái ngược với nội tâm nhưng trước mặt Lâm quản gia cáo già, anh chưa từng phải vờ vịt, mà nếu có, cũng không qua nổi con mắt tinh tường của ông ta.

- Tôi có một tin vui và một tin buồn dành riêng cho cậu đây! - Quản gia Lâm bung tồ cháo đến ngồi cạnh giường, nhìn chàng trai đang cuộn tròn trong chăn đầy buồn cười. - Cậu muốn nghe tin vui hay tin buồn trước?

- Vui là tôi hạ sốt rồi, đúng chứ?

- Sai! Vui là Hữu Phong đã về đây. Em trai cậu đang hồi phục rất nhanh.

- Sao không chết luôn đi? Thế này mà gọi tin vui à!

- Vui chứ! - Quân gia Lâm cười mỉm, đọc rõ tâm tư của người cháu ruột – Cậu sẽ hết dần vật, hết trách mình. Không vui sao được!

Lời tố cáo kia chính xác đến mức Minh Quý tức nghẹn, thu tay nện mạnh lên gối. Hiềm khích giữa anh và cậu em trai, quân gia Lâm là người rõ nhất thể mà ông ta coi như không có, cũng chẳng thêm hòa giải hay khuyên can. Kệ! Ông ta chỉ hay thờ dài, than thở rằng hai người ghét nhau do quá giống nhau...

Minh Quý hé mắt khỏi chăn, lờn:

- Còn tin buồn là gì đây?

- Đông Vy vẫn còn sống!

Hồ Minh Quý tung luôn chăn, ngồi bật dậy với vẻ mặt bàng hoàng. Anh đã ngờ ngợ về điều này từ mấy hôm nay khi học viện đồn thổi việc gặp người giống cô gái nhỏ. Anh chỉ không ngờ nổi mình bị lừa ngay trước mặt như thế. Rõ ràng trông đám y tá bác sỹ xúm quanh Đông Vy, luôn miệng bảo “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức.” Sau đó, còn có di của cô gái nhỏ nhận tro cốt đem về quê... Cú lừa này, ngoạn mục thật! Dù sao thì...

- Đây mới là tin vui! – Minh Quý cười nhẹ.

- Buồn chứ! Cậu sẽ không biết phả đôi mắt với cô bé ấy thế nào. Thú thật là cậu cố ý gây tại nạn thì có lẽ người ta không nhìn mặt cậu nữa, còn giấu giếm thì cậu sẽ không sống nổi với mình! – Lôi hết suy nghĩ của chàng trai ra nói chán chê, quân gia Lâm vờ thờ hất – Haiz, buồn quá phải không!

- Lão già chết tiệt! Tôi không ăn cháo của ông!

Minh Quý nhảy dựng, lại chui vào chăn ôm một bụng bất mãn... Chết tiệt! Có cần hiểu anh đến thế không?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ban mai yêu

Dù anh luôn biến hóa, khó đoán và biết cách che giấu nhưng những quan tâm đặc biệt dành riêng cho Đông Vy đã tố cáo tất cả.

*

Sáu giờ sáng. BMW đậu chiếm chỗ trước cánh cửa phủ màu xanh rêu. Một tiếng chuông duy nhất vang lên, cô gái nhỏ đem gương mặt ngái ngủ cùng mái tóc bù xù lững thững bước ra, ngơ ngác ngó nghiêng.

- - Á!

Bấy chợt, cô bị thẳng lùi vào xe, đối sát đôi mắt xám tro mê hoặc...

- - Chào!

-- Ừm... chào buổi sáng. Đến tìm em có việc gấp sao? – Cô gái nhỏ vừa dụi dụi mắt vừa sửa lại cổ áo xộc xệch do ai đó túm.

-- Đến Trung Anh! – Chàng quý tộc ngắn gọn.

- - Còn sớm mà. – Đông Vy lâu bầu.

Đinh Hữu Phong chẳng buồn đáp, im lặng kéo cô gái nhỏ vào sát người mình, nửa ôm nửa tựa. Anh lệnh cho tài xế lái xe, còn quân gia Lâm lại phải quay ra ngắm nhìn đường phố trước cái liếc mắt đáng sợ của cậu chủ.

- - Này khoan, em còn chưa thay đồng phục!

- - Không cần!

- - Ba lô cũng không đem theo!

- - Không cần thiết!

- - Cần! Cần thiết chứ!

- - Im! Ngủ tiếp đi!

Đồng Vy bấu nhẹ môi, áp mặt vào người bá đạo nào đó, khẽ nhắm mắt. Mũi tham lam hít hà hương nước hoa sắc lạnh còn tai lắng nghe nhịp tim của anh. Hừm, khá nhanh là thế nào nhỉ? Hay là anh khó chịu ở đâu? Ngẫm nghĩ một chút, tim cô gái nhỏ cũng đập hỗn loạn như muốn nhảy khỏi lồng ngực còn chủ nhân của nó đã muốn nhảy khỏi xe!

Đồ ngủ trên người cô rất mỏng. . .

- - Xấu! Anh đừng nhìn linh tinh chứ! – Cô gái nhỏ ngượng ngừng nhắc nhở, làn da ửng hồng đầy e ngại.

- - Nhìn gì? – Hữu Phong ho nhẹ, mắt vẫn khép hờ từ lúc bờ má xinh xắn dụi ngực anh.

- - Hừ. Tim đập nhanh còn chối!

Gió Quý đan tay vài lần tóc rối, cười khê:

- - Ngốc, là đang cảm nhận!

Suốt đoạn đường dài, cô gái nhỏ chỉ việc để im tay mình trong tay Gió Quý và bước theo anh như quán tính. Tâm trí còn roi đầu đó trên BMW.

Người kia trơ tráo quá thể! Hại cô xấu hổ tới suýt khóc. Cũng may anh cởi áo khoác đưa cô ngay sau đó nếu không thì việc cô nhảy khỏi xe là chắc chắn xảy ra.

- - Đến rồi!

Hữu Phong buông tay cô gái nhỏ, hít nhẹ nhúm không khí tinh sạch vương hơi lạnh ban mai, thoảng hương cỏ dại. Trong chuỗi ngày chơi vui vừa qua, nay là sáng đầu tiên anh thức giấc với tâm trạng khá nhẹ nhõm, bởi bộ não sau một đêm đã chẳng còn trống trơn như trước. Mọi chuyện diễn ra kể từ khi “bị” cô nàng láo lếu nào đó tán tỉnh, anh đều nhớ, tuyệt đối không sót bất kể chi tiết nào. Điều này đủ để Hữu Phong hiểu, anh đã chính thức thoát khỏi căn bệnh trí nhớ ngắn hạn quái ác, giờ chỉ việc lấp đầy ký ức thiết hụt nữa okay.

Gió Quý dứt tay vào túi, chậm chậm dạo quanh nền đất ẩm quanh hồ. Anh chợt ra từng thú vui chạy bộ đêm tại khuôn viên học viện. Anh thích tốc độ, thích cảm giác hóa thân vào gió, lao vút về phía trước như mũi tên xé toạc không gian, thời gian.

Phía sau nam sinh quý tộc, cô gái nhỏ vẫn đứng yên trong chiếc áo khoác da, chân chỉ mang mỗi dép co rúm lại. Nét hoảng sợ lẫn ngại ngùng vương trên gương mặt kém tuổi tắn.

Hữu Phong cố tình rải ánh nhìn chậm rãi khắp bộ đồ ngủ mỏng manh, cố ý nâng độ xấu hổ của ai đó lên mức cao nhất, khiến ai đó phải hét toáng lên:

- - Này, anh thôi sẫm soi đi! Vô duyên thật!

Nhéch miệng thành nét cười quỷ quyết, Hữu Phong sải chân . . . Hễ đôi giày thể thao tiến một bước là đôi slipper sẽ lùi một bước, cứ thế cho đến khi cô gái nhỏ nghiêng ngả nơi nếp hồ, cuống cuồng bám lấy tay chàng trai để không rơi tõm.

- - Đừng cho em ngã! Lạnh lắm!

Đồng Vy nài nỉ, hai tay giữ chặt eo Gió Quý, vừa mới hôm qua anh tàn nhẫn vứt cô xuống hồ vì tội “dạy dỗ bạn trai”, hại cô cảm lạnh suốt đêm. Tuy do cô gây tội với anh nhưng đâu nhất thiết phải trừng phạt!

- - Vy!

- - Dạ! – Vô cùng ngoan ngoãn đáp.

- - Em tùy tiện gọi tôi là bạn trai ấy. Tôi không-chấp-nhận!

- - Thực ra em không tùy tiện. Từ trước nay, ai cũng nghĩ là như vậy và là như vậy đấy. Chỉ có anh cố chấp, không chịu thừa nhận anh thích em!

Đồng Vy cụp mắt rầu rĩ, bặm môi hờn giận. Rõ ràng anh thích cô! Dù anh luôn biến hóa, khó đoán và biết cách che giấu nhưng những quan tâm đặc biệt dành riêng cho Đồng Vy đã tố cáo tất cả .

- - Vy!

- - Thật! Anh không chấp nhận cũng không thay đổi được gì đâu! – Vô cùng ngoan cố.

Trước vẻ buồn bình của cô gái nhỏ, Hữu Phong cười lạnh. Thân ảnh tôn quý toát thêm vẻ huyền bí giữa lớp sương sớm mờ ảo, những đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt tuyệt đẹp thêm phần quyến rũ. Anh đặt nhanh lên vầng trán nhỏ xinh nụ hôn thật khẽ, âm vực trong giọng nói đầy tình quái:

- - Cho phép em tán tỉnh tôi, kể cả dùng bạo lực.

hHello ngày mới, bên boo sắp sửa 12 giờ đêm rồi :)) ôi giờ oi, vừa viết chap vừa sợ ma :)) dạo này bị sao mà chap ngắn nhỉ @@! thế mà boo viết mãi đây! @@ làm ăn sống nhăn :))

Tình hình reader nhà mình thiên vị nhaaaaaaa! Đòi chap phải có Hp và couple Phong-Vy kia :"> chap này boo cũng thiên vị đôi này í chứ sau phải giành đất cho mấy người khác nữa :"> có lẽ m.ng muốn boo viết tiếp đoạn Hữu Phong tận mắt thấy cảnh mình bị ĐV nói xấu nhưng boo ko kéo dài một cảnh như trước :P

À, boo có đọc qua vài chap đầu và vài chap gần đây. Thấy truyện thay đổi, ko biết là do văn phong hay do mạch truyện hay cảm hứng nữa @@

Chúc mọi người ngày tốt lành! Boo đang sẵn cảm hứng nên viết tiếp nhưng chui vào chăn viết nháp, có gì boo type kịp thì mai sẽ có chap mới tiếp hén!

vvề phần sách thì chà, nói chung sẽ xuất bản nhưng cả boo và bên xb chưa biết bao giờ vì... hihi, boo chưa viết xong mà với tiến độ rùa rùa bò bò thế này thì chán quá! mà đợi mãi thì cũng hết hứng mọi người nhĩ? m.ng chờ chap đây, chap mới ra nhưng ngắn chắc cũng hăng

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đôi đầu!

àm sao anh có thể biết tới hình ảnh một Đông Vy mỉm cười khi anh và cô chỉ mới quen?

*

Dù nữ sinh học bổng đã quay lại, khối 11 vẫn sẽ lựa chọn The girls thông qua cuộc bỏ phiếu. Thầy giám thị cho rằng “đơn giản là sự kết tinh của sự phức tạp”. Nếu như các khối lớp còn lại đua nhau tổ chức thật nhiều phần thi để các cô gái tha hồ chứng tỏ khả năng cũng như cạnh tranh thì các nữ sinh khối 11 sẽ phải tự vắt chất xám để giành lấy những phiếu bầu.

Điều này vừa được tung ra, toàn Trung Anh đều tỏ thích thú khi nghĩ thấy mùi cạnh tranh hay ho, còn mỗi Thanh Ngân cười nhạt. Cô nàng dám khẳng định mình sẽ thắng dù chỉ việc ngồi ung dung. Thể hiện ư? Thật thừa thãi! Là hoa khôi nổi trội kiêm nhân vật học hành cự phách hàng đầu học viện, cô đã chứng tỏ quá đủ rồi! Bất kể thế nào, người ta cũng sẽ tôn loài hoa đẹp nhất lên làm nữ hoàng.

Thanh Ngân có lẽ sẽ ôm mơ suy nghĩ tự phụ kia nếu như ngày Tuệ Anh không hướng mọi sự chú ý về mình bằng những lời tâm sự khá sốc về thân hình thon gọn hiện tại của cô nàng.

- Tôi uống dấm, ăn ớt cayenne và siro....

Giờ ăn trưa hôm đó, cả căng-tin đều chăm chú lắng nghe cô nữ sinh thành thật thổ lộ về quá trình giảm cân khắc nghiệt của mình, tiếp đó, cô nàng bày tỏ ý định sẽ lập club làm đẹp để học sinh trao đổi – trao đổi kinh nghiệm. Các thiếu gia, tiểu thư ra chiều ủng hộ bởi họ là chúa chú trọng vẻ đẹp, còn những học sinh khác nào thể bỏ lỡ điều mới lạ này. Cuối bữa ăn, Tuệ Anh kín đáo tặng nàng hoa khôi nụ cười khẩy gian xảo.

Thanh Ngân đương nhiên phải cạnh tranh. Ngay hôm sau, cô nàng đem tới căng-tin đồng danh sách gồm nhiều mẫu trang phục độc của nhãn hiệu thời trang danh tiếng đang làm mưa làm gió khắp thế giới với lời hứa, sẽ giúp bạn bè săn những món hàng hot này. Nhận được sự cảm kích từ mọi người, nàng hoa khôi búng cho cô nữ sinh nào đó cái nhìn coi thường.

Suốt những ngày sau đó, cuộc chiến giữa Thanh Ngân và Tuệ Anh càng căng thẳng, hai nàng luôn cố đè bẹp đối phương ở mọi phương diện từ học tập tới giải trí. Thậm chí, thầy giám thị phải can thiệp khi hai nàng hết đầu khâu tới cái cọ.

Rốt cuộc, “The girl” thực sự khiến toàn bộ học viện bán loạn là Đông Vy. Nữ sinh học bổng không hề muốn gây ồn ào nhưng người khác không thể không chú ý tới cô gái nhỏ khi nhân vật tàn bạo ấy luôn kề bên Đông Vy...

- Anh ăn gì đi chứ. Bữa trưa mà sao chỉ uống trà?

- Không!

- Sao lại không? Toàn dao nĩa ấy chứ đâu có đĩa!

- Không đấy!

- Thế nào cũng không! Hừm... hay anh muốn em đút anh ăn?

Thay cho câu trả lời, Hữu Phong ghé mặt sát cô gái nhỏ, nét ma mãnh thấp thoáng trên khoé môi mê hoặc. Anh nhìn sâu vào đôi mắt ngờ ngàng, khẽ thì thầm:

- Ủ, muốn thế đấy.

- Anh thật trẻ con!

Đông Vy bặm môi trách móc, thừa biết anh bày trò treu đùa nhưng vẫn ngượng chín người. Không cần nhìn cũng biết vô số con mắt tò mò đang xuyên thẳng vào bàn hai người, không muốn gây chú ý cũng đã là tâm điểm. Cô gái nhỏ bực mình, cắm mạnh đĩa vào miếng thịt bò thơm phức rồi dí trước miệng Gió Quý:

- Này, anh thử đi!

- Không ngon. - Hữu Phong vừa ăn đã chê bai.

- Vậy cái này xem. - Một lát khoai tây rán, vàng thơm, giòn tan.

- Khiếp quá!

- Cá sốt thử nhé. Nhìn ngon ghê!

- Tanh lắm!

- Anh sao đấy, cái gì anh cũng chê!

Cô gái nhỏ giận dỗi hạ đĩa hạ thìa xuống bàn. Thiếu gia này bất trị thật, đã ngồi không, chỉ việc ăn và hưởng thụ mà còn chọc điên người khác. Kệ, không ăn nổi thì nhịn vậy! Đông Vy lôi bánh mì đen ra gặm thật hung bạo, chột nghẹn thỉnh thoảng phải tu thêm nước lọc, kết quả ho sặc sụa.

Phía đối diện, Hữu Phong neho mắt nhìn cô gái nhỏ như sinh vật lạ. Cách ăn uống của cô dị hợm thật, lại đi nhai bánh trong khi những món ngon chất đầy bàn. Hình như, anh lấy niềm thoả uống nước lọc từ cô gái này... Đạo gần đây, anh nhớ ra kha khá chuyện nhưng lại có linh cảm mơ hồ rằng người con gái nhỏ bé kia sẽ rời khỏi anh vào một ngày gần nhất...

- Vy!

- Em đang bận ăn, anh tự phục vụ đi. Okay? - Cô gái nhỏ bắt chước giọng điệu khinh khỉnh từ người quý tộc, hai má còn phúng phính vì lỡ ngốn quá nhiều bánh.

- Tôi đút em ăn, nhé?

Lời nói bình thản của Gió Quý như giáng thẳng vào cô gái nhỏ con choáng váng, khiến cô phải bịt nhanh miệng để không phun ra sạch sẽ. Đình điểm nhất là khi anh hiện thực hóa điều đó, ấn thìa com vào đôi môi còn mím mím. Nửa đe dọa nửa dỗ dành:

- Này!

- Ừm... ngon...tuyệt! - Đông Vy vội nuốt vội khen, không quên lấy tay che mặt khỏi vô số ánh nhìn chăm chăm được ném ra từ khắp căng-tin.

- Ủ, ngoan! - Hữu Phong xoa đầu cô gái nhỏ hết thú cưng, khẽ cười băng quơ - Vy mũm mĩm, nhìn cũng thích!

Lần này, Đông Vy ngậm luôn thìa, mặt biến sắc trong chốc lát. Đúng là cô bị bắt từ bé, nhưng đã ba năm nay, vóc dáng của cô chỉ thuộc dạng mi nhon. Làm sao anh có thể biết tới hình ảnh một Đông Vy mũm mĩm khi anh và cô chỉ mới quen?

Sau ngày ông bà ngoại mất, mẹ Đông Vy đã nhập viện bởi cú sốc tinh thần và cả bệnh tim hành hạ. Cũng trong thời gian đó, Đình Hữu Phong phải nằm điều trị vết thương do đâm sát thủ gây ra nên anh đã gặp Đông Vy lúc cô tới thăm mẹ. Chẳng quý tộc dường như có ấn tượng với cô gái nhỏ, bởi sau này, anh đích thân tuyển Đông Vy vào học viện với tư cách hiệu trưởng.

- Vậy sao con đâu thấy anh ấy ở bệnh viện?

- Con từng quen Hồ Minh Quý tại đó, đúng không?

Cô gái nhỏ gật đầu, hai tay ỉu quanh cốc chè ngọt nóng hổi. Đợt ấy, Minh Quý cũng như cô, tới thăm người thân. Hay có lẽ, người thân ấy chính là cậu em trai cùng cha khác mẹ - Đình Hữu Phong? Vậy tại sao cô không hề thấy anh vào những ngày ấy? Rốt cuộc là thế nào? Đầu cô gái nhỏ rối tung, hướng ánh mắt cầu cứu tới bố nuôi.

- Điều ấy dễ hiểu thôi! Hữu Phong không muốn thì con không thể nhìn thấy cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: CHẠM MẶT!

Hồ Minh Quý, xóa nợ nhé! Em không có khả năng chi trả!

*

- Tại sao anh ấy lại không muốn?

Thầy giám thị chưa vội trả lời, chỉ lơ đãng khuấy nhẹ tách cà phê như gọi thêm trí tò mò từ cô con gái nuôi. Quản gia Lâm vốn đứng ngoài cuộc trò chuyện của hai bố con bỗng lên tiếng:

- Hữu Phong rất trọng hình thức! Cậu ấy sẽ không muốn cháu thấy cậu ấy trong đồ bệnh nhân. Hiểu chưa cô nhóc?

- À, hóa ra anh ấy cũng biết ngại!

- Hahaha!

Cùng lúc, hai người đàn ông trung niên phá lên cười trước lời nhận xét hồn nhiên của cô gái nhỏ. Buồn cười quá đi chứ! Thiếu gia nhà họ Đinh vốn cao quý là thế, trong mắt một thiếu nữ bình thường lại là kẻ không-biết- ngại! Tuy điều đó... không hẳn sai nhưng người khôn ngoan không bao giờ nói ra hết thấy những gì mình biết. Chẳng may ai kia nghe được thì cô gái nhỏ sẽ... chết chắc rồi!

Thầy giám thị cùng quản gia Lâm im bật, len lén nhìn chàng trai xuất hiện từ lúc nào. Hơi thở lạnh lẽo mang mùi tàn bạo lan tỏa khắp văn phòng vừa nãy còn ngập tiếng cười. Ánh mắt cánh cáo như có ma lực, đánh đổ cốc chè trên tay cô gái nhỏ...

- À, hóa ra Vy cũng biết sợ! – Hữu Phong dần hưng dữ vào giọng nói, chẳng để bất kỳ người nào kịp mở miệng đã túm áo Đông Vy lôi xềnh xệch. Đánh anh, anh có thể chấp nhận. Mắng mỗ anh, anh có thể cho qua. Còn bêu xấu anh...chết chắc! Phải biết anh là ai và mình là ai! Anh chừa cơ hội để cô nhóc theo đuổi anh chứ đâu phải nói lung tung khoảng cách để cô cô nàng lộng hành. Dám lợi dụng lúc anh ngủ chạy tới đây tụ tập nói xấu anh!

Đông Vy nén đầu bước theo Gió Quý, khẽ nhăn mặt xuyết xoa, tay đang bị nghiền nát nhưng không dám than vãn. Cô biết anh rất tức giận với lời buột miệng kia. Phải là cô, cũng phát điên nếu bị cho là không-biết-ngại...

- Này, buông tay cô ấy ra!

Đôi giày thể thao khựng lại, Đinh Hữu Phong quay người ném chút ngạc nhiên vào kẻ cả gan ra lệnh cho anh. Là một tên con trai cao ráo, mảnh khảnh trong bộ đồng phục Trung Anh. Mái tóc lẳng từ khẽ phát phơ trong gió, gương mặt. Dường như hẳn đẹp nên người cạnh anh cứ nhìn chằm chằm như bị thôi miên.

- Buông? – Gió Quý vờ thắc mắc.

- Cậu hiểu đúng rồi đấy! Giờ thì buông cô ấy ra! – Nam sinh lạnh lùng không kém.

- Nếu không? – Hữu Phong nhếch miệng, thách thức. Cảm nhận rõ sự run rẩy từ bàn tay mềm mại của ai đó.

- Nếu cậu có ý định bóp nát tay cô ấy, tôi sẽ không can. Nhưng này, cậu dám chắc là mình có can đảm làm người cậu yêu đau hay không? – Đôi môi cánh anh đào nhún nhả, đùa cợt – Nếu không, thôi ngay cái trò chà đạp người khác như đồ chơi của cậu đi!

Gió Quý nghiêng răng, muốn nện tên kia trợn nhừ từ ngay lập tức. Cái mặt hần ta thật biết gọi đòn! Ý nghĩ bạo lực lúc ấy bị dập tắt bởi cái nín tay dịu dàng của cô gái nhỏ, giọng nói khe khẽ kèm âu lo.

- Đừng anh!

Đừng? Hữu Phong khó tin nhìn cô gái nhỏ đang căng thẳng nín thở, đôi mắt xám tro hun tía nhìn hệt hắc, phảng phất những vệt sáng u tối. Anh chợt bật cười đứt gãy, không chút do dự buông tay ai kia ra.

- Bạn gái tôi hư hỏng, dạy dỗ chút có sao?

Anh nói rất khẽ, từng chữ thanh thoát tựa gió lướt qua mặt hồ, thổi vào không gian những sóng sờn kinh ngạc. Nếu mọi vật đều sở hữu linh hồn, chắc chắn chúng sẽ đột tử trước lời lẽ quỷ quái của Đình Hữu Phong. Anh hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi, để lại cô gái nhỏ mở tròn mắt với cảm giác trống trải từ bàn tay truyền tới tận tim.

Đông Vy hướng Hồ Minh Quý, khẽ gật đầu thay lời chào hỏi rồi vội vã chạy đi.

- Khoan đã!

Bị gọi giật lại, cô gái nhỏ đứng im nhưng nhất quyết không quay đầu. Cô sợ phải đối mặt với người đã suýt cướp mất sinh mạng của cô và nhất là người cô yêu.

- Có ba câu anh muốn hỏi! Một, em đã biết hết rồi sao?

- Thế nào là biết hết? Là biết những chuyện anh làm hay nguyên do để anh làm thế?

Minh Quý ngớ ngàng với lời chất vấn đẩy ngược về phía mình. Anh từng mừng rỡ ra cảnh nữ sinh học bổng sẽ xem anh như người lạ hoặc tỏ ra tình cảm nhưng không ngờ, con người bé nhỏ ấy lại bình tĩnh đến thế. Câu hỏi cô vừa vút cho anh, nghĩa là ... cô đã biết hết, kể cả những chuyện xấu xa anh làm và cả nguyên do để anh ra tay.

- Câu thứ hai. Em làm ơn tha thứ, được không?

Chẳng cần suy nghĩ bởi đã suy nghĩ quá nhiều, cô gái nhỏ bấu mép váy, hít thở sâu và từ từ buông giọng tắc nghẹn.

- Em từng hận anh !

Lúc biết Minh Quý lợi dụng mình nhằm dần mặt cậu em trai, Đông Vy đã rất hận. Hận anh cố tình tiếp cận cô, cố tình thân quen, tạo dựng niềm tin ở cô rồi phút chốc đánh vỡ tất cả. Hận anh quá coi thường mạng sống của cô, chỉ vì hiềm khích cá nhân, anh đem cô giao cho thần chết. Thế nhưng, tận sâu của nỗi hận là nỗi đau. Đông Vy từng tôn trọng, kính nể anh biết bao. Ánh hào quang vây quanh luôn khiến anh tỏa sáng, với cô anh là thiên sứ đáp xuống trần thế.

- Giờ em tha thứ rồi! Còn anh, cũng tự tha thứ cho mình nhé! – Cô gái nhỏ bình thản tiếp lời. Hận một người cũng không thể những gì đã mất. Vậy tại sao không tha thứ, sẽ đổi lại tâm hồn thanh thoi.

Hồ Minh Quý cúi gập người, tỏ lòng cảm kích. Hành động này được cho là hạ mình đối với người thuộc dòng họ cao quý như anh, tuy nhiên, cô gái nhỏ không hề biết.

- Câu cuối cùng. Anh cần đáp án chính xác.

- Em chưa từng nói dối anh và sẽ không!

- Vậy...Đông Vy, có biết anh thích em không?

- Không biết!

Cô gái nhỏ thẳng thắn đến vô tình, ngắt đứt bỏ thứ tình cảm mong manh đó. Minh Quý thích cô được bao nhiêu, khi mà sẵn sàng đổi cô lấy sự hả hê của bản thân. Đông Vy không trách anh, không ghét anh nên cô buộc phải dứt khoát để anh không ngu quên trong những rung động thoáng qua. Anh cần người có thể khiến anh thoải mái phơi ra những nhược điểm của một chàng trai trẻ hơn là khoác lớp vỏ bọc hoàn hảo tựa thiên sứ.

- Không biết cũng là không chấp nhận. Có em, Hữu Phong thật may mắn!

Minh Quý hẫng, lời tỏ tình không chính thức anh bị từ chối thẳng thừng nhưng từ sâu thẳm, tim anh chẳng hề buồn. Nó hiểu, chủ nhân của nó quá khác Đông Vy. Nó hiểu, cô gái ấy là của ai và nên thuộc về ai.

- Em không cần nhận nhin cậu ta!

- Hửn thế rồi!

- Mau đuổi theo người ta đi! –Chàng trai thả giọng nhẹ tênh tựa hồ chiếc lá lặng lẽ rời cành, đáp đất. Có thứ gì đó nhói buốt trong anh.

Cô gái nhỏ quỳ xuống, cột dây giày, không vội chạy mà hét to.

- Hồ Minh Quý, xóa nợ nhé! Em không có khả năng chi trả!

Nụ cười tinh nghịch tan ra bao la, quẳng lại dấu hỏi to đùng cho nam sinh đẹp như bức tranh vẽ, đứng ngẩn ngơ nhìn theo đôi giày thể thao nền trắng sọc đen đang chạy trên từng ô gạch để tới bên đôi giày giống hệt thế. Bất giác, anh cười lắc đầu, lòng nhẹ một cách lạ lùng.

Chương 74: NỤ HÔN ĐÁNH THỨC.

Kệ luôn, không nhường nhịn hay dùng mấy chiêu tình quái pha đáng yêu để anh xiêu lòng nữa. Phải để anh cảm thấy có lỗi một lần...

*

Lấp ló sau bồn hoa muôn sắc, hai bóng người vội ngồi thụp xuống, hồi hộp đưa mắt hết nhìn nhau lại liếc trộm Hồ Minh Quý đang dựa người vào gốc cây già cổ, suy nghĩ vẩn vơ gì đấy.

- Kia, thất tình rồi. Anh ra an ủi người ta đi. – Hạ An thúc tay người kẻ bên, không nỡ để chàng lãng tử vờ vờ thêm

Bạn trai cô chán chừa vài giây rồi lắc đầu. Anh có thể coi là bạn Minh Quý sau những lần vứt cậu ta vào khách sạn khi say khướt nhưng mò ra lúc này, khác nào tự khoe mình nghe lén. Và lại, chắc gì cậu ta cần chia sẻ. Tốt nhất cứ để cậu ta với nỗi buồn.

- Thôi, mình đi!

Tuấn Dương ngó quanh, định cùng Hạ An chuẩn bị bỗng trông thấy một ai đó tiến tới chỗ nam sinh, cất giọng mỉa mai.

- Tôi không biết là anh cao thượng đến thế cơ đấy!

- Tôi cũng không biết là cô ngoài Đình Hữu Phong còn yêu thêm kẻ khác. – Minh Quý châm chọc, nghe qua đã hiểu anh đang nói tới ai.

Nhắc tới gã lưu manh, Tuệ Anh càng thêm cay cú. Giữa cô và Minh Quý trước nay luôn có đi có lại, cô cung cấp cho anh ta mọi thông tin quan trọng ở Trung Anh thì anh ta cũng thoải mái vung tiền cho cô. Chẳng ai nợ ai! Nhưng kể từ khi xảy ra vụ tai nạn do chính anh dàn dựng, Hồ Minh Quý cắt đứt hoàn toàn mối liên quan với cô, nghĩa là Tuệ Anh mất quyền mọi tiền. Và đó là nguyên do buộc cô duy trì mối quan hệ đáng ghê tởm cùng gã bản thủ kia. Đáng nguyên rủa là cô phải cam chịu, bởi cả gã và Minh Quý đều biết cách hủy hoại cô ngay bất cứ lúc nào. Nhảy khỏi lưng cọt ắt sẽ bị xé xác!

- Đông Vy dễ dàng tha thứ cho anh như vậy, chắc là cũng bỏ qua cho tôi. – Tuệ Anh nhỏ nhẹ, hai má lúm duyên đáng ẩn hiện.

Nét mặt lạnh tanh thoáng thay đổi, Minh Quý hiểu rõ Tuệ Anh đang đe dọa cô gái nhỏ. Thật đáng thương, lá gan cô ả có lớn thêm cũng chẳng dám thú tội với nàng lọ lem. Nàng đang ở bên ai nào?

- Ý kiến hay đấy. Đông Vy rộng lượng lắm!

Minh Quý hùa vào nụ cười xảo trá, vuốt má Tuệ Anh rồi bước thẳng, để cô ả hậm hực tới mức dậm dậm chân.

- Ôi...

Sau bồn hoa, Tuấn Dương nhanh tay bịt miệng bạn gái, chặn lại tiếng thốt kinh ngạc, riêng anh cũng bàng hoàng không kém. Mọi thứ đã sáng tỏ khi nổi lại chuỗi sự việc mập mờ.

Hồ Minh Quý chính là kẻ đã cùng Tuệ Anh liên lạc qua điện thoại, cái lần Tuấn Dương đặt máy ghi âm và lần Hạ An vô tình nghe được trong bệnh viện. Nữ sinh nhiều mặt kia vừa nhắc tới vô đầu, không bao lâu sau thì Hữu Phong và Đông Vy gặp nạn. Nam sinh vốn hoàn hảo vì thế mới trở thành con người khác, sống buông thả hơn. Mỗi lần say, anh luôn lẩm bảm câu xin lỗi... cuối cùng, nó đã đến tai cô gái nhỏ.

- Quá lắm rồi! Em sẽ nói hết với Đông Vy. Con bé vẫn chưa biết gì về Tuệ Anh cả!

Lại lắc đầu. Nếu lỡ cô gái nhỏ suy suy? Chưa kể Đình Hữu Phong nhanh nhạy như thế, chắc chắc phát hiện ra và không bỏ qua! Tới lúc ấy, biết bao người liên lụy.

- Không sao đâu. Anh dặn Thanh Ngân không cho cô ả tới gần nhím xù! – Tuấn Dương chắc nịch, nhẹ nhàng nắm tay bạn gái chuẩn bị trước khi kẻ nào đó phát hiện...

Hoàng hôn rơi. Chút nắng còn sót lại dần theo mặt trời trôi tuột sau núi. Gió vuốt ve những ngọn cỏ xanh rì, lặng lẽ vờn quanh chàng quý tộc đang nằm trên áo khoác, ngắm nền trời cao thẳm.

Anh đang phát điên... thật sự rất phát điên. Đáng lẽ anh không nên thả mình trong những yêu thương vớ vẩn và dễ dàng rung động trước người con gái

ấy như thế. Cho là trước kia, có quen quau thì tất cả trôi hết vào lãng quên rồi! Anh đâu thể dùng một cái đã đón nhận như thế.

Đình Hữu Phong rất cao quý, nhất định không buông thả mình trước khi tìm lại được chính anh.

- Bỏ học, ngắm hoàng hôn. Anh giỏi quá nhỉ?

Giọng nói trong veo bất chợt cắt đứt dòng suy nghĩ của Gió Quý. Anh chẳng thèm liếc mắt, vút luôn cho cô gái nhỏ cục lơ to ù ù. Nhắm mắt, vờ ngủ say...

- Tại sao bỏ đi vậy? Anh giận à?

- ...

- Anh lại trẻ con rồi! Nói chuyện với em đi được không?

- Hôm trước ai bảo là không chấp nhận làm bạn trai em nhỉ? Thế mà hôm nay có người nhận em là bạn gái đấy! Xấu thật!

- ... - Vệt lông mày thanh tú nhú lại, tỏ ra khó chịu.

- Đây, giận tới mức không thèm đuổi em nữa hả?

- ...

Cô gái nhỏ kiên nhẫn lái nhai còn chàng trai vẫn im lặng tuyệt đối dù nghe không sót nửa chữ, lý trí sắt đá và lòng tự kiêu không cho phép anh đoái hoài tới ai kia. Cứ tưởng Đông Vy sẽ tiếp tục độc thoại và Hữu Phong vẫn mặc kệ nhưng ngay sau đó, mọi quy tắc đều đã bị phá vỡ.

- Oa, hay thật! – Cô gái nhỏ gạt đám tóc lòa xòa trước trán, cười nghịch ngợm. - Giờ em tin vào cổ tích rồi!

Cổ tích nàng công chúa ngủ trong rừng, chỉ một nụ hôn sẽ đánh thức người ngủ say. Có điều lúc này là chàng hoàng tử vờ ngủ say! Hiện thức tuy khác nhưng cách thức vẫn thế.

Hữu Phong nhìn cô gái nhỏ chăm chăm, nửa chất vất nửa ngỡ ngàng. Vừa mới đây thôi, có chiếc hôn êm dịu lướt nhẹ trên môi, chỉ tích tắc ngắn ngủi đã thổi bay mọi suy nghĩ đan cứng trước đó. Chả nhẽ ... anh bắt lực với cô nhóc tinh ranh này?

- Hoàng tử dậy rồi! – Đông Vy tùm tùm, xem ra chiêu cưỡng hôn mới trị được vị thiếu gia khó tính khó nết này.

- Gì? – Hữu Phong quệt miệng, tỏ ra ghê tởm.

- Gì nữa! Em phải hỏi anh chứ! Tại sao anh lại bỏ đi? Em tìm anh mệt lắm đấy nhé, bỏ cả buổi học chiều.

- Vy quen hẳn!

- Anh cũng quen!

- Vy bênh hẳn! – Gió Quý ám chỉ việc cô ngăn anh đánh Minh Quý.

Cô gái nhỏ lãnh tránh ánh nhìn dữ dằn đang xuyên thẳng lấy mình, không đáp. Hữu Phong ấn mạnh cô xuống nền cỏ, gằn giọng.

- Em không dám nhận?

- Em không thích anh coi người khác là nô lệ, cách xử sự của anh thật vô lý. Anh cho em là gì, sao lại muốn đánh người trước mặt em? Minh Quý sai thế nào, anh ấy làm gì anh cơ chứ!

- Tôi thích thế đấy! – Hữu Phong bắt càn. Nghĩ ngợi cho người khác với anh là việc rất xa xỉ và vớ vẩn.

- Anh không tôn trọng em gì cả! – Đông Vy hét lên.

- Chính xác đấy. – Nhếch miệng hờ hững, thần nhiên buông từng âm trầm thấp – Tôn trọng à? Em không đáng!

hân trí Đông Vy chấn động, tai nhất thời như ù đi. Dù quen với tính tình quý quái của anh, cô vẫn không sao nuốt trôi lời nói kia. Phải rồi, cô không có chỗ đứng trong anh nên dĩ nhiên bị coi thường. Đáng tiếc là cô quá tự tin, cho rằng anh đã nhìn nhận cô với tư cách khác.

Kệ luôn, không nhường nhịn hay dùng mấy chiêu tình quái pha đáng yêu để anh xiêu lòng nữa. Phải để anh cảm thấy có lỗi một lần...

- Anh cảm thấy em không đáng thì thôi vậy. Quên em luôn đi! – Đông Vy đẩy bàn tay đan cứng đang siết bả vai cô đau điếng, cười một mồi – Em biến nhé, khỏi thấy em trợ lý!

Hữu Phong hừ nhạt, quay mặt tiếp tục ngắm trời, mặc cô bé con đang bị nuốt chửng bởi hoàng hôn.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: NHỆ NHÀNG HẠ NHỤC

Với anh, cô chỉ như vật vô tri vô giác, không đáng để anh bận tâm và đó là cách anh hạ nhục kẻ dám chắn đường mình. Nhệ nhàng mà thâm độc.

*

Ngồi chống cằm nhìn những điểm vô định, cô gái nhỏ cắn cắn bút, gương mặt thanh tú phảng phất chút buồn chút thất vọng. Cô giận, anh kệt. Thế là chấm dứt!

Sáng nay đợi mãi không thấy BMW tới đón, cô hiểu mình đã bị anh hất ra rìa cuộc sống. Rồi khi bố nuôi sắp xếp cho anh và cô gặp nhau tại văn phòng giám thị, anh thân nhiên xem cô như khí oxy lãng vãng quanh mình, nhàn nhã uống trà.

- Anh không thấy ngon thì để đấy, người khác ăn!

Gió Quý vút gần hết hoa quả tươi trong giỏ khiến Đông Vy phát cáu. Ghét lãng phí là nguy hiểm, mục đích chính là kiếm có gây sự. Anh lúc ấy tỏ ra vô tội, bảo lỡ tay và lơ đãng:

- Vy còn yêu đời chứ?

- Đương nhiên còn! – Nghĩ anh làm lành nên cô gái nhỏ mạnh miệng tuyên bố dù chẳng hề biết sau câu hỏi băng quơ kia là gì.

Hữu Phong ngả người vào lưng ghế, gật đầu:

- Ủ. Vậy nhớ im miệng! – Anh nghiêm nghị cảnh cáo - Tôi có thể lỡ tay giết luôn Vy đấy!

- Tôi-thách-đấy!

Cô gái nhỏ hùng hổ thách thức, hùng hổ chạy biến ...

Chuông reo đúng lúc Đông Vy cắn gặm đầu bút. Tuệ Anh nhìn cô bạn đầy thắc mắc, định dò hỏi lý do cô trưng bộ mặt tiu ngưu suốt buổi học thì nàng hoa khôi bỗng dung nhào tới, kéo tay Đông Vy.

- Mình đi ăn nhé?

- Okay!

Cô gái nhỏ nhanh nhẩu thỏa hiệp, cần lấp đầy bụng đói meo trước khi ngất xỉu. Hơn nữa, cô đoán chắc Hữu Phong sẽ ghé qua căng-tin mua nước ngọt bởi dạo gần đây, anh có thú vui thử nghiệm đủ thứ đồ uống.

- Cậu đi luôn nhé? – Đông Vy quay sang Tuệ Anh, cố ý tạo điều kiện để hai người bạn hòa hợp nhưng lại quên mất rằng, nước và lửa luôn một sống một còn hoặc cùng tan biến.

- Không! Tớ ở lại lớp!

- Tớ đi trước!

Nàng hoa khôi ngúng nguẩy rời khỏi lớp, thầm trách Đông Vy rủ thêm Tuệ Anh, có mặt con cáo già kia, cô sẽ chẳng moi được gì. Cô đánh mùi bất thường từ sáng nay, khi Đinh Hữu Phong tới học viện chỉ một mình. Vừa thấy nữ sinh học bỗng ngồi vào chiếc bàn gần cửa sổ, Thanh Ngân liền sà tới chất vấn:

- Cậu và Hữu Phong có chuyện gì sao?

- Chuyện gì cơ? – Cô gái nhỏ gặm vội bánh mì để che lấp sự bối rối, biết vậy đã ở lại xem phim cùng Tuệ Anh.

- Thế sao hai người không đi chung như thường lệ? – Nàng hoa khôi không dễ dàng bỏ qua.

Đồng Vy không giấu nổi bức tức trước câu truy bức thẳng thừng ấy. Tò mò là quyền của mỗi người nhưng tuyệt đối đừng xen vào đời tư người khác một cách thái quá như thế!

- Tớ và anh ta đâu phải hình với bóng mà lúc nào cũng phải có nhau!

Cô gái nhỏ đặt mạnh ly nước xuống bàn, chuẩn bị bỏ về lớp bỗng Thanh Ngân giữ cô ngồi yên, đôi môi đỏ thắm kiêu hãnh thì thầm:

- Vậy nhìn nhé, tớ thay thế vị trí của cậu!

Nàng hoa khôi nâng tà váy duyên dáng tiến tới người vừa xuất hiện, cô cất tiếng ngọt mà tựa nhưng lạ, nhỏ nhẹ nhưng đủ thu hút toàn bộ căng-tin:

- Anh quen em nhé?

Sự bạo dạn của Thanh Ngân chỉ đủ níu giữ ánh mắt lạnh lẽo đứng nửa tích tắc, Gió Quý dừng dừng lướt qua cô như tránh một vật cản.

Hết thầy học sinh có mặt lúc ấy đều ngưng thay cho cô nàng. Thanh Ngân quá ư nổi trội từ nhan sắc tuyệt trần hết công chúa bước ra từ cổ tích đến IQ cao ngất nhưng những thứ ấy đều thật tầm thường trước Đình Hữu Phong. Với anh, cô chỉ như vật vô tri vô giác, không đáng để anh bận tâm và đó là cách anh hạ nhục kẻ dám chắn đường mình. Nhẹ nhàng mà thâm độc.

- Đừng buồn, cậu có Richard mà!

Bỗng dưng, một nam sinh nào đấy lên tiếng an ủi Thanh Ngân. Ngay tức khắc, cậu ta chết lặng khi Gió Quý neho mắt nhìn, nét mặt nửa lạnh nửa tàn ác như mãnh thú sẵn mồi. Anh chậm rãi thả đồng xu vào máy nước tự động, bình thần lấy lon coca nắm hờ trong tay đây bằng quơ:

- Richard nào?

Nam sinh kia không biết tới sắc mặt tái xanh của nàng hoa khôi và cái lắc đầu ngăn cản từ nữ sinh học bỗng, cậu bạn khịt mũi:

- Richard là bạn trai của Thanh Ngân.

Gió Quý ồ lên một tiếng, ra chiều thích thú. Anh cho cậu nam sinh lon nước tỏ ý cảm ơn nhưng thay vì nhấn cậu ta đến ấy, anh vung tay lia thẳng ...

Bốp! Cậu bạn ôm mặt rú lên khiếp đảm sau cú ném mạnh mẽ, còn Hữu Phong nhún vai:

- Tôi lỡ tay.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi! Tôi sai rồi, xin lỗi.

Nam sinh rớt rít nhận sai dù chẳng hiểu vì sao Gió Quý nổi giận. Cậu choáng váng ngã vật xuống chiếc bàn gần đó, vừa lồm lét liếc Hữu Phong vừa ôm trán đến tội nghiệp. Bạn học chung quanh không dám thở mạnh, ngay cả nhúc nhích cũng sợ liên lụy nên cứ ngồi im bất động. Chỉ duy nhất cô gái nhỏ đủ can đảm đứng ra hỏi han.

- Có sao không? – Đồng Vy nhận ra nam sinh đáng thương này là cậu bạn ngỗ ngược đã ngáng chân cô lần trước.

- Không ... không sao!

- Còn bảo không sao! Theo tớ tới phòng y tế!

- Không, tớ không sao mà. Cậu kệ tớ đi!

Đồng Vy kiên quyết lôi cậu bạn đi dù cậu ta luôn miệng bảo không sao và đang cố van nài được buông tha. Cô hiểu, cậu sợ cô gây thêm rắc rối nhưng sao nào? Sao phải sợ ai kia tới mức bị đánh còn cuống cuống xin lỗi rồi cố chịu đau?

Cô gái nhỏ nắm áo nam sinh cùng lớp kéo đi trong tiếng cười gằn của Hữu Phong. Anh như chẳng màng nhưng cậu bạn khối dưới lập tức giằng khỏi Đồng Vy, vượt lên trước với đôi chân bần rần khi thoáng thấy bàn tay quý tung hứng lon coca khác ... Lúc cậu ta rời căng-tin, Đồng Vy bặm môi bất mãn, nhìn ai kia trừng trừng.

Chàng quý tộc tới bên nàng hoa khôi, đôi mắt xám tro chứa những vệt sáng tinh lạnh lạ kỳ như mặt hồ yên ả chứa từng đợt sóng ngầm. Anh nghiêng đầu, hỏi thật từ tế:

- Em là bạn gái Richard, tức là tớ?

- Đúng thế. - Thanh Ngân liếc lindh thừa nhận, tin chắc Gió Quý mất trí nhớ như anh trai cô tiết lộ. Nguồn thông tin là từ Hồ Minh Quý lúc say khướt đã phun ra, không thể sai được! Chớp lấy cơ hội hiếm quý, nàng hoa khôi bẽn lễn ngỏ lời – Em mời anh ăn trưa được không?

Vết lông mày thanh tú thoáng nhúu lại, Hữu Phong ngần ngừ đôi chút rồi buông một từ gọn lỏn.

- Okay.

Đông Vy chết lặng, đón màng nước lung linh phủ quanh mắt, tim đau thắt. Cô đứng chôn chân dõi theo đôi nam thanh nữ tú đang cùng sánh bước, giờ mới hiểu rõ vị trí của mình đã bị thay thế ...

“Biến-ngay-đi! “

“Vâng! Tôi đâu quản nổi mấy kẻ trợ lý“

“Tôn trọng à? Em không đáng! “

Tốt rồi, thôi yếu đuối đi. Cô được trả về tự do. Gần anh cũng như chơi với trên vực thẳm, phải cẩn trọng từng chút nếu không muốn rơi ngã. Bên anh, cô luôn nom nớp lo sợ nguy hiểm rình rập, luôn đề cao cảnh giác với vô vàn mối nghi ngại. Tốt rồi, bước tiếp đi.

Đông Vy kín đáo chớp mắt, ép những giọt khóc trở về tuyến lệ. Còn chưa kịp dứt mình khỏi nỗi hoang hoải đã có linh cảm chẳng lành, gáy cô ớn lạnh. Không ổn rồi! Vừa nãy ... cái nhếch miệng của Gió Quý rất đồi ghê rợn ...

Ý muốn độc chiếm lớp học yên tĩnh của Minh Quý bị phá hủy hoàn toàn khi Tuấn Dương ngồi lì trong đấy, cùng bạn gái diễn trò móm thức ăn gọi về bữa trưa hôm ấy, đôi nào kia cũng thật tình tứ.

Hữu Phong làm anh sùng sốt! Suốt mười tám năm qua , chưa bao giờ cậu ta cười ngoài buồm lợi những cái nhếch miệng hiểm ác. Thế mà bây giờ, lại cười vui vẻ khi nghe cô gái nhỏ trách móc, hạnh hợ từng tật xấu. Lột xác ngoạn mục như vậy, hẳn Gió Quý yêu rất nhiều.

Đông Vy, quãng thời gian ba năm tuy không dài nhưng đủ lâu để xóa bỏ hình bóng cô gái mồm mồm khỏi tâm trí anh. Ngày ấy, Minh Quý ngẩn nhiên quen cô nhóc tại góc phố và rồi tình cờ gặp lại cô trong bệnh viện. Với tính cách ghét giao tiếp, anh xem Đông Vy hơn người dung chút chút. Ngày ấy, cô nhóc đã rất mờ nhạt, thậm chí anh còn chẳng nhớ người ta cầm tiền của mình khi nào.

Gặp gỡ cô gái lương thiện ấy với anh rất đồi đơn giản, chỉ như là hít thở nên anh đã quên cô sạch sẽ. Giá như, lúc này đây, anh cũng có thể quên dễ dàng thế.

Minh Quý chưa yêu, nhưng là lần đầu biết thích, biết nhớ ... Cảm giác lạ lẫm này tựa cơn mưa âm ỉ, ngấm sâu trong anh, khó mà dứt ...

Anh thử bước chân trên từng ô gạch, bắt giác mỉm cười với nét tinh nghịch của nữ sinh học bổng. Trò này khá vui,vừa giết thời gian vừa nhẹ đầu. Do mãi nhìn mũi giày nên Minh Quý đụng phải nam sinh đang hốt hơ hốt hải đi về hướng ngược lại, cậu ta cuống quít xin lỗi, giọng run run sợ hãi.

- Sao thế? - Bộ dạng thê thảm của cậu ta làm Minh Quý sùng sốt, dự cảm thấy điều chẳng lành.

- Đinh Hữu Phong đánh tôi, sau đó Đông Vy...

Chưa để cậu nam sinh thuật lại vụ việc, Minh Quý đã nhắm hướng căng-tin chạy đi. Cảnh tượng khủng khiếp đập ngay vào mắt anh lúc đó là Gió Quý đang ghi đầu nạng hoa khô, khuôn mặt đẹp để sắp sửa bị nhúng trong nồi soup nóng hổi, mái tóc rũ hăn xuống, tay khua loạn.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: NỖI GIÓ

Vệt qua trí óc hỗn loạn là vết sẹo hằn sâu nơi lòng bàn tay rần ròi và vệt máu đỏ thẩm dính trên mũi giày thể thao. Cô gái nhỏ tái người, cuống cuồng guồng chân chạy, chẳng để ý tới chữ “đừng,, khe khẽ của thiên sứ gầy cánh...

*

Rút kinh nghiệm lần trước, Tuệ Anh đứng yên chờ đợi, thật không hiểu thầy giám thị gọi cô tới với mục đích gì. Tiếng thía va đều đặn vào thành ly càng làm cô thêm rét run. Luôn có cảm giác sợ hãi choán kín Tuệ Anh khi đối diện với người thầy nghiêm khắc hay chính xác hơn là cô luôn e ngại những mưu mô của cô đều bị thầy tóm gọn.

- Ngồi đi! Tôi sợ em đứng không vững. - đợi cô trò căng thẳng ngồi xuống ghế, thầy giám thị đan tay đặt lên bàn, ho nhẹ – có những điều không nói ra nhưng không phải tôi không biết và bỏ qua. Đơn giản là tôi muốn em trực tiếp nói với tôi, em sai ở đâu?

Im lặng ... Tuệ Anh như phạm nhân bị giải tới phiên tòa xét xử nào đó, chỉ biết cúi gằm mặt, run rẩy.

- Thuê gã lưu manh hại Đông Vy, kẻ đó là đánh Thanh Ngân ngay tại học viện. Em tự đánh giá mình thế nào?

Chết lặng ... Tuệ Anh kinh ngạc, đồng tử trong đôi mắt hí giãn căng, máu dưới da đông cứng. Tựa hồ con cáo gian manh đã bị thợ săn dậm trúng đuôi.

- Về Đông Vy, không bàn cãi nhiều. Em giấu đi, có một người bạn như thế là rất hiếm. Còn về Thanh Ngân, em đã làm gì với bạn học nào? Lúc trước thì hành hung bạn ở sân thư viện, mới đây thì ngang nhiên động tay động chân giữa lớp học. Em thấy sao?

Thầy giám thị thôi nhìn chằm chằm Tuệ Anh, nói lỏng bầu không khí căng thẳng, giải tỏa tâm lý sợ hãi của cô trò để cô ngẫm nghĩ. Thầy thực mong con người trẻ này sẽ sống nổi loạn, hết mình như chính lửa tuổi hiếu động thay vì ngấp đầu trong những mưu kế. Không phải ngẫu nhiên mà chỉ duy nhất Hồ Minh Quý và Tuệ Anh bị hạ lớp, đó chỉ là răn đe và ngăn cách cô nàng cáo khòi con gái nuôi của thầy. Đã định cho hết vào quên lãng nhưng nếu làm ngơ thì Tuệ Anh sẽ tương tất cả đều mù điếc, còn tiếp gây chuyện hại người. Nhất là đạo gần đây, lòng đỏ kị chặc chắn bị thổi bùng khi Hữu Phong rất tình tứ với cô gái nhỏ.

- Em sai rồi, thầy ạ! – Cô nữ sinh lí nhí, giọng nghèn nghẹn đầy hối hận. Nước mắt ầng ậc trào ra.

- Tuổi trẻ chờ em hâm nóng nó lên hơn là dần thân vào tội lỗi. Em có muốn lúc về già, chỉ còn em với nếp nhăn không?

Em biết là em sai nhiều lắm, muốn thú tội nhưng nào có can đảm. Em sợ Đông Vy sẽ thất vọng về em, bạn ấy đã từng tin tưởng em rất nhiều.

- Không cần thú tội, tự em biết lỗi là được. – về mặt run sợ của cô trò nhỏ khiến thầy giám thị mềm lòng, ôn tồn hơn – Nếu em dấn vật, sau này hãy bù đắp cho bạn. Muộn, còn hơn là không bao giờ.

Tuệ Anh khóc nức, ngoài mặt tỏ ra đáng thương, trong lòng thầm khen mình diễn màn ăn năn quá đạt. Buồn cười cho từ dấn vật, bù đắp của người thầy đáng kính. Nói những triết lý này với cô chung quy vì sợ cô hại Đông Vy thêm nữa. Tiếc là cô nuốt không trôi lời thầy dạy bảo. Nực cười thật! Sao phải bỏ dở cả đoạn đường để trở về điểm xuất phát trong khi bước tiếp, sẽ đạt được những gì cô hằng mong.

Lúc Tuệ Anh đang làm tròn vai diễn trò ngoan thì cửa văn phòng chợt bị đẩy mạnh vào, nữ sinh học bỗng gặp người thở hổn hển, nói không ra hơi:

- Có chuyện rồi!

Chuối âm thanh bạo lực xé tung buổi trưa yên tĩnh, một góc Trung Anh đầy tiếng đồ vỡ của bàn ghế, tiếng la hét loang mang của học sinh. Người ủa ra từ căng-tin, người kéo tới xem, bàn tán huyên náo cả học viện.

Khung cảnh hỗn độn cứ tiếp diễn cho tới lúc thầy giám thị xuất hiện, nhanh chóng giải tán đám học trò rồi cùng Đông Vy vào trong. Nàng hoa khôi sợ tới mức ngất xỉu, được một số bạn học dìu ra. Còn ngay kế bên, không gian sạch sẽ thơm tho lúc trước đã biến thành bãi rác bởi cuộc ẩu đả quyết liệt giữa hai nhân vật đáng gờm nhất Trung Anh. Vật gì có thể đồ vỡ đã nát tươm, vật gì có thể méo mó đã dị dạng.

Minh Quý yếu thế hơn, bị Hữu Phong dồn tới tận góc, nhằm tiện cho thói quen tàn bạo là ... nắm đầu người khác đập vào vách tường.

Thầy giám thị vội giữ chặt Gió Quý, mong anh kiềm bớt cơn giận còn cô gái nhỏ thì chắn ngay trước anh, sẵn sàng nhận đòn thay Minh Quý. Cô đang rộng tay che chở người phía sau, mặc bố nuôi đang lắc đầu, ngăm ra hiệu cho cô đừng đối đầu cùng Đình Hữu Phong.

Ánh nhìn sắc bén lướt qua người thầy đáng kính và dừng lại trước khuôn mặt quen thuộc, ngón tay vạch nhẹ một đường trong không trung :

- Tránh ra, cho Vy 1 giây!

- Anh định làm gì Minh Quý? Anh ấy là anh trai anh cơ mà! – Cô gái nhỏ phẫn nộ, vô thức lùi ra phía sau trước hơi lạnh toát ra từ con người đáng sợ.

Gió Quý nghiêng răng như sắp nghiền nát những kẻ quấy rối, nhãn cầu trong đôi mắt lạnh lẽo đã chuyển thành màu đen đáng sợ. Anh rít lên:

- Biến!

- Không! Nếu anh tiếp tục đánh anh ấy thì đánh chết em luôn đi!

Chính cô gái nhỏ cũng phải sững sờ với lời danh thép mình vừa tuôn ra. Có lẽ, cách cư xử tàn độc của chàng quý tộc đã khiến cô nuốt không trôi những giận hờn. Lập tức, cô bị anh xô mạnh, ngã ngay xuống cạnh Hồ Minh Quý đang thở yếu ớt. Giấy lát ấy, Đông Vy nhắm tịt mắt, cứ tưởng anh sẽ tấn luôn anh trai lẫn bạn gái nhưng người nào đó đã chỉ cười gằn:

- Vì hấn ta như vậy ... - Gió Quý bỏ lửng câu, anh xốc lại áo khoác, lẳng lặng quay bước trong sự hoang mang đến tột độ.

Bóng tàn bạo vừa khuất, thầy giám thị liền kéo tay cô gái nhỏ:

- Theo cậu ta ngay!

- Con...

- Đi ngay! – Thầy thô bạo ngắt lời, từ nét mặt tới giọng nói đều nghiêm trọng lạ thường - Đừng để cậu ta tự gây thương tổn.

Vụt qua trí óc hỗn loạn là vết sẹo hằn sâu nơi lòng bàn tay rấn ròi và vết máu đỏ thẫm dính trên mũi giày thể thao. Cô gái nhỏ tái người, cuống cuống guồng chân chạy, chẳng để ý tới chữ “đừng”, khe khẽ của thiên sứ gây cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: NGƯỜI CHA

Federer nợ ông một tình yêu bất tử, phải không?

*

Nằm mê man đến tận chiều tối, Minh Quý mới gượng gao mở mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên đứng ngay cạnh bên. Anh bức mình, ghét sự có mặt của ông vào những lúc anh thảm hại.

- Lão già, ông tới đây làm gì?

- Thôi gọi tôi là lão già ngay đi! - quân gia Lâm đột nhiên nạt nộ - Chuyện lúc trưa là sao? Cậu gây gỗ với Hữu Phong là thế nào?

- Chả sao, chả thế nào cả! – Minh Quý đáp qua loa – Còn quân gia Lâm lại có nhã hứng xen vào chuyện này là sao?

Đối với lời châm chọc từ chàng trai, quân gia Lâm chỉ thờ dài. Sở dĩ từ trước tới nay ông không can thiệp hay để ý tới hiềm khích giữa Hữu Phong và Minh Quý vì họ ương ngạnh, hiểu thắng như nhau. Nhất là cậu quý tử của Federer! Chỉ cần ông bênh vực người khác hay nhúng mũi vào những chuyện không thuộc phận sự, anh sẽ nổi giận. Còn Minh Quý, tính tình kỳ quái chẳng khác Hữu Phong là mấy nhưng chưa từng nóng nảy tới mức để xảy ra ẩu đả như trưa nay. Thế này thì chẳng thể làm ngơ được nữa!

- Cậu lần sau đừng cư xử kiểu đó. Hữu Phong làm gì cậu hăng hay!

- Hề cậu ta làm gì vô lý, tôi đều không bỏ qua!

- Hay nhỉ? Cậu thừa hơi thế cơ à?

- Dạy dỗ em trai, sao nào? – Minh Quý lừ mắt, thách thức.

- Quên chuyện đó đi! - giọng quân gia Lâm điềm tĩnh nhưng đanh cứng như thép - cậu không có tư cách đó!

- Không có tư cách? Sao ông không nói luôn là tôi không phải anh trai Hữu Phong! - Chàng trai tức giận.

Cái gật đầu lặng lẽ của quân gia Lâm khiến anh đột ngột lật tung chăn, ngồi dậy với nét mặt đầy bàng hoàng. Minh Quý chợt vỡ lẽ, hóa ra những thiệt thòi, bất công mà anh chịu đựng suốt bao năm qua đều có nguyên do của nó. Dù anh cố gắng chứng tỏ, vất kiệt mình tới đâu cũng chẳng bằng Hữu Phong bởi anh thua cậu ta ngay từ giây phút chào đời.

Anh hiểu rồi! Federer cưng nựng Richard nhưng lại mãi thờ ơ với anh, đơn giản chỉ vì ... anh không phải con ruột của ông!

- Vì tôi, Federer mới kết hôn cùng mẹ cậu!

Quân gia Lâm thở ra một hơi dài, cười như không. Bí mật sắp hé lộ ắt sẽ gây sốc cho Minh Quý. Đành vậy! Đã là sự thật, người khác không thể không biết!

Năm xưa, mẹ Minh Quý là con gái hiệu trưởng Trung Anh, cũng là nữ sinh học viện danh giá ấy. Nhưng bỗng dưng ... chửa hoang. Sự việc này như quả bom đã rút chốt, nổ bùng với vô vàn lời bàn tán, dị nghị, rèm qua. Mẹ Minh Quý bị đình chỉ học, chức ghế hiệu trưởng không tránh khỏi lung lay. Họ Hồ vốn nổi tiếng gia giáo bỗng chốc bị cho là cặn bã xã hội!

Để họ Hồ xóa bỏ nhục nhã, một người mang dòng máu quý tộc đã kết hôn cùng con gái họ, bịt kín hết thảy ồn ào dù ông chẳng hề có cảm giác với cô gái kia, thậm chí chưa từng quen biết. Quân gia Lâm đã phản đối rất kịch liệt nhưng Federer nhất định không thềm nghe, bởi ông thấy nhẹ lòng khi làm được chút gì đó. Federer luôn cho rằng, mình nợ Lâm nhiều, rất nhiều...

- Vậy ra, tôi phải gọi ông là cậu Lâm Hồ Lâm đúng không?

Minh Quý lạnh nhạt, cảm giác khó chịu như mình đang bị qua mặt nhưng có lẽ ... nên đổ lỗi cho bản thân thì hơn. Anh quá ngu ngốc! Những bí mật thật gần, chỉ cần cái chạm tay là anh có thể với tới thế mà anh cứ mù tịt như kẻ khờ khạo. Từ lâu, anh đã cảm thấy quán gia Lâm là con người rất kỳ lạ, dường như giữa ông ta và anh còn có mối quan hệ mật thiết nào đó vậy mà không thể xác định nổi.

Anh đang choáng váng nhưng nỗi hoang mang sẽ chỉ là nhất thời. Một khi đã thông suốt, chính anh sẽ tự bóp chết lòng ích kỷ và những đổ kỵ với Đinh Hữu Phong! Sự thờ ơ của Federer dành cho anh, đâu còn là điều khó hiểu?

- Còn bố tôi đâu?

- ***** cậu theo tình mới. Chết rồi! - Quán gia Lâm đáp gọn lỏn, cứ như kẻ ông nhắc đang nhắc đến chẳng là ai và chẳng có chút dính líu tới Minh Quý.

- Thực ra, ông ta sống hay chết với tôi cũng là không tồn tại! - chàng trai mạnh mẽ tuyên bố. Vì ai mà mẹ con anh thiếu thốn tình thương? Vì ai mà mẹ con anh sống như ăn bám dòng họ quý tộc? Vì ai mà anh không thể có một người cha đứng nghĩa? Nực cười! Hết thấy đều vì kẻ đã sinh ra anh!

Thứ Minh Quý ghen tị nhất ở Hữu Phong là người bố vĩ đại cậu ta đang có! Một Federer nắm quyền lực tối cao, tàn nhẫn bao nhiêu lại càng mềm mỏng với Richard bấy nhiêu. Cách ông quan tâm-chiều chuộng-gần gũi Richard tựa hồ ông đã đặt cả linh hồn mình vào cậu quý tử ấy. Còn cậu ta thế nào? Ngang ngược là bản chất! Chả coi ai ra gì là bản tính!

- Cậu Lâm, cậu nghe này! Tôi sẽ không đòi nào phục tùng cậu ta!

- Tất nhiên. Cậu đâu phải nô lệ! Nhưng, tôi nhắc lại lần cuối. Hữu Phong có làm gì, nếu không liên quan tới cậu thì đừng manh động! - Lấy vai trò người cậu khó tính, quán gia Lâm thấp giọng răn đe.

Nếu Federer biết tới vụ ẩu đả trưa nay, ông sẽ rất giận Minh Quý cho dù anh mới là kẻ hứng đòn từ thiếu gia!

- Tùy vậy! - chàng trai gất gồng, quay mặt vào tường, ngủ.

Bộ dạng nằm im ngoan ngoãn của anh khiến quán gia Lâm nhủ mảy khó hiểu. Một người nhạy bén như anh không thể dễ dàng bỏ qua mấu chốt vấn đề, trừ khi ... anh đã biết tổng. Và đúng là thế!

- Federer nợ ông một tình yêu bất tử, phải không?

Giọng chàng trai bất chợt vọng ra từ trong căn phút chốc đã ngưng đọng cả không gian. Ánh đèn vàng quét màu âm ỉm lên mái tóc điểm bạc, nếp nhăn quanh khóe mắt co rúm trong đau đớn. Người đàn ông ngồi phịch xuống mép giường, nghe và đếm từng tiếng tích tắc vô nghĩa.

Chàng trai lẳng lặng tiến vào quán giữa hàng tá con mắt thăm dò lẫn tò mò. Một số kẻ đã bắt đầu động tay động chân khi anh thân nhiên bước tới chiếc bàn có chứa tên đại ca của cả bọn. Thực chất, quán bida này chỉ trá hình, vốn đây là nơi tiêu thụ-trao đổi-buôn bán thuốc kích thích, hàng cấm.

- Đây là đứa nào? - Một kẻ vênh mặt hất hàm, hần không thể không đề phòng vị khách lạ lùng.

- Tôi muốn chơi - thiếu niên nhả nhặn - Vài ván thôi, được không?

- Tao hỏi đây là đứa nào? - một tên khác trợn mắt, hùng hổ xấn tới người lạ nhưng ánh nhìn sắc lạnh ập sau chiếc mũ phớt khiến hắn chột dạ, thay vũ lực bằng giọng hách dịch - điên à? Máy trình nào đòi ** với bọn tao hả? Cái thằng á...

Đang **** rửa, hần bỗng ngã quỵ xuống sàn, tay ôm bụng lăn lộn, ngoác miệng nguyên rửa. Một cú sút mạnh nhằm vào thái dương khiến hần ngất lịm ngay sau đó. Vị khách vẫn tỏ ra lịch sự:

- Bắt đầu, được rồi chứ?

Tên đại ca ngăn đám đàn em còn định xông lên, hần hất mặt về phía cửa:

- Tụi mày ra gác công cho tao!

- Ngoài kia vẫn đang có người mà đại ca!

- Vẫn đang có? - Tên đại ca liếc vung tay táng vào mặt kẻ vừa phun ra câu nói ngớ ngẩn - Vẫn đang có cái đầu mày! Nó vào được đây mà tụi mày còn nghĩ vẫn đang có người à?

Bọn đàn em im thin thít, lăm lét liếc trộm chàng thiếu niên đội mũ phớt, vừa e ngại vừa ngưỡng mộ khi cả đám canh cửa đều bị hạ gục.

- Đi ngay đi! Cái lũ ăn hại này! - Tên đại ca quát ầm. Hần lướt mắt từ đầu tới chân vị khách, sẫm soi thật kỹ càng rồi buông giọng khinh khinh - được, tao chơi với mày.

Hắn dứt lời, con dao găm cắm phập xuống bàn đầy đe dọa.

- Mày thua, mạng của mày tao đem chớ găm. Còn nếu mày thắng, mày muốn làm bố tao cũng được!

Quán bida rộ lên tràng cười khoái chí. Chúng đều cho rằng thiếu niên lạ mặt chỉ là một thằng nhãi thích chứng tỏ, tự chui vào hang cọp nộp xác. Tuy chế nhạo, bọn chúng vẫn không loi là cảnh giác. Từ khi chất tới thần thái khác thường của vị khách đã chứng tỏ anh ta chẳng hề đơn giản.

Chàng trai nhún vai hờ hững, chẳng chấp nhặt lũ rác rưởi. Chính thái độ ấy làm tên đại ca hiếu kỳ, hẳn xoa cằm:

- Ê, mày nghĩ mày sẽ thắng à?

- Không nghĩ, mà là chắc chắn.

- Mày đừng ảo tưởng thế. Tao hỏi lần nữa, mày chắc chắn sẽ thắng sao?

Thiếu niên gật đầu, hiển nhiên. Không lãng phí thêm thời gian, anh đã khơi màn bằng một cú đánh bóng duy nhất, tất cả trái bida đều lọt lỗ đầy kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: LỘT HANG CỌP

Và như thế, vệt gió quỷ tự nhiên sẽ mất đi quyền năng tác-oai-tác-quái!

*

Chỉ mới cái chớp mắt, bọn người hung hăng trong quán bida trá hình đã tự nguyện biến thành khán giả, chăm chú xem vị khách lạ đánh bóng hết tay cơ siêu đẳng. Mới đầu, chàng quý tộc còn hứng thú nhưng vài ván trôi qua, anh bắt đầu bức mình với lũ bù nhìn bu quanh. Anh đâu muốn chúng theo dõi hay xếp bóng hộ?

- Tôi thắng rồi! – vị khách bùng tia nhìn khinh thường về phía đám côn đồ, cố tình chọc điên ỏ kiến lửa.

- Xem như mày thắng. Rồi sao, làm gì bọn tao hả oắt con?

Sẵn gây bida trong tay, Hữu Phong vụt thẳng vào tên vừa hé miệng, không chút e ngại. Anh đã khơi mào cuộc chiến một cách bất cần! Những kẻ xung quanh cũng không dãi dòng thêm, chúng hung hãn lao tới thiếu niên liều lĩnh hết lũ thiêu thân nổi giận. Chẳng mấy chốc đám đông đã thành hỗn loạn, vừa đập phá tứ tung vừa gào rú điên cuồng như lũ mất tự chủ. Chúng dần có cảm giác hốt hoảng khi lần lượt từng đứa ngã dần ... trong vòng chưa đến nửa tích tắc.

Gió Quỷ - hóa thân của vệt gió quỷ quái. Biến hóa hết linh hồn, thoát ẩn thoát hiện như chưa từng tồn tại. Thế mạnh là tốc độ, sự linh hoạt. Và kinh nghiệm là từ vô số lần gây sự ...

- Ê, xem tao mang gì đến cho mày này thằng oắt!

Bất chợt, giọng điệu đắc ý nào đó lẫn vào hỗn tạp âm, tạm dừng mọi nắm đấm thô bạo. Hết thấy đều đưa mắt nhìn nhóm gác cổng đang dẫn theo con nhóc còn mặc đồng phục học sinh. Nhóc ta đưa tay bịt miệng thất kinh khi thấy vô số kẻ nằm sóng soài dưới đất, mặt mày bầm dập.

- Anh ... làm gì ở đây thế?

Thấy vị khách lạ im lặng trước cô gái nhỏ, một tên hát hàm:

- Em nó hỏi mày kia!

- Không quen! - Hữu Phong tỉnh bơ, thậm chí đến cái liếc mắt cũng chẳng thèm ném đi.

- Anh đừng vô lý thế! Không quen gì cơ?

Đông Vy vội chất vấn. Cô đâu hề biết tới ý đồ của Gió Quỷ sau vẻ lãnh đạm anh đang khoác lên! Lúc này và nơi này, nếu anh thừa nhận có quen biết, bọn lưu manh sẽ dùng cô gái nhỏ khống chế anh. Muốn giữ an toàn thứ-vương-chân-vương-tay này, lập tức phải đuổi cô đi!

- Tôi không hứng thú với trẻ thành niên!

Chất giọng vô cảm cùng lời lẽ cay độc của Hữu Phong có thể đánh lừa được bọn con nhưng hoàn toàn miễn nhiễm với Đông Vy. Cô không tủi thân như anh suy đoán mà ngược lại còn la toáng lên:

- Anh sao thế? Giận em tới mức đó cơ à? Hay ... - cô gái nhỏ bỗng cảm thấy lo sợ - anh lại quên em rồi? Em là Đông Vy này, người đã chặn xe anh, đã ném giày vào mặt anh, đã cưỡng hôn anh, đã tán tỉnh anh. Thật sự là không quen sao?

- Đần độn! - Hữu Phong nguyền rủa, mặt tối sầm.

Khi nhắc lại chuyện này, chàng quý tộc luôn cốc trán bạn gái vì tội quá ngốc đồng thời gắn luôn cho cô nàng cái mác "đầu toàn bánh mì đen" và đó là việc của sao này, còn bây giờ, nhân lúc lũ bù nhìn đang cười nghiêng ngả, Hữu Phong kín đáo ngoắc tay cô gái nhỏ. Tức thì, Đông Vy giằng người khỏi tên đang giữ chặt bả vai. Cô lao nhanh tới chàng quý tộc, ôm chặt lấy anh trong hoảng sợ. Tìm tới nơi này đã là mạo hiểm, lại bị đám gác công dọa cho thần trí bay toán loạn. Hơn nữa, trong số ấy còn có gã yêu râu xanh từng đem cô vào khách sạn ...

Thiếu niên nắm lấy bàn tay mềm mại, siết nhẹ để cô gái nhỏ có cảm giác an toàn. Ngốc thế cũng là tại anh!

- Giờ mình sao? - Đông Vy nép người vào chàng quý tộc, sợ đám côn đồ ăn thịt. đầu để gì thoát khi đã náo loạn hang cọp. Cô trách - Anh điên rồi, thật!

- Yên nào! - con nhói buốt đột ngột ập tới như muốn quật ngã Hữu Phong, anh nén đau rút điện thoại khỏi túi thả vào tay cô gái nhỏ, hạ lệnh - Gọi quản gia Lâm tới!

Đông Vy chưa kịp hiểu đã bị đẩy mạnh, vừa chui lọt vào gầm bàn bida kế đó, cô liền nghe tiếng đổ vỡ, tiếng không gian bị xé tung làm nhiều mảnh. Cô run run mò tìm chiếc di động lạnh ngắt, lòng dạ đầy ắp những dự cảm xấu xí. Thần thái sứt mẻ và cả nét mặt nhợt nhạt ban nãy đã tố cáo anh đang cực kỳ bất ổn. Thời gian này, Hữu Phong mới hồi phục sau vụ tai nạn đôi chút, cần thuốc hỗ trợ nhưng anh cứ như đứa trẻ ngang ngạnh, chỉ chịu uống thuốc khi Đông Vy ép buộc, năn nỉ đủ kiểu. Mấy ngày qua giận nhau, mỗi người một chốn, cô dám chắc anh bỏ bê luôn bản thân. Và như thế, vết gió quý tự nhiên sẽ mất đi quyền năng tác-oai-tác-quái!

- Cậu chủ, đang ở đâu thế?

- Nguy rồi.

Cô gái nhỏ báo gọn lỏn với quản gia Lâm, tin chắc chút ít đó đủ để cáo già đánh hơi mọi chuyện. Cô hít mạnh không khí vào chặt phổi và xông ra.

Môi mím chặt, đôi mắt xám tro hun ra tia nhìn quái lạ. Tựa mũi tên bắn đi gấp gáp, thiếu niên lao tới ôm cô gái nhỏ lăn xuống sàn, đỡ trọn cú vọt hung hãn nào đó. Chỉ chờ anh thất thế, bọn côn đồ như mớ sâu bọ hiếu chiến, ồ ạt xông đến vui đập anh bằng vô số đòn ngạt bạo lực

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: HẮT VÀ NÉM

- Anh coi em là gì?

- Người.

*

- Lũ chết tiệt kia! Các người dám đánh anh ấy!

Không chỉ người tàn bạo mới biết nổi điên, khi lọ lem đã giận sôi thì mụ dì ghẻ cũng nhớ hướng hồ là đám côn đồ!

Đông Vy xô luôn chàng quý tộc sang một bên, xông đến kẻ lưu manh vừa ra tay với Hữu Phong. Như con sóc liều láo, cô gái nhỏ bậm môi đá ngay vào chỗ mềm yếu nhất khiến gã ngã vật, rú lên điên dại. Rất ra dáng đàn chị, Đông Vy chồm người dậm mạnh lên ngực gã, tay chỉ vào đám côn đồ, quát to:

- Có ngon tới hết đây! Chị dậm chết cả lũ!

- Ôi thế cơ à? - tên đại ca cười khùng khục, bắt đầu có hứng thú với nhóc con mặt non mũi choẹt - Vậy anh xin chết dưới chân bé nhé?

Hắn liếm môi cọt nhả, cười áo cho bọn đàn em giữ rồi nhìn Đông Vy cười tình. Cô gái nhỏ đáp trả hắn bằng cái lườm giận dữ, tút giày ném ngay khi hắn bước về phía cô. Trúng phóc! Giày đập thẳng vào mặt tên đại ca!

Cả lũ gặp người cười âm ỉ, mặc đại ca đang giật run, “hình xăm đầu giày” choán kín má.

- Bingo! - Thiếu niên giờ ngón cái, nháy mắt với Đông Vy.

- Chúng mày, đánh chết tui nó cho tao!

Tên đại ca gào lên nhưng hắn buộc phải ngậm chặt miệng ngay sau đó bởi chiếc giày bay thứ hai ...

Đông Vy vội trốn sau chàng quý tộc, chân chi mạng mỗi tất. Lá gan teo lại còn một nhúm. Vây quanh đang là những kẻ bặm trợn, đũa cảm gây cơ, dao găm, ống tuýp, roi điện ... sẵn sàng phang!

Chợt, mắt cô gái nhỏ bị bịt bằng bàn tay lạnh. Đông Vy chẳng còn thấy gì ngoài sắc đen như đang bị nhốt trong chiếc hộp kín bưng. Bên tai cô là giọng nói mờ đục:

- Em sợ máu. Vì thế tuyệt đối đừng mờ mắt! Có nghe không?

- Anh phải hứa. Nhất định đừng để bị thương!

- Okay!

- Nam nhi nói lời giữ lời. Không thì là gay!

Hữu Phong bật cười. Đợi cô gái nhỏ tự động chui vào găm bàn, nét cười cũng tắt lịm. Con đau như lũ rắn độc đang quấn chặt từng tế bào, cửa đứt từng mạch máu. Phải nhanh gọn đẹp hết đám lâu la trước khi ngã quy!

Thiếu niên nghiêng người né lưỡi dao sắc lẹm vừa đâm tới, đồng thời tước luôn con dao găm phóng thẳng vào tên đang khua roi điện. Hắn ngã, anh rút roi điện vụt mạnh tên đang nắm gây cơ ... Cứ thế, từng tên lưu manh lần lượt áp mặt vào sàn nhà lạnh cứng, thật nhanh chóng. Cho đến lúc tên đại ca cũng đổ ập như thân cây bị đốn ngã, thiếu niên vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm

Lướt mắt qua những kẻ đang nằm la liệt giữa máu me và tiếng rên rỉ, Hữu Phong thờ đút quăng. Anh nhắc chân đến bàn bida, khẽ gọi:

- Ra đây!

Tức thì, nhóc con nhảy phốc lên, hai tay ghi chặt cổ anh, mức nờ:

- Đồ tòi tệ! Em đã sợ biết bao!

Hữu Phong im lặng, bế bổng cô gái nhỏ đem ra khỏi quán bida. Anh khựng người, nhú mày. Chiếc BMW đã bốc hơi!

Trong số những kẻ bị hạ gục vừa rồi, hình như không có gã yêu râu xanh từng bắt Đông Vy! Hắn gã đã trộm mất xe anh!

- Chắc bác ấy sắp tới rồi! - Cô gái nhỏ nhảy phốc khỏi tay chàng quý tộc, đứng ngóng quán gia Lâm.

Trời se buốt, gửi gió hoành hành khắp nơi. Màn đêm trống rỗng hết lộ mực bị hắt đỏ, vấy hết cảnh vật chung quanh. Vài tia sáng yếu ớt của sao đêm chọc thủng mây, hắt lên thiếu niên cao gầy đang nghiêng đầu ngắm cô gái nhỏ.

- Chạy. Sẽ bớt lạnh!

- Kiệt sức còn đòi chạy. Anh ham hố thật!

Đông Vy thổi phù phù vào tay rồi áp lên má Hữu Phong, muốn mang ấm áp cho anh nhưng lại bị đẩy ra.

- Bắn! - Chàng quý tộc phũ phàng.

- Anh đang xúc phạm em đấy!

- Tất nhiên!

- Anh coi em là gì?

- Người.

- Anh trả lời kiểu gì đấy?

- Thật lòng.

Đông Vy lườm, đút tay vào túi áo bỏ đi. Cô chẳng phải trẻ con, đầu khẩu không lại thì giận dữ mà do anh quá lạnh nhạt. Ngay cả khi vừa mới thoát nạn

cũng chẳng mềm mỏng chút nào! Kể từ lúc hôm anh mặc kệ cô cho hoàng hôn nuốt gọn, Đông Vy vẫn đang chờ một lời xin lỗi. Khó lắm sao?

- Vy!

- Cứ kệ em!

Hữu Phong thờ dài. Sao lắm chuyện thế? Tự hờn dỗi thì tự đổ mình, anh đâu thừa hơi! Trước mặt anh, cô ngang nhiên quan tâm cậu bạn cùng lớp rồi còn bênh vực Minh Quý tới hai lần. Khác nào xất nhỏ kiêu hãnh của anh! Đứng anh điên rồ mới còn để ý tới người như thế!

- Vy, cho em một giây, đứng lại ngay! - Hữu Phong gằn giọng.

- Đừng ra lệnh nữa, em không nghe! - Cô gái nhỏ bịt tai, băng qua làn đường đi bộ.

- Để tôi tóm được, em chết chắc! - Hữu Phong nghiêng răng.

Đột nhiên, ánh đèn chói soi thẳng vào Đông Vy khiến cô giật mình. Khi nhận ra đó là chiếc BMW sang trọng, ngược chiều ánh sáng nên cô không thể quan sát người sau ghế lái là ai nhưng vẫn vẩy tay loạn xạ. Có thể là ai ngoài quân gia Lâm và bố nuôi!

Hữu Phong nheo mắt quan sát, chợt anh đánh rơi nhịp thở.

Tiếng rò ga rít lên ớn lạnh như con thú lớn đang gầm rú, vang vọng cả vùng trời. Một ai đó đẩy cô gái nhỏ ra khỏi luồng sáng trắng lóa, tích tắc ấy, chiếc BMW phóng thẳng vào thiếu niên. Thân ảnh cao ngạo bị mũi xe hất bổng vào không gian đen đặc. Như có bàn tay tàn ác chộp anh lại, đem ném mạnh xuống mặt đường ... Chiếc mũ phớt văng đến đôi chân chỉ mang mỗi tất, bất động ...

Máu trào ra từ khóe môi kiều ngạo, tràn khắp khuôn mặt rấn ròi. Chàng quý tộc hướng cô gái nhỏ, mấp máy môi:

- Một mét. Nhớ không?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: ÉP BUỘC

Trùng hợp ngẫu nhiên hay đúng hơn là số mệnh chơi khăm. Cũng chạm mặt tại bệnh viện nhưng lần này, cả Minh Quý và Đông Vy đều tới thăm một người.

Ngồi bệt trên ghế gỗ, mặt chôn sâu vào hai chân, bờ vai gầy run lên trong ảo ảnh tàn khốc. Cô gái nhỏ nức nở, con khóc cứ đem nước mắt tràn khỏi khoé mi.

Đứng tựa vào vách tường im lìm, Minh Quý buông tiếng thở dài thượt, đầu nặng trĩu bởi những cảm xúc đang lý lợm đeo bám. Cả hai vụ tai nạn xe đều liên quan tới anh!

- Tại em ngu xuẩn! Giá như em nhìn nhận, giá như em đừng giận dỗi, giá như em không xé to mọi chuyện ...

- Em thôi nói hai chữ thừa thãi ấy được không? - Minh Quý đột ngột ngắt rụp chất giọng meo mào của cô gái nhỏ, tự giễu mình - Lúc trước em nằm viện, anh cũng lắm nhảm hai chữ giá như hàng trăm hàng ngàn lần. Nhưng rồi sao? Không thay đổi những gì đã xảy mà còn bị đắm vào mộng mị rồi thì tự kỷ. Anh dứt không nổi khỏi chuỗi suy nghĩ dai dẳng về em! Thật may là em còn sống, nếu không, anh thành kẻ tâm thần từ lâu rồi!

- Em cũng đang muốn điên đây! Anh ấy nằm đó, là do em, do em cá! - như thể cuộc sống đã mất hết ngày mai, cô gái nhỏ thả thân mình trôi tuột khỏi ghế, người mềm nhũn ngồi bệt trên sàn.

- Mạnh mẽ lên! Tuổi tắn lên! Cái gì không thay đổi được thì đành chấp nhận, cô bé ạ! - khuôn mặt xanh xao tuyệt vọng khiến Minh Quý nhói, anh chậm chậm đặt tay lên mái đầu xù, vuốt nhẹ như dỗ dành mèo con - Nào, kiên cường lên! Khóc và nghĩ đủ rồi!

- Thế em nên làm gì? Anh bảo em nên làm gì? Hà? - Đông Vy vừa hét vừa đánh Minh Quý ra, trút hết vào anh bao cái cẩu xé chanh chua.

- Đừng có thế! Anh sợ Hữu Phong còn chưa tỉnh dậy, em đã suy sụp. Ngốc không chứ?

Bàn tay bé nhỏ vội rút lại, Đông Vy ngừng hành hung Minh Quý. Mắt ngập nước - Nếu lỡ ... anh ấy không tỉnh dậy?

- Bậy bạ!

Chất giọng quyền uy bỗng chốc bao trùm hành lang vắng lặng. Phía sau Federer quý phái, quần gia Lâm cùng thầy giám thị giữ nguyên sự im lặng nặng nề suốt mấy ngày qua.

- Cháu không cần bên con trai ta nữa đâu, Đông Vy! Trí nhớ sẽ hồi phục dần, còn mạng sống, rất khó giữ. Có cháu, Richard dễ rơi vào thế bị động mà nguy hiểm thì rình rập khắp chốn! Cho nên, cháu hãy bước ra khỏi cuộc sống của Richard!

Tim cô gái nhỏ bị bắn rụng trước tuyên bố dứt khoát của Federer, tay chân thuần đơ. Cô lắc đầu như người mất hồn.

- Quyết định không nằm ở cháu. Ta cho cháu lựa chọn, hoặc về quê với đi chú hoặc sang Bỉ học. Ta sẽ có cách giấu Richard về sự tồn tại của cháu. Thế nào?

- Không thể nào cả! Cháu không thể rời anh ấy!

- Chà, kiên cường thật. Rất giống mẹ! - miệng tuy cười nhưng ánh nhìn bén nhọn lại như nuốt gọn cô gái nhỏ, Federer dời mắt sang một trong hai người đứng sau mình - Thầy chọn thay con bé!

- Tôi chọn để Đông Vy ở lại!

- Sự lựa chọn đó không có trong quyền hạn của thầy.

- Nhưng hoàn toàn nằm trong khả năng của ngài! - thầy giám thị cúi gập trước Federer, đề cứng rắn vào giọng nói - Xin hãy để Đông Vy lại!

- Là lần thứ hai thầy cầu xin tôi!

Im lặng. Thầy giám thị biến sắc, máu dưới da như đông cứng.

- Tôi có thể chấp nhận tất cả mọi yêu cầu của thầy vô điều kiện trừ cái này ra! - Federer vỗ vai người trợ thủ thân cận luôn hết mình suốt bao năm qua, ông hạ giọng áy náy - Thầy đã xem con bé như con gái ruột, tôi không nỡ chia cắt. Nhưng tôi buộc phải gạt bỏ điểm yếu của Richard!

Tình cảm là kẻ thù của lý trí. Tim là vật thể phản bội lại trí óc!

Federer đã sai lầm để mặc Đông Vy tự do xuất hiện trước Richard vì tin chắc con trai ông chẳng thể rung động trước bất kỳ ai. Yêu, với anh là thứ dờ hoi nhất đời! Hóa ra Richard cũng giống thiếu niên nổi loạn khác, hể áng tình vắt qua là mù quáng, ngay cả tính mạng cũng không màng!

Nếu bị một người con gái chi phối tới mức quên mất bản thân, Richard sao có thể nắm vững vị trí tối cao của bộ hiện giờ!

Hôm nay, ngày mai và về sau,

gió ngừng thổi mây ngừng trôi,

gió thôi bay lá thôi lay ,

gió dừng cuốn sóng dừng cuộn,

gió ngừng vồn cỏ ngừng vươn ...

- Không chọn được thì để ta quyết định thay. Ngay hôm nay, Đông Vy sẽ sang Bỉ!

- Không, cháu không đi đâu cả! - Đông Vy hít một hơi sâu, lồng ngực bót phập phồng lo ngại. Cô dứt khoát không kém Federer - Cháu ở lại hay đi đều vì Hữu Phong, vì cháu yêu anh ấy, vô cùng nhiều! Ngay cả bản thân cháu còn không thuyết phục nổi chính mình rời anh ấy thì xin bác đừng ép cháu!

Federer cười gằn:

- Yêu Phong tới vậy thì phải tự biến đi chứ! Cháu xứng với Phong không? Bố mẹ cháu đòi bại ra sao, cháu rõ cả mà. Con gái của hai kẻ không ra gì thì tốt đẹp được sao?

- Xin Ngài đừng nặng lời! - Đứng chắn trước cô gái nhỏ, Minh Quý đôi thẳng đôi mắt xám tro - Bố Đông Vy chết rồi, chết dưới tay Ngài. Ông bà ngoại Đông Vy cũng vậy, đều do Ngài gây ra. Mẹ Đông Vy, Ngài không trực tiếp ra tay nhưng có bị dồn tới đường cùng, bà mới tự tử! Bốn mạng người, vẫn chưa đủ gột sạch tội lỗi trước kia hay sao?

Những ngón tay xanh xao bám chặt vào vạt áo của chàng trai, kéo thật nhẹ, cầu xin anh đừng lời quá khứ mất mát ra. Chàng trai kẹ, vẫn bóp nghẹn từng hơi thở bằng giọng chầm rãi:

- Gia đình Đông Vy gây tội với Ngài, họ đã trả sạch. Vậy Ngài có quyền gì để bắt ép con gái họ? Đông Vy là cá thể độc lập, cô bé quyền làm theo ý mình!

Ánh lên tia kỳ quái trên gương mặt vô cảm, Federer bắt tay sau lưng, khẽ phả hơi vào không gian ngọt ngọt:

- Tốt lắm Hồ Minh Quý. Đáng lẽ con phải thế từ lâu rồi chứ!

Những thắc mắc phút chốc đề ngạt hành lang bệnh viện. Có ba người cùng bám chặt mắt vào Federer để tìm điều bí ẩn giấu sao nét cười lạ lùng.

Riêng quản gia Lâm vẫn điệu bộ ngoảnh mặt đi nơi khác, ngẩng trời đất cho tới lúc thầy giám thị lờ mờ ông.

- Quá đáng rồi!

- Thầy trách gì? Tôi còn chưa mở miệng!

- Thế mới quá đáng! Ít ra ông nên nhắc tôi là trò đùa của ngài ấy chứ!

- Đùa? - Minh Quý và Đông Vy đồng thanh, mắt mở to như những cô bé cậu bé nghe lén chuyện người lớn.

- Đúng, là đùa! - Federer cười một nụ nhẹ tênh tựa cánh hoa rơi êm trên mặt hồ.

Hồ phụ sinh hồ từ! Richard ma mãnh, quý quyết là thừa hưởng từ bố lắm chiêu! Với phép thử nhỏ nhỏ mà đến mấy cái miệng cãi lại ông! Thật hay ho!

Thầy giám thị trước giờ luôn xuôi theo mọi sắp đặt của bề trên nhưng lại chẳng chịu im khi con gái nuôi bị bắt nạt. Thầy cưng Đông Vy không kém gì ông nựng cậu quý tử!

Cô nhóc con được Hữu Phong ưu ái vớt cho suất học bổng. Từng nghe quản gia Lâm kể về sự lêu lạo, tinh quái của nhóc ta nên Federer muốn tận mắt chứng kiến và tận miệng cãi cò! Xem ra thiếu gia Richard có sở thích lạ ... vốn máu lạnh, hung bạo là vậy nhưng lại chết mê chết mệt con bé giỏi võ miệng, giỏi ném giấy ... trong khi bỏ qua người bố tuyệt vời! Hay ông đừng mềm mỏng mà hãy thật lộn xộn như con bé ấy?

Còn với Minh Quý, ông đã luôn chờ anh nổi loạn! Một đứa bé ngoan, chuẩn mực như thiên sứ là do anh gồng mình từ bé để lấy lòng ông. Một đứa bé không dám nói thật tâm tư với cha và cứ lớn lên cùng những thắc mắc trong tâm lặng là do anh muốn giữ trọn hình ảnh người con không khuyết điểm. Minh Quý hay nóng giận, bất cần, tinh quái như Richard, vậy anh cứ là thiếu gia ngông cuồng đi! Anh không sống thật với mình thì sao Federer dám hài lòng với anh? Khác nào khuyến khích anh thêm giả tạo?

- Minh Quý này, bố không phân biệt đối xử mà do con tự xa cách bố! Con cứ như ban nãy đi, chất vấn bố, cãi lời bố và bật ra quan điểm của mình. Ta không phải Đức Chúa Trời, con tỏ ra con chiến ngoan đạo làm quái gì, huh?

Minh Quý không dám thở, sợ sẽ thổi bay hiện thực. Nhẹ! Đầu nhẹ bằng như có luồng gió mới cuốn sạch sẽ những yêu ghét tuổi thơ. Đậu trên cánh môi mỏng anh đào là nụ cười rạng rỡ như tia nắng rực nhất ngày hè.

- Con biết những gì rồi bố không quan tâm. Con vẫn xem ta là bố thì gọi một tiếng

!

- Bố! Phải thế không ngài Federer?

Cô gái nhỏ bật cười vô tư trước lời đùa giỡn của Minh Quý nhưng vẫn giữ thái độ đề phòng. Bỗng, cô nàng im bật. Mọi cử chỉ nhỏ nhặt của cô chưa hề trật khỏi tầm ngắm xám tro ...

- Đông Vy, vẫn là phải ép cháu điều này!

- Cháu nhất định không rời xa Hữu Phong!

- Đúng! Nhất định đừng rời Hữu Phong, một mét cũng đừng! - nhắc khéo luật cấm vô lý của cậu quý tử, Federer gieo vào cô gái nhỏ thật nhiều chân thành - Vì cháu, Hữu Phong không ngại chết. Vậy hôm nay, ngày mai và về sau, cháu có ở cạnh Phong không?

- Hôm nay, ngày mai và về sau, gió ngừng thổi mây ngừng trôi, gió thôi bay lá thôi lay, gió dừng cuốn sóng dừng cuộn, gió ngừng vờn cỏ ngừng vurun ...

Những âm trong veo thoát ra từ cô gái nhỏ tựa nắng lướt qua kẽ tay, đậu lại chút âm chút xao động cho không gian đầy ắp dư âm.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Bệnh viện

Tôi không quen đấy, thì sao? Cậu định quản tôi chắc!

*

Một sớm mai trong veo nắng, có gió vòn quanh vắng trán rộng, có nắng nghịch ngợm đậu trên sống mũi cao thẳng, có cô gái nhỏ gấn môi mình lên làn môi bất động. Những giọt khóc tinh khiết rớt xuống khuôn mặt rắn rỏi, hoàn mỹ đến từng milimét.

- Em sợ anh rồi, rất sợ anh rồi! Dậy đi được không?

- Đừng hỏi nữa! Nếu cậu ta nghe thấy, đã dậy rồi!

Minh Quý nhìn dài thượt, không chịu nổi cảnh kẻ tự kỷ cứ bên kẻ bất tỉnh. Anh thừa nhận mình ghen, cái ghen tị nạnh của người anh trai. Thứ tình cảm trước kia dù chưa nguội lạnh nhưng anh buộc phải chôn vùi. Giữa cô gái nhỏ và anh chỉ có thể tồn tại những yêu thương bình dị, trong sáng nhất.

Minh Quý kéo rèm cửa, ngăn nắng chiếu vào không gian riêng của hai người nào đó. Anh ghé sát cô gái nhỏ, cất giọng ấm áp:

- Đói chưa? Ăn gì đây?

- Em không ăn đâu!

- Anh chán câu đó của em rồi. Ăn mới có sức cường hân người ta chứ?

Cô gái nhỏ ừ một tiếng ngượng nghịu. Đứng, phải thật mạnh mẽ, gai góc để còn chống chọi với Hữu Phong tàn ác sau này.

- Ngoan, anh sẽ trở lại ngay. Nhớ đừng cho người lạ vào, tuyệt đối đừng nhé!

Lần này, Đông Vy hứ một tiếng giận dữ, lừm nguýt cho tới lúc Minh Quý chuồn đi. Cô gái nhỏ liền leo thẳng lên giường, nằm ôm hoàng tử ngủ say. Mí mắt chưa kịp khép lại vội mở hân ra bởi tiếng gõ cửa

vô duyên. Đông Vy cắn môi hoàng tử thật đau rồi mới bò xuống giường ...

- Cậu không tới lớp nên tớ đành mang bài vở đến! - Tuệ Anh cười toe.

- Phiền cậu rồi!

Đông Vy híp mí đỡ lấy chồng vở cất tạm trên bàn rồi rủ cô bạn ra hành lang nói chuyện thay vì mời vào trong. Sợ ảnh hưởng tới bệnh nhân là phần nhỏ, nguyên do lớn là do Đông Vy có linh cảm rất lạ khi chạm mặt cô bạn thân.

- Hữu Phong sao rồi? Tớ vào thăm chút nhé? - Tuệ Anh nhìn chéch qua vai cô bạn nhỏ đầy sốt ruột, vẻ lo lắng choán kín đôi má lúm.

- Minh ra kia nói chuyện nhé!

- Tớ không thể vào thăm sao?

- Nhưng mà cậu đâu quen anh ấy?

Dứt lời, Đông Vy bỗng giật mình trước ánh mắt có lửa của Tuệ Anh. Dường như lời vừa tuôn ra rất động chạm tới cô bạn.

- Tôi không quen đấy, thì sao? Cậu định quản tôi chắc!

Tuệ Anh trừng mắt, linh người bước qua Đông Vy mặc cho cô bạn nhỏ gần như chết lặng nơi ngưỡng cửa.

- Bánh mì đen, lại bánh mì đen!

Minh Quý ngán ngẩm lắm lắm thứ đồ ăn quái dị của Đông Vy. Ngày nào cũng như ngày nào, mỗi lần anh tự giác đi mua đồ ăn thì nhất định phải đem về bánh mì đen. Chiến dịch tẩy bỏ xem như vút!

Đi tới khúc quanh, Minh Quý chợt ngoái đầu, tự nhấn mặt với linh cảm quái đản. Hành lang vắng tanh, trái ngược với tưởng tượng của anh về một bóng người lén lút ...

Căng-tin bệnh viện thoảng mùi thuốc khử trùng, Minh Quý bịt mũi nghiền cứu thực đơn. Còn chưa chọn được món nào thì vai anh bị vỗ mạnh, menu rớt đập xuống sàn. Người kia cười nham nhở.

- Làm gì nghiêm túc quá thế? Chọn đại đi, gì mà chả ăn được!
- Thế tôi nhét cảm vào miệng cậu nhé? - Minh Quý khinh khinh.
- Dờ hoi! - Tuấn Dương kéo ghế ngồi đối diện cậu bạn, thờ thờn thướt đúng kiểu chán đời.
- Hạ An làm sao à?
- Sao là sao? Cậu tưởng Hạ An nhập viện à? Dờ hoi!

Minh Quý chẳng buồn hỏi thêm, anh không hứng thú với chuyện không liên quan tới mình. Lúc cúi nhặt cuốn thực đơn, anh nghe Tuấn Dương từ tốn nói:

- Ê, cảm ơn nhé!
- Không cần thiết. Tôi ghét Hữu Phong mới thế.
- Cái tên hâm dở, ngang ngược đó. Giờ nằm liệt cũng đáng lắm!
- Cũng do em gái cậu không đành hanh quá thế! - Minh Quý về phe trung lập. Tim có chút chút rung rinh khi nhắc tới nàng hoa khôi kiêu kỳ.
- Con bé sốc lắm. Nhỏ tới giờ, em tôi được chiều vô cùng, ai cũng không dám làm phật ý nó. Máng nhẹ thôi, nó cũng tổn thương huống gì là bị hạ nhục như thế! - Tuấn Dương siết chặt tay, vừa giận vừa thương cô em gái bướng bỉnh. Như nhớ ra điều gì, anh xô ghế đứng vụt dậy - Chết, quên mất! Thanh Ngân cũng biết Hữu Phong ở đây!
- Thì sao?

Tuấn Dương không đáp mà kéo luôn Minh Quý rời căng-tin. Hai người cùng chạy như ma đuổi.

Một phòng bệnh phát ra hỗn tạp âm rất kỳ dị, xen lẫn trong tiếng gào khóc là tiếng đập phá đồ đạc. Chiếc cửa phòng rung lên dưới sức ép của chuỗi âm thanh ồn ào.

Tuấn Dương về đúng lúc cô em gái đang nắm tóc Hạ An, tát và cào cào như những trò mèo của nữ sinh giang hồ. Hạ An không đánh trả hay chống cự, chỉ luôn miệng bảo Thanh Ngân dừng tay.

- Em làm gì đấy?

Tuấn Dương gào lên, anh giằng em gái ra nhưng cô vùng vẫy loạn xạ, gờ chân như muốn đạp Hạ An. Diên tiết, Tuấn Dương vung tay tâng thẳng vài cái tát.

Chung quanh im phăng phắc! Bàn tay to lớn khựng giữa không trung rồi từ từ hạ xuống trong những con mắt thẳng thốt.

- Anh đánh em ư?
- Em đi quá xa rồi!
- Anh đánh em ư? - Thanh Ngân lặp lại với vẻ bàng hoàng tốt độ. Bờ má bỗng rất in rõ dấu tay hằn đỏ.

Tuấn Dương xót em gái nhưng không cảm thấy hối hận về mấy cái bạt tai vừa rồi, thậm chí anh còn muốn làm rõ việc Hạ An bị đánh! Dù tinh thần Thanh Ngân đang suy sút cỡ nào đi chăng nữa thì mỗi người luôn có mức chịu đựng, mỗi việc luôn có giới hạn.

- Em xin lỗi Hạ An đi!

Hạ An siết tay Tuấn Dương, kéo sự chú ý của anh sang mình. Cô không muốn hai anh em to tiếng trong lúc mỗi người đều mất bình tĩnh. Tuấn Dương nóng nảy, Thanh Ngân ương ngạnh, va vào nhau ắt mẻ đầu cả đôi.

- Anh sẽ nói chuyện với em sau!

Tuấn Dương cố kìm cơn giận. Khi diu Hạ An ngang qua chỗ cậu bạn vẫn còn đứng yên từ nãy, anh hạ giọng xuống mức thấp nhất như đang thì thầm - Cảm ơn trước nhé!

- Thôi khỏi, chắc gì tôi giúp được! - Minh Quý lau bầu. Đến Tuấn Dương còn hết cách thì anh làm gì nổi với em gái hần.

Phút chốc, không gian chỉ còn mỗi tiếng nấc uất ức của Thanh Ngân. Cô nhỏ bé trong bộ đồng phục xanh nhạt, đáng người tiểu tụy tựa nhánh liễu trước gió bão. Không phấn son, không chải chuốt, vẻ đẹp của cô bớt đi nét sắc sảo, kiêu kỳ. Hàng mi ướt cụp xuống, che đi đôi mắt ngập ầng buồn phiền.

Chậm chậm bước tới bên, dịu dàng ôm người đẹp vào lòng, Minh Quý vỗ về cô như dỗ dành một đứa trẻ:

- Bạn gái bị chính em gái đánh, anh ta làm sao không tức cho được?

- Ai bảo chị ta cần tôi!

Thanh Ngân khóc òa. Cô gục hẳn vào Minh Quý, ôm ghì lấy anh như thể anh là nơi bầu vịu duy nhất lúc này. Cô vừa thút thít vừa kể lể không đầu không đuôi, mỗi câu thốt ra lại kéo theo tràng nấc ầm ức.

Minh Quý kiên nhẫn lắng nghe, anh vuốt nhẹ tấm lưng mềm mại để xoa dịu cơn khóc của cô. Hóa ra vụ lộn xộn lúc nãy là do Hạ An ngăn cô nàng tới thăm Hữu Phong - kẻ đã giáng cô một vố đau!

Thực chất, tự Thanh Ngân đã dần thân vào vòng xoáy của Gió Quý. Cô không thật sự yêu Hữu Phong thế nhưng vẫn bằng mọi cách giành lấy anh ta bằng cho thỏa tham vọng.

Đình Hữu Phong là viên kim cương, thể hiện sự toàn vẹn đến tuyệt đối, thu hút sự thèm khát của bao người nhưng họ chỉ dám ngắm nhìn, không dám chạm hay lãng vãng bởi ánh hào quang bao quanh kim cương sẽ thiêu trụi hết thảy những-thứ-gây-ngứa-mắt.

Thanh Ngân cố chấp chiếm đoạt Hữu Phong chỉ để chứng tỏ ngôi vị nữ hoàng của quyền rũ. Nàng phải là người độc nhất làm chao đảo nhân vật máu lạnh.

Ngộ nhận, cố chấp, mù quáng. Nàng nuôi ảo tưởng một cách điên rồ, bỏ phí chất xám cho những hành động thiếu suy nghĩ.

- Bỏ hết đi. Không phải muốn là được đâu, hiểu không?

Thanh Ngân đột nhiên nín khóc, đầu dụi sâu vào ngực Minh Quý như giấu đi cơn người yếu đuối lúc này.

Minh Quý bế cô đặt lên giường sau lời nói ôn tồn. Anh vén những lọn tóc vô tình vương trên gương mặt xanh xao, cảm giác không thể gọi tên đang thôi thúc anh vực Thanh Ngân dậy khỏi vùng bùn danh vọng. Dù cứu vớt người khác vốn chẳng phải nhiệm vụ của thiên sứ dóm.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thức giấc

Ánh lên tia xảo diệu trong mắt hí, Tuệ Anh đột nhiên cúi người hôn má Hữu Phong và búng nụ cười thách thức đến người bạn nhỏ.

Trên chiếc giường trắng toát, chàng quý tộc vẫn đang ngủ say, nét cười thuần khiết ẩn hiện nhẹ trên đôi môi quyến rũ. Tuệ Anh chăm chú quan sát, mừng rỡ tưởng mình đang có trong giấc mộng xinh đẹp nào đó anh đang mơ. Cô vô thức rướn tay, định chạm vào anh nhưng tiếng ho húng hắng của Đông Vy kịp ngăn hành động lộ liễu đó.

Tuệ Anh chột dạ, vội trung ra vẻ hiền lành như mọi khi. Cô giấu nhem đó kị sau chất giọng rất đời nhỏ nhẹ:

- Cho tớ xin lỗi chuyện vừa nãy nhé! Tại tớ tò mò quá!

Đông Vy im lặng, cô chẳng giận hay trách gì Tuệ Anh nhưng những biểu hiện lạ lùng của cô bạn mập từ trước tới nay đã để lại nghi vấn to đùng. Cô gái nhỏ nhìn sâu vào đôi mắt hí, thả từng chữ thật rõ ràng:

- Cậu thích Hữu Phong, phải không?

- Ai trong Trung Anh mà không muốn xem Hữu Phong lúc này chứ! Tớ bảo là chỉ tò mò thôi mà! - Tuệ Anh cười lấp liếm.

- Tò mò hay quan tâm? - Đông Vy lấp lửng.

Cô gái nhỏ đang gọi về lúc Tuệ Anh đến thăm nhà bên hồ, cô bạn đã từng nói “Nhu cậu, rất quan tâm tới Gió Quý, chuột nhất ạ!”. Và cũng lần đó, Tuệ Anh đã xô mạnh khi Đông Vy trao cái ôm thân thiết. Rồi sau này, cô tiếp tục ăn trọn một tát của người bạn mập khi nhắc tới tên ai đó... Là vì sao?

- Nếu cậu yêu Hữu Phong thì hãy nói với tớ!

- Để làm gì? - Tuệ Anh đành giọng, chột mĩa mai - Nếu tớ yêu anh ấy, cậu sẽ nhường tớ à?

- Tớ không sử hữu anh ấy, có thể nhường ư?

- Vậy hãy từ bỏ anh ấy, rời xa anh ấy. Cậu hoàn toàn có thể!

Phòng bệnh bỗng tĩnh lặng. Sau lời nói lạnh lùng của Tuệ Anh là cả một khao khát mạnh mẽ. NÓ ăn sâu vào cô như linh hồn trong cơ thể. NÓ cùng cô lớn lên từng ngày. NÓ xúi giục cô âm thầm bày trò chiếm lấy Đình Hữu Phong. Và vì NÓ, cô đã hại chính người cô yêu ... Phải, Tuệ Anh gây nên vụ tai nạn đêm trước!

Đầu tiên là gã lưu manh nổi lòng tham, đánh cắp xe BMW của Hữu Phong nhưng làm thế khác nào tự lộ mặt ra cho anh bắt. Gã cũng biết, anh tới quán bida trá hình tìm gã! Rồi gã chạy của lấy người, bỏ lại BMW cho nhân tình bé bỏng mà không hề biết Tuệ Anh có ý định đâm chết Đồng Vy dưới danh nghĩa của gã. Một mũi tên trúng hai đích! Một phát đâm loại hai mạng! Tuệ Anh vừa gạt bỏ được nữ sinh học bổng vừa thoát khỏi gã lưu manh bản thủ. Chỉ tiếc là Hữu Phong đã bảo vệ Đồng Vy ...

- Sao nào? Cậu có chịu từ bỏ anh ấy không? - Tuệ Anh chấm dứt im lặng, hỏi như truy bức.

Cô gái nhỏ nhìn về phía giường bệnh, nơi người cô yêu đang say giấc. Tình bạn giữa cô và Tuệ Anh rất quý giá nhưng đừng hòng so bì nổi với tình yêu cô dành cho người ấy.

- Xin lỗi, tớ không thể!

- Giọng Đồng Vy thoảng nhẹ như gió thoảng qua nhưng kiên định tựa những ngọn núi trùng điệp.

- Ôi, thế cơ à? Mà cậu không rời anh ấy cũng chả sao! - Ánh lên tia xảo quyệt trong mắt hí, Tuệ Anh đột nhiên cúi người hôn má Hữu Phong và búng nụ cười thách thức đến người bạn nhỏ - Tôi và cậu, sẽ chỉ một tồn tại!

Bên bờ hồ đầy gió, cô gái nhỏ như sè con nghịch ngợm, nhặt sỏi dúi vào tay chàng trai và xúi anh lia chúng xuống hồ. Những hòn sỏi lướt trên mặt nước phẳng lặng rồi tung mình sang bên kia bờ khiến cô gái nhỏ phấn khích hét lên âm ỷ.

Thấy cô nàng có vẻ yêu thích mấy viên sỏi hơn là ném chúng, Hữu Phong phui tay, nghỉ chơi!

Cô gái nhỏ xùy một tiếng rồi mạnh dạn sà vào lòng anh, tựa đầu lên bờ vai rộng, nhắm mắt như đang ngủ. Hữu Phong nghiêng đầu ngắm ai đó. Nét cười thuần khiết ẩn hiện trên đôi môi quyến rũ. Anh muốn chạm vào mái đầu mềm mại mang mùi thơm lạ nhưng vừa đưa tay, trước mắt đã chỉ còn là khoảng không mịt mờ. Mọi vật chung quanh đều mất sạch!

Như có bàn tay thô bạo tóm lấy anh và vứt vào một căn phòng tối tăm lạnh lẽo, vắng ra từ bóng đêm là những thanh âm buồn bã tựa tiếng vĩ cầm réo rất giữa khuya.

- Phong, con nhớ mẹ không?

- ... - Hữu Phong mím chặt môi, từng tế bào đều như bị thiêu đốt.

- Phong quên mẹ rồi ư?

- Con không dám!

- Mẹ biết, Phong của mẹ rất ngoan mà.

Trong góc tối, cậu bé 8 tuổi lặng lẽ gật đầu.

- Hữu Phong này, mỗi giấc mơ của con đều có cô bé đó, là sao thế? - Giọng người phụ nữ mang theo hơi lạnh như từ vùng hoang vu vọng về - Con yêu Vy thế sao? Yêu hơn mẹ rồi sao?

- Con không dám!

- Ngoan lắm! - Người phụ nữ bước ra khỏi sắc đen đặc quánh, bao quanh bà là những tia sáng mờ ảo thấp lên trong đêm tối. Bà tới bên cậu bé, thì thầm thật khẽ nhưng đầy đáng sợ - Ký ức ngủ yên đã đủ. Đến lúc con thực hiện lời hứa rồi!

Góc tối, thời gian lùa nhau trôi, Hữu Phong ngồi lặng thinh, những ngón tay siết rất chặt. Chỉ cần rời khỏi nơi này, anh sẽ trở về với thế giới đầy ánh sáng trước đây. Nhưng anh không thể là anh trước đây được nữa ... ký ức ngủ quên đủ rồi!

Cửa sổ hé, mồi nắng mồi gió lùa vào phòng bệnh tĩnh mịch. Chàng trai chậm rãi mở mắt, lướt nhìn xung quanh một cách qua loa. Trống vắng. Không một ai. Ngay cả Federer, người luôn xuất hiện đầu tiên vào mỗi lần anh tỉnh giấc.

Bỗng, cửa phòng được đẩy ra đúng lúc Hữu Phong gượng người dậy, anh đối thẳng tia nhìn lạ lẫm tới cô gái còn đứng sững sờ trong bộ đồng phục Trung Anh.

- Anh dậy rồi à? - Cô gái kinh ngạc lần e sợ, lồng ngực như nổ tung dưới nhịp đập nhanh mạnh của tim.

- Cô là ai? - Hữu Phong nâng mi tra khảo, ngăn con người xa lạ tiến lại gần bằng ánh nhìn giết người.

Cô gái ngạc nhiên. Là Đinh Hữu Phong đang cất lời với cô sao? Sau nhiều đắn đo thật kỹ lưỡng, suy tính thật tỉ mỉ, cô cười ngọt lịm.

- Em là bạn thân của Đông Vy! - Cô gái từ tốn đáp.

Chợt tim, vật thể cứng đá nhất cơ thể như bị cứa sâu, Hữu Phong gật đầu, vết sẹo nơi lòng bàn tay nhói buốt. Anh thu về ánh mắt hung dữ, ngoắc nhẹ tay ra hiệu cho cô gái đến bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Nụ hôn máu

Mừng Vy đến với tôi!

- Con bé có thiệt thòi quá không?

- Là Đông Vy tự chọn lựa kẻ bên người mình yêu. - Quản gia Lâm rào bước chậm rãi theo Federer, ông bỗng mỉm cười - Mới nhắc đã thấy rồi kìa!

Theo hướng quản gia Lâm nhìn, cô gái nhỏ vừa rời phòng bác sỹ, che miệng đầy mệt mỏi, gương mặt hốc hác, làn da xanh xao tựa lá non. Thấy Federer, cô ngần ngừ chút chút rồi mới tiến đến.

- Bác tới rồi ạ?

- Richard thế nào rồi? Khá hơn chưa? - Federer hỏi dồn, ông chỉ nóng vội với những gì liên quan đến con trai.

- Có lẽ anh ấy sắp tỉnh!

- Thật sao?

Chẳng để Đông Vy kịp hé miệng, Federer đã lời tuốt cô nhóc theo dọc hành lang. Biết ông nóng lòng, Đông Vy vừa đi vừa kể tỉ mỉ những dấu hiệu lạ thường của chàng quý tộc thời gian gần đây. Anh thường cử động nhẹ ngón tay, thường nhú mày, thường mím môi ...

Lúc đứng trước phòng bệnh, cả Federer và quản gia Lâm đều tỏ ra hồ nghi khi cửa phòng khép hờ. Không lẽ ngoài bệnh nhân ra, còn có thêm ai khác?

- Cháu cho người lạ vào sao Đông Vy? - Quản gia Lâm đặt ngay truy vấn.

Đông Vy im bặt, mặt biến sắc. Có lẽ vào lúc cô đi gặp bác sỹ, người bạn ấy đã tới đây.

- Đã dặn là đừng cho người lạ ... - Cảnh tượng đập vào mắt khiến Federer không thốt trọn lời trách móc, tay ông bất động trên nắm cửa. Một vài giây sau, ông dời mắt sang cô gái nhỏ, nhấn mạnh từng chữ - Bắt đầu rồi, nhớ mạnh mẽ!

- Và đừng tỏ ra yếu đuối! - quản gia Lâm tiếp lời.

Cô gái nhỏ gật mạnh đầu, cười thật nhẹ như để chứng tỏ mình luôn ổn nhưng khi cánh cửa vừa được mở toang, thần trí Đông Vy đã bay mất tăm, mắt nhoè đi với những gì đang bày ra trước mặt, tim đau như tờ giấy nhàu nhĩ.

- Richard, dậy rồi sao con? - Federer kim niềm vui đang vỡ òa, ông kéo theo Đông Vy bước hẳn vào phòng bệnh.

Chàng trai đẩy nhẹ cô nữ sinh khỏi lòng mình, anh liếc thoáng qua những người vừa xuất hiện với đôi mắt xám tro hờ hững, chất giọng phát ra cũng không kém phần lãnh đạm.

- Mới dậy.

- Còn một không con trai? - Federer triu mến. - Vẫn một. Vì thế đừng hỏi tôi thêm bất cứ điều gì!

- À, được rồi! Vậy Đông Vy, con chăm sóc Richard nhé. Bác đi làm thủ tục xuất viện!

Giao việc cho cô gái xong, Federer cùng quản gia Lâm rời đi một cách đầy cố ý. Phải để Đông Vy thích nghi dần với cảnh giường mất do ai đó dàn dựng! Cô gái nhỏ đầu thế yếu kém tới mức sụp đổ ngay khi đây mới chỉ là chiêu trò con con của Gió Quý!

Cánh cửa khép lại, bao trùm không gian là sự im ắng đến kì lạ, tưởng như có thể nghe thấy cả âm thanh của cánh hoa rơi xuống đất. Hai ánh nhìn chạm nhau, một ánh đầy khoái trá tự tin, một ánh đầy hoang mang ngỡ ngàng.

- Sao? Sợ à?

Hữu Phong lại là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng. Tuy anh chưa thêm liếc mắt đến cô gái nhỏ nhưng dường như, vẫn nắm bắt hết thấy mọi cử chỉ của cô nàng. Từ điệu bộ mân mê mép vẩy đến cách đứng chôn chân như tượng gỗ.

- Em việc gì phải sợ! - Đông Vy đề cứng rắn vào giọng nói.

- Chắc không?

- Chắc!

Hữu Phong nhếch miệng, thần thái khá sứt mẻ sau trận hôn mê kéo dài nhiều ngày. Thấy anh chuẩn bị rời giường, cô nữ sinh liền đánh bạo níu tay anh lại, nổi hột hồng hiện rõ trên gương mặt có hai má lúm duyên dáng.

- Đợi! - Hữu Phong cộc lốc.

Gió Quý nhẹ nhàng rút tay khỏi cô nữ sinh dù rất dị ứng với sự động chạm vừa rồi. Anh tới bên Đông Vy, dang tay ôm chặt lấy đáng người bé nhỏ và thì thầm thật khẽ bên tai cô.

- Nhớ tôi không?

- Em nghĩ là có. - Đông Vy thận trọng đáp, cô cần dè chừng con người quỷ quái kể từ bây giờ.

- Yêu tôi không?

- Yêu anh rất nhiều.

- Bạn em cũng yêu tôi. Nhiều không kém em!

Đông Vy run, chưa bao giờ cô lại thấy lạnh buốt khi được anh ôm như thế này. Có lẽ, do anh không còn muốn đem ấm áp tới cô. Có lẽ, vòng tay quen thuộc của anh chỉ muốn bóp nát cô thay vì ôm. Đông Vy hiểu, chuỗi ngày u tối sẽ ập đến sớm thôi ...

- Anh nhớ lại hết rồi, phải không Đình Hữu Phong?

- Ủ. Để Vy thất vọng rồi!

- Không hề. Anh hồi phục trí nhớ, hết lạc lõng, hết chơi vơi. Em rất mừng!

Tìm Hữu Phong như bị va nhẹ, anh bỗng nhiên đặt môi lên vầng trán nhỏ nhắn, nụ hôn quý quí của anh rơi dần xuống chóp mũi rồi đến làn môi mềm mại. Cô gái nhỏ dịu dàng đón nhận, hai tay ôm chặt anh, mắt nhắm nghiền. Phút giây thân mật này, thế giới như chỉ tồn tại mỗi chàng quý tộc và cô gái nhỏ. Tình yêu đã thiếu rụi mọi khúc mắc, tất cả đều không cần biết đến, gạt thù hận, gạt quá khứ ...

Vẫn ngồi lặng trên giường bệnh, tâm can Tuệ Anh như bị cào xé đến rách tuơng. Trước mắt là ảo ảnh hay những thứ vừa diễn ra mới là ảo giác? Ban nãy, Đình Hữu Phong còn chủ động ôm cô, phớt lờ người khác nhưng sao chỉ trong phút chốc, anh lại thay phát thái độ, dễ dàng gần gũi cô gái nhỏ sau chỉ vài câu nói lạnh lẽo. Anh đã hồi phục trí nhớ, không thể nhầm lẫn Tuệ Anh và Đông Vy. Vậy chả nhẽ, cái ôm anh trao cô khi phòng có thêm người khác là do cô hoang tưởng? Rõ ràng anh nhìn cô rất lâu khi cô tự giới thiệu mình là bạn thân Đông Vy.

Nhất định, cô sẽ lần ra chuyện kỳ lạ này! Còn giờ, không ngăn được thì phải phá đám!

- Hữu Phong, em muốn hỏi, anh gọi em tới có việc gì không? - Tuệ Anh giả bộ rụt rè, vờ như vô tình chen vào màn hôn hít.

Tức thì, tiếng kêu yếu ớt bật lên giữa phòng bệnh. Đông Vy vô thức đưa tay chạm miệng mình, mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi khiến cô choáng váng, vị mặn theo đầu lưỡi trôi vào cuống họng đắng nghét. Chân tay Đông Vy thuần đơ, không ngờ anh đột ngột chấm dứt cuộc hôn bằng cách day mạnh môi cô đến trớt máu.

Gió Quý quệt miệng, nét hung ác ngự trị nơi nhai cầu đen xám của hốc mắt u tối. Anh cúi thấp đầu, cười ma quái:

- Mừng Vy đến với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Yêu bất tử

Ít đó giận cá chém thớt còn Richard một khi đã nổi giận thì bất cứ thứ gì gây ngứa mắt anh đều muốn băm vằm.

Hoàn tất thủ tục xuất viện của con trai, Federer chưa vội trở về phòng bệnh mà cùng quân gia Lâm ghé căng-tin bệnh viện, nhằm kéo dài thời gian riêng tư cho đôi trẻ. Một số ánh mắt dần đổ về phía người đàn ông ngoại quốc đang ngồi trầm ngâm, trang phục khoác trên người ông đầy quý phái. Ông nhấp từng ngụm trà nhỏ, dáng vẻ thấp thoáng đôi chút tự lự:

- Tôi phải về Thụy Sĩ rồi! Vắng mặt cũng đã lâu.

- Vâng, Ngài nên về. Tránh trường hợp vắng chủ nhà gà vọc niêu tôm. Richard tính dưỡng thêm vài ngày là sẽ lại chạy được trăm vòng. Ngài chớ quá lo!

- Thứ tôi lo lúc này chẳng phải sức khỏe của cậu chàng.

Federer cười khỏ. Đã quá nhiều vận nạn quán vào con trai ông nhưng lần nào lưỡi hái tử thần cũng chém hụt. Ngay cả khi dính hai lần tai nạn xe liên tiếp mà Richard vẫn nguyên vẹn trở về thì anh chính là khắc tinh của thần chết. Federer tin tưởng tuyệt đối sẽ chẳng có nguy hiểm nào đe dọa nổi tính mạng con trai ông mà ngược lại, Richard đang là mối lo ngại của rất nhiều người. Ai đó giận cá chém thớt còn Richard một khi đã nổi giận thì bất cứ thứ gì gây ngứa mắt anh đều muốn băm vằm.

Federer chỉ sợ, với bản tính tàn bạo, tàn nhẫn Richard sẽ đánh mất rất nhiều!

- Lâm này, đến lúc nào đó, nếu mọi thứ quá sức chịu đựng, ông hãy giấu Đông Vy!

- Vâng!

Tôi sẽ không để cậu chủ mất đi người mình yêu thương như ... - quân gia Lâm bỗng im lặng.

- Như tôi đã từng mất Hữu Tuệ! - Federer nói nốt câu bị bỏ lửng, khoé môi giãn thành nét cười chua xót.

Năm xưa, lúc ở lại Việt Nam tổ chức hôn lễ cùng em gái quân gia Lâm, ông đã phải lòng một cô nữ sinh Trung Anh khác, là Đinh Hữu Tuệ. Tim loạn nhịp, rồi nhớ, rồi yêu. Dù rất muốn chiếm đoạt người ấy làm của riêng nhưng Federer buộc phải kiềm chế bản thân khi Hữu Tuệ từ chối ông. Và trong một lần cả hai say khướt ... đã lên giường cùng nhau.

Sự cố ấy được người trong cuộc chôn vùi! Hữu Tuệ không cần nên dù có muốn, Federer cũng chẳng thể đền bù. Hữu Tuệ chỉ yêu cầu một điều duy nhất là coi-như-không-quen-biết.

Federer đồng ý, quyết định trở về Thụy Sĩ, quên đi những gì không thuộc về mình! Bẵng đi một thời gian, em gái quân gia Lâm bỗng tiết lộ tác giả cái thai trong bụng mình là của một nam sinh khối trên. Hẳn vừa là thiếu gia con nhà danh giá, vừa là nhân vật học hành cự phách nên hẳn rất được mến mộ. Ít ai biết, bộ mặt thật của hắn là một kẻ trắng hoa, chuyên gia chén những cô gái tự nguyện dâng hiến cho hắn vì quá yêu. Trong đó có ... Đinh Hữu Tuệ - nữ sinh học bổng.

Federer tức tốc về Việt Nam, ông cần lôi Hữu Tuệ ra khỏi những yêu thương mù quáng. Ông

không thể làm ngơ khi người mình yêu phung phí tình cảm cho một kẻ đồi bại và tự hủy hoại bản thân.

Khi đó, Hữu Tuệ còn đang nhập viện vì muốn phá thai. May mắn, do sức khỏe yếu lẫn tinh thần suy sụp nên các bác sỹ không thực hiện ý muốn tội lỗi ấy. Cho tới lúc Federer về, ông đã nổi giận thật sự khi phát hiện Hữu Tuệ giấu việc mang trong mình cốt nhục của ông và khẳng khái đòi vứt bỏ con ông.

Bất chấp tất cả, yêu hay không yêu, muốn hay không muốn, Federer dứt khoát cưới Hữu Tuệ, đem bà sang Thụy Sĩ. Tấn bi kịch bắt đầu từ hôm đó. Người phụ nữ Federer yêu thương nhất đã hoá điên ngay khi con trai ông ra đời ...

Dù Federer không phải nguyên nhân chính khiến Hữu Tuệ chịu nhiều uất hận lúc còn sống nhưng nếu ông không xuất hiện, có lẽ Hữu Tuệ chẳng cần tự kết liễu đời mình với quá nhiều căm hận.

- Lâm, tôi đi rồi, ông nhớ đừng để Richard tổn thương tới Đông Vy quá nhiều.

- Vâng. Nếu tin tưởng tôi, xin Ngài đừng quá lo lắng! Về Thụy Sĩ rồi, Ngài nên nghỉ ngơi nhiều hơn. - quân gia Lâm rót thêm trà vào tách của Federer, động tác khá ân cần mềm mại.
 - Lâm, tôi từng bảo rất nhiều rồi. Đừng vì tôi quá như vậy. Ông có cuộc sống riêng của ông!
 - Nếu Ngài cảm thấy nợ tôi, hãy để tôi bên Ngài!
 - Lâm! Vì ông xem Richard như con ruột, vì ông gắn bó với gia đình tôi nên tôi giao Richard cho ông chăm sóc. Nợ ông ngàn ấy năm, tôi trả thế nào? - Federer thờ dãi, dù ông đã lấy em gái Lâm để nhưng có vẻ như, chút bù đắp ấy chẳng lấp nổi xiu xiu những hy sinh mà quân gia Lâm đã bỏ ra.
 - Ngài đừng giận. Tôi biết tôi có cuộc sống riêng nhưng chẳng có gì ý nghĩa hơn là được thấy người mình yêu mỗi ngày cả! - quân gia Lâm chậm rãi nói, ánh nhìn của ông dành cho người đối diện chứa những tia cảm xúc mơ hồ tựa sương mù giăng phủ vào mỗi sớm mai - Đó mới là hạnh phúc của tôi! Ngài có thể đáp ứng chứ?
- Federer im lặng, bình thần thưởng thức trà. Phải rồi, còn gì hạnh phúc hơn là ngày ngày được thấy người mình yêu, được chia sẻ mỗi điều nhỏ nhặt trong thế giới của người ấy. Phải rồi, tình yêu bắt từ là vậy, nó sẽ không chết kể cả khi nó đến từ một phía, nuôi dưỡng nó là những bất lực đau đớn, lớn cùng nó là những dày vò dai dẳng.
- Federer ngăn quân gia Lâm rót thêm trà, ông nói như phả hơi vào không khí:
- Nếu có kiếp sau, đừng yêu tôi nữa Lâm ạ!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Máu, nước mắt.

Người mình yêu nhất và người mình thân nhất đột ngột bỏ rơi mình trong lúc khốn khó nhất. Vy trải qua chưa?

Ngay hôm ấy, Hữu Phong xuất viện. Anh đưa thẳng cô gái nhỏ tới nghĩa trang, ép cô quỳ rạp trước mộ mẹ anh.

Chưa khi nào Đông Vy kháng cự quyết liệt đến vậy! Cô giằng người khỏi Gió Quý, nhất quyết không chịu hạ mình trước người phụ nữ đáng ghét kia! Vì bà ta, Hữu Phong phải hứng chịu nhiều cay độc. Tuổi thơ anh mất sạch sẽ! Anh tôn thờ, yêu thương mẹ là vậy nhưng bà ta lại nhẫn tâm gieo vào anh những thù oán cay độc. Đông Vy không tôn trọng bà ta!

Giằng co một lúc, Hữu Phong đột nhiên đá mạnh vào chân Đông Vy, liền sau đó ấn vai cô xuống. Nếu là lúc trước, anh sẽ rất thích thú với việc cô gái nhỏ ương bướng, bất hợp tác nhưng bây giờ, điều ấy là chất xúc tác làm bùng nổ cơn điên của anh.

- Xin lỗi mẹ tôi đi!

- Vì cái gì?

- Ngoan một chút. Tôi không đủ kiên nhẫn!

- Hay thật. Đến anh còn chả biết người khác mắc lỗi gì với mẹ nữa là! - Đông Vy tuôn thẳng những gì đang chất trong đầu không chút e ngại - Nhắc đến tội lỗi, nó bắt nguồn từ mẹ anh mới đúng! Là mẹ anh biết bỏ em trắng hoa, mê gái mà vẫn lao vào. Mẹ anh tự nguyện cơ mà!

Một tiếng thở rất nhẹ chọt vang lên giữa nghĩa trang im ắng. Bàn tay lạnh lẽo như chiếc kim kim loại, càng siết mạnh bờ vai gầy. Hữu Phong ngồi xuống trước cô gái nhỏ, đôi mắt đen âm u hun thành ánh nhìn giết người.

- Vừa nói gì cơ? - Câu hỏi ngắn gọn nhưng hàm chứa cả ngàn rui ro.

Đông Vy vẫn dùng sức đẩy anh ra, giọng điệu rót vào tai anh mị mị như chỉ tựa sương khói.

- Em không sai! Mẹ anh tự dấn thân là phải tự hứng hậu quả. Hận bố em là đúng nhưng có gì trút lên anh? Một người mẹ không có tấm lòng cũng không có tư cách ...

Bỗng, âm thanh khô khốc cắt ngang lời cô gái nhỏ. Bị đập mạnh đầu vào bia mộ, Đông Vy ngất xỉu ngay lập tức, từ mái tóc dày chậm chậm tràn ra thứ

chất lỏng màu đỏ.

Hữu Phong nhếch miệng, thần nhiên đến đáng sợ. Cứ như, hành động dã man vừa rồi chỉ là cái hít thở. Có chăng là, người sống bằng khí oxi còn loài quý thì ... rất thèm máu.

Vật nặng cuối cùng rồi cũng tắt trong hoàng hôn tím, ngày rồi cũng trôi theo mặt trời, khuất dần sau núi cao. Chàng trai nhìn ngắm con dao găm sắc lẹm và ngửa lòng bàn tay, nơi vết sẹo dài vẫn luôn ngự trị bao năm tháng qua.

Thức giấc với chiếc đầu đau buốt, cô gái nhỏ không buồn rời giường, mở to mắt nhìn trần nhà đăm đăm. Chẳng nghĩ gì cả, cũng chẳng cảm giác gì hết ... đơn giản là chuyện kinh khủng hôm qua đã giúp cô tỉnh táo tới bình tĩnh, tinh thần vững vàng đến kỳ lạ. Cứ như cây cỏ trải qua trận bão táp, rễ sẽ càng bám sâu vào lòng đất.

- Tỉnh rồi sao? - Chàng quý tộc ngồi duỗi chân trên bậc cửa sổ, hứng nắng sớm đón bình minh. Trên tay anh là ly nước lọc cùng vài viên thuốc.

- Ủ, ngủ đủ rồi! - Đông Vy đáp nhát gừng.

Cô tỉnh bơ téch thẳng vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, thay đồng phục rồi ra ăn sáng cùng bố nuôi, kệ Hữu Phong đang thất thần trong căn phòng nhỏ. Để xem, đầu chi anh mới biết vô tình!

Thầy giám thị cũng vờ như không có gì xảy ra, vừa thay băng cứu thương trên trán cô gái nhỏ vừa kể về học viện trong mấy ngày qua. Váng những nhân vật chủ chốt, Trung Anh buồn tẻ đến lạ. Không trách được các cậu ấm cô chiêu, bởi họ đã thích nghi với ngôi trường đầy rẫy mùi kỳ dị, lúc nào cũng nom nớp lo sợ Gió Quý nên khi anh vắng mặt, chút bình yên lại thành chán chường. Chưa kể việc không được ngắm Hữu Phong và Minh Quý đã là sự tra tấn kinh khủng với toàn bộ nữ sinh!

Đang chăm chú lắng nghe bố nuôi kể chuyện, cô gái nhỏ bỗng ghé sát tai thầy, thì thào:

- Bố yên tâm nhé, con sẽ ổn thôi! Hữu Phong chẳng là gì đâu!

- Suyt! Bé miệng thôi!

- Thật đấy. Cho rằng con sẽ tức điên khi thấy anh ta cặp kè với Tuệ Anh ư? Trò cù rích! - Đông Vy cố nói thật to cho chàng trai đứng phía sau nghe thấy.

Không phải cố tình chọc tức Gió Quý, cô gái nhỏ là đang áp ủ mưu mẹo riêng! Mới chỉ bắt gặp anh và cô bạn ôm ấp một chút, Đông Vy đã đau tim rồi. Chẳng qua cô nói điều để anh đừng tiếp tục diễn trò ấy nữa!

Tuy nhiên, chút tinh quái ấy đầu qua nổi mắt cáo, Hữu Phong biết tổng ý đồ của cô gái nhỏ ngay từ khi nó hình thành trong cái đầu đàn độn! Anh nhét thuốc vào tay Đông Vy, chưa để cô kịp ngạc nhiên đã đặt mạnh ly nước xuống bàn.

- Thuốc giảm đau đấy!

- Thì sao? - Đông Vy tỉnh bơ.

- Nuốt đi!

Trước ánh nhìn lạnh băng cổ hữu từ Gió Quý, Đông Vy bặm môi, cầm ly nước và ... hất thẳng lên chàng quý tộc.

- Nực cười! Làm em đau là anh, giờ còn tỏ vẻ tốt đẹp với em! - ném luôn những viên thuốc vào gương mặt điển trai như trút hết mọi ảm ức từ lúc gặp anh đến giờ, cô gái nhỏ òa khóc, nước mắt vòng quanh bờ má trắng xanh - Anh quá đáng với em thế! Vì yêu anh, em quên mất ai là kẻ đã cướp mất những người thân của em. Vì yêu anh, em cố gắng chịu đựng tính ngang tàn của anh, còn anh chỉ thích làm em đau. Quá đáng thế sao?

Im lặng choán kín từng tích tắc đồng hồ, thời gian e dè lùa nhau đi trong bầu không khí căng thẳng. Hữu Phong lướt qua sàn nhà vương *** nước lẫn thuốc, đáy mắt sâu thẳm tựa đại dương mênh mông.

- Tôi đã dặn em lúc dùng bạo lực thì chừa mặt tôi ra!

Phản ứng nhẹ nhàng này nằm ngoài sức tưởng tượng của Đông Vy, cô cứ nghĩ anh phải lồng lộn như hổ báo, đập luôn đầu cô vào bàn ...

Thầy giám thị kín đáo thở phào, âm thầm dọn đồ ăn xuống bếp, nhường khoảng riêng cho hai con người đối lập.

- Như em có được không? Quên hết, sống lại từ đầu. Được không? - Đông Vy nắm chặt tay Hữu Phong, tim đập nhanh khi nhận ra vết sẹo đang rỉ máu. Cô run giọng - Anh đau nhiều rồi, đừng tự hành hạ bản thân nữa, nhé?

- Vy không thể hiểu những gì mẹ tôi đã trải qua!

- Em không cần hiểu! Tại sao người sống như chúng ta phải khốn đốn vì một người chết? Anh nghe em này, đau đớn mà chúng ta hứng chịu đã đủ đền

bù cho bà ấy từ lâu rồi.

Nhắc đến người mẹ đáng kính, phần quý lại lần chiếm Hữu Phong, mắt anh hằn tia máu. Hương nước hoa sắc lạnh chợt tỏa ra mùi vị hắc ám.

- Mãi mãi không thể đủ! Tôi cho Vy hay, không chỉ người thân mà ngay cả em, có chết đi cũng chẳng đủ! - Hữu Phong rít lên. Nhanh như cắt, những ngón tay thon dài bỗng chụp lấy chiếc cổ mảnh khảnh như loài rắn độc vồ mồi - Bố em dám cợt mẹ tôi khi bà yêu ông ta đến điên dại. Còn mẹ em, sao dám phản bội bạn thân như thế? Mẹ tôi đã rất rất tin tưởng và quý trọng mẹ em biết bao! Người mình yêu nhất và người mình thân nhất đột ngột bỏ rơi mình trong lúc khốn khó nhất. Vy trải qua chưa?

Cô gái nhỏ biến sắc, khuôn mặt trắng bệch như tượng sáp, ánh mắt ngập hoảng loạn vương màn nước lung linh. Đôi chân nhỏ bị nhắc hẳn khỏi mặt đất, gầy dựa với lực rất yếu. Mắt cô gái nhỏ mờ đi, hơi thở nhẹ đang tắt dần ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Vết gió tàn

Hôm nay, ngày mai và về sau, gió ngừng thổi biển sẽ lặng, gió văng đi bão sẽ tan, gió lan tràn lửa sẽ tắt.

Cứ xem anh là vết gió quý quai lướt qua em, gieo bao thứ khốn kiếp chết tiệt! Anh sẽ cho vết gió ấy lại tàn, thôi lui tới vùng đất yên lành có em.

Căn phòng tối tăm, mọi cánh cửa đều đóng kín mít. Chỉ có thứ ánh sáng duy nhất tỏa ra từ ngọn nến nhỏ, ánh vàng huyền ảo quét đều lên khoé miệng lạnh băng, nửa gương mặt chìm trong bóng tối u uất. Hữu Phong lặng lẽ đưa tay vuốt dọc bờ má xanh xao của cô gái nhỏ, đáy mắt anh chứa đựng nỗi đau thâm trầm. Bản tính tàn bạo nuôi dưỡng trong anh từ nhỏ, anh không thể kiềm chế những lúc nó bùng phát. Luôn có giọng nói vọng về từ xa xăm, xui thúc anh phải ra tay hành hạ Đông Vy, đẩy cô xuống tận cùng của vực thẳm dù anh chẳng hề muốn thế! Mỗi khi tiếng nói ma quỷ kia vang bên tai, đó là lời mệnh lệnh buộc anh phải tuân theo!

Thực ra, Hữu Phong có thể buông tha cô gái nhỏ, thả cô về tự do, để cô tận hưởng những yên bình vui vẻ nhưng ... thế giới đẹp đẽ của cô sẽ không có anh. Nếu phản bội lời hứa với mẹ, anh vĩnh viễn phải biến mất trên đời này.

“Hãy mang những đau đớn bao năm nay mẹ chịu đựng trút lên con gái họ, bắt nó phải trải qua những khủng khiếp mẹ từng. Hứa với mẹ đi!”

“Hắn rồi mẹ. Con hứa!”

“Vậy nếu con phản bội mẹ, sẽ thế nào Hữu Phong?”

“Thưa mẹ, con sẽ chết!”

Cái chết chưa bao giờ đáng sợ với Hữu Phong như lúc này. Anh thêm được bên Đông Vy, yêu thương cô bé con từng giây từng phút, thi thoảng lại nghe cô la rầy thói hư tật xấu của anh hay bất chợt môi anh phải vãi chiếc hôn láo lếu.

Giá như lúc biến mất, anh vẫn lời theo được những ngọt ngào tình khiết này. Giá như tình yêu anh có thể tồn tại mà không nhuộm màu thù oán. Giá như ... Chết tiệt! Từ lúc nào anh lại tuôn ra hai chữ thừa thãi này? Nếu mọi điều giá như đều biến thành sự thật, hẳn người ta đã không sinh ra từ hoang tưởng!

Chẳng ai có thể vừa suối nắng vừa ngắm trăng sao. Đứng trước sự lựa chọn, chỉ được phép chọn lựa!

Hữu Phong vén những lọn tóc buông bình vương trên vầng trán trắng muốt, ánh mắt phảng phất tia cười dịu dàng theo ngón tay trở đi từng chút từng chút lên gương mặt đẹp thuần túy. Anh muốn khắc sâu vào tiềm thức hình ảnh người anh yêu đang chìm trong giấc ngủ ngon lành.

“Gửi Vy - bé con không còn say xin,

Hình như em xinh lên mỗi ngày. Là thật thế hay mắt anh có vấn đề, nhỉ?

Vy, em từ giờ hãy sống thật ngoan nhé! Nhớ, đừng ăn bánh mì đen, em gầy, ôm không thích chút nào! Mấy cuốn sách tình yêu vô duyên kia, em cũng đừng đọc. Nhảm nhí! Lúc ngủ đừng áp lưng vào tường, sẽ cảm lạnh. Gì nữa nhỉ? À, đúng rồi, tóc em ấy, thừa nhận là thơm thật, tay em nữa, nắm rất êm.

Nhưng này, nhiều lúc em đần độn tới phát bực! Anh đã tặng em bao nhiêu là thứ, sao em chẳng biết gì? Lăn tới nếu còn gặp yêu râu xanh, cứ đá thẳng vào chỗ nhạy cảm của hắn! Thấy người qua đường bị cướp, cứ kệ đi, tin anh là em chẳng bắt được hắn đâu! Bị bạn bè cô lập hay trêu chọc, em đừng thu mình, phải chứng tỏ, nhé!

Thật mồi tay, sao nhím xù thiếu kỹ năng sống thế này!

Vy, người lạ đột nhập vào nhà mà em vui vẻ quá nhỉ? Nếu Richard không là anh, em chết chắc!

Được rồi ...

Tha thứ cho anh, đã làm em đau quá nhiều. Tôn thương em là điều anh ghê tởm chính mình nhất. Anh đi rồi, em phải sống ngoan như anh đã dặn nhé!

Hôm nay, ngày mai và về sau, gió ngừng thổi biển sẽ lặng, gió vắng đi bão sẽ tan, gió lan tràn lửa sẽ tắt.

Cứ xem anh là vệt gió quý quai lướt qua em, gieo bao thứ khôn kiếp chết tiệt! Anh sẽ cho vệt gió ấy lụi tàn, thôi lui tới vùng đất yên lành có em.

Em bình yên!

Richard, Hữu Phong, đồ tồi, đồ tồi tệ, ... ”

Tấm thiệp xanh nhạt lặng lẽ đặt trên bàn, đôi giày thể thao sọc đen lặng lẽ rời khỏi căn phòng ủ ấm người con gái còn ngủ say.

Đứng bên bờ biển lộng gió, hít nhẹ lần cuối nhúm không khí mặn, mắt Hữu Phong khẽ nhắm, tay kê khẩu súng ngắn vào ngay giữa thái dương, chậm chậm bóp cò ...

Tiếng súng khô khốc vang lên giữa khuya thanh vắng, một bóng người cao lớn đổ gục xuống cát. Máu. Máu đỏ tươi vấy đầy gương mặt hoàn mỹ, máu trào ra từ khóe miệng kiêu hãnh, lan thành dòng xuống cổ. Móng đỏ sẫm thấm đẫm một vùng cát, dậy lên mùi cát hòa vào mùi tanh. Đôi mắt xám tro dần khép lại, hơi thở lạnh lẽo dần lụi tàn.

- Không!

Hết lên kinh hãi, cô gái nhỏ hoảng hốt vùng người dậy. Đông Vy nhìn quanh căn phòng quen thuộc, thờ đút quăng, mồ hôi lạnh túa khắp người. Giấc mơ dài hoang hoải vừa qua đã đem hoang mang choán chín cô. Nhịp tim Đông Vy đập mạnh mẽ, ngực cô quặn từng cơn. Cô mơ anh tự kết liễu đời mình bằng chính cách thức mẹ anh đã từng.

Kệ thân người ẻo lả như mất đi hết chất sống, Đông Vy rời giường, lao ngay tới bàn học. Đập ngay vào mắt là tấm thiệp xanh nhạt nằm chiếm chệ trên mặt bàn, thần trí Đông Vy bần rần, những câu chữ mơ hồ từ con mắt như dần được kéo ra.

“ Gửi Vy - bé con không còn say xỉn,

Hình như em xinh lên mỗi ngày. Là thật thế hay mắt anh có vấn đề, nhỉ?

... ”

Chẳng phải thế, hiện thực thật thế thắm so với những cơn mê!

" Bước khỏi phòng, ngay!

Richard "

Đông Vy vò nát tấm thiệp ném vào sọt rác rồi mới rời phòng. Cô sợ gì nào! Chính cô chọn lựa từ bỏ mọi thứ để ở cạnh người cô yêu thì phải chấp nhận chịu đựng kẻ máu lạnh ấy. Cô tin, tình yêu có thể lay động tâm quý của anh. Sẽ là thế!

Như đã chờ sẵn từ trước, chàng quý tộc xuất hiện ngay trước cánh cửa vừa hé. Anh đưa tay lên trán, chào cô gái nhỏ theo kiểu quân đội.

- Ngủ ngon nhỉ?

- Không hề! Mơ thấy anh, điều đó thật khủng khiếp! - Đông Vy nói dối một nửa.

Hữu Phong nửa cười nửa không. Anh biết thừa trong mơ của cô chứa những gì, hẳn là anh sẽ hành hạ chính mình thay vì làm đau cô. Thật tiếc, mẹ anh chỉ muốn đưa con gái bé bỏng của hai kẻ đã phụ bạc mẹ. Anh ép sát cô gái nhỏ vào tường, tay vờn lên chiếc cổ mảnh dẻ còn lưu vết tím bầm. Giọng anh toát ra hơi lạnh:

- Tôi thật muốn giết Vy!

- Anh không thể đâu! - Đông Vy choàng tay ôm Gió Quý, bắt chước điệu cười nhếch miệng thâm hiểm từ anh - Em bước vào tìm anh rồi! Anh giết em, là tự sát đấy! Nói em nghe, lúc anh làm em đau, anh đã tự phạt bản thân thế nào?

Tìm Hữu Phong chói lên một nhịp như có ai đó đang mở xẻ những thứ anh đã cố giấu giếm. Anh hất tia nhìn âu-yếm-giả-tạo lên cô gái nhỏ, giọng thoáng hơi lạnh như vọng ra từ hang

động tối tăm:

- Chết là giải thoát. Em yên tâm, tôi không trao cho em quyền lợi ấy đâu!

- À, ý anh là sẽ cho em nếm mùi sống không bằng chết? Hay sống không được, chết cũng không xong?

- Thế chưa đủ! - Hữu Phong hừ lạnh, xô mạnh Đông Vy ra.

Anh đi rồi, từ đôi môi nhợt nhạt bật ra tiếng cười chua chát, cô gái nhỏ ngồi bệt xuống trước cửa phòng, mắt đỏ hoe. Anh dường như thêm cay độc sau mỗi lần ra tay với cô.

Một người biết viết ra những câu chữ đầy ắp yêu thương, biết mềm mỏng dằn dò cô từng chút, biết ghê tởm chính mình khi tổn thương cô thì đã không phải Đinh Hữu Phong. Mơ đau thật!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tôi thích thế!

Anh là đồ khốn mất nhân tính!

- Mở ra! Mau mở cửa ra!

Đông Vy kêu gào ầm ỹ, vừa đập cửa sầm sầm vừa giằng tay nắm cửa một cách hoảng loạn. Đáp lại cô là sự im lặng cổ hũu, vô tình. Cánh cửa vẫn im lìm như quăng thẳng vào mặt cô chữ KHÔNG to đùng của người đứng ngoài.

Dùng hết sức, Đông Vy đập cửa nhưng tức thì, từ chân lan tới tận đỉnh đầu một cơn đau buốt tim. Cô gái nhỏ ngã phịch xuống đất, máu máo xin xỏ:

- Thả em ra!

- Nếu thả ra, tôi đã chẳng thừa hơi nhốt Vy!

Nghe thấy chất giọng trầm lạnh, cô gái nhỏ vội gấp gấp hét lên như sợ ai đó đi mất:

- Thả em ra! Chỉ hôm nay thôi!

- Đừng đàn độn, vì là hôm nay, tôi mới không thả!

Sau bao tiếng đồng hồ vừa đấu khẩu với Gió Quý vừa đập đánh cánh cửa, Đông Vy ngồi co rúm một góc đầy mệt mỏi. Vô vọng! Anh sẽ chẳng thay đổi bất cứ điều gì khi đã thực hiện nó!

Mất Đông Vy trùng sâu sau nhiều đêm thức trắng, mặt cô hốc hác như có loài vật nào đó ăn mòn cơ thể nhỏ bé của cô mỗi ngày. Cuối cùng, cô vồn vện buông ra mấy từ với tất cả uất ức, tức tối và bao cảm xúc tệ hại khác đã dồn nén bao ngày qua:

- Anh là đồ khốn mất nhân tính!

Khoảng lặng chột vây bủa sau câu nguyên rửa đầu tiên trong đời của Đông Vy. Chàng quý tộc nhếch miệng rồi bỏ đi.

Cánh cửa vẫn đóng chặt, thu bé thế giới của cô gái nhỏ trong căn phòng quen thuộc.

- Cậu đi quá xa rồi!

Thầy giám thị đứng trầm ngâm bên cửa sổ, tay kẹp chặt điều thuốc đầy suy tư, nét mặt thầy hằn rõ nỗi đau sâu sắc. Thầy theo Hữu Phong đã nhiều năm

nay nhưng chưa từng nghĩ anh ác đến mức không cho phép Đông Vy thăm mẹ vào ngày mẹ cô bé mất. Là hôm nay ...

- Cậu thương mẹ thế nào thì Đông Vy cũng vậy! Cậu nhất định phải thế sao?

- Chẳng có gì không ổn cả! - Hữu Phong nhún vai như thể chút trừng phạt này e vẫn là nhẹ nhàng.

Thầy giám thị thôi hé môi, rít sâu một hơi thuốc đầy bất lực. Xem ra, mẹ Đông Vy là người Hữu Phong hận nhất. Năm xưa, tên trắng hoa kia đã bỏ rơi Hữu Tuệ khi bà có thai với kẻ khác rồi ngay sau đó, hắt cạp kẻ với chính bạn thân của bà ... không ai khác là mẹ Đông Vy. Bị hai người thân nhất phản bội vào lúc mình suy sụp nhất, ấy là phát dao xuyên tim.

- Cậu có sợ Đông Vy rồi cũng phát điên như mẹ cậu không, Phong?

- Tôi muốn thế đấy! - Hữu Phong thần nhiên, đôi mắt lạnh hắt mạnh tia xám tro hung ác.

Thầy giám thị ớn lạnh, cảm giác như có vệt gió nào đó vuốt dọc sống lưng.

Chiều tà, ánh nắng chiếu xiên qua lớp cửa kính trong suốt. Cô gái nhỏ ngủ gục trên bàn, thờ mệt nhọc. Hẳn cô đã quá đau đớn mới có thể khóc ngon lành ngay cả trong giấc ngủ. Trán cô nhú chặt, môi mím mím tui thân.

Một bàn tay vén tóc cô, lau đi những giọt khóc nóng hổi đang không ngừng trào ra từ khoé mắt đau thương. Càng lau, càng chảy nhiều thêm ...

- Vy, con sao thế? Dậy nào, sao thế? - Thầy giám thị sốt sắng lay nhẹ vai cô gái nhỏ, thật không nỡ phá vỡ giấc ngủ hiếm hoi của cô trong thời gian khó khăn này.

Đông Vy khó nhọc gượng mở hàng mi đang nhắm nghiền, nín áo thầy giám thị, cô khẽ thều thào:

- Bố, con muốn chết!

- Nói bậy! - Thầy giám thị gạt ngang.

- Thật mà! Con muốn sang bên kia với gia đình. Có ông bà, bố mẹ. Mọi người rất yêu thương con. Con muốn đi, bố ạ!

- Đừng làm nhảm nữa!

Thầy giám thị đau xót ôm Đông Vy nhỏ bé vào lòng, hẳn cô rất sốc khi Hữu Phong công khai qua lại với Tuệ Anh còn cô bị nhốt mãi ở đây, chẳng thể làm tròn chữ hiếu với khi đã qua ngày mất của mẹ rồi của ông bà.

Khoảng áo thầy giám thị nơi Đông Vy dụi mặt vào dần ướt đầm, thân người yếu ớt bắt đầu run rẩy, trán nóng ran còn chân tay lạnh toát. Tròng nắc nghẹn vang khắp phòng.

- Con sợ anh ta, ghét anh ta rồi. Con muốn đi!

- Không lo, bố đưa con đi. Ngoan, không phải lo. - Vẫn chất giọng ôn tồn đầy cung chiêu, thầy giám thị xoa đầu cô gái nhỏ, nhất thời quên mất cánh cửa đang khép hờ - Bố sẽ đưa con đi tới một nơi thật xa. Nơi bình yên, không ai dám ức hiếp con nữa. Con sẽ chỉ cười, chỉ vui thôi. Được không?

- Được đấy!

Âm trầm ma mị tựa con gió thanh thoát chọt luồn qua khe cửa, như đông cứng mọi phân tử không khí trong căn phòng ngập tiếng khóc nặng nề.

Thầy giám thị và cô gái nhỏ giật mình buông nhau ra, theo phản xạ cùng nhìn về phía cửa ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: TÁT!

Tình bạn bấy lâu bị Gió Quý cắt đứt đứt điểm như chưa từng tồn tại! Mà nó nên thế!

Tấm gương phản chiếu thân hình mảnh mai của cô gái trẻ, từng đường cong hiện rõ sau chiếc váy bó sát, ngắn cùn cùn. Gương mặt xinh đẹp điểm lốm lốm hồng tươi tắn, đôi môi ánh nhũ hể hể cười duyên rũ đầy thỏa mãn. Hai má lúm duyên đáng ản ản.

Đã nhiều tiếng đồng hồ trôi qua, Tuệ Anh vẫn ngẩn ngía mình trước gương với niềm sướng tột độ. Tựa hồ như bao vui vẻ trong suốt mười bảy năm nay bỗng gộp lại, cùng ập tới cô vào đúng một khoảnh khắc.

Kể từ lúc Gió Quý đề mắt tới cô, Tuệ Anh luôn ngấm mình trong cảm giác lâng lâng, toàn thân nhẹ bẫng như đang bay. Phải thật dần lòng, cô mới không hét lên hàng trăm hàng ngàn hàng vạn lần rằng, cô đã có được Đình Hữu Phong!

Cô yêu con người ấy thật lòng, yêu từ bản chất tàn ác của anh cho tới quyền lực vô hạn anh đang nắm giữ. Cô yêu mọi thứ thuộc về anh và để có được anh, cô sẵn sàng làm mọi thứ.

Chẳng phải sợ gì nữa sất! Mối lo ngại lớn nhất của cô đã bị chính Hữu Phong dẹp bỏ. Anh thần nhiên hất văng nữ sinh tội nghiệp kia và đến với Tuệ Anh trong vòng chưa tới 24 giờ. Từ hôm đó, cô được anh bảo kê! Ai cũng đều nhìn cô với con mắt e ngại. Ngay cả thầy giám thị hay Hồ Minh Quý đều không dám ho he dù dám cáo già ấy rất muốn bóc mẽ bộ mặt gian ác của cô. Lũ chết tiệt! Rồi cô sẽ dựa vào bóng Hữu Phong để bịt miệng từng tên một, những kẻ đã ngu ngốc biết tới tội ác của cô.

Nạn nhân đầu tiên là gã lưu manh bản thiêu! Hấn chạy trốn nhưng làm sao biết kẻ truy sát và lấy mạng hấn là tình nhân bé bỏng của hấn lúc trước.

Tuệ Anh nháy mắt với cô gái đẹp trong gương, mỗi tế bào đều như nhảy cẫng khi nghĩ tới cuộc hẹn đêm nay. Hữu Phong chủ động mời cô ăn tối! Anh thực sự xiêu lòng với cô bởi ngày trước, Đông Vy vẫn chưa được hưởng niềm phúc này.

Chợt, Tuệ Anh lia mắt về phía cửa sổ, nơi vừa phát ra tiếng động quen thuộc. Một viên đá nào đó vừa đập thẳng vào lớp kính tron nhẵn ...

Là cách gã yêu râu xanh thường dùng để gọi Tuệ Anh, chỉ khác người thực hiện lần này không phải hấn ta.

Ngoài kia, thiếu niên tựa người vào BMW, cạnh anh là cô gái nhỏ đang co rúm vì lạnh.

Rèm cửa che đi nét mặt giận dữ cùng cái nguyệt lờm sặc bén từ đôi mắt hí, ý định nảy ra trong đầu Tuệ Anh lúc đó là sẽ kết liễu cô bạn nhỏ ngay đêm nay.

Choán kín bàn ăn đều là những món cao lương mỹ vị, rượu vang rót đầy ly thủy tinh được đẩy về phía ba người. Một trong số họ lập tức nâng ly uống cạn rồi với thêm chai rượu gần đó, dốc thẳng vào miệng như kẻ khát nơi sa mạc bỗng vơ được nước lã.

Không khí trong phòng ăn trầm lắng lạ thường, những người phục vụ vội rời đi sau cái khoát tay của chàng trai cao quý.

- Bỏ xuống! Đây không phải nước hoa quả! - Hữu Phong thấp giọng.

Cô gái nhỏ như không nghe thấy, vẫn nhắm mắt nhắm mũi tu rượu để vui mình trong men say. Cô đã quá mệt mỏi với thực tại, đến mỗi cái hít thở cũng thấy đau. Cô đã rất ngoan ngoan chịu đựng nhưng có vẻ, con người ấy sẽ không ngừng hành hạ cô trừ khi ... cô chết đi.

- Em thật hư! - Hữu Phong giằng lấy chai rượu đã vơi một nửa, đột nhiên dịu giọng - Ăn chút gì đó đi. Chỉ toàn món Vy thích thôi!

- Thôi vờ vặt đi, đồ khốn! - Đông Vy đáp thẳng thừng. Tuy cô không rõ ý đồ của anh là gì khi một lúc lôi cả cô và Tuệ Anh tới đây nhưng chắc chắn cô lại sắp sửa phải hứng chịu nỗi đau khủng khiếp nào đấy. Mỗi hôm trước, anh tước bỏ chức danh thầy giám thị của bố nuôi cô, đuổi ông khỏi Trung Anh. Khốn kiếp! Anh thừa biết, ông ấy tâm huyết với học viện thế nào!

- Mấy ngày rồi không ăn, đừng để anh lo lắng chứ? Ăn chút đi! - Hữu Phong tỏ ra cung nệm cô gái nhỏ hết mức, chất thức ăn đầy bát cô. Thấy Đông Vy cứ ngồi im và cắn chặt môi, anh liền hướng Tuệ Anh, giọng lạnh tanh như ra lệnh - Cô giúp Đông Vy ăn!

Tuệ Anh nhìn chằm chằm Hữu Phong như không tiêu hóa nổi câu anh vừa nói. Cô sao phải phục vụ Đông Vy ăn uống? Anh lạ thật, chẳng ai dại để kẻ ngoài chen giữa buổi hẹn hò riêng tư, đã thế còn vứt bạn gái vào một xô! Rõ ràng anh đã chọn cô, vậy mà còn quan tâm con bé đó như thế!

Đông Vy càng thêm cắn chặt môi. Cô đau khi anh lợi dụng tình yêu to lớn của Tuệ Anh, biến cô bạn thân thành con rối. Cô đau hơn khi Tuệ Anh dễ dàng vứt bỏ tình bạn để đón với Hữu Phong. Và cô đau nhất khi người mình yêu nhất và người mình thân nhất đang rũ bỏ mình.

Không màng tới vẻ căng thẳng của người xung quanh, chàng quý tộc thưởng thức bữa tối một cách ngon lành. Anh đang vui! Trong đầu hai cô gái chứa những gì, anh có thể đọc rõ như trang sách. Mỗi người đều đang ôm một bụng bất mãn, khổ sở còn anh thì thích thú cười cợt như dẫn vật người khác đã là thú vui tao nhã.

Tình bạn bấy lâu bị Gió Quý cắt đứt đứt điểm như chưa từng tồn tại! Mà nó nên thế!

Bỗng nhiên, Đông Vy đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lao đảo bước tới gần Hữu Phong và ... một cái tát giáng thẳng vào gương mặt điển trai.

Theo phản xạ, Tuệ Anh đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm Đông Vy như muốn ăn tươi nuốt sống cô bạn. Đáng lẽ cô sẽ giáng lại cô ta chục cái bạt tai cho

bồ tức nhưng với kinh nghiệm diễn kịch lâu năm, cô chỉ thốt ra câu nói giản đơn:

- Cậu đừng hành xử điên rồ như thế!

- Bỏ đi!

Hữu Phong đột ngột gạt ngang, anh quệt khoé miệng rỉ máu do cái tát bông rát của Đông Vy, một bên má còn hằn rõ dấu tay. Anh chợt kéo cô gái nhỏ ngã vào lòng mình, thậm chí bên tai cô chất giọng sắc mùi bạo lực:

- Tôi sẽ không nhắc lại thêm nữa! Nếu Vy còn nhè mặt tôi mà đánh, gương mặt đẹp đẽ của bạn em chắc chắn sẽ biến dạng!

- Anh đừng đi quá xa!

- Đi xa mới khám phá ra nhiều thứ! - Hữu Phong đôi đáp đầy ẩn ý.

Gió Quý ôm ngang eo Đông Vy và hôn phớt lên tóc cô đầy tình tứ. Anh cố ý thân mật với Đông Vy trước đôi mắt hí chứa tia căm hận nhằm trêu diên cô gái trẻ còn lại. Anh sẽ bắt cô ta phải tự lột lớp vỏ giả tạo và hiện nguyên đuôi cáo!

Đúng như dự đoán của Hữu Phong, cô gái nhỏ không chịu nổi sau vài phút ngồi im trong lòng anh. Đông Vy xô anh ra và bỏ chạy khỏi phòng ăn trước khi bị thiêu đốt bởi ánh nhìn đố kỵ của cô bạn thân.

Chuẩn xác như mưu mô Gió Quý đã bày ra từ trước, cô gái trẻ lén lút thò tay vào túi xách mò lấy di động, trộm gửi nhắn tin cho ai đó dưới gầm bàn.

Hữu Phong vờ lơ đãng nhắm nháp rượu như đang nghĩ ngợi điều gì đó rồi chợt nhìn thẳng vào cô gái đối diện, anh nhả từng chữ băng quor:

- Sẽ rất vui đây!

Đường phố về đêm thừa thốt ánh đèn vàng ảm đạm, những bước chân nặng nề lê lét trên vỉa hè đầy xác lá. Cô gái nhỏ so vai, ngồi bệt dưới gốc cây gần đó. Cô chẳng biết mình đã đi bao lâu và sẽ tới đâu nhưng trong đầu cô chỉ chứa một suy nghĩ duy nhất, là phải bỏ chạy thật xa, tránh bàn tay ác quỷ và cả sự ghen ghét của cô bạn thân.

Hình như, Đông Vy đã được tự do! Chẳng ai thêm ngăn cản hay đuổi theo cô cả! Cô cứ như hạt bụi dính dưới đế giày của anh, rơi rớt hay lì lợm bám lại anh đều không thừa hơi ngó ngang. Tự do rồi, sao Đông Vy lại hăng nhiều đến vậy? Cô đã rất thêm khát một bầu trời riêng, một cuộc sống bình thường như bao người nhưng sao lại không nở ra đi thế này? Hay là quay lại?

Không! Không thể hèn nhát tới mức xin xỏ tình yêu từ anh khi đã vứt cô vào xô. Cô phải chạy thật xa, phải biến mất để anh biết thế nào là khoảng trống và nhớ nhung.

Đông Vy hít một hơi sâu rồi tiến thẳng tới bộ điện thoại công cộng gần đó. Người cô sắp sửa liên lạc đây sẽ mang cô bốc hơi như làn sương mù tan sau nắng.

Bỗng có tràng cười quái dị vang lên sau lưng cô gái nhỏ. Dưới nền đất, vô số bóng lớn vây quanh bóng dáng thấp bé như lũ sói đang dòm sát cừu non.

- Bé em đi đâu một mình thế?

Cô gái nhỏ im thin thít trước câu hỏi nham nhở từ đám giang hồ trong quán bida trá hình đêm ấy. Đông Vy nhận ra chúng, nhất là tên đầu sỏ có hình xăm đầy mình. Thần trí cô bủn rủn, chân tay run rẩy và mất luôn khả năng cử động khi tên đàn anh vuốt má cô, phả vào mặt cô chất giọng tởm lợm:

- Bạn trai em đâu? Hắn bỏ em rồi à? Thăng khốn ấy ...

- Câm miệng!

Một giọng nói khác chợt cắt ngang. Tức thì, tên đại ca bỏ tay khỏi cô gái nhỏ và cùng bọn em ngoái đầu nhìn kẻ vừa to miệng nạt nộ.

Tìm Đông Vy đập dồn dập trong sợ hãi lẫn hoang mang, cô biết người đó. Phản ứng đầu tiên của cô là hét thật lớn:

- Mau chạy đi! Kệ tớ!

Lại một trận cười thô bạo rộ lên khi Đông Vy chưa kịp dứt câu. Đám đông tản ra, nhường đường cho cô gái trẻ đẹp trong chiếc váy ngắn cũn cỡn. Cô ta tùy tiện vứt túi xách vào lũ người bặm trợn, lập tức có tên nhanh nhẹn bắt lấy và giữ hộ cô ta như làm tròn phận sự của kẻ hầu. Ngay cả tên đại ca cũng lùi ra khi cô ta tiến về phía Đông Vy. Hai ánh mắt đối thẳng nhau, một ánh ngập kinh ngạc, một ánh sắc như dao.

- Bọn mày đếm đủ mười cái!

Cô gái trẻ phá vỡ im lặng trước tiên và liền sau đó là những cái bạt tai chát chúa hạ thẳng vào khuôn mặt còn ngập bàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: TỰ LỘT MẶT!

Gậy ông đập lưng ông, chân cáo dậm nát đuôi cáo!

- Mươi!

Khi tiếng đếm thứ mười vừa điểm, bàn tay hung dữ không ngừng lại mà thậm chí bật mạnh thêm như thể mười cái tát vừa rồi còn quá nhẹ nhàng. Đám du côn im phăng phắc nhìn nhau, chính bọn chúng cũng giật mình bởi sự ghê gớm của cô gái trẻ.

- Cậu biết không, tôi đã đánh đôi và hy sinh rất nhiều mới có chỗ đứng như bây giờ. Tôi luôn cố gắng mỗi ngày còn cậu là may mắn thôi. Mà may mắn, thì tan biến mau lắm. Quá 12 giờ rồi, lẹ lem a, cút đi thôi! - Những lời day nghiền hòa cùng âm thanh chất chứa của tiếng bạt tai như bản nhạc rừng rợn giữa đêm vắng. Đôi môi ánh nhũ phun lời trần trụi - Cậu ngu xuẩn lắm, làm sao xứng với Hữu Phong. Cho cậu hay, tôi là kẻ đã lấy hết quả Richard tặng cậu, là kẻ đã đẩy cậu vào vòng tay của gã yêu râu xanh, là kẻ đã dàn dựng màn cướp bóc cho cậu thăm khách sạn lần thứ hai. Ngạc nhiên không?

Cô gái nhỏ bỗng ngã gục trên nền đất như ngọn cỏ bị bẻ gãy khi giông bão kéo qua. Đôi chân không thể nào đứng vững để hứng chịu thêm bất kì một cái tát hay một lời cay độc nào nữa. Đông Vy đau tới tận tim, tận óc, tận từng thớ da và tận từng tế bào. Nỗi đau thể xác là nhỏ, chẳng bằng một góc tâm hồn đang rách tuơm như mảnh vải bị cắt te tua bởi cùng nhiều lưỡi kéo. Tại Đông Vy ù đi, mắt cô mờ dần, toàn thân tê liệt như người tàn phế bị vứt ra giữa đường, cứ ngồi ngây, mặc ai làm gì thì làm.

Tuệ Anh hả hê nhìn cô bạn đang bàng hoàng tới mức ngơ ngẩn, cô học theo Gió Quý, vuốt mái tóc bù xù đầy mĩa mai. Chỉ cần lệnh từ cô, đám lưu manh kia sẽ “chăm sóc” bé con thật chu đáo. Mỗi thù lần Hữu Phong phá quán, chúng còn ôm trong bụng. Không trực tiếp trả thù được anh thì chúng sẽ càng thêm hung hãn với Đông Vy. Để xem ai cứu nổi cô nàng!

Ngón tay Tuệ Anh lần bờ đến bờ má tím bầm, sung vù rồi cười phá lên đầy vui vẻ. Là con bé này ép cô phải ác! Có nó, Hữu Phong chẳng thể toàn tâm với cô. Cái gai trong mắt nếu không nhổ ra ắt sẽ đui mù thì cứ gì phải thiệt thân?

- Tạm biệt Đông Vy nhé! Thật tiếc, sau đêm nay, tình bạn chúng mình sẽ theo cậu xuống mồ! - Tuệ Anh thủ thủ với cô gái nhỏ lần cuối rồi hướng đám du côn - Tên nào thay tao đánh nó! Tao không muốn bẩn tay thêm!

Đông Vy khẽ nhắm mắt như sẵn sàng đón nhận những thứ khủng khiếp sắp vồ lấy mình. Có lẽ, cô sẽ được giải thoát trong đêm...

- Để tôi!

Từ đám đông, một đôi giày nền trắng sọc đen bước ra. Thiếu niên lạng lẽ tiến đến hai cô gái trong ánh nhìn quá đổi kinh hoàng của Tuệ Anh. Chạm phải đôi mắt xám tro lạnh băng, hồn phách cô liền thất tiêu, cơ mặt rúm rỏ trong sợ hãi. Cô làm chuyện ác khá thường xuyên, cô vốn đã quá chai lỳ và thừa trơ tráo nhưng trước chàng trai này, lá gan của cô lại teo tóp đến thảm hại. Không sợ anh trị tội bởi cô đã là bạn gái anh, chỉ sợ cô mất điểm, xấu xí trong mắt anh.

- Em xin lỗi. Anh bị đánh, em nhẹn không nổi! - Tuệ Anh mấp máy môi đầy tội nghiệp, cố gờ gạt tình huống tồi tệ này.

Nheo mắt nhìn cô ả phân bua, Hữu Phong chột bật ra tiếng cười gằn quái đản. Tất tần tật mọi việc cô ả đã làm, anh rõ như lòng bàn tay. Chính anh đêm ấy đã tận mắt thấy Tuệ Anh ngồi sau tay lái điều khiển, tông thẳng xe vào cô gái nhỏ.

Gió Quý biết, thế nhưng cô ả vẫn bình yên đến bây giờ là bởi anh khá thích mấy trò ác cô ả ngấm báy ra để hại chính người bạn thân nhất của mình. Vậy mà vẫn trơ trên như không! Rồi cả việc mạo danh Richard để hù dọa một nữ sinh cùng khối nào đó, thật thú vị. Anh còn muốn đợi xem, cô ả và Hồ Minh Quý sẽ chơi anh những vố gì!

Sự thâm độc của Tuệ Anh đã thật sự gây hứng thú với Gió Quý, nhất là vì mục đích của cô ả là có được anh. Vội gì bóc mẽ cô ả, mất vui!

Gió Quý lướt nhanh mắt qua cô gái nhỏ đang ngồi chết lặng. Nét mặt thờ ơ, không chút xót thương của Gió Quý khiến Tuệ Anh ngạc nhiên. Cô lo thừa rồi!

- Da mặt dày như thế, tát hẳn là đau tay?

- Khá là đau! - Tuệ Anh thăm thò phào.

- Vậy ... - sau cái nhủu mày do dự, Gió Quý búng thẳng về phía lũ côn đồ chất giọng hiểm ác - Tất nó! Thay phiên nhau!

- Vâng, chủ nhân! - Đám côn đồ đồng thanh đáp, bộ dạng hết những đứa trẻ vâng lời.

Tuệ Anh vội bịt miệng để không há hốc kinh ngạc. Lũ người kia sao có thể gọi anh là chủ nhân và tỏ ra ngoan ngoãn đến thế? Rõ ràng chúng rất hận Hữu Phong sau lần phá nát quán và đập đánh chúng toi bời. Rõ ràng chúng chỉ phục tùng mỗi cô vì cô đã giao chúng số tiền rất khủng. Tất cả đều rõ ràng thế kia nhưng sao cô có cảm giác, mình đã sập bẫy? Cái nhếch miệng hiểm của Gió Quý càng khiến đầu óc cô thêm quay cuồng.

Nhịp tim Tuệ Anh đập dồn dập và nhịp thở cô hỗn loạn khi một tên tiến lại gần cô, hạ thẳng vào mặt cô những cái bạt tai man rợ. Số lưu manh còn lại bắt đầu đếm ... rồi lần lượt, má Tuệ Anh hứng trọn những bàn tay thô ráp khác ...

Trước mắt cô, mọi thứ bắt đầu mờ dần đi như lặn vào sương mù, cơn đau xây xẩm mặt mũi lúc ban đầu cũng dần biến mất, thay vào đó là cảm giác tê buốt tận óc. Những suy nghĩ chập chờn trong đầu cô tựa cánh chuồn dập dờn trên mặt nước ... Gió Quý giăng bẫy cô, anh tạo điều kiện cho cô lập ra âm mưu tuyệt hảo nhằm vu ép Đông Vy vĩnh viễn nhưng cuối cùng, chính cô đã lại lọt thỏm vào hố sâu đầy rẫy những hình phạt đáng kinh tởm do cô tự tạo ra.

- Không có nào!

Hữu Phong ném cho Tuệ Anh đúng ba chữ khi cô ả cố gắng tìm bóng anh trong đám quỷ man rợ. Rõ ngu xuẩn! Yêu anh, cô ta u mê đến nỗi chẳng mấy may nghi ngờ khi hàng loạt chuyện vô lý bất thành linh nhảy ra. Anh đột nhiên dùng cô ả thay thế Đông Vy, vứt cho cô ả hàng đồng tiền, biến cô ả thành nữ hoàng khi cùng anh sánh bước. Anh giúp Tuệ Anh thực hiện đủ mọi ước nguyện từ trước đến nay, mang ánh hào quang vây lấy cô ả nhưng rồi ... khi cô ả chưa kịp tận hưởng cuộc sống mơ ước đó thì đã bị anh đập xuống vút thẳm. Cú roi này còn đau gấp ngàn lần vạn cái tát gộp lại. Vũ lực mới chỉ là hình phạt nho nhỏ nhằm giải tỏa cơn đau mắt do Gió Quý phải nhìn cô ả khá nhiều trong những ngày qua.

Hữu Phong bỗng đưa tay ra hiệu cho nô-lệ-mới dừng tay. Cứ đánh đập cô ả dã man như vậy thì sẽ sớm đẩy cô ả tới chỗ diêm vương mà Gió Quý lại không thích giết người. Nếu chỉ đơn giản là một mạng sống, anh cần quái gì dây dưa đến tận bây giờ.

Sự trừng phạt lớn nhất của anh phải là cùng một lúc, vừa ném vào thùng rác tình yêu to lớn cô ả dành cho anh và vừa dầy xéo, rút cạn kiệt đau đớn bằng cách rất hay ho ... cứ cho cô ả nếm mùi vị là nạn nhân của hết thảy những vụ việc xấu xa trước đây.

Gậy ông đập thẳng lưng ông, chân cáo dậm nát đuôi cáo!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: HƠI THỞ CUỐI.

Hữu Phong không đáp, anh bế thốc Đông Vy đem về xe nhưng đột nhiên cô co mạnh người, ho dữ dội ra từng đợt máu tươi và ngay khi Hữu Phong nhắc bước chân đầu tiên, hơi thở cuối cùng của Đông Vy đã tắt ngấm.

Chợt, Hữu Phong hạ lệnh cho đám giang hồ dừng đánh cô gái trẻ rồi búng tay gọi kẻ nào đó. Là một gã ăn mặc bẩn thỉu và nhóm người bụi phui, chỉ liếc sơ qua cũng đủ biết họ đều thuộc thành phần bất hảo. Như đã được dặn dò trước, chúng cùng tiến lại gần cô gái trẻ đang yếu ớt rên rỉ, máu tuốt ra từ những vết tím bầm còn lưu nhiều dấu tay thô bạo.

Tuệ Anh thất kinh khi nhận ra gã lưu manh và lũ du côn đã từng được cô thuê để “thịt” Đông Vy lúc trước. Còn bây giờ, cô lại chính là con mồi béo bở của chúng! Đôi mắt hí dãn khép lại cam chịu, Tuệ Anh nằm bệt dưới nền đất trong thân xác kiệt quệ, mặc cho những bàn tay đáng ghê tởm đang ve vuốt lên da thịt.

Dù chấp nhận hay kháng cự, Tuệ Anh đều phải chịu sự trừng phạt từ Gió Quý nên cô muốn nhanh chóng kết thúc việc khủng khiếp này! Qua đêm nay, cô vẫn sẽ sống và tiếp tục đeo đuổi những tham vọng của mình còn nữ sinh học bổng thì hoàn toàn không!

Nhìn chàng quý tộc đang khuất dần sau đám đông, cô gái trẻ chợt nở nụ cười hiểm ác. Xem thử lần này còn ai cứu nổi Đông Vy khi đã bị hạ độc vào đúng bữa tối. Đừng trách cô, nếu không phải vì Hữu Phong bắt cô phục vụ nàng ta ăn uống thì cô đã không có được cơ hội tốt đến thế!

Bỏ lại sau góc phố hỗn loạn, Hữu Phong bước vào BMW quen thuộc nhưng chưa vội phóng đi. Có những điều bất thường đã nán anh lại! Vì sao Đông Vy không cầu xin anh tha thứ cho cô Tuệ Anh? Với tính cách của Đông Vy, dù có biết mình bị phản bội cũng không thể để mặc cô bạn chịu dày xéo bởi những kẻ bẩn thỉu.

Đông Vy đã thấy anh lẩn trong lũ người bặm trợn khi ăn trọn cái tát thứ nhất của Tuệ Anh, thế nhưng cô thà cắn răng chịu trận chứ không thêm gọi anh

một tiếng. Kế hoạch là do anh lập nên, anh đâu thể bỗng nhiên đứng ra bảo vệ cô khi trò hay mới chỉ bắt đầu. Hơn nữa ... mục đích của anh là cho Đông Vy nếm đau bởi chính người thân nhất ... Vừa trả thù thay mẹ vừa dạy dỗ cô về thói tin tưởng bừa bãi! Sống trên đời, ngay cả chính mình cũng không được tin!

Hữu Phong tra chìa khoá vào ổ nhưng chưa thể nổ máy xe, anh đưa tầm mắt xa xăm về góc phố tối tăm đang diễn ra hình phạt lớn nhất dành cho kẻ phản bội và cũng là hình phạt cuối cùng dành cho Đông Vy. Lúc này, anh đã chính thức thả cô về tự do! Chẳng cần tổn thương cô thêm, riêng đau đớn đêm nay sẽ ám ảnh cô mãi mãi ...

Gương mặt hoàn mỹ hiện rõ sự căng co của những suy nghĩ mâu thuẫn. Hữu Phong gục hẳn đầu xuống volant, ngực quần thắt dưới cơn đau dữ dội. Nếu anh quay lại, hiển nhiên Đông Vy sẽ được cứu nhưng anh muốn cô phải trải qua những cung bậc cảm xúc như mẹ anh đã từng. Làm tình cùng một kẻ xa lạ rồi sẽ bị người mình yêu hất hủi!

Bất chợt, có tiếng kêu tiến thẳng vào tai Gió Quý khiến tim anh thất mạnh, không chần chừ thêm đã rồ ga, phi thẳng BMW vào nơi phát ra thanh âm thảm thiết ấy. Nhấn cầu trong đôi mắt xám tro bỗng hóa màu đen u tối ...

Đèn xe hắt lên thân người bé nhỏ đang co giật từng cơn, máu không tràn ra từ mũi lẫn khoe miệng méo mó. Bàn tay xanh xao co quắp trong cơn đau ghê khiếp nào đó. Quanh cô gái nhỏ, mỗi người đều tỏ ra hoang mang trừ một kẻ vẫn đang cười khẩy ...

Hiểu ngay ra vấn đề, Hữu Phong lập tức lao khỏi xe. Anh quỳ xuống cạnh Đông Vy, run run bế cô dậy, áp gương mặt tím ngắt vào ngực mình. Mỗi động tác đều thật cẩn thận như sợ cô sẽ tan biến trên tay anh.

Như cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, cô gái nhỏ hé mở hàng mi, một giọt nước đỏ tươi chậm chậm ứa ra khỏi khoé mắt thống khổ. Cô khó nhọc vươn những ngón tay xanh xao chạm vào Gió Quý lần sau cuối. Lần môi trắng bệch gắng bật ra tiếng thều thào trong hơi thở đứt quãng:

- Anh hài lòng không? Em chết rồi, mẹ Hữu Tuệ hẳn sẽ rất toại nguyện.

- Vy, em khó chịu ở đâu? - Hữu Phong nói như hét lên. Con người nhỏ bé trong lòng anh mỗi lúc một thêm nhẹ bẫng như vũng nước đang dần bốc hơi và tan ra bao la. Anh hoảng sợ lặp lại - Em đau ở đâu thế Vy? Nói anh nghe được không?

- Anh tha cho Tuệ Anh nhé! Em muốn chết thật thanh thản, không vướng bận gì trên đời cả!

Hữu Phong không đáp, anh bế thốc Đông Vy đem về xe nhưng đột nhiên cô co mạnh người, ho dữ dội ra từng đợt máu tươi và ngay khi Hữu Phong nhấc bước chân đầu tiên, hơi thở cuối cùng của Đông Vy đã tắt ngấm.

- Cút đi! Cút ngay khỏi đây trước khi tôi giết chết cậu!

- Thôi đi!

Thầy giám thị giằng tay Minh Quý đang túm chặt cổ áo Hữu Phong, tách anh khỏi chàng quý tộc một khoảng khá xa để tránh những cuộc ẩu đả vô nghĩa. Trong lúc sự sống của Đông Vy vẫn đang là thử thách lớn với các y tá bác sĩ thì đừng gây thêm âm ỉ. Ít nhất nên để dành chút bình tĩnh phòng khi trường hợp xấu nhất xảy ra. Thầy giám thị luôn thế, ngay cả khi trời sập cũng phải tỉnh táo.

Hành lang bệnh viện lại chìm vào im ắng như hàng tiếng đồng hồ dài đằng đẵng suốt một ngày một đêm. Người đàn ông ngồi trên ghế chờ, liên tục rít thuốc như hít thở khí oxy. Chàng trai trẻ không ngừng đi đi lại lại như có lửa đốt dưới chân, cứ hễ ngang qua ai đó là đôi môi cánh đào lại mím thật chặt hoặc tuôn ra những lời si và cay độc. Không nghe thấy hoặc chẳng thèm để ý, chàng quý tộc vẫn lẳng lẳng khép mắt như đang ngủ, từ nét mặt đến tư thế đứng đều giữ nguyên kể từ khi người ta lấy mất cô gái nhỏ khỏi vòng tay anh.

Cửa phòng cấp cứu lại mở ra, nữ y tá nhìn quanh hành lang khắp một lượt rồi lắc mồm thay cho những lời dài dòng. Đông Vy vẫn chưa qua nỗi tình trạng nguy kịch ...

Lần này, Hữu Phong là người có phản ứng duy nhất. Anh đâm mạnh vào tường rồi lê từng bước nặng nề khỏi nơi cô gái nhỏ đang vật lộn trong đau đớn. Khoảng ngực áo của anh loang lổ máu khô ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Tìm kiếm và lục soát

Anh nhất định phải tìm ra cô gái bé nhỏ đã cướp hết sạch những lần đầu tiên của anh. Lần đầu nhìn ngắm một người bằng cả 60 giây dài, lần đầu ôm trọn

một người bằng cả đôi tay ấm, lần đầu hôn một người khi đôi mắt còn mờ to để ngắm người ấy ... và lần đầu, anh biết thế nào là thứ tình yêu bắt từ hòa vào máu, ẩn náu trong tim.

Chiều thu. Ánh tịch dương buông ảm đạm trên nghĩa trang vắng ngắt. Bụi hát tung mịt mù vào không trung bởi những cơn gió giận dữ. Tựa linh hồn đã bị tước mắt khô xác, chàng quý tộc đứng lặng trước một ngôi mộ thật lâu rồi khẽ thì thầm:

- Làm ơn đừng bắt mắt Đông Vy! - Những âm trầm đứt gãy thoảng nhẹ trong không gian như chứa đựng ngàn lời van xin.

Phải, Hữu Phong đang hạ mình cầu xin kẻ mà mẹ anh căm hận nhất ... vì người con gái ấy. Với sự trừng phạt tàn độc anh từng trút lên Đông Vy những ngày qua, đúng là chỉ có cái chết mới giải thoát được cô gái nhỏ nhưng cô đi mất như thế, anh sẽ rất sợ sống. Anh còn chưa một lần được yêu thương có ... Trước Đông Vy, tim anh có thể loạn nhịp nhưng chút rung động ấy chẳng là gì so với lý trí quá sắt đá của anh.

Trả thù được rồi, anh có vui không? Hẳn là thế nếu như niềm vui được tính bằng máu vào mỗi lần anh tự phạt mình. Tồn thương Đông Vy là điều anh ghét tởm chính mình nhất!

Hữu Phong nhắm mắt, tay kê khẩu súng ngắn vào ngay giữa thái dương ... anh sẽ đi trước Đông Vy một bước, xem thử thế giới bên kia tròn méo ra sao mà cô gái nhỏ vứt bỏ tất cả để trốn đi tới vậy.

Ngón trỏ vừa chậm rãi đặt lên cò súng, thân người cao quý lập tức ngã xuống như thân cây bị đốn đổ đột ngột. Thầy giám thị tước khẩu súng khỏi chàng quý tộc và ném ra xa, gương mặt còn ngập hốt hoảng. Nếu lỡ chậm trễ một tích tắc vừa rồi, chàng quý tộc ắt đã lia đời.

- Đông Vy tỉnh rồi! - Thầy vội báo tin tốt lành trong hơi thở đứt quãng.

Bị xô ngã bất thành linh, Hữu Phong hơi choáng váng. Anh không nghe rõ những gì thầy giám nói nhưng đã liên bật người dậy khi đoán ra hai chữ Đông Vy qua khẩu hình môi của thầy.

Đẩy Hữu Phong sang ghế lái phụ, thầy giám thị chiếm quyền điều khiển xe. Để Gió Quý chạm vào volant thì tốc độ luôn phải vượt ngưỡng đua-với-từ-thần, dù anh có coi thường hiểm nguy đi chăng nữa cũng không thể làm bạn với tai nạn vào lúc này!

Bệnh viện dần hiện ra trong ánh ráng chiều dày đặc, sắc trắng chủ đạo nổi lên giữa quang cảnh nhạt màu chung quanh như dấy lên điềm báo lạ. Sắc trắng biến mất ...

Mất trái của Hữu Phong bỗng giật nhẹ. Mặc cho thầy giám thị loay hoay tìm chỗ đậu, anh liều lĩnh nhảy khỏi BMW đang lăn bánh. Sau một giây hít đầy phổi ngậm không khí mát lạnh, anh lập tức phóng thân về phía trước tựa loài mãnh thú săn mồi đang xuyên qua rừng thẳm. Giày thể thao sọc đen dường như chỉ chạm đất khi chủ nhân của nó dừng lại trước cánh cửa đóng im lìm. Linh cảm xấu của Gió Quý đang lớn lên rõ rệt!

Thật tử tôn, Hữu Phong đẩy cửa phòng ra mà không gây bất cứ tiếng động nào. Anh sợ cô gái nhỏ giật mình hoặc sẽ tỏ ra hãi hùng nếu thấy anh xuất hiện ngay khi cô vừa qua cơn nguy kịch. Thế nhưng ... giường bệnh trống trơn ...

Một cơn gió lùa vào từ cánh cửa sổ khép hờ, vô tình cuốn tờ giấy mỏng tang từ trên bàn đến ngay trước mũi giày còn lưu vài vệt máu khô.

“Về bên tôi, Đông Vy sẽ bình yên!

Hồ Minh Quý”

Từ ngày Hồ Minh Quý mang cô gái nhỏ trốn biệt, mọi sự kiếm tìm kỹ lưỡng hay lục soát gắt gao đều như hạt muối bỏ biển khơi. Vô ích! Kết quả luôn là con số không tròn trĩnh!

Hữu Phong đã huy động hết thầy nô lệ anh thu thập bao năm qua nhưng cứ sau chặng đường dài lần mò tung tích của hai người, chúng lại đối diện với Gió Quý băng về mặt run rẩy cùng cái lắc đầu sợ sệt.

- Đi chết đi! Chết thế nào thì tùy!

Hữu Phong trước đây hẳn sẽ ném vào mặt bọn thuộc hạ câu mệnh lệnh khó hiểu ấy kèm một trận bạo lực kinh hoàng khi chúng không làm tròn nhiệm vụ nhưng Hữu Phong bây giờ chỉ khoát tay, lệnh cho chúng truy tìm ráo riết hơn nữa.

Rồi đến lúc mọi ngõ hẻm, góc ngách nhỏ bé đều bị xối tung mà vẫn chẳng nhặt nhạnh được chút manh mối, cơn điên của Hữu Phong đã chính thức bùng nổ! Anh điên cuồng phá tan hết những thứ lọt vào mắt như đập nát sự bất lực của chính mình. Anh dùng lưỡi dao sắc nhọn đã hơ qua trước nền cửa sâu vào tay như dùng đau đớn để xoa dịu nỗi nhớ dành cho một ai đó. Anh tìm đủ cách hành hạ chính mình để lấn át sự dẫn dắt, hồi hận đang ăn mòn từng thớ da như con quái vật hung hãn. Người anh luôn bề bết máu nhưng bao nhiêu đó chẳng đủ lấp đầy khoảng trống cô gái nhỏ để lại, tim anh như bị khoét một hố sâu hoắm.

Hữu Phong thường uống thuốc ngủ quá liều để đối lấy những giấc ngủ chập chờn. Cô gái nhỏ hiện hữu trong tiềm thức và bám theo từng giấc mơ, có lúc cô cười thật rạng rỡ tựa loài hoa xinh yêu nhất dưới nắng mặt trời nhưng có lúc lại trung ra vẻ mặt thê lương tựa hồn ma chết oan.

Cũng vì Đông Vy mà Hữu Phong đánh mất mọi giác quan! Mất anh chỉ còn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé trong bộ đồng phục sạch sẽ, ngồi trên bậc tam

cấp và nghiền ngẫm những cuốn sách dày cộm. Tai anh chỉ còn nghe thấy giọng nói ngang ngạnh hay tiếng hát trong veo hòa vào mỗi ban mai tĩnh lặng. Mũi anh chỉ còn ngửi được mùi thơm là lạ từ mái tóc bung xỏa tự nhiên trước gió. Và mỗi anh, vẫn còn nguyên đây chút ngon chút ngọt của người con gái ấy lúc cô khiến anh ngỡ ngàng bằng nụ hôn mở mắt.

Giờ chỉ còn nỗi bơ vơ, trống trải choán kín tâm hồn mênh mông là do anh đẩy Đông Vy ra khỏi cuộc sống của anh bằng sự tàn nhẫn tột cùng. Anh là người Đông Vy yêu đến mức có thể chết đi vì bàn tay tàn ác của anh nhưng chút bình yên cho cô, lại là kẻ khác mang đến.

Không! Anh nhất định phải tìm ra cô gái bé nhỏ đã cướp hết sạch những lần đầu tiên của anh. Lần đầu nhìn ngắm một người bằng cả 60 giây dài, lần đầu ôm trọn một người bằng cả đôi tay ấm, lần đầu hôn một người khi đôi mắt còn mờ to để ngắm người ấy ... và lần đầu, anh biết thế nào là thứ tình yêu bắt từ hòa vào máu, ăn náu trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Hụt hẫng

Thôi đừng tìm nữa! Con bé trước nay luôn là đứa rất giỏi chịu đựng. Một khi nó đã hạ quyết tâm bỏ đi như thế thì có chết cũng không quay về đâu!

Ban mai tung những chùm nắng đầu tiên xuống ngôi làng nhỏ thanh bình. Trong những khu vườn rộng thoải, từng nhánh cây trĩu quả khẽ đung đưa trước một vài làn gió tinh nghịch. Giữa xóm mai yên tĩnh như cả thế giới còn ngủ say, tiếng động cơ xe dù êm tai nhưng vẫn có thể nghe thấy rất rõ.

Những ánh mắt hiếu kỳ bắt đầu đổ dồn về khối màu đen lạ lẫm đang di chuyển trên đường làng. Người lớn đứng từ trong nhà ngo ngoề, rôm rả bàn tán còn đám trẻ con thì hò hét nhau bám theo chiếc xe BMW sang trọng ấy.

- Máy nhóc này có lẽ chơi thân với Đông Vy! - chàng trai nhủ thầm với chính mình.

BMW dừng lại ngay sau đó. Hữu Phong cùng thầy giám thị bước xuống trong tiếng xì xầm to nhỏ của mấy đứa nhóc. Chúng lùi ra phía sau vài bước theo phản xạ khi Gió Quê ngoắc tay gọi chúng lại, có đứa còn bỏ chạy. Hữu Phong ngạc nhiên. Cái làng này lạ thật! Đến con nít cũng biết chống đối thì Vy của anh buống thế là phải!

- Cho chú hỏi một chút, nhé? - Thầy giám thị cất lời thật mềm mỏng nhằm đá bay nỗi sợ giữa đám trẻ và người lạ - Mấy đứa biết chị Đông Vy không?

Những cái đầu cùng gật lia lịa.

- Thế mấy hôm nay có thấy chị ấy về đây không?

- Không ạ!

- Có thật không?

- Không ạ!

Thầy giám thị phì cười, tự trách mình ngớ ngẩn mới đi hỏi dò mấy đứa nhóc, khi thầy nhìn sang người kế bên thì chỉ còn là khoảng trống. Chàng thiếu niên đã sớm leo lên xe! Anh chẳng muốn lãng phí thêm bất kì giây phút nào!

Vào tới con ngõ nhỏ cuối làng, BMW không chen vào nổi nên bị vút lại cho đám trẻ sờ mó, vuốt ve như nựng một con thú cưng.

Hữu Phong nheo mắt nhìn căn nhà nhỏ tồi tàn, sống lưng bỗng cứng đờ trong chốc lát. Nếu còn gia đình ở bên, Đông Vy sẽ không lớn lên trong sự thiếu thốn về tình thương lẫn vật chất. Những thứ đó, anh đều có thể cho cô nhưng anh lại chọn cách dằn vò cô hết loài quý mất nhân tính!

- Đi nào chàng trai! - Thầy giám thị vỗ vai Hữu Phong, cố ý cắt bỏ dòng cảm xúc tiêu cực khỏi anh.

Hỗn tạp âm văng ra từ sau cánh cửa cũ kỹ như câu thần chú ma quái, buộc hai vị khách dừng chân sau bức tường tróc sơn, kín đáo quan sát và lén lắng nghe.

- Ăn mãi thế này à? Cô có điên không hả?

Người đàn ông đặt mạnh bát cơm xuống như dằn bẻ mặt bàn kính. Tay chỉ trở chỉ chiết, miệng phun ra toàn những câu đay nghiến.

Đã quá quen với cảnh chồng mạnh mẽ quất tháo ngay cả trong bữa ăn, người phụ nữ vẫn im lặng hết kẻ cầm đũa, chỉ muốn mau chóng nuốt trôi bữa cơm đạm bạc.

Hình dung ra Đông Vy cũng từng phải nhẫn nhịn ông chủ quái đản trong suốt những năm tháng bon chen trong vùng đất nghèo, Hữu Phong liền đập toang cửa bước vào, Vợ chồng di Đông Vy thất kinh, nhìn chăm chăm chàng thiếu niên lạ mặt bằng con mắt mờ to, miệng há hốc và cả cơ mặt bất động đều không biểu lộ được nỗi khiếp đảm của họ. Sự xuất hiện đột ngột từ vị khách lạ mặt giống hệt ma giữa ban ngày, người ngoài hành tinh ghé thăm trái đất hoặc những thứ tương tự.

Chú Đông Vy lấy lại hồn vía vừa thất tiêu, cổ gằng giọng thật đanh cứng:

- Các người là ai?

Đông Vy không có ở đây sao? - Hữu Phong tung ngược lời chất vấn, nét mặt thoáng hệt hăng như đã biết tòng đáp án.

Nhắc tới Đông Vy, người chủ bỗng hậm hực đập bàn, quát:

- Cái thứ ăn hại ấy thì biến luôn cho rảnh nợ! Mẹ nó đẻ ra, không nuôi lại đùn đẩy nhà này! Nó ...

Chợt ánh nhìn sắc lạnh khiến ông ta ngậm miệng. Hữu Phong phải gom hết thầy bình tĩnh còn sót lại trong dòng máu lạnh để ngăn mình không lòi đầu tên lấm mỡ đập ngay vào tường ... vì cái nhẵn mặt khó chịu của cô gái nhỏ bất chợt hiện ra.

- Mọi người tìm cháu tôi à? Nó ở cùng bố nuôi mà? - Di Đông Vy tỏ vẻ hồ nghi.

Giấu giếm sẽ chỉ thổi bùng thêm nỗi lo lắng. Biết thế nên giám thị ngắn gọn thuật lại chuyện cô gái nhỏ bỏ đi, chỉ có lý do và những việc khủng khiếp khác đều được che đậy.

Di Đông Vy ngẫm nghĩ thật lâu rồi thở hắt ra đầy tâm trạng:

- Thôi đừng tìm nữa! Con bé trước nay luôn là đứa rất giỏi chịu đựng. Một khi nó đã hạ quyết tâm bỏ đi như thế thì có chết cũng không quay về đâu!

Hữu Phong lúc ấy đang ném thử chút thức ăn đơn giản được cho là món khoái khẩu của cô gái nhỏ. Cổ họng anh nghẹn đắng ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Kẽ hở

Quản gia Lâm phản bội bố, ngầm làm tay sai cho con. Tin được ư? Con không thiếu nào!

Chẳng cưỡng nổi sức cám dỗ của gió thu, lá theo nhau lia cành, uốn lượn vài vòng trong không trung rồi đáp đất thật nhẹ nhàng tựa lông vũ. Nắng như con vật ngổ ngược, hết vồn lên mái tóc điểm bạc lại bỏ trường trên bàn cờ tướng.

- Hừm ... - Federer xoa cằm dăm chiêu, cặp lông mày rậm nhú chặt trước thế cờ bí mà lão quản gia vừa dồn ông vào.

- Ngài tốt nhất là nên chịu thua! - quản gia Lâm cười đắc ý. Federer có thể đập trên đầu vạn người nhưng lại bị một nước cờ hiểm gây khó dễ.

- Thôi cười đi! Nếu Richard ở đây, ông đã chẳng có dịp huênh hoang đâu Lâm ạ! - Federer nửa cười nửa không.

Cứ mỗi lần nhắc đến cậu quý tử, lòng Federer lại đắng chát. Năm Hữu Tuệ mất, ông để con trai tự do bên vùng đất quê mẹ theo đúng ý anh. Bởi ông chẳng thể ép buộc đứa con bất trị và hơn cả là ông không muốn thời niên thiếu của Richard gắn với kẻ mà anh vốn rất hận. Trong suốt mười năm trời xa cách, Richard luôn tính kế quật ngã chỉ nh người bỏ để còn Federer lại để mặc anh tiến sát vị trí của mình. Với con trai, miễn anh thỏa mãn và trút được thù hận thì ngay cả mạng sống, ông cũng không hề tiếc! Thế nhưng ... thật kỳ lạ ...

Năm Richard 18 tuổi, quyền lực trong tay anh ngang ngửa với Federer. Anh hoàn toàn có thể hát văng ông dễ dàng như vút một thứ đồ đồ gây chướng mắt. Thế nhưng ... thật kỳ lạ ...

Ngày dòng họ quý tộc chọn lựa lại người đứng đầu, Richard đã gạt phẳng cơ hội hiếm có ấy. Là điều gì níu chân anh ngoài Đông Vy ra? Cô gái nhỏ mới quen sao sánh bằng người mẹ anh tôn thờ bao năm, cũng như chút yêu thương đầu đời sao bề gây nổi lý trí cứng rắn. Thật đáng nghi!

- Cha nào con nấy, ngoan cố! Vậy mà vẫn chưa chịu thua!

Tiếng quân gia Lâm cắt ngang mở hồ nghi trong đầu Federer. Ông đặt lại sự chú ý lên ván cờ đang dở nhưng chưa kịp định hình thì đã có bàn tay khác thay ông lật ngược thế cờ bí một cách đầy ngoạn mục. Tối lượt quân gia Lâm bị chiếu tướng ...

- Sao phải chịu thua khi tôi có thể thắng, huh?

Chàng quý tộc nhếch miệng.

Những bước chân chậm rãi rải trên nền đất đầy xác lá. Sau khoảng im lặng kéo dài tưởng chừng như vô tận, những âm trầm âm u bỗng rơi vỡ trong khu vườn đầy nắng.

- Bố, con mất Vy rồi!

Dừng bước, Federer quay sang nhìn Hữu Phong đầy ngỡ ngàng. Nhiều cảm xúc chằng chéo trong tâm can khiến ông lặng người, mắt chẳng thể rời cậu quý tử. Ông biết mục đích anh về đây là vì cô gái nhỏ nhưng tiếng gọi bố thân thương thì ông không ngờ tới. Nó đã luôn là mong muốn lớn nhất của ông!

- Con chịu nhận bố rồi ư? - Federer không tin. Chưa bao giờ ông nghi ngờ cơ thể của mình như lúc này. Có khi do lãng tai ...

Hữu Phong gật đầu rồi không nói gì thêm, thả ánh nhìn buồn buồn lên những tán cây trụi lá. Anh đã nhận ra, thứ anh hận nhất là sự tồn tại của chính mình! Vì anh, Federer mới phải ép buộc người phụ nữ ông yêu. Vì anh, mẹ Hữu Tuệ mới bị tình nhân vứt bỏ. Vì anh, cuộc đời của mẹ mới bẽ ngoặt sang chuỗi ngày tăm tối. Đều vì anh! Những việc ác anh làm bao năm qua là nhằm vào chính anh, nhằm thỏa mãn con quỷ luôn thích gieo rắc tai họa.

- Vì sao hôm ấy, con không sang Thụy Sĩ? - Cảm thấy máu chót vọt vấn đề nằm ở đây, Federer liền hỏi.

- Con không thích được dâng tận miệng! - Hữu Phong còn rất gượng gạo trong việc trò chuyện cùng người bố mà anh đã lạnh nhạt bấy lâu. Đáng lẽ anh sẽ mãi mãi vứt bỏ danh phận quý tộc nếu như cô gái nhỏ đừng bốc hơi. Khoảng trống Đông Vy để lại là quá lớn. NÓ khiến anh sợ hãi sự mất mát, NÓ dọa dẫm anh về thế giới cô độc, nơi chỉ tồn tại thứ quan hệ chủ nhân - nô lệ. Lúc anh có tất cả cũng là khi anh mất tất cả ...

- Sao con biết ta sẽ nhường con? - Federer sùng sốt. Đúng là ông sẽ trao Richard vị trí tối cao ông đang đứng nếu như anh có mặt vào ngày trọng đại ấy.

Hữu Phong nhìn chéch qua vai Federer, cười đắc thắng khi moi thẳng ra sơ hở của người bố tình anh.

- Quân gia Lâm phản bội bố, ngấm làm tay sai cho con. Tin được ư? Con không thiếu não!

Theo hướng nhìn của Hữu Phong, quân gia Lâm vẫn đang cau mày nghiên cứu nước cờ quái ác ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Bi kịch vệt hóa thiên nga

Một tay rút sâu trong túi quần jeans đầy bất cần, tay còn lại chậm rãi gỡ tai phone nhét vào túi áo khoác. Thiếu niên nhếch môi ...

Sau lời vạch tội của con trai, Federer lừa Lâm quân gia khỏi bàn cờ, bắt ông ta đi phục vụ trà nước. Thực ra ông ta và thầy giám thị luôn chỉ xem Federer là chủ nhân duy nhất. Dưới bộ lột tay sai ngấm, họ kẻ sát Richard để bảo vệ anh hay nói cách khác, họ là bảo mẫu của hoàng tử bé.

- Cần thận Richard!

- Ấy cậu chủ! Trà còn nóng!

Cùng lúc, Federer và Lâm quân gia vội la toáng khi chàng trai uống cạn tách trà nóng trong một hơi ngắn ngủi. Khác hẳn với cách nhàn nhã thưởng thức trà mọi lần. Một sự khác biệt nhỏ cũng đủ tố cáo anh đang bất ổn cỡ nào. Mắt anh tự ý rơi xuống góc bàn, thần thái chẳng còn vững vàng như ngày trước.

- Bố không giấu Vy chứ?

- Nếu đúng thế?

- Trả lại con!

Federer thờ hắt, ruột gan tím tái như bị moi móc đem ra vùi trong tuyết lạnh. Ông đầu nỡ nhìn con trai gặm nhấm những mảng cảm xúc xấu xí! Nếu có giấu Đông Vy thì ông cũng lòi cô bé ra!

Hữu Phong dờ mắt từ bỏ sang quần gia Lâm, nét mặt loé lên chút hy vọng:

- Ông hẳn là biết Minh Quý đi đâu!

- Nếu tôi biết, cậu đã không cần hỏi rồi!

Quần gia Lâm thương Richard đầu kém Federer, ông nào thể để anh phiền muộn quá lâu. Giấu Đông Vy mới chỉ là ý định! Còn về Minh Quý, tuy anh rất kính nể người bố nuôi Federer và người cậu ruột Hồ Lâm nhưng cả hai đều chẳng biết tí ti gì về việc anh cất giấu cô gái nhỏ. Có lẽ, anh quyết định sẽ vĩnh viễn biến mất, tránh dính líu tới quá khứ rồi tị nên đã chẳng hé môi với bất cứ ai.

Tìm Minh Quý còn khó hơn mò kim đáy biển! Anh vốn lang bạt khắp nơi từ bé do chán ngấy sự thiên vị của Federer dành cho Đình Hữu Phong. Cái cảm giác cô đơn, không được chú ý khiến anh càng thêm lạc lõng nên lấy thú vui du hí để bù lấp những trống rỗng. Nơi anh đặt chân tới, ngay cả quần gia Lâm cáo già cũng chẳng đánh hơi ra! Chỉ có khả năng Minh Quý tự động quay về nhưng ... sẽ không đâu ... Anh đòi nào chịu để em gái mình rơi vào tay kẻ máu lạnh thêm lần nữa!

“Con hận mọi người! Vì muốn Hữu Phong thỏa lòng nên cậu ta hành động ra sao, dù đúng dù sai cũng không ai cản! Mọi người đều biết em gái con đang sống dở chết dở, vậy mà ai cũng bỏ mặc em ấy! Chờ Hữu Phong hỏi hận ư?E là khi ấy, Đông Vy chết rồi! Con sẽ không tiếp tục chịu đựng!”

Trước ngày Minh Quý mang Đông Vy rời đi, anh đã tới Thụy Sỹ nhưng không để lộ biểu hiện khác lạ. Giờ quần gia Lâm mới hiểu, đó là lời từ biệt của anh.

Chợt một ý nghĩ loé lên trong đầu, ông lập tức tóm gọn nó thành lời mách bảo thông thái:

- Này cậu chủ! Minh Quý gần đây rất thân với một cậu bạn cùng lớp! Có khi nào ...

Dù quần gia Lâm đột nhiên ngắt câu nhưng tự mỗi người đều hiểu phía sau những dấu chấm bỏ lửng là cả một gợi ý bỏ ngỏ.

Quay về Trung Anh sau một thời gian vắng bóng, người thầy đáng kính được những cô cậu học trò vây quanh như những đứa con mừng đón người cha lớn trở về nhà. Trái hẳn với vẻ hờn hờ của lũ trẻ, thầy giám thị hiện nguyên hình phù thủy già, nghiêm mặt xua cả bọn về lớp để tránh gây mất trật tự nhưng chính thầy lại quẳng vào học viện một vụ ồn ào ngay sau đó.

"Thưa các em, bạn Tuệ Anh khối 11, lớp 11A1 đã chính thức rời học viện vào sáng nay! "

Thầy giám thị vừa dứt lời, mỗi cánh cửa lớp đều vắng ra trảng ồ kinh ngạc. Học sinh mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau mà chẳng hiểu chuyện kỳ quái gì đang xảy đến với Trung Anh. Những nhân vật nổi bật lần lượt bốc hơi như theo phong trào nào đó! Tuy không nói ra nhưng tự mỗi người đều nhận thấy mùi Gió Quý sau vụ biến mất của Hồ Minh Quý và Đông Vy! Và lần này, rõ rệt nhất là Tuệ Anh, phía sau sự ra đi của cô nàng chắc chắn là sự can thiệp của bàn tay ma quái. Tuệ Anh là nữ sinh được Hữu Phong nâng lên ngôi vị nữ hoàng thì cũng chỉ anh mới có quyền năng đẩy nàng ta xuống vực thẳm. Phải chăng là bị kịch vịt hóa thiên nga?

Ngồi trong lớp học với vẻ trầm tư hiem có, Thanh Ngân không ngừng cuộn tay vào tóc, ánh mắt mơ màng rải ngoài ô cửa kính trong suốt. Cũng như những bạn học khác, cô biết Tuệ Anh đã bị Hữu Phong tống cổ khỏi học viện nhưng chẳng thể nào vui nổi mà ngược lại, nàng hoa khôi thấy mình trong đó! Đầu khác gì Tuệ Anh, cô cũng từng chuốc nhục nhả khi cố dấn thân chiếm đoạt Gió Quý - viên kim cương độc nhất tỏa ra thứ hào quang gây choáng ngợp, níu giữ mọi ánh nhìn thèm thuồng. Thanh Ngân đã vô tình sẩy chân vào vòng xoáy quỷ, luôn muốn chiếm đoạt anh mà không hề biết tự mình đã bán đứng nhan sắc và trí thông minh cho một khao khát hoang đường.

May mắn hơn Tuệ Anh là nàng có anh trai, Minh Quý kịp thời bảo vệ. Không thì hậu quả nàng nhận sẽ kinh khủng chẳng kém gì. Với những trò ấu trĩ, lì lợm nàng từng dùng để tiếp cận Gió Quý, nàng không thể cười trên thất bại của Tuệ Anh.

Phía văn phòng giám thị, những bản nhạc buồn bay theo gió, thật êm. Từng thanh âm da diết như vừa xoa dịu nỗi lòng hoang hoải vừa gọi lại những nỗi nhớ tê dại. Người đàn ông ngồi tựa lưng trên ghế xoay, nửa đắm mình không gian yên tĩnh, nửa buông thân trong dòng suy nghĩ miên man. Chỉ mình ông là biết chính xác về sự biến mất của Tuệ Anh! Cô nàng sẽ thế Đông Vy, sống nốt quãng đời còn lại tại Bỉ ... Quá khứ, ký ức hay tất tần tật những thứ thuộc về trước đây, cô buộc phải chôn vùi! Sống cuộc đời hoàn toàn mới, ấy là cứu vớt kẻ xấu xa khỏi vùng bùn tham vọng.

Thầy giám thị hay Đông Vy đều không quá bao dung nhưng ... Nếu hận một người mà được cười vui về thì hãy cứ hận người đó đến tận xương tận tủy. Còn nếu hận một người mà đối lại là một môi thì cách tốt nhất là vĩnh viễn xóa bỏ người đó khỏi trí óc của mình. Lòng ắt sẽ nhẹ tênh như tia nắng đậu trên phim đàn.

Bóng đêm tựa con thú đói khát, nuốt chửng mọi cảnh vật chung quanh. Trăng lười biếng lẩn khuất sau đám mây đen đặc. Thứ ánh sáng le lói từ những vì

sao thừa thốt không đủ soi rõ mặt đường.

Trên chiếc ghế duy nhất tại trạm xe bus, Hạ An tựa vào vai Tuấn Dương, con buồn ngủ kéo mi mắt sụp xuống nhưng con buồn bã lại không cho phép cô được ngon giấc. Mắt uơu ướn ...

Choàng tai qua eo bạn gái, Tuấn Dương cố nén tiếng thở dài. Anh vừa dẫn Hạ An thăm bố mẹ nhằm thăm dò thái độ của người lớn về “ cái thai ảo ” nhưng họ chẳng thèm đếm xỉa tới đôi trẻ. Họ xua đuổi Tuấn Dương như thể anh là đứa hư hỏng, bỏ nhà đi chán chê rồi vác mặt về ăn bám. Họ không đủ động tới Hạ An nhưng ánh nhìn khinh khi xoáy thẳng vào cái bụng xẹp lép đã đủ thể hiện ý nghĩ tồi tệ. Bố mẹ Tuấn Dương đang cho rằng, con trai họ đã dính chiêu lừa gạt rẻ tiền của những á gái hư khi muốn chen chân vào nhà giàu!

- Thôi kệ, không gia đình cũng chả sao! Anh có em là đủ! - Tuấn Dương vỗ nhẹ vai Hạ An, mạnh mẽ tuyên bố dù sâu thẳm trong thâm tâm anh, cụm từ không-gia-đình là cái tát chất chứa.

- Vì em mà anh mất gia đình. Em yên ổn thế nào đây? - Hạ An đưa tay vuốt ve gương mặt đầy nét gai góc của bạn trai, tìm lại nhói. Anh đang gầy dần đi mỗi ngày!

Bus trở tới. Hai người lặng lẽ đối mắt nhau, trao nhau chút ấm chút yêu rồi bước thẳng lên bus. Xe lẩn tránh, đêm lại dần qua, dời lại nhích sang ngày mới. Riêng cuộc hành trình vẫn còn nguyên đó những khó khăn. Con người ta, rồi sẽ chống chọi được bao lâu?

- Ngủ chút đi. Sẽ ổn thôi mà, em yêu!

Tuấn Dương nháy mắt trên bạn gái, mong xua đi bầu không khí ảm đạm. Hạ An ngoan ngoãn nhắm mắt, khẽ mỉm cười trên vòm ngực rần rở.

- Ngắm em ngủ đi nhé, anh yêu!

Mang theo ngọn lửa tình mãnh liệt, bus đêm như phóng nhanh hơn, xe lao êm qua các con phố vắng vẻ. Nhưng bỗng ...

Kétttt!!!

Tiếng phanh xe rạch ngang màn đêm.

Cả đoàn hành khách trong xe sững sốt, đồng loạt nhô dậy khỏi ghế ngồi, những khuôn mặt ngái ngủ đều hướng thẳng về phía tài xế. Ông ta ngồi chết lặng sau volant, mặt tái xanh, vẫn chưa hoàn hồn.

Chặn ngay trước mũi xe, về dừng lưng lưng của chàng trai như khiêu khích một cú đâm từ chiếc bus to kềnh. Anh đứng đấy, thân ảnh tôn quý không lẫn trong bóng đêm mà cũng không hòa vào ánh đèn xe chói lóa. Một tay dút sâu trong túi quần jeans đầy bất cần, tay còn lại chậm rãi gỡ tai phone nhét vào túi áo khoác. Thiếu niên nhếch môi ...

Hết cuộc dạo phố đêm ngẫu hứng và màn chặn đầu xe đầy ngẫu nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: NƯỚC CỜ TIÊU KHIỂN

Những ngày vui dập cô gái nhỏ, Hữu Phong sống vật vờ tựa xác chết thiếu mất linh hồn. Anh ngủ những giấc chập chờn, lắm ác mộng, mỗi giọt khóc của ai đó như rơi vào cả giấc mơ.

Tuấn Dương kéo Hạ An nép sau lưng mình, tránh mối nguy hiểm đang đe dọa. Anh siết chặt tay bạn gái, thủ sẵn thế đề phòng. Cuộc đụng độ này không đơn giản là sự trùng hợp!

Đáng lẽ, lá gan của Tuấn Dương không được phép co rúm. Anh chẳng phạm vào mấy luật cấm quai đản của Hữu Phong, lại càng không gây sự với cậu ta thì hà cớ gì phải sợ hãi!

- 59! - Hữu Phong nhấn nhá con số khô khốc, đập thẳng vào ánh nhìn chăm chăm của cậu bạn tấm thẻ đỏ cảnh cáo.

- Điên khùng! - Tuấn Dương ngoảnh mặt sang hướng khác đầy miễn cưỡng, anh bắt đầu xia xói - Giới hạn 60 giây, cậu tốt nhất đừng ló mặt ra đường!

- Minh Quý đang ở đâu?

- Không biết! - Tuấn Dương đáp cộc lốc, khẽ hừ một tiếng. Thì ra cậu ta tìm anh vì mục đích này!

- Minh Quý đâu? - Hữu Phong lạnh giọng lặp lại. Nét mặt thoáng tối đi.

- Tôi không biết! Mà có biết, cũng không nói cho cậu! - Tuấn Dương nói rõ ràng từng từ, hướng thẳng tới Gió Quý ánh nhìn thù địch. Nỗi sợ hãi trước cậu ta không át nổi bất mãn đã tích tụ bao ngày qua. Anh châm biếm - Cậu tìm Minh Quý vì Đông Vy à? Người cậu yêu mà dễ vượt tầm tay, để người khác ngang nhiên mang đi mất. Giờ mới hối tiếc thì ích gì!

Hạ An vội nín áo Tuấn Dương, ngăn anh tuôn ra những lời phũ phàng tiếp theo. Cô lo ngại Gió Quý sẽ nổi giận. Trước con người khó lường này, khôn ngoan thì nên bót mồm bót miệng.

Mặc kệ bạn gái, Tuấn Dương vẫn không ngớt mắng nhiếc Hữu Phong. Càng mắng càng hăng, nghĩ gì trong đầu đều phun thẳng toẹt hết ra. Anh sợ cậu ta đấy, nhưng không có nghĩa là phải luồn cúi, bợ đỡ.

Tên quý oái oăm! Tìm người khác hỏi chuyện mà hết mảnh thú săn mồi, lời phát ra y như bức cung. Nếu một câu hỏi tử tế, chân thành mà cậu cũng không thốt ra nổi thì sao anh phải trả lời!

- Cậu tìm Đông Vy làm gì nữa nào? Người ta khổ sở đến thế chưa đủ à? Cho người ta một con đường sống, khó lắm sao? Cậu đừng quá quắt!

Hữu Phong nghiêng rằng. Anh hạ mình tới tìm Tuấn Dương không phải để nghe cậu ta dạy đời. Anh không phủ nhận, mình đã từng sai trái nhiều nhưng nếu kim đồng hồ vận ngược, anh vẫn sẽ thế thôi, tàn-ác-như-đã-từng!

Hữu Phong buộc phải thế! Anh bị mắc kẹt trong bóng ma quá khứ, chỉ có lời hứa kia mới là chìa khóa mở ra thực tại. Nếu anh không ác với Đông Vy, anh sẽ mãi mãi bị ám ảnh bởi người mẹ điên như cậu bé Richard năm nào. Anh chẳng thể thoát nổi cái bóng tàn ác của chính mình! Nếu không hành hạ Đông Vy, anh sẽ mãi mãi không hiểu anh yêu cô gái nhỏ nhiều đến thế.

Trước kia, anh vẫn chưa xác định nổi thứ tình cảm này nở trong lòng. Chỉ thấy thích, muốn ôm và khá mệt óc! Rồi trí nhớ phục hồi, khi anh nhận ra mình đã phải lòng một người con gái thì cũng là lúc quý thù hận viếng thăm. Hồn loạn! Những mâu thuẫn giằng xé Hồn loạn! Những mâu thuẫn giằng xé như bầu nát trí não anh! Vì sao anh lại rơi vào áng tình với cô bé mà mẹ anh chỉ định phải trừng trị? Vì sao trên trái đất có hàng tỉ người nhưng người anh hận lại là người anh yêu? Muốn hóa giải hiện thực trở trêu này, anh chỉ có thể gạt bỏ thù hận trước tiên!

Những ngày vui dập cô gái nhỏ, Hữu Phong sống vật vờ tựa xác chết thiếu mất linh hồn. Anh ngủ những giấc chập chờn, lăm ác mộng, mỗi giọt khóc của ai đó như rơi vào cả giấc mơ. Anh từng muốn thả Đông Vy hoặc tự chết đi để mọi thứ yên ổn nhưng anh không có quyền đó! Mạng sống này là khởi đầu cuộc đời bất hạnh của mẹ ... Mẹ chết đi, mọi uất hận không tiêu tan mà lớn vòn khắp thế gian, trách hồn những người còn sống. Anh muốn người mẹ khốn khổ được siêu thoát!

Từ cái đêm Hữu Phong thẳng tay hạ hình phạt cuối xuống Đông Vy, anh đã không còn mơ thấy người phụ nữ với gương mặt tuyệt vọng, chất giọng u uất tựa tiếng vĩ cầm réo rắt giữa đêm khuya ...

- Tôi hỏi lần cuối! Minh Quý đâu? - Hữu Phong gần giọng.

- Không biết!

- Vậy chắc cậu cũng không biết bố mẹ cậu rất quý tôi!

Hữu Phong nhún nhả như đang úp mồm bí mật gạt gán nào đó. Để lại Tuấn Dương với dấu hỏi to đùng, anh đặc ý quay người bỏ đi. Vừa bước chân vừa nhắm từng con số.

- Cậu đứng lại!

Giày thể thao ngừng bước, Hữu Phong dừng lại ở con số 5. Tốt, cậu ta hẳn đã nhận ra vấn đề trong 5 giây qua. Vị trí hoán đổi một cách tuyệt hảo, kẻ nắm giữ đáp án giờ là anh!

- Cậu định làm gì? Sẽ đe dọa bố mẹ tôi ư?

- Không phải sẽ, mà là đã! - Hữu Phong bí hiểm - Cậu và bạn gái đính hôn ước vào cùng một thời điểm. Tôi sắp xếp tuyệt chứ nhỉ!

Cặp đôi gương mặt nhìn Hữu Phong đầy bàng hoàng. Như nữ sinh học bổng lúc trước và vô số người khác, họ đều là những con cò tiêu khiển, xuôi theo sự sắp đặt của Gió Quý mà không hề hay biết ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: NHÀ BÊN HỒ

Thi thoảng cô lại reo lên khi có viên tung nhảy, lướt êm trên nước. Ánh mắt cô sáng ngời tựa vệt nắng vắt ngang sớm mù sương.

Vệt gió quý vừa biến mất sau màn đêm, Tuấn Dương bế thốc bạn gái, xoay liên vài vòng trong không trung. Dưới ánh đèn đường, nụ cười rạng rỡ trên môi Hạ An còn sáng hơn cả vì sao lấp lánh nhất giữa nền trời cao thăm. Tiếng cười vỡ òa của hai người vang vọng khắp khu phố.

Yêu nhau, tìm hướng về nhau thì ắt đôi chân sẽ tự nhích gần nhau. Dậm đạp lên hết mọi thử thách.

Hạ An kéo mặt Tuấn Dương xuống sát cô, véo mũi anh đau điếng.

- Này, không ngờ e yêu phải tên bán đứng bạn bè!

Tuấn Dương đề môi bạn gái ra hôn, lấp liếm việc anh nói toạc ra nơi Hồ Minh Quý giấu cô gái nhỏ. Đó là sự lựa chọn thông minh nhất!

Nếu để Hữu Phong mất kiên nhẫn, e rằng anh và Hạ An chẳng còn cơ hội nhìn mặt nhau. Không nên li lợm với kẻ lập dị! Sở dĩ Hữu Phong gây khó dễ cho cả hai người là vì ... ngứa mắt ... Bởi Tuấn Dương luôn chọc ghẹo nữ sinh học bổng. Bởi Hạ An từng chơi đùa Đông Vy tại căng tin. Hết thầy đều lọt vào tầm ngắm của Gió Quý! Tuy cậu ta thờ ơ như chẳng mấy may để ý tới nhưng lại ngầm gài những cái bẫy quái ác.

Hết cách, Tuấn Dương đành chiều ý kẻ quý quyết để đổi lấy yên bình cho tình yêu riêng mình! Chỉ cần Đình Hữu Phong thôi giạt dây, bố mẹ anh sẽ thôi làm những con rối bất đắc dĩ. Họ đâu nỡ ép đứa con trai độc nhất kết hôn chỉ vì mấy đồng vốn đầu tư hay từ mặt, hắt hủi anh. Chẳng qua là do Hữu Phong muốn thế!

Bởi vậy, cuốn theo chiều gió mới là giải pháp đúng đắn. Tuấn Dương giờ có thể đường hoàng dẫn bạn gái ra mắt bố mẹ, trở lại cuộc sống ăn tàn phá hại trước đây. Còn Hạ An sẽ bình an như đúng tên gọi của cô.

Trong đêm tĩnh mịch, đôi trẻ nắm chặt tay, cùng rảo bước trên con đường vắng ngắt. Hạ An tủm tỉm cười, cô hiểu nguyên do lớn nhất để bạn trai mình âm thầm phản bội Minh Quý. Là vì anh không nỡ để ngọn gió cô độc trong vùng trời rộng lớn. Mà thiếu gió, cỏ dại kiên cường tới đâu cũng sớm héo tàn.

Sớm thu lành lạnh. Lũ chim kéo nhau đậu trên những nhánh cây cổ thụ, khoe giọng véo von. Mặt trời ửng oải chui ra khỏi rặng núi, keo kiệt ban phát chút nắng vàng óng ánh.

Mặt hồ phẳng lặng. Một viên sỏi con được lia xuống. Chìm ngấm! Mặt hồ lại phẳng lặng. Có tiếng thờ dài tràn trề thất vọng.

- Sao lại chạy ra đây sớm thế hả? Em cảm lạnh là anh tốn công chăm lắm nhé!

Cô gái nhỏ nhăn mũi, tỏ vẻ khó chịu với lời mắng mỏ rồi lại nhặt nhanh những hòn sỏi be bé và lia ném chúng như đây là thú vui nhất đời. Thi thoảng cô lại reo lên khi có viên tung nhảy, lướt êm trên nước. Ánh mắt cô sáng ngời tựa vệt nắng vắt ngang sớm mù sương.

- Bắn hết rồi này!

Chàng trai cau mày, bắt cô bé xoè lòng bàn tay đầy bụi cát ra. Anh lắc đầu ngán ngẩm

- Trò ném đá này có gì hay chứ?

- Kệ em! Kệ em!

Bị phá đám, cô gái nhỏ gất lên ầm ĩ rồi chui luôn tay bắn vào áo. Chàng trai cau tiết không kém, lời tuốt đứa em gái ương bướng vào nhà.

Cỏ dại mọc quanh, loài cây leo xanh mướt bọc kín bốn bức tường. Ô cửa sổ nhỏ xinh hướng thẳng về phía hồ nước trong vắt. Dưới nắng mai, giữa tiếng chim lành lốt, nhà bên hồ đẹp tựa bức vẽ với nét bút tinh tế và những khối màu hài hòa.

Một lớn một bé vừa khuất sau cánh cửa gỗ, tức thì có tiếng động vang lên rất khẽ. Sau gốc cây cổ thụ hút nắng, thiếu niên nín thở. Mũi giày lấm đất vừa vô tình dậm lên đám lá khô ...

Trưa thu ấm áp. Mùi bánh thơm nức quanh quất trong không gian, có tiếng cười nói vui vẻ lan trong gió. Cây cỏ rì rào như đang ngân vang những bản nhạc vui tươi.

Tách biệt với khung cảnh sống động, thiếu niên đứng lặng trên thềm nhà, mắt xoáy sâu vào cánh cửa gỗ tựa hồ như khoan thủng nó. Thời gian im lặng lừa nhau đi, nắng chiếu xiên, hắt thẳng vào gương mặt chẳng chút cảm xúc. Hít một hơi sâu, đá văng những đản đo lẩn lóc một góc, Hữu Phong đưa tay gõ cửa.

Không để anh đợi lâu, một mái đầu từ từ thò ra khỏi khe cửa vừa hé mở. Hai ánh mắt giao nhau và ...

Rầm! Cánh cửa đóng sầm ngay trước mặt chàng quý tộc. Không do dự!

Khó hiểu. Hữu Phong gõ cửa lần thứ hai. Vẫn là mái đầu vừa nẩy ló ra, và ...

- Người lạ đây không cho vào!

Chất giọng hung dữ ném thẳng vào mặt chàng quý tộc. Tỉnh bơ!

Hoang mang. Hữu Phong đập cửa ầm ầm nhưng quăng trả lại anh chỉ là sự im lìm. Lốp gõ trơ trơ dần bào mòn hết kiên nhẫn của anh, đúng lúc chàng quý tộc định đập tung cửa thì có mái đầu lấp ló, và ...

Lần này, Hữu Phong kéo hẳn cô gái nhỏ ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: LUẬT NHÂN QUẢ

Chạy? Em không biết tôi nhưng lại sợ tôi? Lạ thế?

Ấn thẳng cô vào vách tường, đôi mắt dò xét quét dọc cơ thể nhỏ bé.

Lạ thật! Rõ ràng là người con gái anh lao đi tìm kiếm bấy lâu, là Đông Vy bằng xương bằng thịt đang ở ngay trong tầm tay anh nhưng sao lại xa vời như bị ngăn cách bởi cả thế giới.

Tim Hữu Phong chới một nhịp khi ánh nhìn lạ lẫm của cô gái nhỏ lướt khắp người anh, sẫm soi từng như thể anh là vật kỳ quái nào đó, bỗng nhiên rút xuống thêm nhà.

- Anh là ai? - Cô gái nhỏ hất mặt vênh váo, hai tay khoanh trước ngực rất oai.

- Em không biết tôi?

- Biết thì tôi còn hỏi anh làm gì?

Chàng quý tộc ghé mặt sát cô gái nhỏ, hun sâu tia nhìn hồ nghi vào mắt cô. Hơi thở ấm nóng phả nhẹ lên bờ má kiều kì. Anh chùng giọng như đang tra khảo:

- Thật là em không biết tôi?

- Có ai trả tiền cho anh hỏi câu đó à? Sao anh hỏi mãi thế? Tôi đã bảo không biết! Anh là cái thá gì mà đòi tôi phải biết hả? À rồi, thì tôi biết anh đấy! Anh là đồ gần dờ, dờ hơi, thừa hơi, rồi hơi nhất đời! Đủ chưa đồ biến thái?

Hứng trọn tràng quát tháo toi bồi, Hữu Phong đỡ người. Dù anh sở hữu một tâm lý vững nhưng vẫn không khỏi choáng váng. Anh chưa từng bị xúc phạm bao giờ, huống hồ là loạt từ ngữ ghê rợn thế kia!

Phải mất vài giây giữ đều nhịp thở và tự nhắc nhở bản thân, Hữu Phong mới nuốt trôi cục tức. Nhưng khi anh vừa tụt lại phong thái điềm tĩnh thì ai đó thụp người, len lén chui qua cánh tay anh ...

Ý đồ bỏ trốn ngay lập tức bị phát giác!

Hữu Phong túm áo Đông Vy, đặt lại cô vào vị trí cũ. Anh nâng mi thành tia nhìn nguy hiểm, giọng phát ra lạnh băng như xuất phát từ đỉnh những ngọn núi tuyết.

- Chạy? Em không biết tôi nhưng lại sợ tôi? Lạ thế?

Đông Vy đứng im bất động. Nét mặt nhăn nhúm dị thường, làn môi tái nhợt mím chặt và đột nhiên ... cô gái nhỏ gục người trên cánh tay vững chắc.

- Đừng ép tôi phải đem Đông Vy trốn cả đời!

Gìong nói sắc mùi dọa dẫm bỗng chen ngang bầu không khí yên tĩnh đang chiếm cứ phòng khách. Như chẳng nghe thấy gì, Hữu Phong lặng lẽ dời mắt đến chậu cây con trên bậu cửa, trầm ngâm.

Rốt cuộc, anh cũng đã tìm thấy cô gái nhỏ sau bao đêm ngày lao đao nhưng, anh vừa xuất hiện đã lại gieo rắc xui xẻo. Anh đâu ngờ, Đông Vy yếu ớt tới mức bị dọa tới ngất xỉu bởi chỉ một lời chất vấn. Thể chất và sức khỏe của cô vẫn đang nằm trong mức độ cảnh báo.

Minh Quý từng thử đưa Đông Vy tới bệnh viện nhưng cô tuyệt đối không chịu, lắc đầu trước mọi đề nghị nên chỉ có thể gọi bác sĩ tư. Họ đều thờ dài bất lực! Bệnh của cô gái nhỏ không những không có khả năng điều trị mà thậm chí còn xấu dần đi.

- Vừa lòng cậu và mẹ cậu quá! Đông Vy ngờ ngẩn vài năm rồi hóa điên thật, rồi sẽ lại tự sát. Sớm thôi! Cậu cứ yên tâm mà đợi!

Lời day nghiêng cay nghiệt tựa nhát dao tẩm thuốc độc, cứa sâu vào vết thương lòng âm ỉ của Hữu Phong. Anh có một người mẹ điên thời thơ bé, và giờ đây, điều ấy lặp lại với người con gái anh yêu thương... Chỉ khác là, mẹ anh không quên sạch ký ức như Đông Vy. Bà vẫn nhớ rõ nỗi uất hận của mình.

- Cậu nên rút khỏi đây! Dù cậu có hối hận hay muốn chuộc lỗi cũng không cần thiết nữa!

Minh Quý hướng mắt về phía cửa như tiễn vị khách ra khỏi nhà. Anh đã lường trước sẽ có ngày Hữu Phong tìm đến đây nhưng không nghĩ là sớm tới vậy! Nơi anh cất giấu Đông Vy là vùng đất heo lánh, thưa dân. Một góc bé tí ti của cả đất nước hùng vĩ! Đáng nhẽ anh sẽ dời chỗ ẩn náu liên tục để không ai phát hiện nổi, nhưng lại chiều em gái. Đông Vy rất thích ngôi nhà bên hồ tuyệt đẹp này, có lẽ vì nó quá giống khuôn viên học viện Trung Anh, nơi cô từng gắn bó.

Minh Quý thà để mặc chuyện gì đến sẽ đến còn hơn là làm Đông Vy buồn rầu! Anh tình nguyện chôn mình trong góc trời buồn tẻ để đổi cho em gái nụ cười ngọt lành và đôi mắt trong veo nắng. Đem so chút ít hi sinh này với khối mất mát to lớn của Đông Vy thì nó chẳng là gì. Minh Quý còn người mẹ nhân từ, người bố nuôi quyền lực và người cậu giàu kinh nghiệm nhưng Đông Vy thì khác. Cô sớm trở trối từ lâu! Dù thứ khó khăn, khổ khó đã nhào nặn một cô gái mạnh mẽ, kiên cường và chẳng bao giờ khuất phục nhưng đời thích chơi đùa, cứ trút tới tấp thử thách lên đầu cô. May mà Minh Quý sớm nhận lại đứa em tội nghiệp!

Lúc được biết mình có chung mối quan hệ huyết thống với Đông Vy, Minh Quý đã thức trắng nhiều đêm liền với đồng buồn vui lẫn lộn. Và rồi, anh quyết định kẻ sát Đông Vy vớitur cách người anh lớn, che chắn và bảo vệ cô bằng thứ yêu thương thuần khiết nhất. Đông Vy thì vui khôn xiết, cứ như thể người anh cùng cha khác mẹ là món quà thượng đế ban cho cô.

Có khi, Minh Quý phải cảm ơn người bố ruột đáng hận! Nhờ ông ta trắng hoa mà anh mới có được cô em gái nhỏ xinh.

Năm xưa, ba nữ sinh tài sắc vẹn toàn nhất học viện Trung Anh đều đem lòng yêu một người. Là nam sinh có vẻ bề ngoài lãng tử, quyền rũ và sức học xuất sắc. Vốn là cậu ấm nhà bề thế, lại thích được gái vây quanh nên trang tình sử của hắn dày đặc. Kẻ sát gái chuyên nghiệp như thế đời nào lại bỏ qua những miếng mồi béo bở tự nguyện dâng hiến? Để bộ mặt đề tiện không bị lật tẩy, hắn đã lần lượt chén từng nàng một.

Đầu tiên là con gái hiệu trưởng! Đùa vui cùng nàng chán, khiến nàng có thai rồi hắn thân nhiên quất ngựa truy phong, mặc kệ nàng nhọc nhãi với bao điều tiếng. Con mồi tiếp theo của hắn là nữ sinh mang họ Đinh, vốn nổi tiếng về mặt tài sắc. Hắn đối xử với nàng giống hệt những người tình trước kia, chỉ khác là chủ nhân cái thai trong bụng nàng không phải hắn. Viện có nàng lăng lơ, hắn đã phất nàng sau khi chén no say.

Miếng mồi cuối rồi cũng bị hắn nuốt chửng! Và khi nàng mang trong mình giọt máu của hắn, đấy chính là lúc luật nhân quả thi hành. Một thế lực to lớn nào đó đã đem hắn và miếng mồi cuối đây ải tận vùng biển xa xôi. Tuy nhiên, những tội lỗi vẫn không hề được xóa bỏ! Kẻ trắng hoa đã phải trả giá bằng chính mạng sống! Lưỡi hái tử thần cũng tìm tới người phụ nữ đáng thương còn sót lại nhưng đã nương tay trước giọt máu đang lớn dần cơ thể bà, và giọt máu ấy là Đông Vy của hôm nay...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: SÓI VÀO NHÀ

- Ngoan, anh không đáng sợ chút nào đâu!

Câu nói Hữu Phong vừa thân nhiên thốt ra chắc chắn là câu nói dối kinh điển nhất!

Nửa đêm thu. Cái lạnh len lỏi qua khung cửa, vuốt ve đôi tay xanh xao. Ánh trăng mờ quét vàng lên vầng trán trắng muốt lấm tấm mồ hôi. Cô gái nhỏ nằm kê sát lưng vào vách tường, cuộn tròn trong chăn bông dày.

Đông Vy mới tỉnh ngủ, che miêng ngáp nhẹ rồi bỏ xuống giường. Bỗng, cô đứng sững trong bóng đêm, kinh ngạc nhìn ai đó đang ngồi trầm tư trên bậu cửa sổ. Ánh mắt rượt đuổi theo những ánh sao chớp tắt.

- Ngủ thêm đi. Trời chưa sáng!

Giọng nói bất chợt đánh tan con ngái ngủ, Đông Vy dụi dụi mắt cho đến lúc biết chắc là mình không nằm mơ mới chịu ngừng. Tức thì, cô tiện tay vơ ngay chiếc gối ném thẳng vào kẻ dám tùy tiện đột nhập phòng cô. Đông Vy hét toáng:

- Ai cho phép anh ...

- Nhỏ miệng! - Hữu Phong nhủ mảy may suýt một tiếng, cắt ngang cái miệng điều ngoa.

Cô gái nhỏ à lên, tỏ vẻ hiểu là trẻ ngoan không nên gây ồn ào giữa nửa khuya. Cô nhón chân thật nhẹ tới gần chàng quý tộc, ghé tai anh thỏ thẻ như bé con:

- Ai cho phép anh vào đây thế đồ biến thái?

- Em có thể đừng dùng từ kia không?

- Từ nào cơ? Biến thái á?

- Phải! Chính nó! - Hữu Phong gật đầu, nét mặt đanh cứng như đội hình sự đang bàn vụ án lớn.

- Nhưng nó hợp với anh! - Cô gái nhỏ tròn xoe mắt, chìa ra khuôn mặt ngây thơ ... vô số tội.

Nhanh như tia chớp xẹt ngang trời, Hữu Phong nhảy phóc khỏi bệ cửa, trừng phạt cô gái nhỏ bằng nụ hôn phớt lên chóp mũi.

Bị hôn quá bất ngờ, Đông Vy liền vung tay tát mạnh chàng quý tộc. Vệt sáng mỏng trong đôi mắt sắc lạnh phút chốc tắt ngấm tựa ngọn nến chợt lại tàn, nhân cầu xám tro bỗng hóa màu đen sẫm gây tê rết. Trong túi áo, những ngón tay lạnh lẽo siết chặt như đang kìm *** con điện của chủ nhân. Hữu Phong cắn nhẹ đầu môi dưới. Mùi vị nguy hiểm chờn vờn quanh không khí.

Dáng vẻ nguy hiểm như sắp giết người của chàng quý tộc khiến Đông Vy hoảng sợ, vô thức kêu lên.

- Minh Quý! Anh đâu?

Hữu Phong chợt đặt tay sau gáy cô gái nhỏ, đột ngột kéo ghì gương mặt quen thuộc áp vào ngực mình, vỗ nhẹ sống lưng cứng đờ của cô như dỗ người con sợ hãi. Anh thật sự không dám làm hại cô thêm, chẳng qua là tính khí khủng điên rất khó chế ngự, nó luôn phản ứng mạnh mẽ khi anh bị động chạm.

- Ngoan, anh không đáng sợ chút nào đâu!

Câu nói Hữu Phong vừa thân nhiên thốt ra chắc chắn là câu nói dối kinh điển nhất!

Nhịp tim Đông Vy dần ổn định. Cô nhẹ nhàng đẩy chàng quý tộc ra. Hồn vía vừa bị dọa cho bay toán loạn nên cô hết hưng hăng với Gió Quý.

- Em ngủ tiếp đi! - Hữu Phong ra lệnh.

Cô gái nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, lúi thủi trở về giường, linh người vào chăn và nhắm chặt mắt. Bộ dạng vắng lòi hệt mèo con bị bẻ sạch móng vuốt.

Đêm ấy, Hữu Phong ngồi lì bên mép giường, canh giữ giấc ngủ cho cô gái nhỏ. Lòng anh hoang hoải, ngổn ngang những suy nghĩ và bộn bề những trở trăn. Dù phải trả bất cứ giá nào anh vẫn mãi bên Đông Vy nhưng anh sợ, tất tần tật mọi niềm vui của cô sẽ vô tình bị anh đánh cắp lúc nào không hay. Như vừa rồi, chỉ một tích tắc không kiểm chế nổi bản thân, anh đã dọa cô khiếp sợ. Và dường như, Đông Vy thoải mái hơn khi không có sự hiện diện của “người lạ” trong ngôi nhà nhỏ. Thừa biết mình là vệt màu u ám lấn át vùng trời xanh trong nhưng Hữu Phong không nỡ rời bỏ cô gái nhỏ. Thiếu đi hơi thở quen thuộc, nỗi nhớ và trống vắng ắt sẽ vui nát anh!

Người ta đâu thể tự móc tim mình ra đâu biết nó mang bệnh. Cũng giống như, ta không thể tự rút bỏ tình yêu dù biết tổng, nó là con vật ẩm ương nhất đời!

Mờ sớm. Chút ánh sáng bên ngoài lén lút bò trườn vào không gian ấm áp, tự tiện soi chiếu mọi vật. Căn phòng nhỏ dần hiện ra đầy bắt mắt với đồng tranh vẽ trảm kín tường. Mỗi bức đều tái hiện lại những cảnh sắc thiên nhiên tươi tắn dưới nét chì màu giản đơn. Nào hoa lá, nào chim chóc, nào mây trời ...

Hữu Phong vốn chẳng có hứng thú với mấy thứ nhảm nhí nhưng lại soi rất kĩ từng bức vẽ. Nó như thời nam châm, có sức hút đến kì lạ. Anh bước hẳn tới gần bức tường tranh, nét mặt thấp thoáng tia cảm xúc khó nắm bắt. Liếc thấy cô gái nhỏ vẫn đang chìm sâu vào giấc ngủ, Hữu Phong chậm rãi xé góc giấy của một bức vẽ. Bất giác, khoé môi kiêu hãnh nhếch thành nét cười quý mị.

Quả đúng như suy đoán của anh!

Hết thấy mọi vương tôn dinh trong lòng Hữu Phong bỗng rơi là tả hết đám lá bị gió mạnh bạo quật hết khỏi cây. Anh đã biết mình phải làm gì!

Một buổi sớm bình thường như bao buổi sớm khác. Ban mai của Học viện Trung Anh rộn tiếng cười nói bởi đủ thứ sắc giọng. Cánh cửa bọc vàng kim tựa hồ như đôi tay dang rộng, chào đón những con người trẻ giàu năng lượng.

Tiếng chuông đầu giờ vừa điểm, tiếng thầy giám thị liền phát ra từ mọi chiếc loa thông báo gắn trên tường mỗi lớp học. Mọi đôi tai đồng loạt vểnh lên hóng hớt.

“Tất cả các em, đặc biệt là các bạn nữ, hãy chuẩn bị tinh thần thật kỹ nếu không muốn té bần té ghế! Trân trọng thông báo với các em. Hồ Minh Quý đã về!”

Vô số tràng gào thét hú hét tạo thành cơn bão âm thanh vang dội, rung chuyển cả Trung Anh. Chỉ trừ dãy nhà ban giám hiệu cổ kính chẳng bị không khí cuồng nhiệt ấy lấn át. Nhất là văn phòng giám thị, nơi chứa nguyên do của sự ồn ào ...

- Thầy thông báo làm gì? Tôi về thăm trường rồi đi ngay. Sao phải gây chú ý?

- Đi đâu chứ? Cậu tưởng mình vẫn là chim chóc, tự do bay nhảy à? Hết thời rồi! Từ giờ, cậu sẽ ở đây và tiếp tục việc học!

- Thầy nói linh tinh gì thế? - Minh Quý phá lên cười như thể thứ vừa lọt tai là rất ngớ ngẩn. Ngay cả anh đôi khi cũng chẳng cảm được chân mình đi chuyển nữa là người ngoài.

Lần này anh về đây, nửa là vì quá đổi nhớ nhà, nửa là do bị đuổi. Tên Đinh Hữu Phong quái thai! Hắn thắng tay tổng cổ anh khỏi nhà bên hồ để chiếm không gian riêng với cô gái nhỏ, mặc dù người bị đuổi đáng lẽ phải là hắn ...

“Tôi cần một tháng! Sau một tháng ấy, nếu Vy vẫn không cần thì tôi sẽ rút chân khỏi đời Vy!”

Lần đầu tiên, Hữu Phong biết ra điều kiện, thuyết phục người khác chứ không tự tung tự tác một mình. Nếu là ngày trước, cậu ta đã chẳng bắt cóc luôn Đông Vy!

Minh Quý rút cuộc cũng cho cậu ta một cơ hội. Việc mà trường như rất hoang đường! Nhưng thôi, anh tạm thời gác lại sự căm ghét bao lâu nay. Tương lai của Đông Vy mới là thứ quan trọng! Dù thế nào, cả quãng đời dài đằng đẵng phía trước cũng không thể bị bỏ phí nơi hẻo lánh kia.

Chưa biết Hữu Phong sẽ sử dụng một tháng ngắn ngủi ra sao, nhưng cậu ta mới đúng là liều thuốc tốt nhất cho Đông Vy. Vết thương do tay nào cửa rạch thì tay ấy sẽ chữa lành!

Thỏa thuận xong xuôi, Minh Quý về đây lánh mặt. Anh đã gắng hạn chế gây ồn ào đến mức tối thiểu nhất thế mà người thầy đáng kính nhất Trung Anh lại cố ý tung hung tin. Tuy anh rất thèm được về lại học viện, sống những tháng ngày sôi nổi, bào mòn tuổi trẻ bằng chính sự nhiệt huyết của mình, nhưng anh không thể bỏ mặc cô em gái đáng thương.

- Cậu chưa hiểu Đông Vy rồi! - Thầy giám thị cười lắc đầu, hình ảnh nữ sinh tung tăng trên sân thư viện rộng thoải ngày nào bỗng hiện lên trong trí óc. - Đông Vy cần một chỗ dựa. Còn cậu là gánh nặng! Thử nghĩ mà xem, vì Đông Vy, cậu hy sinh tất cả thì làm sao con bé nhẹ lòng được? Đông Vy yên bình hay áy náy, dằn vặt. Cậu ngắm cho kĩ!

Ngẫm ư? Cần gì phải nhọc công thế! Minh Quý thờ dài ... anh trai em gái sống trong cùng một không gian nhỏ, gần như tách biệt hẳn với thế giới sôi nổi bên ngoài. Mỗi bận tâm lớn nhất của anh trai là cô em gái vừa trải qua nhiều cú sốc. Vậy chả nhẽ tâm tư Đông Vy thế nào, anh lại mù tịt ư? Chẳng qua anh không an tâm nếu để cô nhóc một mình ...

Nắm rõ nỗi lo ngại của Minh Quý, thầy giám thị vỗ mạnh vai anh. Chất giọng chắc nịch đóng chặt lời cam kết.

- Với một cô bé có trang quá khứ dữ dội như thế. Sẽ tự vượt qua!

Minh Quý bóp mmmnhj trán. Đầu anh sắp nổ tung bởi quá nhiều khối suy nghĩ trái ngược đang va loạn vào nhau. Lúc anh còn vẩn óc lựa chọn nên xuôi theo phe nào thì thầy giám thị đột nhiên chen ngang.

- The girl khối 11 vẫn chưa có kết quả vì phiếu của cậu bỏ trống. Mau chọn ai đó đi! Danh hiệu The girl sẽ khôi phục lại tiếng tăm! Phong hạ người ta xuống thì cậu nâng lên. Đâu khó nào!

Lời ám chỉ của thầy giám thị đã thẳng vào tâm lý của Minh Quý một đòn khá chuẩn xác. Anh lơ đãng nhìn quanh quất, vờ như vẫn đang ngụp lặn trong nhiều mâu thuẫn nhưng thực chất, anh đã có quyết định cho riêng mình.

Minh Quý với tay lấy mẫu giấy vuông trên mặt bàn, điền nhanh tên ai đó ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chiến-thuật-hất-hủi

- Tránh chạm người, né chạm mặt.

- Phốt lò tinh bơ, ngó lơ mọi lúc.

- Không nghe, không thấy, không mở miệng.

- Ở đâu nhĩ?

- Ủ. Đâu rồi nhĩ?

Mới sáng sớm, nhà bên hồ đã bị lục tung. Tất thấy đều xáo trộn! Một cuộc tìm kiếm quái đản đang diễn ra ...

Cô gái nhỏ hết mở toang mọi cánh cửa rồi lại ngó mặt vào gầm giường-bàn-ghế, hết sục sạo khắp mọi ngăn tủ rồi lại xáo tung mọi đồ dùng. Miệng không ngừng lẩm bầm “Đâu rồi nhĩ?”.

Bám sát cô là chàng trai trẻ, anh hết nhấc bông chậu cây con rồi lại lật giở những trang sách, hết ngó đầu vào tủ lạnh rồi lại lúi cúi sọt rác tung toé. Miệng không ngừng lẩm nhảm “Ủ. Đâu rồi nhĩ?”

Một cuộc lùng sục đảo điên! Nếu ai biết được thứ họ đang truy tìm thì hẳn sẽ rất đau não!

Thắm mệt, Đông Vy ngồi bệt xuống sàn, mặt mày ảo não đến tội nghiệp. Hữu Phong buồng mình cạnh cô gái nhỏ, vờ thờ dài tâm trạng, phốt lơ luôn cái lờm nguýt thù hằn của Đông Vy. Qua một đêm, cô đã lại hung dữ như lũ mèo hoang.

- Anh giấu Minh Quý đâu rồi?

- Anh đâu giấu! - Hữu Phong nhún vai.

Cô gái nhỏ bặm môi, mặt hầm hầm. Hừ! Cô biết chắc chắn là kẻ tội tệ kia đã giấu mất anh trai yêu quý của cô. Anh ta vừa đến thì Minh Quý mất tăm.

- Anh không qua nỗi mắt tôi đâu. Coi chừng đấy!

- Ủ. Anh sẽ coi chừng! - Hữu Phong gật gật đầu. Phối hợp hoàn toàn ăn ý.

Dù cô gái nhỏ rất rất bức tức khi có kẻ treu người mình, nhưng không dám manh động. Dư âm chuyện đêm qua vẫn còn ám ảnh Đông Vy. Cô dứ nắm đầm về phía “người lạ” rồi lại lao đi kiếm anh trai. Hữu Phong ngồi lặng yên nhìn ngắm cô gái nhỏ một lát rồi nhiệt tình giúp cô hất ném mọi vật. Anh đi theo Đông Vy!

Đến tận trưa, ngôi nhà tội nghiệp mới được giải thoát. Hai kẻ phá hoại nằm dài trên sàn, hai luồng mắt đối nghịch đối thẳng nhau. Một ánh phần nộ, căm ghét. Một ánh cười cợt, thích thú.

- Anh biến đi!

- Đợi em khỏi bệnh, anh sẽ biến! - Hữu Phong ăn cắp câu nói của Đông Vy lúc trước.

- Sao anh cứ bám theo tôi thế! Trơ lì!

Trơ lì ... Hữu Phong cũng từng vớt cho Đông Vy cái từ độc ác ấy. Anh nhích người tới sát Đông Vy, nghịch nghịch mấy sợi tóc vương trên trán cô.

- Em cứ mắng đi. Anh rất thích! - Hữu Phong thật lòng.

Anh nợ Đông Vy quá nhiều! Trước đây, anh luôn xem Đông Vy là vật sở hữu, tùy ý dầy vò cô cho thỏa con ác. Biết cô yêu anh, muốn gần anh nên Hữu Phong càng vồn đùa, càng tàn nhẫn và lấy sự khổ sở, đau đớn của cô gái nhỏ ra làm niềm vui. Vậy thì giờ, đến lượt Đông Vy có quyền tệ bạc với anh!

Những ngày sau đó, thái độ thù ghét của Đông Vy đối với “người lạ” vẫn không chút thay đổi. Chỉ có điều thay vì dùng những lời lẽ quá quắt, cô gái nhỏ chuyển sang chiến-thuật-hất-hủi. Áp dụng những nguyên tắc sau:

- Tránh chạm người, né chạm mặt.

- Phốt lơ tinh bơ, ngó lơ mọi lúc.

- Không nghe, không thấy, không mở miệng.

Tuy nhiên, trò mèo còn lâu mới đầu nổi mọo cáo ...

- Anh đói! Chán mì rồi. Vy nấu gì đi!

Hiển nhiên là Đông Vy bỏ ngoài tai. Cô đứng bên ô cửa nhỏ, chăm chút chậu cây con hết đứa bé gái cưng nựng búp bê thân thương. Cô cẩn thận vẩy từng nhúm nước trong vắt lên mầm lá xanh mơn, vuốt đám bụi bần bám dọc thân cây non nớt.

- Ô, hành tây! - Quăng ra một câu chẳng có tý liên quan. Hữu Phong trắng trợn cướp “bé cưng” của ai đó đem thẳng xuống bếp. Anh nhon nhon đắc ý
- Nấu lên chắc là ngon!

Đến mức này thì Đông Vy hết chịu đựng, cô lao tới giằng tay Hữu Phong.

- Trả đây ngay!

- Nấu đây ăn!

- Trả mau!

- Nấu ngay!

- Trả!

Hữu Phong không dây dưa thêm. Anh kết thúc nhanh gọn cuộc đối co bằng một cú búng vào cây con. Anh thấp giọng khùng bố.

- Muốn nó chết hay sống?

- Sống! - Đông Vy chớp chớp mắt ngây thơ.

- Vậy ... - Chàng quý tộc hát mặt về phía bếp - Phiền em!

Sau nửa tiếng đồng hồ thoăn thoắt nấu nướng, cô gái nhỏ công nạp tô com chiên Dương Châu thơm lừng. Hữu Phong nhìn lướt qua bàn ăn một lượt, gương mặt vô cảm chợt loé lên tia cười bí ẩn.

- Cùng ăn nhé?

Không đợi Đông Vy đáp lời, Gió Quý đã kéo cô ngồi lên chân mình, dí ngay thìa com vào môi cô. Đông Vy bướng bỉnh mím chặt môi, gạt mạnh tay ai đó làm com văng khắp bàn.

Hữu Phong sầm mặt. Âm điệu trong giọng nói đầy quyền uy:

- Ăn hay anh móm?

Cuối cùng cũng xong bữa! Đông Vy tuyệt nhiên không để sót thìa com nào. Ngồi tựa vào khoảng ngực ấm, cô gái nhỏ cứ ngược đầu nhìn “người lạ” đầy thắc mắc. Muốn hỏi gì đó lại thôi! Có lẽ, cô khó hiểu về việc anh ép cô nấu rồi không ăn.

Độc thấu suy nghĩ của Đông Vy nhưng Gió Quý tảng lờ, ngoài mặt vờ như việc ban nãy là rất đổi bình thường còn trong tâm thì thầm hả hê với mảnh khoé ranh ma.

Bữa com kì dị ấy là lần duy nhất Hữu Phong bắt Đông Vy vào bếp ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Người ta và Người lạ

Đột ngột, Đông Vy quay mặt đối sát anh, và với toàn bộ sức lực được rút kiệt từ cơ thể, cô bất thành linh xô anh ngã ...

Mây trong vắt, không một vệt gợn. Bầu trời tựa bức gương khổng lồ, phản chiếu đại dương biếc xanh. Chim trời sải rộng cánh, táo bạo nghiêng lượn để khẳng định rõ sự tự do vốn có.

Hiên nhà đầy nắng. Cô gái nhỏ tay chống cằm, miệng gặm bút chì, tỉ mỉ quan sát khoảng trời tràn căng sức sống. Khi cánh chim chỉ còn là chấm đen bé tí rồi vụt bay khỏi tầm mắt, cô bắt đầu phác những nét vẽ mềm mại lên nền giấy trắng tinh. Có sợi nắng rơi nhẹ trên vai cô tựa cánh chuồn lướt nước, gió lượn qua kẽ tay, mon man từng ngón thon dài, bé bỏng.

Tựa người bên cánh cửa gỗ, ánh mắt Hữu Phong gắn chặt vào khung cảnh dễ yêu. Lòng yên lành đến lạ. Từng giây, từng phút cứ lặng lẽ trôi qua, cô gái nhỏ vẫn say sưa vẽ vời mà để mặc “người lạ” bơ vơ. Hữu Phong khó chịu, đành kiểm soát quấy rầy.

- Đang vẽ gì thế?

- Nhìn thì biết đấy! Mất đầu phải trang trí! - Đông Vy khinh khỉnh, thậm chí không thèm liếc ai đó.

Đã bằng đi nửa tháng, vẫn chẳng có gì biến đổi so với lúc Hữu Phong mò tới đây. Anh luôn bị cô gái nhỏ ghét bỏ, xa lánh như một loại vi trùng gây ô nhiễm môi trường cô đang sống. Hết đuổi mắng chửi chê rồi thì hăm dọa chơi xỏ anh đủ thứ ... Mới hôm qua, cô vừa hung hăng ngoạm tay anh lúc anh cho cô ăn.

Tình kiên nhẫn được Hữu Phong rèn dũa thật kĩ. Mỗi khi nổi nóng, anh sẽ tự gọi ký ức về những lần tổn thương cô gái nhỏ để dẹp tan lửa giận. Mà anh càng nhìn, Đông Vy càng đáng ghét! Thê thảm nhất là khi cô bắt đền Minh Quý, Hữu Phong cứ phải hứng trọn thứ đòn khủng khiếp như cào cào, bầu xé ... nhắm thẳng vào mặt anh! Ác! Nếu tàn phá cái đẹp là tội ác thì Đông Vy đáng bị tử hình!

- Muốn trở thành họa sĩ à? - Hữu Phong chọn cách mở đầu an toàn, mon men tới ngồi sát Đông Vy từ lúc nào.

Cô gái nhỏ um một tiếng qua loa. Người quay hẳn sang phía khác, tránh sự quấy rối của ai kia.

Hữu Phong lần tới, ôm ngang eo Đông Vy từ phía sau. Thì thầm bên tai cô lời băng quơ:

- Về anh đi!

- Okay! - Đông Vy gạt rập đầu. Dễ dàng tới đáng nghi. Cô bắt anh ngồi ngay phía đối diện cho tiện thực hiện.

Chàng quý tộc có đôi chút ngờ ngợ trước vẻ nhiệt tình đột xuất của Đông Vy, nhưng tự dẹp bỏ mối hồ nghi ngay sau đó. Yêu thương đã pha loãng lý trí cứng nhắc! Anh gỡ bỏ mọi cảnh giác, hí hửng chìa mặt ra làm mồi.

Cô gái nhỏ bỗng nhướn người, hôn thật nhanh vào môi "người lạ". Nhân lúc anh ta còn bất ngờ, Đông Vy âm thầm với lấy chiếc bút màu ... liên tiếp quẹt vài đường táo bạo lên khuôn mặt đẹp ... đã dính tí vết.

Bên hiên nhà rộn ràng. Chàng trai đẹp tựa hoàng tử bước ra từ cổ tích, hải hùng đưa tay quệt má trong tiếng cười khoái chí của kẻ-vùi-dập-cái-đẹp. Cô gái nhỏ vừa hiên ngang ngửa cổ cười vang, vừa kín đáo liếc trộm đôi môi quyến rũ. Má thoáng ửng hồng ngại ngùng, hệt đoá hoa ập e trước những ngọn gió vi vút.

Con số 30 dần lùi về phía sau. Mỗi lần bình minh kéo ngày mới sang, nơi ngực trái Hữu Phong lại nhói buốt. Mỗi lần hoàng hôn đẩy ngày trôi đi, thần trí anh lại đảo lộn. Và mỗi ngày, anh đều rà soát từng thói hư tật xấu của mình và cố vứt bỏ chúng, nhưng khó ... Mà có lẽ, sửa đổi bản thân hay dòi bản tính cũng chẳng quan trọng bằng việc anh khiến cô gái nhỏ luôn vui vẻ.

Hữu Phong nhập vai bạn trai mẫu mực khá tốt. Anh bao bọc Đông Vy kĩ càng như thứ đồ mong manh, dễ rơi vỡ. Hàng đêm, anh vẫn thường đều đặn canh gác giấc ngủ Đông Vy, vỗ về cô mỗi khi nẫu quá khứ ghê sợ nào đó thức cô dậy. Riêng về khoản chăm sóc thì anh quá í ẹ! Chỉ giỏi canh chừng răn đe Đông Vy nếu cô dám mãi chơi bỏ bữa, thức khuya nghịch ngợm.

Đêm thứ 29. Hữu Phong dắt Vy dạo quanh hồ, siết chặt tay cô, cùng đặt chung vào túi áo. Đông Vy chống đối, nhất định đòi giằng tay ra.

- Im nào! - Hữu Phong gắt.

Những ngày cuối, anh phiền não khủng khiếp. Chỉ muốn tận dụng từng tích tắc bên nhau còn Đông Vy thì lại cứ vô tư giết chết những khoảnh khắc ấy. Anh càng cố nhích lại gần thì càng bị đẩy ra xa, càng gắng bù đắp những mất mát đã gây ra thì càng khiến thêm ghét bỏ. Dù anh có thể hủy bỏ thỏa thuận với Minh Quý, ở bên cô bao nhiêu tùy thích nhưng có ích gì? 30 ngày tuy rất ngắn để anh bên người mình yêu nhưng chắc chắn là đủ dài để ai đó nhận ra anh đã cố gắng, nỗ lực thế nào. Vậy mà cô vẫn không chịu nói lòng dù chỉ đôi chút thì nghĩa là cô thực sự muốn tống khứ anh ra khỏi cuộc sống. Anh có cố chấp, cô cũng chán ghét.

Đồng tử trong đôi mắt cô gái nhỏ thoáng mở to. Đông Vy đã quen với “người lạ” luôn nhường nhịn, chiều chuộng mình nhưng anh lại vừa gắt gỏng. Đùng là chứng nào tật nấy! Dám trù không tại nhà người ta, giấu anh trai người ta đi, quản đủ chuyện của người ta và lại còn to tiếng bắt nạt người ta nữa ư? Trong đầu "người ta" chợt lóe lên ý đồ tinh quái mà "người lạ" không hề hay biết.

- Anh biết trò này không? - Đông Vy chìa ra trước Hữu Phong viên sỏi nhỏ mà cô vừa cúi nhặt. Mắt háp háy mong đợi.

Thay vì đáp "Anh biết!", Hữu Phong chứng minh bằng cú vung tay dứt khoát, viên đá tung mình sang hẳn bờ bên kia sau vài lần bật nảy trên nước. Cô gái nhỏ thích chỉ đi quanh quanh lượn nhặt đồng sỏi lớn, đưa tất cả cho anh. Về mặt hơn hờ của cô đã buộc Hữu Phong phải đồng ý vô điều kiện.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Đông Vy giống hệt con sẻ nhỏ ồn ào, vừa phấn khích reo vui vừa vỗ tay loạn xạ. Đôi mắt đen láy chứa đựng niềm vui nhỏ bé, lung linh tựa mặt hồ sóng sánh ánh sao. Cô cời giây, những hân châu vào làn nước lạnh cóng, đung đưa theo nhịp kỳ quặc. Vô tình, có vệt gió chơi khăm, tấp thẳng vào mặt Đông Vy và vuốt dọc sống lưng cô bằng cái lạnh ròn rợn. Vô thức, cô gái nhỏ nép mình vào chàng quý tộc, cọ mũi lên áo anh, tham lam chiếm hữu khối ấm áp.

Hữu Phong im lặng tận hưởng những phút giây quý giá, sánh với triệu kim cương. Nét mặt thấp thoáng tia cười hiếm hoi. Mỗi lần tổn hại tới Đông Vy, anh khổ sở như bị dày ải xuống tận cùng địa ngục. Còn mỗi lần tự do đắm mình theo những rung động, anh lâng lâng như lơ lửng giữa tầng mây.

Thì thoảng, Hữu Phong bật ra tiếng ho nhẹ. Lờ mờ với Đông Vy như trách tội. Lỗi do cô dở chứng, đột nhiên nhốt anh ngoài cửa suốt đêm qua. Tuy mò lại vào nhà là việc quá ư đơn giản nhưng anh không nỡ để cô gái nhỏ mất hứng. Cô đã có lòng bày trò thì anh cứ việc hưởng ứng. Thu được về nụ cười của cô, với anh đã là quá đủ!

- Anh sắp đi. Có gì nhắn anh không?

- Vĩnh biệt! Đừng bao trở lại!

Hữu Phong cười như không. Đôi mắt mịt mờ tựa đám mây lãng đãng trôi qua vầng trăng khuyết. Cái sai của anh đã quá nghiêm trọng, điên cuồng tựa những đợt bão lũ tàn phá mùa màng. Còn sự đền đáp lại nhỏ bé, thừa thãi tựa hạt muối bỏ biển. Hăng!

Quay sang nhìn cô gái nhỏ đang dang ngang hai tay, tập tễnh đi từng bước sát rạt mé hồ, Hữu Phong không thể không lo âu. Anh nhanh chóng đứng dậy, một tay túm chặt áo cô, một tay chắn ngang khoảng không bên cạnh cô như phòng trước rủi ro. Anh sợ cô té!

Đột ngột, Đông Vy quay mặt đối sát anh, và với toàn bộ sức lực được rút kiệt từ cơ thể, cô bất thành linh xô anh ngã... Mò lên bờ, Hữu Phong trái áo khoác lên đất và tạm quàng mình. Người anh ướt sũng, nước như tràn vào cả mạch máu, truyền đến tim con buốt lạnh. Khối óc anh trống rỗng hệt như bờ cát sau trận thủy triều, hết thảy đều bị cuốn sạch bách. Đầu anh chao đảo, mọi thứ lọt vào mắt đều lung lay, xoay chuyển. Trăng và sao hệt những vệt sáng nhòe mờ được vẩy lên trời cao.

Hữu Phong nằm im lặng trong bóng đêm tĩnh mịch. Thế giới chung quanh anh dường như đã ngủ rất say. Rồi dần dà, thần trí Hữu Phong cũng nhẹ bẫng tựa cánh hoa rơi lượn trong không trung...

Một giấc mơ lạ kì!

Giữa vô vàn những đám mây bông bành, áng cầu vồng bảy sắc vắt ngang, hệt dải lụa sắc sỡ dăng qua khung trời trắng xóa. Một người phụ nữ ẩn hiện trong mây, ánh mắt trĩu mến tựa biển hồ sâu lắng, động ngàn thương yêu thâm lặng. Giọng bà thoang thoang như làn khói mỏng manh, dễ tan biến vào hư vô.

- Phong, còn yêu mẹ chứ?

Hữu Phong không thể đếm nổi số lần anh nghe thấy câu hỏi này. Nó đều lặp đi lặp lại trong từng giấc mơ, tựa lời thần chú quái gở, luôn cuốn anh vào miền ký ức tăm tối. Dù thế, kể cả một Richard đánh mất tuổi thơ hay một Đình Hữu Phong lãng phí quãng đời niên thiếu, thì lòng tôn thờ đối với người mẹ đã khuất đều không hề suy chuyển. Vẫn chỉ một và mãi mãi là đáp án ấy.

- Con yêu mẹ, luôn yêu mẹ!

- Yêu mẹ thì phải nghe lời mẹ!

- Vì mẹ, con sẽ không từ chối bất cứ mệnh lệnh nào. Trừ khi đó là tổn hại Vy! - Hữu Phong nói khẽ như thì thầm nhưng từng chữ đều đanh cứng đến ớn lạnh - Mẹ, con yêu Vy!

Người phụ nữ không giấu nổi ngỡ ngàng sau gương mặt vương nét buồn cố hữu. Bà nhìn sâu vào đôi mắt xám tro bằng ánh nhìn yêu chiều mệnh mạng như bao người mẹ dịu hiền khác, vuốt ve vết sẹo dài nơi lòng bàn tay Hữu Phong.

- Con khiến Vy đau tội cùng ra sao cũng không thể gột sạch nhục nhã trong mẹ!

Nỗi sợ hãi bắt đầu len qua tim Hữu Phong. Không thể... Anh không thể trái lời mẹ, lại càng không thể tiếp tục tổn thương Vy.

- Đừng ép con!

- Mẹ chưa bao giờ ép buộc con! - Từ khoé mắt người phụ nữ bỗng ứa ra giọt nước tinh khiết. Giọng bà mờ đục - Con rõ hơn ai hết mà Phong, người chết là giải thoát. Mẹ chết, thù hận cũng hết. Mẹ nào ép con trả thay!

Hữu Phong đánh rơi nhịp thở. Không vì sự nóng ấm đang lan truyền từ tay, mà vì trước mặt anh lúc này, MẸ hoàn toàn khác biệt với chuỗi hình ảnh lưu trữ trong ngăn chứa trí nhớ của anh. Lúc mẹ còn sống, mẹ chưa một lần xem anh là con trai. Lúc mẹ mất rồi, anh là công cụ trả thù hoàn hảo. Vậy mà, mẹ đang khóc vì anh...

- Không phải mẹ ám ảnh con bao năm qua, mà là lời hứa kia! Tự con đã ràng buộc mình phải thực hiện nó bằng mọi giá, tự con đã huỷ hoại mình rằng, con là lý do cho cuộc đời bất hạnh của mẹ.

Thật thế ư? Hữu Phong không dám tin. Dường như anh đang đắm mình trong mê cung của những cơn mơ, mọi thứ đều xây nên từ ảo mộng. Chẳng có gì là thật sắc! Thế mà sao, anh lại có cảm giác giấc mơ này chân thực nhất từ trước đến nay? Đáng khổ tâm của mẹ hiện ra cũng rõ rệt hơn, không mơ hồ như chiếc bóng trắng thoát ẩn thoát hiện, chân lút trên mặt đất.

- Tất cả đều là ảo giác, bắt nguồn từ tiềm thức nhiều vết xước của con! Giờ thì qua rồi, mọi thứ đều ổn rồi!

Là thật thế ư? Mẹ không dày vò anh, mà chính anh bị đánh lừa bởi những ức chế dồn nén sau ngày mẹ mất. Con quỷ tàn bạo trong anh cũng do anh đã đánh mất phương hướng và thương lắm tưởng, bản thân là nghiệp chướng của mẹ. Nếu là thế thật, hóa ra bấy lâu nay, anh tự nhốt thân trong bóng ma quá khứ ...

- Yêu mẹ, thì phải yêu chính mình trước tiên. Vì sinh mạng của con đánh đổi cả cuộc đời mẹ. Nhớ, trân trọng nó!

Lúc giọt nước mắt nóng hổi của mẹ rớt xuống vết sẹo, hồ như trong cơ thể Hữu Phong, có những mảnh vỡ năm tháng qua bỗng gấn gát ...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Con bé đó!

Tin anh, chàng trai mà em yêu đã rất tuyệt rồi!

Tia nắng lườn qua khe cửa, nhảy phóc lên sống mũi cao thẳng. Thiếu niên vội vội tạm chiếc gối gần đó úp lên mặt che nắng, mày nhíu chặt đầy khó chịu khi có thứ chọc phá giấc ngủ của anh.

- Kéo rèm lại!

Mệnh lệnh ngái ngủ vừa truyền ra, mọi ánh nắng đều như bị nhốt vào chiếc hộp kín mít. Căn phòng sáng lờ mờ.

Chàng quý tộc thỏa lòng, lại định thả mình theo cơn buồn ngủ, nhưng có điều phiền muộn vội kéo mi mắt biểu tình. Phải rồi, ngày thứ 30! Anh sức tình, nằm im và dọn lại trí óc đang rối rắm sau giấc ngủ li bì. Đêm qua, Đông Vy đẩy anh xuống hồ, nhưng ngã là do anh tự sẩy chân. Chẳng vì sao cả, đơn giản là anh muốn thử cảm giác bị quăng trong dòng nước lạnh như Đông Vy đã từng. Khi ngã, anh đã ngâm mình trong nước đến tận vài tiếng đồng hồ, để đền lại số lần anh thân nhiên quăng vứt cô gái nhỏ.

Hữu Phong không khỏi buồn cười khi mường tượng ra cảnh Đông Vy chật vật khiêng vác anh từ bờ hồ vào tới đây. Cô bé nhỏ thế kia, vậy mà chất lên người khối lượng nặng gấp đôi cơ thể thì ... Hữu Phong cắn gối, kìm nén tiếng cười sắp bật ra thành tiếng. Gió Quỷ vô cùng đặc ý!

Đang lắng tai nghe hết mọi động tĩnh, chàng quý tộc bỗng nhiên cắn mạnh đầu ngón tay, bôi trệt chút máu đang rỉ ra vào ngay khoe miệng. Rồi anh cố ý ho thật mạnh như sắp nôn ra cả ruột gan ...

Dự đoán của anh (lại) trúng phóc!

Đông Vy lật gối ra và la toáng lên:

- Anh sao Hữu Phong? Anh sao thế?

Gió Quỷ giả bộ he he mắt như đang rất mệt mỏi, môi khẽ mấp máy không ra tiếng, nhưng thật ra anh cũng chẳng định nói cái quái gì hết! Anh hít thở từng quãng mệt nhọc, vờ như mũi nghẹt, rất khó tiếp nhận khí oxy.

Đông Vy luống cuống vực Hữu Phong dậy, vừa vỗ vỗ lưng vừa vuốt vuốt ngực anh đầy lo lắng. Mặt tái nhợt khi anh che miệng ho dữ dội, tay vẩy máu tươi. Cô run giọng:

- Sao anh ho ra máu thế này?

Hữu Phong đẩy Đông Vy ra, chối phất sự quan tâm của cô. Anh rời giường.

- Như em muốn, anh biến! - Gió Quỷ nói đứt quãng trong cơn ho giả, che miệng bằng bàn tay vẩy sẵn máu.

- Không đi đâu hết! - Đông Vy to tiếng nạt nộ rồi ấn anh vào chiếc gối kê sẵn đầu giường. Cô dùng khăn ẩm chuẩn bị từ trước, cẩn thận lau môi và tay Hữu Phong. Người cô run run, không dám nhìn thẳng vào sắc đỏ kia.

- Tự anh! - Hữu Phong giằng lấy khăn. Dù rất muốn được cô gái nhỏ chăm sóc, nhưng anh không quên rằng cô sợ máu.

- Anh uống đi. Sẽ đỡ mệt mau thôi!

Hữu Phong thoáng sững người khi cô gái nhỏ đặt vào tay anh ly trà ấm. Tia cười là lạ thấp thoáng trên khoé môi. Dưới ánh mắt sốt sắng của Đông Vy, anh thông thả nhấp vài ngụm rồi bất chợt tung ra câu hỏi sắc sảo:

- Này, sao đưa anh trà này? Nó đắng lắm!

- Nhưng nó giải tỏa mệt mỏi! - Đông Vy bôi rồi.

- Ngụy biện! - Hữu Phong dí mạnh ngón trỏ lên vầng trán nhỏ. Anh nhếch môi - Tôi thích lục chanh trà, em rõ quá mà!

- Không phải đâu! Là ... là trùng hợp thôi! - Cô gái nhỏ lí nhí.

Mắt Đông Vy cụp xuống, tránh ánh nhìn chất vấn của chàng quý tộc. Sự căng thẳng bộc lộ rõ qua những ngón tay đan chặt. Lạ quá, bộ dạng bệnh tật, vừa ho ra máu vừa khó thở lúc này đâu mất rồi?

- Em làm ơn thôi giả vờ đi! - Hữu Phong gằn từng chữ. Một lời hay vạch trần hay đúng hơn là mệnh lệnh.

- Anh nói linh tinh gì thế? - Giọng cô gái nhỏ méo mó như thể cổ họng đã bị bóp nghẹn. Bờ vai gầy khẽ run lên, tựa nhánh liễu phát phơ trong sương gió.

Không để ai đó chối cãi, làm mất thêm thời gian. Chàng quý tộc xé ngay một bức vẽ trên tường, vo tròn và búng thẳng nó vào sọt rác. Lọt thõm.

- Em vờ ngốc đủ rồi chứ?

Toàn căn phòng nín lặng, yên ắng đến mức âm thanh của làn gió nhẹ lướt qua cũng nghe thấy thật rõ rệt. Vài tia nắng yếu ớt quệt nhẹ lên bức vẽ chàng trai tuấn mĩ giữa loạt tranh thiên nhiên sống động khác.

Sau khoảng lặng dài lê thê, cô gái nhỏ giật ly trà khỏi tay Hữu Phong một cách thô bạo, nắm áo anh lôi xuống giường.

- Dù anh biết hay không biết, cũng nên biến ngay khỏi đây, ngay bây giờ! Biến khuất mắt tôi!

- Làm gì thế? Em bình tĩnh đi!

- Cút đi! Anh biết hết rồi thì cút đi! - Đông Vy gào lên. Cô chuyển sang bầu xé Hữu Phong, điên dại hệt như đã đánh mất mọi ý thức.

Chàng quý tộc vẫn sẽ im lặng chịu đòn nếu Đông Vy khôn hồn chưa mặt anh ra. Ghi chặt cô gái nhỏ vào lòng như khóa lại bộ móng vuốt ghê gớm, Hữu Phong vỗ nhẹ vai cô trấn an.

Anh đã biết Đông Vy diễn kịch ngay từ khi đối diện với cô tại thềm nhà. Linh tính, lý trí hay trái tim và mọi giác quan đều mách anh rõ, hình bóng của anh chưa từng vượt khỏi tâm trí cô. Vờ quên anh, ấy chỉ là lớp ngụy trang cô khoác lên mình để chống đỡ. Bộ dạng hung hăng của Đông Vy giống hệt với con nhím lúc xù lông, không phải nó tấn công mà là bảo vệ bản thân trong lúc sợ hãi.

Lần anh ép Đông Vy xuống bếp cũng chỉ vì thử lòng cô. Biết anh không dùng được nữa, vì thế cô chu đáo chuẩn bị thìa cho anh. Những gì thuộc về anh, cô vẫn để ý kĩ và rất lưu tâm. Vị trí của anh trong cô có lẽ không di dịch chút nào! Chính vậy, anh mới làm mất dầy đeo bám cô suốt 30 ngày qua.

- Anh sai rồi, đã quá sai rồi. Nhưng không cần Vy tha thứ đâu, chỉ cần Vy về bên anh thêm lần nữa, anh sẽ thật yêu em, thật thương em, Vy nhé! - Hữu Phong tựa cằm lên mái đầu thoảng hương thơm dịu lạ, hôn nhẹ lên tóc quen. Anh ôm trọn Đông Vy bằng vòng tay nồng ấm - Tin anh, chàng trai mà em yêu đã rất tuyệt rồi!

- Thật ư? Có thật là anh vừa nói đấy không Đinh Hữu Phong?

- Là thật!

- Không phải! Anh đang cố lừa gạt tôi! - Đông Vy gạt mạnh tay Hữu Phong. Cô ép hết những giọt khóc xúc động vào lại tuyến lệ để đôi mắt chỉ còn mỗi tia thù hận - Để xem, khi tôi rơi vào tay anh một lần nữa thì anh sẽ lại biến tôi thành cái gì nào? Dày vò tôi, hành hạ tôi, cho tôi sống dờ chết dờ hay hình phạt hay ho nào khác mà anh mới nghĩ ra hả?

- Yêu, có tính là hình phạt không?

- Yêu? Yêu tôi ư? Anh yêu tôi ư? Anh biết yêu ư? - Đông Vy hỏi dồn rồi buông lời nụ cười khẩy đầy mỉa mai - Anh thích tôi, thích tôi đau đớn và khổ sở vì yêu anh. Có muốn hay cố gắng, tôi cũng chẳng quên được anh, trừ khi chết đi! Chính anh đã nói thế, anh tưởng tôi quên sao?

- Nó thuộc về quá khứ. Vứt đi! Hãy chỉ nhìn vào hiện tại thôi, anh đang yêu em thật đấy! - Hữu Phong vụng về thổ lộ. Tội nghiệp miệng lưỡi của anh, chỉ quen tuân lời lẽ thâm độc hiểm ác nên cứ đơ đơ khi phải nặn ra mấy câu từ đầy lòng.

Đối diện với một Đình Hữu Phong mới mẻ này, tim Đông Vy rung rinh tựa cánh bướm đập dòn trong vạt nắng lung linh. Nhưng cô gái nhỏ đã vội dập tắt những thồn thức ngay sau đó. Thử dăng sẵn trước mắt là hồ bầy hay hồ tình thì cô cũng không được phép rơi vào. Chỉ duy nhất một lần nữa cũng tuyệt đối không!

- Anh đi kiếm Đông Vy lúc trước mà nói những lời này. Còn với tôi, nó buồn cười lắm!

- Vậy trả lại tôi đi! - Hữu Phong lật ngay giọng điệu uy hiếp. Hai chữ " buồn cười " kia đã đụng chạm lòng tự tôn cao ngất của anh.

- Trả gì? Tôi nợ anh gì à? Mấy món quà đắt tiền hay mấy lần anh cứu tôi?

- Đông Vy lúc trước ấy, mau trả tôi!

- Chết rồi! Tôi giết con bé ngu đần đó rồi! - Đông Vy cười lạnh ngắt. Khuôn mặt thanh tú của cô chưa bao giờ u ám đến thế. Chát giọng cũng đánh lại, khô khốc như tiếng va chạm của những khối kim loại trơn trượt - Tôi thù nó còn hơn là thù anh! Nó không đáng sống! Sao nó có thể dễ dàng quên mất cả gia đình đã chết đau đớn cỡ nào chỉ vì kẻ thù là bố của anh. Con bé đần độn ấy, nó chỉ biết đâm đầu vào yêu trong khi anh coi thường nó và cả gia đình nó nữa! Nó bị coi khinh là đáng, nhưng sao nó để người ta tùy tiện xúc phạm tới những người thân đã mất. Một đứa bất hiếu và ngu muội như vậy, tôi không thể để nó sống được, anh hiểu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Quyết định

Đập nát gương rồi thì chỉ còn những mảnh vỡ, Đông Vy sợ chạm vào sẽ lại đứt tay. ---

- Không phải em! Là do anh thiếu não, không trân trọng sự hy sinh của em! - Hữu Phong tự **** thắng mình. Ngay lúc này, anh chỉ muốn băng ngược thời gian, về lại khi lần đầu tiên gặp gỡ để yêu thương cô từ những giây phút ấy. Nếu Đông Vy ngày trước không đáng sống như vậy thì anh còn đáng chết hơn ngàn lần! Hữu Phong định nắm lấy những ngón tay mảnh dẻ nhưng Đông Vy vội rút tay về. Cô lùi người xuống tận góc tường, cách chàng quý tộc khá xa để anh hiểu ... thử tồn tại giữa hai người giờ chỉ là khoảng cách. Cô thừa nhận, mình vẫn rất muốn được bung thả con tim theo áng tình lãng mạn này, nhưng nỗi đau Hữu Phong mang tới đã thấm vào tận tủy xương mà cô lại chẳng phải lũ cá vàng có trí nhớ ngắn hạn, nhanh chóng quên sạch bách mọi thứ rồi tung tăng bơi lội. Những việc khủng khiếp từng xảy ra, nó luôn nằm chiếm chệch trong trí óc Đông Vy tựa loài rêu phong bám kín tường, dù nếu có nhỏ sạch chúng thì màu xanh rêu vẫn còn nguyên đó. Hữu Phong đã thắng tay hủy hoại con người cũ của Đông Vy, giờ lại muốn cô về bên anh như trước ư? Anh tưởng, chỉ mỗi anh muốn Đông Vy trước đây thôi sao? Cô cũng muốn lắm! Cuộc sống của cô trước đây tuy chẳng mấy vui vẻ, nhưng ít ra cũng điểm chút sắc hồng tươi sáng. Còn Đông Vy bây giờ không khác cái xác mục rỗng là mấy, khắp mình mẩy đều chít chỉ thương tật. Khi Tuấn Dương báo tin Hữu Phong sắp tìm tới, hồn phách Đông Vy thất xiêu ngay tắp lự! Những suy nghĩ của cô tách ra thành hai phe đối lập! Một nửa thì bần rùn sợ sệt khi nghiêng về khả năng Gió Quý chỉ đang truy lùng con mồi bỗng dưng mất tích, nửa còn lại thì nhún nhảy sung sướng khi tưởng tượng ra cảnh chàng quý tộc ăn năn, dằn vặt. Và Đông Vy đã đánh cược với chính mình! Kệ Minh Quý nổi khùng, cô gái nhỏ vẫn quyết định ở lý nơi nhà bên hồ, chờ ai đó. Để rồi tìm cô suýt văng ra khỏi lồng ngực khi tiếng gõ cửa vang bên tai. Thuyền nào Đông Vy căng ra hết cỡ khi chính thức đối diện Hữu Phong sau nhiều ngày lần trốn. Như kẻ hoạch vạch sẵn, cô vờ ngốc nghếch, vờ không biết ty ty gì về chuyện trước đây dù mọi tế bào đều rét run dưới ánh nhìn hồ nghi. Cũng may khi câu hỏi quý quyết vừa sờ đến gáy, cô đã kịp nghĩ ra chiêu trò ngất xỉu để thoát thân. Lúc Hữu Phong vừa bị Minh Quý chỉ chiết và xua đuổi nhưng chỉ đứng im trầm tư, Đông Vy xót anh biết bao. Tính ngạo mạn ăn sâu vào máu chàng quý tộc vốn không cho phép bất kỳ một ai đánh giá mình. Anh luôn hạ thấp người khác và bắt họ phải ngoan ngoãn, nghe lời anh tuyệt đối như lũ rối óc ngẩn. Thế mà trước những lời xúc phạm gay gắt của Minh Quý, Hữu Phong lại không chút phản ứng. Có phải anh đã học cách nhẫn nhịn từ những mất mát và thiếu vắng? Giao ước ngầm giữa hai chàng trai khiến Đông Vy tức điên, giận lại thêm giận Hữu Phong hơn! Kiên nhẫn của anh hóa ra cũng chỉ gói gọn trong 30 ngày! Chút thời gian ngắn ngủi này thậm chí còn chẳng đủ làm lu mờ đôi ty dư âm của quá khứ, huống hồ là cả mảng ký ức tối tăm. Những lời độc ác, những hành động máu lạnh, những vùi dập tàn nhẫn Hữu Phong từng trút lên Đông Vy, ... hết thảy đều như găm sâu vào khối óc cô vết rạch sâu hoắm. Đùng hòng nó lạnh lặn với chỉ chút ít bù đắp của anh! Đập nát gương rồi thì chỉ còn những mảnh vỡ, Đông Vy sợ chạm vào sẽ lại đứt tay. - Những gì cần nói, tôi đã nói hết. Anh nghe cũng đủ rồi. Giờ thì đi đi! - Mặt cô gái nhỏ lạnh tanh, không hề vương nét luyến tiếc hay đắn đo. - Đùng thế mà! Anh ...- Anh có ý không hiểu sao? - Đông Vy đột ngột ngắt lời Gió Quý. Cô gần như hét toáng lên - Tôi bảo anh biến! Biến đi! - Anh đã cố gắng lắm, thế vẫn chưa đủ làm em hài lòng? - Giọng Hữu Phong khàn đặc. Có thứ nỗi đau thâm trầm như đang dè ghet vòm họng. - Hài lòng để thế ư? Không đời nào! - Đông Vy nhếch miệng - Tôi trước kia đau vô số lần, cũng đau khiến anh thỏa mãn! - Vậy em muốn tôi thế nào? - Tôi phải hỏi anh chứ? Anh muốn gì ở tôi nữa nào? Hay tôi chưa phát điên, chưa tự kết liễu đời như mẹ anh nên anh chưa thể buông tha? - Vy thôi đi! - Hữu Phong rít lên tức tối! Mẹ trong anh vẫn luôn có một giới nghiêm nhất định mà người khác khó động chạm tới, nhất là sau giấc mơ qua. Lỗi lầm đều xuất phát từ anh và anh cũng đã chừa mặt và hạ mình cho cô thoải mái si va. Cô tấp thủ hận lên anh bao nhiêu cũng đáng, còn mẹ hoàn toàn không liên can. Đông Vy cười nhạt. Anh vẫn đặt người mẹ ấy lên trên hết thì còn ngần tim nào chứa cô đây? Cô không phủ nhận sự lột xác ngoạn mục của chàng quý tộc những ngày ở đây nhưng ... chưa đủ... Sau bao yêu thương được đánh đổi bằng máu và nước mắt, lòng cô lạnh ngắt lắm rồi! Tim cô dù có rung động trước anh nhưng nó đang rướm máu, chưa thể đập những nhịp yêu. Chát sống trong cô kiệt cạn rồi, nuôi một hơi thở còn khó chứ đừng nghĩ tới việc quay về với chàng trai từng ép cô xuống địa ngục. - Anh đi hay tôi tự tử? - Đông Vy tuyên bố chắc nịch. Không dọa dẫm, đây chính xác là một quyết định.

Chương 103: NÉT CƯỜI KIÊU NGẠO

Của tôi thì sẽ về bên tôi! Nhớ, anh đợi Vy!

Ánh mắt hần vắn đỏ của cô gái nhỏ khiến ngực Hữu Phong quặn thắt. Cảm giác bất lực như xông thẳng vào khối óc, quện chặt trong từng thớ da. Anh hoang mang, chợt thấy bản thân là thứ vô dụng nhất đời. Vốn là hóa thân hoàn hảo của vũ trụ, nắm giữ tất cả thế nhưng lại chỉ biết lặng nhìn người mình yêu sắp vượt khỏi tay. Không cách gì níu giữ!

Đông Vy ác lắm! Nếu nhất định phải chấm dứt với anh thì hãy để Minh Quý đem cô vĩnh viễn cất giấu! Có gì để anh lần ra dấu vết, giả bệnh như là không vương chuyện xưa, gieo cho anh chút hy vọng, rút hết mọi mong mỏi của anh rồi lại thẳng tay hất anh đi! Nếu, anh cũng vờ như chẳng biết Đông Vy giờ trò thì sẽ thế nào? Hai người sẽ cứ bên nhau không chỉ 30 ngày nhưng thương tổn thì một thêm sâu sắc ...

Giả như Đông Vy hiểu được nỗi khốn khổ của anh xuyên suốt kể từ ngày hồi phục trí nhớ! Mất mát hay cô độc, thứ mùi vị này cả Hữu Phong và Đông Vy đều đã sớm nếm qua nhưng ... cô gái nhỏ biết thế nào là tha thứ còn Gió Quý lại khắc sâu đến mức tự ám mình.

Cô đã gồng mình chịu hết những lần Hữu Phong nổi cơn điên mất nhân tính thì có gì lại vô tình quay lưng, khi anh chỉ muốn bù đắp. Rõ ràng là Đông Vy ép anh phải tự dày xéo mình trong sự hối hận vô hạn. Giả như cô gái nhỏ hiểu, rằng cô đang đẩy anh về lại với bóng quỷ ngang tàn ...

- Em giết tôi đi! - Hữu Phong đưa ra phương án thứ ba. Đi hoặc Đông Vy tự kết liễu đời, anh đều không thể lựa chọn.

- Sát nhân, chung thân! Anh tự chết đi, tôi không cần!

- Hy vọng, Vy giữ lời!

Đông Vy bứt tằm mắt khỏi Hữu Phong, tỏ thẳng ý “không cần”. Nhưng cô vẫn lén quan sát mọi cử chỉ của anh, ruột gan bỗng nóng ran như bị sắp nên tưới lên. Thôi đi Đông Vy! Mí phải dùng não suy nghĩ thay vì nghe tim thủ thủ. Anh ta không thể tự ý tước bỏ sinh mạng mẹ trao!

Và đúng là Hữu Phong chẳng giết mình, nhưng hành động của anh ngày hôm đó đã cắm chặt trong trí nhớ của cô gái nhỏ tựa hạt mầm bén rễ tận sâu lòng đất. Nó còn khiến Đông Vy tệ đại hơn cả việc thấy anh dùng lưỡi dao sắc rạch thẳng lòng bàn tay hay nằm mê man bất tỉnh trên giường bệnh trắng xóa. Mặt cô biến Đông Vy trần trụi nhìn chàng quý tộc đang quỳ hẳn dưới chân mình, sắc mặt cô trắng bệch.

- Đình Hữu Phong! Anh làm trò gì thế hả? - Cô gái nhỏ khó nhọc nấp máy môi, cả người mềm nhũn như đã bị vắt kiệt sức sống.

- Vy, tha lỗi anh! - Hữu Phong nói thật khề như phả hơi vào không khí. Nơi đầu gối khuya xuống có lẽ chẳng phải sàn nhà mà là thảm rải đinh, gai nên ngực anh mới vụn mạnh tới vậy. Anh chưa từng xin lỗi bố lấy nửa chữ nhưng lại vứt hết tự trọng, tự tôn để quỳ trước mặt người anh yêu thương. Thế, đã đủ chưa?

- Đứng dậy đi Đình Hữu Phong! Mau đứng dậy đi!

- Đây là xin lỗi gia đình Vy nữa!

- Anh điên à? Anh muốn thế nào hả? Tại sao làm thế! Anh đứng dậy đi! - Đông Vy khóc oà, nước mắt cô âm thầm ngấm nuốt suốt những ngày qua giờ đưa nhau trào ra, lăn dài trên bờ má gầy gò.

- Lỗi do anh hết! Mẹ Hữu Tuệ không liên quan!

Cô gái nhỏ bịt chặt miệng, cố ngăn đi những tiếng nấc đang chèn ứ thanh quản, chỉ chực thoát ra. Khoé mắt cô ầng ầng nước, đưa tay lau quệt, má vẫn ướt đầm.

Tích tắc thời gian kéo nhau qua, khoảng im lặng dần khóa lấp những tiếng thở. Nắng thập thò ngoài khung cửa, không dám mò vào căn phòng ngột ngạt. Những bức tranh dán tường tựa những con người buồn rười, nằm im lìm. Mùi cỏ dại man mát, hương nước hoa sắc lạnh, cùng lặng lẽ bay.

Vài thế kỷ, có lẽ đã trôi qua ...

Cô gái nhỏ đã nuốt sạch mọi cảm xúc vào bụng như ngón sạch một chiếc bánh mì đen. Làn môi nhợt nhạt từ từ hé mở, Đông Vy cất lời thật chậm rãi, thật từ tốn như đang chấp vá từng câu chữ.

- Phong, em tha thứ! Nhưng ... chúng ta chính thức quên nhau đi! Em và anh, sẽ không dính líu, không liên quan, không chạm mặt nữa. Hôm qua đã

yêu, hôm nay đang yêu hay ngày mai còn yêu, đều hãy coi nhau như không tồn tại!

Sống lưng chàng quý tộc bỗng cứng ngắc, vết sáng cuối nơi đáy mắt bỗng tắt lịm. Những ngón tay lúc này còn siết chặt, giò chột duỗi ra như buông thả chút hy vọng cuối cùng. Hữu Phong chậm chậm gật đầu, đáp rất gọn.

- Ủ, anh hiểu.

Khi căn phòng đã sạch bách dư vị lạnh lẽo thuộc riêng chàng quý tộc, cô gái nhỏ lết thân tới bên ô cửa, run rẩy đưa tay vén rèm. Đông Vy chết điếng người, linh hồn như sắp vượt bay khỏi thể xác, chân cũng sắp ngã quỵ.

Cảnh tượng đang trước mắt cô gái nhỏ hồ như đang tái hiện lại buổi sáng u ám ấy. Cái hôm Hữu Phong rời nhà bên hồ và vô tâm bỏ mặc Đông Vy, cô đã hét thẳng vào anh câu nói nhảm tâm như tẩm thuốc độc.

“Em quên anh rồi đấy ! Cứ xuất hiện và biến mất bất kỳ lúc nào đi Gió Quý, em không quan tâm ! Cứ tàn bạo và ác độc theo đúng bản chất của anh đi, em tránh xa anh ! Anh vui khi mọi người xung quanh đau khổ nhưng anh vẫn là người đáng thương nhất mà thôi ! Anh mãi mãi là vết gió đơn độc, cứ gieo nỗi sợ vào mọi người rồi sẽ không ai bên anh đâu ! ”

Lúc ấy, Hữu Phong đã quăng trả Đông Vy cái nhếch miệng bất cần, nhưng bây giờ, chỉ còn bóng lưng đơn độc, lạc giữa cảnh thiên nhiên muôn sắc. Một vết gió ma mị, quyến rũ nhưng không nơi dừng chân. Bởi cô đại đã kệ gió phiêu du ...

Lời cô gái hôm ấy, hóa ra là kết cục cho kẻ tàn bạo và ngạo mạn!

"" Sẽ không ai bên anh đâu! ""

Hữu Phong vẫn chỉ cười ...

Bên kia bờ hồ, anh bỗng nhiên dừng bước. Anh quay phắt người lại, phóng thẳng tầm mắt về phía mái đầu quen thuộc, loáng thoáng sau ô cửa nhỏ xinh.

- Cửa tôi thì sẽ về bên tôi! Nhớ, anh đợi Vy!

Thiếu niên vừa dứt lời, nét cười kiêu ngạo bất chợt ẩn hiện trên khoé môi.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Qui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Ngày nổi ngày

Được thôi! Cho con bé lão lếu đó nhớ anh tới chết!

--+++

Ngày nổi ngày xào xạc bay. Hết chiếc bánh xe khổng lồ quay đều những vòng bất tận, kim đồng hồ miệt mài lùa nhau đi.a kéo lớp bụi thời gian phủ đều lên những ký ức màu xám.

Chiều mưa lất phất rơi. Chiếc BMW phanh tiếng kết thật nhẹ ngay trước nghĩa trang ảm đạm. Những bóng người quý phái cùng sai bước trên nền đất ướt nhem. Chẳng ai mở lời. Gương mặt của mỗi người đều phẳng phát tia u buồn, xót xa. Họ băng qua màn bụi nước nhoè mờ rồi chột dừng chân, những ánh mắt khó hiểu đồng loạt rơi xuống chiếc ô nằm im trước một ngôi mộ. Ô xoè rộng như đang che chắn vật nào đó khỏi ướt mưa.

- Lâm, xem thử kia là gì!

- Để con, bố!

Thiếu niên vừa nhấc ô lên, những tia nhìn kỳ lạ lại rót xuống bó hoa được gói ghém tỉ mỉ trong lớp giấy bóng, chẳng dính tí nước mưa. Phần mộ kẻ bên cũng sạch bong như vừa được lau chùi, bụi bặm hay xác lá đều chẳng vương quanh như thể gió đã cuốn hết đi.

Hữu Phong là người có phản ứng đầu tiên. Anh quét mắt chung quanh khắp một lượt, cổ lùng sục một bóng dáng để rồi khẽ thở dài thất vọng. Cô gái nhỏ đã ở đây! Ý nghĩ ấy vừa suột qua trí óc, chàng quý tộc đã có thể tưởng tượng ra cảnh Đông Vy tới đây từ mờ sớm, lúi húi dọn dẹp mộ mẹ anh và mau chóng chuẩn bị, né tránh đụng độ. Cô vẫn chưa muốn gặp lại anh sau nửa năm qua.

Nay là ngày mẹ Hữu Phong mất! Có lẽ, Đông Vy ghé tới và để lại bó hoa như ngẫm nhủ rằng cô đã hóa những thành kiến xưa thành tro bụi. Chẳng quý tộc không khỏi ngỡ ngàng! Có phải cô đã biết mẹ không chỉ phôi anh? Mối hồ nghi ấy vừa mới chớm đã bị Hữu Phong dập tắt ngay tắp lự! Không thể nào! Giác mơ lạ ngày ấy vẫn luôn là bí mật của riêng anh! Vậy là sao? Người vốn thông minh thiên bẩm như chàng quý tộc cũng chẳng hiểu nổi tâm tình nhập nhằng của Đông Vy!

Federer mỉm cười trước cái nhũn mày từ con trai. Anh hãy còn vụng về trong chuyện tình cảm lắm! Đã lỡ yêu một người sâu sắc thì sẽ mất quyền ghét bỏ những thứ mà người ấy thích.

- Con yêu mẹ như thế, Đông Vy nào thể ghét mẹ! Đứa con ngốc này! - Federer vỗ nhẹ vai cậu quý tử, lời anh khỏi bộ dạng thất thần.

Hữu Phong khẽ gật đầu cho qua chuyện rồi đẩy người bố nhiều chuyện tới mộ mẹ trước. Anh còn bận nghĩ vẫn vợ! Cứ tưởng tượng đến việc Đông Vy đến thăm mẹ, lòng anh lại ảm áp lạ thường. Dù có chút hăng hực khi cô vẫn chưa thêm nhìn mặt anh!

Được thôi! Cho con bé láo lếu đó nhớ anh tới chết!

Chàng quý tộc giận cá bầm thớt, hậm hực nhặt lấy bó hoa đẹp để mà bút bẻ toi bời. Những cánh hoa đáng thương rơi là tả trong mưa, rớt xuống đất còn bị mũi giày thể thao day mạnh.

Federer và quần gia Lâm nhìn nhau cả kinh. Hoa đó là cô gái nhỏ tặng Đinh Hữu Tuệ chứ nào phải cho con trai bà! Đêm đông rét mướt. Cái lạnh cắt da cắt thịt tung hoành khắp chốn, như con thú hung hăng nuốt trọn mọi vật một cách điên cuồng.

Giữa gian phòng khách ảm cúng, dì Đông Vy ngồi cạnh nôi than nhỏ đang tí tách cháy, tay thoăn thoắt đan áo len cho chồng. Môi bất giác nở nụ cười hạnh phúc. Chăm lo cho chồng, đây không chỉ là bổn phận mà là sự thể hiện tấm lòng của người vợ hiền!

Dù chồng gia trưởng và khó tính nhưng dì Đông Vy biết, chỉ duy nhất người đàn ông này là yêu dì hơn tất cả mọi thứ trên đời. Còn nhớ năm xưa, tình yêu của hai người bị cấm đoán chỉ vì gia đình dì Đông Vy không chấp nhận chàng sinh viên tỉnh lẻ qua lại với đứa con gái ngọc ngà. Miệng đời độc ác gán ngay cho chú cái mác đứa mồi chài mê son, một tên không tiền đồ chỉ biết bám váy tiểu thư nhà giàu. Nhưng đã lỡ lún sâu vào hố tình, chàng sinh viên nghèo chỉ biếp nhẫn nhịn hết mọi đã kích, lăng mạ và biến chúng thành động lực để theo đuổi ước mơ.

Chú luôn muốn trở thành nhạc sỹ piano nổi tiếng, sáng tác những giai điệu dành riêng cho người mình yêu. Khi mọi sự tưởng như đã êm đẹp thì một vụ tai nạn tàn khốc đột ngột ập tới, tuy tính mạng bảo toàn nhưng đôi tay chú thì vĩnh viễn tàn phế. Tương lai về ra trước mắt bỗng sụp đổ, chú một mình trốn biệt về quê, tự tước bỏ quyền yêu và được yêu của chính bản thân.

Lúc ấy, dì Đông Vy cũng chẳng còn thiết gì. Vứt bỏ hết tất cả, ngoan cố chạy theo tiếng lòng. Hai người lại bên nhau, dù mối quan hệ của họ đã hình thành vết nứt sâu. Vụ tai nạn kia do chính ông ngoại Đông Vy tạo ra để ép chàng sinh viên nghèo cắt xa con gái ông! Cũng bởi nguyên do này mà tính tình chú Đông Vy trở nên quái dị, thường căn nhắc vợ và nhất là luôn quy ước mọi thứ bằng tiền bạc. Chú đáng thương hơn đáng trách!

Chợt có tiếng động lạ chen ngang dòng hồi tưởng của dì Đông Vy. Rờn rợn như tiếng cửa đang dần dần mở ra. Dì giật mình ngó quanh, chưa kịp định hình thì tim suýt vắng khỏi lồng ngực khi một đôi chân dài đã đứng ngay trước mặt từ bao giờ ...

- Lạnh lắm sao? Tôi pha cho cậu tách trà nóng nhé Phong thiếu gia?

Ngồi hơ tay trên nôi than đỏ rực, chàng quý tộc lười biếng lắc đầu, phong thái có hơi mỏi mệt. Anh đánh xe đường dài từ thành phố về đây suốt mấy tiếng đồng hồ, lại thêm đêm qua vừa thức trắng. Rất mệt rồi!

Dì Đông Vy trộm quan sát chàng trai trẻ, có mấy lần môi mấp máy, định nói gì đó nhưng rồi chỉ im lặng. Đây chẳng phải lần đầu Phong thiếu gia đột xuất tới đây nhưng mỗi khi anh đến là dì Đông Vy lại một phen thất thút. Dù anh cũng chẳng làm ngoài việc bí ẩn thăm cô gái nhỏ lúc cô ngủ say.

Đôi mắt xám tro vừa sượt qua người, dì Đông Vy lập tức mất bình tĩnh, vô ý làm mũi đan móc đâm phải tay.

- Chuyện gì vậy? - Biểu hiện lạ lùng của dì Đông Vy đã chạm phải sự tỉnh vi của Hữu Phong.

- Phong thiếu gia phải hứa, sẽ không nổi giận!

- Làm sao à? - Hữu Phong nheo mắt. Với người lớn tuổi hơn mình, anh vẫn bệ nguyên thái độ bất trị.

Dì Đông Vy hít một hơi sâu, thu hết can đảm rồi dè dặt cất lời.

- Hay là cậu đừng đợi Đông Vy nữa. Một năm rồi còn gì!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quí* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Phát điên!

“Vỵ, nếu trở về mà không thấy tôi, thì nghĩa là, tôi cũng đã giết Hữu Phong mà em yêu rồi!”

Trở về từ cái đêm ấy, Hữu Phong trầm mặc hẳn, nét mặt cũng thêm phần u tối. Tựa hồ như thu mình trong thế giới riêng, anh cắt đứt hết mọi mối liên quan với người xung quanh. Chẳng còn quấy rầy văn phòng giám thị, chẳng còn đánh cờ với quán gia Lâm, chẳng còn chơi golf cùng Hồ Minh Quý ... Hết thấy, anh đều không hứng thú!

Hữu Phong thường khoác lên mình dáng vẻ phớt đời, đôi mắt sắc lạnh đến mức cả học viện phải nín thở khi anh xuất hiện. Không ai bảo ai, nhưng tất cả đều ngầm biết, Gió Quý đang ngày càng đáng sợ ... Anh giống hệt quả bom hẹn giờ, sẽ nổ tung và chôn vùi mọi vật bất cứ lúc nào!

Hai lượt cấm trước kia vốn đã khiến người khác co rúm trong sợ hãi, giờ còn ghê rợn. Phải cách xa Gió Quý 5 mét và không nhìn anh quá 30 giây! Tốt nhất đừng lảng vảng quanh anh, bởi thị giác rất dễ bị vẻ đẹp ma mị mê hoặc, vô tình sẩy chân vào lượt cấm lúc nào không hay.

- Cậu duyệt học bổng đi Phong. Cuối năm học gần kề rồi! - Thầy giám thị liếc nam sinh đang ngồi duỗi chân trên bậc tam cấp trước thư viện. Lặng lẽ suốt nắng.

- Thầy tự làm đi! - Hữu Phong lười biếng đáp. Chẳng may suy nghĩ lầy nửa giây.

- Ừ được rồi, tôi sẽ tự làm! - Vấn đề đã được giải quyết trong chốc vág nhưng thầy giám thị vẫn chưa vội rời đi. Thầy nán nà nhìn Hữu Phong thêm một lát rồi hắng giọng - Vừa mới hôm qua, Đông Vỵ tới thăm tôi!

Không gian yên bình của thư viện bỗng đông cứng. Sắc mặt Hữu Phong có chút biến đổi nhưng chỉ trong tích tắc sau đó, vẫn là vẻ bình thản đến hững hờ.

- Ừm! - Hữu Phong không buồn nhếch môi.

- Hay là cậu ...

- Đứng đợi nữa, Vỵ sẽ không trở về đâu! Phải không? - Hữu Phong thô bạo cướp lời thầy giám thị, rút lên - Dựa vào cái gì?

- Phong ...

- Dựa vào cái gì mà các người cấm tôi? Chết tiệt!

Hữu Phong đứng vụt dậy, phang thẳng vào bồn hoa kế đó cú đá tức tối rồi theo hướng khuôn viên trường, bước đi lầm lì. Màu xám tro dần khuếch tán trong đôi mắt thâm trầm.

Thầy giám thị nín bật. Tháo nào tính nết Hữu Phong dạo này thêm oái oăm. Ra là có người xui anh thôi bỏ cuộc! Thế khác nào hất độ sự nhẫn nhịn của anh suốt mấy mùa qua.

Ngốc, nếu Đông Vỵ không về, thì cô bé ấy sẽ tự hét thẳng vào mặt anh như thế! Thầy vừa nãy chỉ định nói, hay là anh thử trực tiếp gặp cô gái nhỏ.

Quảng mình trên thảm cỏ, Hữu Phong nằm im giữa lãng đăng mây gió, tiếng cười gần nặng nề thì thoảng tràn ra khỏi lồng ngực. Nét cong trên đôi môi đầy chế giễu.

Vỵ chết tiệt! Ai cô cũng nhớ đến, ai cô cũng tới thăm nhưng chỉ mình anh thì bị phớt lờ! Có phải cô đang gián tiếp thông báo rằng anh đã hoàn toàn vô hình trong mắt cô rồi không? Giỏi giỏi! Dám gạt phắt anh ra khỏi cuộc sống mà chẳng chút e dè.

Hơn một năm qua, anh luôn phải oằn thân trong những hoang hoải, tê dại. Lòng lúc nào cũng như có sóng cuộn trào, chưa bao giờ ngớt cơn đau. Là tự tay anh đẩy cô đi, cho nên, càng nhớ Đông Vỵ thì tim anh lại thêm rướm máu. Khổ ọc anh chặt căng ký ức về Đông Vỵ, như một thước phim tua đi tua lại kể từ lần đầu chạm mặt Đông Vỵ tại bệnh viện. Cách đây đã bốn năm, nhưng anh còn nhớ rõ dáng cô tắt tả bên giường mẹ rồi ngồi chết lặng, khóc đến mặt là lúc bác sỹ báo tin mẹ mất. Đông Vỵ lọt vào tầm ngắm của anh kể từ đó ...

Khi chọn lá đơn học bổng của cô gái nhỏ, Hữu Phong thoạt nghĩ, sẽ sở hữu Đông Vỵ và vòn cô như món đồ lạ nhưng ... tìm phần chủ! Anh yêu cô gái ấy, yêu điên dại mất rồi ...

Đêm ngày, bên tai đều thoảng tiếng nói thân thuộc, dỗ ru anh vào những cơn mộng mị xinh đẹp, có Đông Vỵ luôn kề sát anh nhưng khi choàng tỉnh, anh lại trống rỗng, mất mát. Thế mà, anh vẫn cứ cố chấp chờ đợi đấy thôi! Bởi anh tự cao, luôn chắc nắm Đông Vỵ nhất định sẽ ngoan ngoãn về đây. Hiển nhiên như là mặt trời mọc đằng Đông.

Hữu Phong sẽ vẫn tự tin là thế nếu không có câu nói của dì Đông Vy. Nó như gáo nước lạnh, dội thẳng vào mặt anh. Nó nhắc anh, cô gái nhỏ đến nay vẫn chưa một lần bận tâm anh ra sao, anh thế nào. Trước mặt người thân, cô cũng chẳng tốn nửa lời hỏi han anh. Có phải, vùng trời yên bình của cô không thể chứa chấp anh?

Ai đó, làm ơn ngó ngang tới anh, dù chỉ chút chút thôi. Để anh biết sự chờ đợi này là không bất tận!

Hữu Phong sắp phát điên rồi! Anh muốn bóp nhỏ mọi thứ cho thỏa voi bức bối nhưng buộc lòng phải kiềm chế. Anh sợ, tới lúc Đông Vy về, sẽ lại thất vọng và rồi bỏ anh. Nhưng duy trì được bao lâu? Tàn bạo là bản chất, là từ dòng máu đang chảy trong huyết quản. Anh không kìm hãm được lâu dài! Nhất là khi nơi đây như chọc tức anh bởi nó chôn giữ quá nhiều kỷ niệm.

- Quân gia Lâm, mai tôi về Thụy Sĩ! Không cần nhắc bỏ tôi, ông ấy sẽ mất ngủ.

Siết chặt di động, tìm Hữu Phong chơi một nhịp, đôi mắt đỏ ngầu vẩn tơ máu. Không còn sự lựa chọn nào khác! Phải đi trước khi mọi kiên nhẫn bị rút kiệt cùng.

“Vy, nếu trở về mà không thấy tôi, thì nghĩ là, tôi cũng đã giết Hữu Phong mà em yêu rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quỉ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chiếc ôm trở về

Khi thật! Tại sao giờ mới về?

Những chùm nắng rực rỡ tung hứng giữa không trung, cùng nhuộm vàng đất trời. Dưới ánh nắng, mọi vật đều trở nên lung linh và căng tràn chất sống. Ngày hè rộn ràng.

Học viện danh giá Trung Anh chiếm chỗ đứng giữa một góc trời, tựa khối nam châm khổng lồ chứa sức hút mạnh mẽ. Sau cánh cửa lớn bọc vàng kim là cả một không gian rộng thoải, được lát tỉ mỉ bằng loại gạch có hoa văn cầu kỳ.

Từng tốp học sinh vừa đi vừa trò chuyện không ngớt, tiếng cười đùa ồn ào lan khắp Trung Anh. Bất chợt, tất cả đều trung ra về mặt khó hiểu khi có ai đó cất tiếng:

- Sao chưa thấy nữ sinh học bổng lộ mặt nhỉ?

Lễ khai giảng sắp bắt đầu.

Thắc mắc này, hầu như cậu ấm cô chiêu nào cũng đặt trong lòng. Họ rất tò mò muốn biết mặt mũi cô nữ sinh giạt suất học bổng năm nay, vì thầy giám thị không tiết lộ gì, họ càng thiết tha tìm hiểu. Chắc chắn sẽ có trò hay! Năm ngoái, là một cậu nam sinh học bổng đã lọt vào Trung Anh, mù tịt phép tắc nên đụng ngay phải Gió Quý. Hẳn đám nhìn anh quá 60 giây, hậu quả là bị Gió Quý đập một trận suýt chết rồi vắng luôn khỏi học viện ngay hôm đó. Kích thích không? Hẳn là nữ sinh nào đây cũng giương to mắt ngắm Gió Quý và chúc lấy kết cục tương tự. Nhưng mà ... nam sinh quý tộc đã mất tích từ cuối năm học trước.

- Minh Quý chưa về sao? Trời ạ, cậu ta không phải lại bỏ học đi du hí rồi chứ? - Một cậu nam sinh vò vò mái tóc kỳ quái của mình, mặt nhăn nhó.

Ôm ngang thất lưng cậu ta là cô nữ sinh mảnh khảnh có ngoại hình ưa nhìn, lò mề trên chóp mũi là vài nốt tàn nhang. Cổ tay đeo kín những chiếc vòng vải lấm sọc tua rua. Cô chột nhéo lưng bạn trai:

- Kia, Thanh Ngân mượn có không đi cùng chúng ta, hoá ra là có kẻ đưa đón!

Tuần Dương ồ lên một tiếng xảo trá, hướng đôi trai gái mới đến mà nháy mắt vài cái gian tà. Anh khoanh tay trước ngực, cố ý gây sự:

- Hồ Minh Quý! Mấy tháng hè cậu trốn tôi là để cưa cẩm hẹn hò, phải không?

- Thế thì sao? Cậu tốt đẹp hơn tôi chắc? Ôm gái đến mờ mắt! - Minh Quý chặn họng cậu bạn. Anh không thích đời sống riêng tư bị bóc mẽ, hơn nữa là do cái đầu đen tối của Tuần Dương luôn suy diễn chuyện trong sáng thành bậy bạ.

Tình cảm của anh và Thanh Ngân cũng chỉ đang nhỉnh hơn mức thích một chút, chưa đến độ gần gũi như cặp tình nhân nào kia. Có điều, từ lúc anh và nàng hoa khôi đi cùng nhau thì đám vệ tinh nói đuôi ngày trước mất tăm! Chắc là trong mọi con mắt, chỉ có Minh Quý mới xứng với Thanh Ngân và ngược lại.

Tấn công không nổi kẻ môi mỏng, Tuấn Dương chuyển mũi tên sang em gái.

- Đi với gã này, em nên cẩn thận! Hần đào hoa chẳng kém anh tý ty nào đâu!

Là cô nàng không chỉ có sắc mà còn sở hữu IQ cao, Thanh Ngân đương nhiên biết cách chinh phục anh trai lắm điều. Rõ thù dai! Anh ta vẫn còn hằn vệt lúc trước, Thanh Ngân thường xuyên phá đám anh ta và bạn gái!

Nàng hoa khôi kéo tay Hạ An, khẽ thở dài:

- Chị thấy không! Anh Tuấn Dương đang khoe mình cặp kè với nhiều em chân dài ấy! Chị bỏ qua sao?

Minh Quý phá lên cười ha hả, quên luôn việc phải giữ hình tượng học sinh thanh như ngày trước. Anh giơ ngón cái khen ngợi Thanh Ngân! Không uống phí mấy tấm phiếu bầu The girl mà anh điền kín tên cô.

Dưới tia nhìn hình viên đạn như muốn ăn tươi nuốt sống của Hạ An, Tuấn Dương đành cho miệng nghỉ ngơi, thôi đá xoáy đôi trẻ.

Hai cặp nam thanh nữ tú tay trong tay cùng rải bước qua sân trường, cười đến sáng lạn. Không vui đùa náo nhiệt như những nhóm khác nhưng mỗi bước đi của họ đều gây nhiều chú ý. Có nữ sinh ngẩn ngơ nhìn theo Minh Quý, Tuấn Dương. Có nam sinh thần thờ dòm ngó Thanh Ngân, Hạ An.

- Chắc, may mà tên quý Phong chưa về. Không thì Trung Anh u ám như nghĩa trang mất!

Tuấn Dương hồn nhiên than thở mà chẳng hề biết tới bầu không khí quái dị đang chiếm cứ toàn học viện. Đường như ngoài Tuấn Dương ra, ai cũng ngậm thật chặt miệng.

- Cậu lại muốn kết hôn, huh? Trai bao!

Một giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên từ phía sau Tuấn Dương. Hơi thở ác ma vờn khắp bốn phía.

- Các em thân mến, tôi sẽ nhận chức hiệu trưởng Trung Anh từ năm này!

Bắt đầu lễ khai giảng, thầy giám thị đã giảng ngay lời tuyên bố gây choáng váng. Phải ngỡ ngàng mất một lúc lâu, các cô các cậu mới xốc lại được tinh thần, hốt hơ vỗ tay. Đầu đó có tiếng thờ phào nhẹ nhõm.

Tin tốt lành!

Nếu Federer - vị trường tộc đáng kính không có mặt ở đây, chắc chắn, học sinh đã reo hò ầm ĩ.

Hiệu trưởng do thầy giám thị đảm nhiệm thì quá tuyệt, sẽ không bắt chợt rơi trúng đầu những kỳ thi khắc nghiệt hay bỗng dưng, cả đồng em bị gạt khỏi danh sách trường. Dù đã bớt đi mối lo lớn nhưng còn câu đố bí ẩn vẫn luôn quanh quẩn đầu đây! Tại sao vị hiệu trưởng ác quái kia trước sau vẫn không chịu ra mặt?

- Ngài Federer đây là người đầu tư lớn nhất của Trung Anh trong suốt 20 năm qua.

Thầy giám thị chìa tay về hướng cánh trái, nơi người đàn ông ngoại quốc đang nhàn nhã nhâm nhi ly trà. Mỉm cười ung dung. Vốn dĩ ứng với sự ồn ào nhưng quản gia Lâm kiên quyết lôi ông về đây tham dự buổi lễ. Chẳng mấy khi lão già ấy đòi hỏi gì, Federer lập dị thế nào mà đi chối từ. Hơn nữa, ông đánh hơi được mùi vị hay ho. Hẳn là trò nào đó sắp diễn ra.

- Lâm, kia có phải, Richard đang ngủ không?

- Đúng rồi! Cậu chủ mấy hôm nay đều chạy bộ khuya, có hơi thiếu ngủ.

Federer bật ra tiếng cười khê, đúng kiểu chịu-tôi-rồi! Thiếu ngủ thì ngủ, ấy là việc rất đời bình thường nhưng ngủ ngon lành ngay trong buổi đại lễ thì chỉ có cậu quý tử gia tộc họ Đinh mới bắt chước, bắt chước như vậy.

Mặc kệ mình đang ở đâu và có những thứ quái quỷ gì đang bên cạnh, nam sinh quý tộc khép mắt, thân người thả lỏng, tựa vào lưng ghế. Tay khoanh trước ngực, chân tùy ý buông trên nền gạch. Hết một bậc đế vương! Từng milimét tuyệt đẹp trên gương mặt hoàn mỹ là thứ cảm dỗ chết người, khiến kẻ nhìn đều phải say. Mái tóc hạt dẻ ánh lên giữa nắng.

- Đinh Hữu Phong, học sinh nổi trội và được mến mộ nhất Trung Anh liên tiếp nhiều năm liền. Mời em lên đây, trao kinh nghiệm cho các bạn, nhất là đàn em khối lớp 10!

Dây tai phones rút trên cổ, Hữu Phong miễn cưỡng hé mắt, giọng ngái ngủ pha chút bức tức:

- Không kinh nghiệm nào hết! Do tôi quá thông minh, thế thôi!

Nam sinh quý tộc vừa dứt lời bạch bạch liền nhắm mắt, lại ngủ. Trong khi hết thấy những ai nghe thấy điều vừa rồi đều trung ra biểu cảm khó đỡ. Nhưng để thờ hơn đó chứ, thường mỗi năm khi thầy giám thị kêu tên, Hữu Phong đều lặp lại hai lượt cảm rừng rợn.

Vị hiệu trưởng mới ho sặc sụa, khốn khổ cảm ơn ai kia một tiếng cho có lễ rồi mau chóng chuyển đề tài:

- Như các em đã biết, năm nay, chào đón một nữ sinh học bổng. Có lẽ chậm bus nên chưa tới! Chúng ta chiêm chước chút nhé, vì nhà bạn ấy rất xa thành phố!

Như lũ trẻ vâng lời mẹ, các cô các cậu gật gật đầu, trung ra vẻ mặt chăm chú như đang lắng nghe hiệu trưởng thao thao bất tuyệt nhưng thực chất, những con người trẻ này luôn kín đáo ngó nghiêng. Sự hiếu kỳ của họ đã tăng đột biến sau khi thầy giám thị giải thích cặn kẽ lý do nữ sinh học bổng chưa lộ dạng. Hừm, đáng nhẽ thật! Trước đến nay, thầy giám thị được mệnh danh là thầy phù thủy, luôn suy xét mọi việc bằng thứ nội quy khô cứng của Trung Anh. Người thầy thiên vị nhất cũng chỉ có Đông Vy. Không lẽ ...

- Xin lỗi, xin lỗi mọi người! Em chậm bus! Lại không bắt được taxi!

Trừ nam sinh quý tộc đang say giấc với chiếc MP3 đầy nhạc, toàn bộ những ai có mặt lúc đó đều phóng thẳng tầm mắt về phía người mới tới. Chỉ trong chốc lát, những nhân vật tầm cỡ bỗng nhiên có những biểu hiện quái đản.

Federer nâng tách trà lên kề miệng nhưng quên uống, phải tới khi hơi nóng phả lên cằm, ông mới ồ lên một tiếng đầy thích thú:

- Lâm, thứ ông muốn cho tôi xem đây à?

- Đúng vậy! Trò hay bắt đầu!

Bộ dạng ranh ma của quản gia Lâm chẳng khác vị hiệu trưởng mới là bao, đều giống hệt cáo già lừa phỉnh thô non.

Phía khán đài, Minh Quý và Tuấn Dương đứng bật khỏi ghế ngồi, sững sờ như thể vừa nhìn thấy người chết sống lại.

Trong tiếng nín thở sợ hãi lẫn những cái bật miệng thất kinh, cô gái nhỏ nhún vai, thoải mái xốc lại chiếc ba lô to kèn, ngang nhiên tiến thẳng đến vị trí nam sinh quý tộc đang tùy ý ngồi ngủ. Cô gái nhỏ tựa sè con nghịch ngợm bước trên từng ô gạch, giày bung dây bởi vừa guồng chân chạy cho kịp chuyển bus.

Lúc cô đứng trước Đình Hữu Phong, hầu hết học sinh Trung Anh đều tỏ ra kinh hoàng, mặt tái xanh như sắp phải chứng kiến vụ chém giết đầm máu. Diên rồi! Dám nhìn chằm chằm Gió Quý của bọn họ, lại còn cau mày tỏ ý không hài lòng. Ngu xuẩn thật, muốn gây ấn tượng với Hữu Phong ư? Anh là quý dữ, không phải hoàng tử! Công chúa hay lọ lem cũng đều ngứa mắt!

- Bạn gì đó oi, còn yêu đời thì mau lui ra! - Một học sinh tốt bụng nhắc nhở, giọng run run.

Cô gái nhỏ buồn cười mím môi, nhích người thật sát chàng quý tộc. Mọi khoảng cách trong tích tắc đã bị vứt sạch, hai mũi giày thể thao nền trắng sọc đen chạm khít nhau. Mái đầu rối xù của cô gái nhỏ cúi sát xuống, để rơi làn tóc trên bờ vai cao quý. Bàn tay mảnh mai từ từ vuron ra, bất thành linh ... giật phắt dây phones.

Đôi mắt lạnh lập tức mở ra, những tia máu đỏ ngẫu loé lên dữ dằn nhưng chưa đầy nửa khắc sau, màu xám dịu lại chiếm ngự nhãn cầu. Gió Quý đánh rơi nhịp thở.

- Anh giỏi thật, thích ngủ là ngủ, còn kệ tất!

Túm áo Đông Vy như sợ cô nàng láo lếu này sẽ vượt khỏi tay anh lần nữa, Hữu Phong khế rủa:

- Khi thật! Tại sao giờ mới về?

Chẳng để cô gái nhỏ kịp giải thích, Hữu Phong đã ôm ghì cô. Đôi tay siết chặt, bao trọn cơ thể nhỏ bé. Mũi hít nhẹ hương thơm lạ, môi chậm rãi đặt nụ hôn ấm áp lên tóc cô.

- Vy, mừng em về!

Nhịp tim Đông Vy đập hỗn loạn. Bên tai cô không chỉ là chất giọng trầm lạnh mà còn thoảng tiếng nhạc rất đỗi quen thuộc. Làn da thoảng ửng hồng. Máy MP3 đang phát ra giọng hát của chính cô. Có phải đây là lý do anh luôn ngủ ngon như thế? Đông Vy tựa đầu lên vai người nào đó, cười rạng rỡ.

- Giữ em thật chặt vào! Sau này đừng để em đi nữa!

- Còn Vy, em nên biết thế nào là một mết! Đần độn!

Thế giới này, dường như chỉ còn tồn tại mỗi chiếc ôm ấy, xuyên vô số ánh nhìn ngưỡng mộ, vi vút giữa bao la gió và vòn qua ngàn tình thế nắng. Thiếu niên chợt cười nửa miệng. Liệu người con gái đang nằm trong gọn lòng anh có biết rằng, sự trở về của cô hôm nay cũng do tay anh sắp đặt một phần. Xui người chú khó tính tổng cô cô cháu gái khỏi nhà, thẳng tay trao thầy giám thị chức vụ hiệu trưởng để thầy ép cô con gái nuôi trở về học viện ...

Một nét cười quý quýet tan trong gió.

The End

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Qui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 1: Quỷ ngoan. (1)

Dưới nắng đông ấm áp, cô gái nhỏ lẳng lặng dùng chân đá lá khô khô dưới đất, nét mặt thoáng buồn tựa ngọn cỏ héo úa nhưng vẫn cố vươn thân, tỏ ra mình ớn.

Phía đối diện, chàng trai tựa người vào thân xe đen bóng, tay rút túi hồ hững. Đôi chân dài kiêu ngạo vắt chéo nhau. Dáng vẻ cao quý thấp thoáng sự phiến não.

- Vậy anh ra sân bay cho kịp giờ đi. Em cũng bắt bus đây!

Cô gái nhỏ dứt lời, toan quay người bước đi thì bị bàn tay nào đó chụp lấy, kéo sát gần khoảng ngực thoảng hương nước hoa sắc lạnh. Một vòng ôm lỏng.

Những ngón thon dài đan vào làn tóc rối, dày. Khẽ ve vuốt mái đầu thơm ngát.

- Vy, đừng ăn bánh mì đen nữa! Dở hơi lắm!

Đông Vy co tay đầm nhẹ bả vai chàng quý tộc, khẽ mắng:

- Sắp đi rồi vẫn không nói được lời tử tế nào sao?

- Thế nào mới tử tế?

- Nói nhớ em, dặn em giữ gìn sức khỏe, hứa sẽ gọi điện thường xuyên. - Đông Vy ngẩng đầu nhìn chăm chú gương mặt điển trai, âm điệu trong giọng nói có phần nũng nịu - Đôi nào trước lúc xa nhau cũng đều nói đủ thứ vậy đây! Anh khờ khạo quá!

Hữu Phong hừ một tiếng khinh thường. Giọng sắc mùi chế giễu:

- Đi thôi, đã chia tay luôn đâu mà lăm lăm? Tốn công nói, tốn công nghe!

- Anh thôi suy diễn kiểu ấy đi! Kia là người ta thể hiện tình cảm, không phải lăm lăm chàng ạ!

Chàng quý tộc vẫn giữ nguyên dáng điệu khinh khinh, chẳng thèm bỏ lời bạn gái vào tai. Rõ đầu đất!

Mấy thứ thừa thãi kia, nói gì cho mất công uốn lưỡi. Yêu thì đương nhiên nhớ. Sức khỏe ai nấy tự giữ, chẳng phải lũ trẻ lên ba chờ mẹ chăm. Còn gọi điện thường xuyên à? Hẳn thế rồi! Anh đâu lén lút nuôi bồ mà bỏ quên Vy. Mắng anh khờ khạo thì Vy đàn độn ấy!

Chỉ nghĩ thầm thôi, Hữu Phong kiềm chế không đấu khẩu với Đông Vy. Bởi miệng lưỡi anh vẫn luôn thâm hiểm từ trước giờ, rất dễ bật ra những câu khiến Vy cáu tiết và dùng tới chiến-thuật-phót-lờ.

Như lần gần đây nhất, hai người gay gắt đôi co vì vụ Đông Vy giờ ra chơi không ghé qua lớp anh mà lo chỉ đường cho tên nam sinh khối 10. Chết tiệt!

- Trung Anh rộng như thế. Người ta lạc đường cũng phải. Em là bậc đàn chị, chớ nhẽ mặc kệ? Anh vô lý vừa thôi!

Đông Vy đã trừng mắt quát âm lên khi Hữu Phong ép hiệu trưởng mới đuổi học cậu nhóc kia, nhưng sự bất mãn của cô nàng đã khiến chàng quý tộc điên thêm. Đôi mắt xám tro hằn mạnh tia máu, anh hỏi dồn:

- Trung Anh chỉ mỗi mình em thạo đường à? Nó có ý! Rõ ràng nó biết Vy là của anh!

- Em là đồ vật anh vung tiền mua về đây à? Của anh sao?

- Thế Vy muốn của ai? - Hữu Phong gầm nhẹ.

- Không ai hết! Chuyện này chấm dứt được rồi. Cậu nhóc kia anh cũng đừng tùy tiện đuổi đánh nữa! - Đông Vy mệt mỏi cắt đứt nhanh cuộc tranh cãi, cô rất sợ tình tình ngang bướng của mình sẽ là chất xúc tác thôi bùng thêm cơn hung dữ từ Gió Quý. Cô nắm tay anh, giọng mềm mại tựa dải lụa được tung vào không trung - Nếu anh cứ hung dữ và quá quắt thế này, em sẽ rất khó chịu đựng!

Chàng ngờ chàng quý tộc hất mạnh tay cô gái nhỏ, lạnh nhạt gần từng chữ khô khốc:

- Vậy biến đi! Tôi không cần!

Hôm ấy, Đông Vy đứng trơ mắt nhìn chàng quý tộc đập phá tan tành phòng ngủ của cô. Những tiếng đồ nát xô nhau phát ra khiến tai cô ù đi, những mảnh vỡ văng tung toé. Tim cô tê dại, đau buốt. Tựa hồ vật thể ấy đang bị cắt xẻ bởi vô số lưỡi sắc nhọn. Gió Quý chưa hề thay đổi ...

- Nay, em lại thấy mình ngu xuẩn khi yêu anh rồi!

Hữu Phong khựng người, tay vô thức buông lỏng chậu cây cảnh. Thôi ném. Thôi phá hoại. Anh sai chân, dậm lên đống đồ nát bước lại gần cô gái nhỏ, hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ hoe:

- Em hối hận à? Yêu tôi, với em là ngu xuẩn?

- Chính anh khiến em cảm thấy như vậy! - Đông Vy cụp mắt, lảng tránh ánh nhìn u tối phảng phất tia đau thương - Anh chưa bao giờ chịu coi trọng cảm xúc và suy nghĩ của em. Rốt cuộc, anh vẫn xem thường em. Yêu một người như thế, không ngu xuẩn thì là gì?

- Vy, anh ...

- Anh từng nói, chàng trai em yêu rất tuyệt nhưng tuyệt thế nào? - Đông Vy cắt ngang lời phân bua của Gió Quý, khẽ nắc nhẹ một tiếng - Tuyệt ở đâu khi mà cảm tiết người khác lại gần em! Ngay cả Minh Quý anh cũng khắt khe nữa. Em và anh ấy là ruột thịt mà, đâu anh nghĩ cái gì hả? Tuyệt thế nào khi ...

Chợt cô gái nhỏ nín bật, mắt mở to ngạc nhiên. Một chiếc hôn phớt lên môi đã đủ nuốt sạch mọi lý lẽ còn lại.

Chàng quý tộc dời làn môi êm ngọt, đưa ngón cái quệt nhẹ giọt nước tinh khiết vương nơi khóe mắt Đông Vy. Anh khẽ buông lời tiếng thờ dài, nói như phả hơi vào không khí:

- Là anh sai. Được chưa?

Cô gái nhỏ ưm một tiếng ầm ức, vội dụi đầu vào lòng Hữu Phong như còn ngượng vì dư âm của nụ hôn bịt miệng vừa nẩy thực ra nàng đang khá hả hê. Chỉ vờ giận dỗi, phụng phịu thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vết Gió Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 1: Quý ngoan (2)

Thiếu niên chậm rãi rảo bước dưới ánh hoàng hôn tím nhạt, đôi giày nền trắng sọc đen dậm đạp lên những xác lá, ngạo nghễ và vô tình. Vài giọt nắng còn sót lại rơi trên mái tóc hạt dẻ huyền bí, bóng dáng quý tộc phiêu diêu giữa khu vườn trái đầy ánh tích dương.

Đã là một bức tranh tuyệt mỹ nếu thiếu niên chịu tháo phăng chiếc khăn len to xù khỏi bộ trang phục cao quý. Màu xanh nhàn nhạt và chất len thô chẳng khác gì vết rạch nát khung cảnh hoàn hảo.

- Richard! Mau lại cứu bố!

Federer hướng cậu con quý tử ngoắc tay, tầm mắt vẫn bám chặt vào bàn cờ tướng. Nhíu mày suy nghĩ, nhăn trán nghĩ suy. Kề tay ông là tách trà lục chanh thoảng hương dịu dịu, làn khói mỏng bốc đầy mặt tách.

- Ô? Chấp nhận thua cuộc chứ làm gì được phép gọi con trai!

- Thế gọi con trai ông ra đi! Ai cấm đâu?

Nói thừa!

Quản gia Lâm vừa bức xúc vừa bất lực liếc chàng quý tộc đang tiến lại gần. Và khi bàn tay má quai lật ngược thế cờ hiểm thì quản gia Lâm nhìn chăm chăm Federer với ánh mắt toé lửa. Rõ bản tính! Cứ hễ sắp thua là í ới gọi con trai.

- Mời cậu chủ đi chỗ khác! Tôi không đánh cờ với cậu!

- Nhưng mà bố kêu tôi. - Hữu Phong trưng ra vẻ mặt vô tội. Hết ta đây là đứa con ngoan nhất thế gian, thừa dạ bảo vâng là điều đương nhiên.

- Gớm! - Quản gia Lâm rùng mình, da gà nổi đầy thân - Cậu 19 tuổi rồi, nhưng vâng lời được nổi 9 lần chưa?

- Trí nhớ tôi kém lắm!

- Còn tôi nhớ kĩ lắm. Nói thẳng ra là cậu chưa bao giờ nghe lời đó!

Mi mắt Hữu Phong chớp khê. Anh đưa tay xoa xoa nấn nấn sống mũi cao thẳng của mình, dăm chiêu:

- Lạ nhỉ? Trước giờ tôi vẫn vâng lời bản thân đấy thôi!

- ...

Tối rét mướt. Bốn người quây quần bên nồi lẩu thơm phức, mùi vị tươi ngon bay khắp nhà. Di Đông Vy liên tục vớt tôm và rau thả vào bát chồng, chăm chú nhìn chồng ăn với khoé miệng cong cong. Còn chú Đông Vy nhai nuốt được vài miếng lại giục vợ ăn. Trông chẳng khác gì đôi trẻ mới cưới.

Có tiếng cười khúc khích phát ra. Đông Vy che miệng nhìn anh trai đang tiu ngiu chọc chọc đũa vào mấy cọng rau, thi thoảng lại thở dài ảo não. Thực ra Minh Quý vẫn luôn chăm chỉ học cách ăn đũa.

- Thôi, anh dùng thìa dĩa tạm đi. - Đông Vy đẩy vai anh trai - Đồ ăn nguội hết rồi kìa!

- Hay em đút anh ăn đi!

- Cũng được!

Nếu là ngày thường, Đông Vy sẽ không dễ chiều lòng cậu ấm này, nhưng gần đây anh về quê với cô, lạ lẫm với môi trường nên sứt hấn vài cân. Chăm bẵm anh tốt chút, kéo ... đôi môi đỏ thắm lại buông lời trách cứ.

Cánh cửa chính bỗng mở toang ngay khi Đông Vy vừa ghé người lại sát Minh Quý. Mọi con mắt lập tức đều đổ dồn vào chàng trai đang đứng giữa hiên nhà, nét mặt u ám lẫn khuất trong bóng tối.

Lúc Đông Vy kéo anh vào nhà, anh chẳng thèm nhìn ai cũng chẳng thèm lên tiếng và thậm chí là không đáp lại lời chào hỏi của vợ chồng chủ nhà. Sự vô lễ ấy khiến cô gái nhỏ nhủ mày không hài lòng nhưng vẫn lót tốt theo anh vào phòng ngủ. Anh ngồi im bên mép giường, môi mím mím, mọi đường nét trên khuôn mặt điển trai đều đanh cứng. Chỉ lướt mắt, Đông Vy cũng biết anh đang tức giận đến nhường nào.

Cô quỳ xuống dưới chân anh, đưa tay vuốt nhẹ những ngón tay lạnh lẽo đang siết chặt của anh, thật nhỏ nhẹ cất tiếng:

- Phong, anh về từ bao giờ vậy?

Hữu Phong ngoảnh mặt không đáp. Hơi thở lạnh lẽo chòn vòn khắp căn phòng.

- Anh! Có chuyện gì à?

- ...

- Nói em nghe, được không?

- ...

- Được rồi! Anh nghỉ chút đi đã.

Đông Vy khê thở dài. Cô giúp anh cởi áo khoác vắt lên móc treo, tháo luôn giày đặt ngay ngắn dưới gầm giường. Hữu Phong vẫn giữ nguyên sự im lặng cổ hủ, nhưng ánh nhìn thì bám sát theo từng hành động của cô gái nhỏ. Cô ra khỏi phòng, lát sau quay trở lại với một cốc nước ấm.

- Anh uống đi, môi anh khô kìa!

Hữu Phong gật đầu, nới lỏng cổ áo sơ mi. Anh rời giường bước tới tủ quần áo cô gái nhỏ, rút ra bộ đồ ngủ nam. Số lần anh về đây chỉ đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng trong căn nhà này, mọi đồ đều đầy đủ. Thậm chí ngôi nhà cũ kĩ xưa cũng đã được xây mới lại.

Cô gái nhỏ nhanh nhẹn lên trước vào nhà tắm, xả nước ấm vào bồn. Hữu Phong khoanh tay đứng tựa vào máy giặt, vẻ mặt tâm u đã dịu bớt. Anh đột nhiên dang tay ôm cô gái nhỏ từ phía sau, kê cằm lên tóc cô, khê thăm thì.

- Anh mệt!

- Nói em nghe, sao anh về đây gấp thế? - Đông Vy xoay người nhìn anh, vươn tay choàng qua bờ vai rộng. Cô nheo mắt tình quái - Nhớ em quá à?

- Anh không thích em gần Minh Quý!

Lần này, Đông Vy thở thườn thợt. Cô cầm tay anh áp vào má mình, nửa trách móc nửa mắng yêu:

- Xin anh đấy! Đừng ghen linh tinh. Anh ấy là anh trai em! Gần gũi, thân thiết là chuyện thường thôi.

- Anh không thích! - Hữu Phong gần từng chữ. Mắt vẫn tơ máu.

Cô gái nhỏ chẳng hé môi thêm. Im lặng rời vòng ôm. Im lặng bỏ nhúm muối biển vào bồn tắm. Im lặng lướt qua anh. Lúc gần rời đi, cô nguyền anh.

- Anh tắm nhanh chút. Anh mới về, em không tính toán!

Hữu Phong lạnh nhạt hừ một tiếng, tỏ vẻ coi thường lời nói Đông Vy. Anh mới là người không tính toán! Những ngày đầu đông, cô đan tặng anh một chiếc khăn len xanh, dù anh biết nó là thảm họa thời trang nhưng vẫn vui vẻ quấn vào cổ. Thế mà cô lại dám tặng Minh Quý một cái y chang như thế, chỉ khác là màu đỏ tình tẻ hơn. Anh vì thế mà bỏ dở bàn cờ, bay ngay về đây. Rót cuộc đập vào mắt lại là cảnh cô và hân thân mật. Anh chưa giết người, đã là quá rộng lượng!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Ôm Từ Vệt Gió Quì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.